TĂRÂMURILE PUSTIITE
poveşti ale apocalipsei

Stephen King
Orson Scott Card
Paolo Bacigalupi
M. Rickert
Jonathan Lethem
George R.R. Martin
Tobias S. Buckell
Jack McDevitt
Cory Doctorow
James Van Pelt
Richard Kadrey
Catherine Wells
Jerry Oltion
Gene Wolfe
Nancy Kress
Elizabeth Bear
Octavia Butler
Carol Emshwiller
Neal Barrett, Jr.
Dale Bailey
David Grigg
John Langan

Antologie coordonată de
JOHN JOSEPH ADAMS

„Cele mai bune texte postapocaliptice din ultimele două decenii, scrise de renumiţi autori de ficţiune speculativă, pun întrebări ştiinţifice, psihologice şi filozofice despre ce înseamnă să rămâi om după Armaghedon."

Analog Science Fiction Magazine

„În povestirile postapocaliptice inspirat alese, Adams oferă câte puţin din tot ce este mai bun în tropii aceştia – de la lumi sumbre şi pustii, la un licăr de speranţă într-o beznă absolută."

Booklist

„O antologie excepţională care poate fi comparată cu clasica *Dangerous Visions* a lui Harlan Ellison."

Isaac Asimov's Science Fiction Magazine

„Foamete… Moarte… Război… Molimă… Se spune că ele ar fi vestitorii apocalipsei – Armaghedonul, Sfârşitul Lumii. În science fiction, sfârşitul lumii este declanşat, de obicei, de mijloace mult mai specializate: războaie nucleare, dezastre biologice, catastrofe naturale sau prăpăd cosmologic. Dar în siajul oricărui cataclism de proporţii există supravieţuitori… iar science fictionul postapocaliptic speculează cum ar fi viaţa pentru ei. […]
Urmează douăzeci şi două de scenarii postapocaliptice, unele împinse la extrem, altele aduse în viaţa de zi cu zi. Unele flirtează cu fantasticul, altele exersează horrorul. Dar toate explorează aceeaşi întrebare: cum va fi viaţa după sfârşitul lumii pe care o cunoaştem?"

John Joseph Adams

TĂRÂMURILE PUSTIITE

poveşti ale apocalipsei

Stephen King
M. Rickert
Tobias S. Buckell
James Van Pelt
Jerry Oltlon
Elizabeth Bear
Neal Barrett, Jr.
John Langan
Orson Scott Card
Jonathan Lethem
Jack McDevitt
Richard Kadrey
Gene Wolfe
Octavia Butler
Paolo Bacigalupi
George R.R. Martin
Cory Doctorow
Catherine Wells
Nancy Kress
Carol Emshwiller
David Grigg
Dale Bailey

Antologie coordonată de
JOHN JOSEPH ADAMS

JOHN JOSEPH ADAMS

Născut în 1976, americanul John Joseph Adams este antologator şi critic de literatură science-fiction şi fantasy. A realizat antologiile *Seeds of Change* (2008), *The Living Dead* (2008), *The Improbable Adventures of Sherlock Holmes* (2009), *By Blood We Live* (2009), *Federations* (2009) şi *Tărâmurile pustiite*. Antologii aflate în pregătire: *The Living Dead* 2, *The Way of the Wizard* şi *Brave New Worlds*. Din anul 2009, Adams este editor-adjunct la *The Magazine of Fantasy* & *Science Fiction* şi editorialist pentru Tor.com, iar eseurile, interviurile şi recenziile sale au apărut în diverse publicaţii, printre care *Amazing Stories*, *Kirkus*, *The Internet Review of Science Fiction*, *Intergalactic Medicine Show*, *Locus Magazine*, *Novel* & *Short Story Writer's Markett Publishers Weekly*, *SCI FI Wire*, *Science Fiction Weekly*, *Shimmer Magazine*, *Strange Horizons*, *Subterranean Magazine* şi *Writer's Digest*.

INTRODUCERE

JOHN JOSEPH ADAMS

Foamete... Moarte... Război... Molimă... Se spune că ele ar fi vestitoarele apocalipsei biblice – Armaghedonul, Sfârşitul Lumii. În science-fiction, sfârşitul lumii este declanşat, de obicei, de mijloace mai specializate: războaie nucleare, dezastre (sau războaie) biologice, catastrofe naturale sau prăpăd cosmologic. Dar în siajul oricărui cataclism de proporţii există supravieţuitori... iar science-fictionul postapocaliptic speculează cum ar fi viaţa pentru ei.

Prima operă postapocaliptică importantă a fost *The Last Man* (1826) scrisă de „mama" SF-ului – Mary Shelley, autoarea lui *Frankenstein* astfel că, în esenţă, subgenul este la fel de vechi ca science-fictionul însuşi. Deşi originile îi sunt ferm înrădăcinate în science-fiction, ficţiunea postapocaliptică a reuşit dintotdeauna să evadeze dintre graniţele tradiţionale ale genului. Câteva romane clasice ale genului, ca *Alas*, *Babylon* de Pat Frank, *Ultimul ţărm*[1] de Nevil Shute şi *Earth Abides* de George R. Stewart, au fost publicate ca romane *mainstream*. Trendul respectiv cunoaşte o resurgenţă, cu autori precum Cormac McCarthy, care s-a aventurat în teritoriul postapocaliptic cu noul şi sumbrul său roman *Drumul*[2] – nu numai un bestseller şi o recomandare a Oprah Book Club, ci şi un câştigător al Premiului Pulitzer.

Totuşi, SF-ul a produs de asemenea romane clasice, printre care regele indiscutabil al genului, *Cantică pentru Leibowitz* de Walter Miller. Pentru a nu mai aminti de *The Long Tomorrow* de Leigh Brackett, *No Blade of Grass* de John Cristopher sau regretabil de neapreciatul *The Long Loud Silence* de Wilson Tucker. Aş putea continua mult aşa... şi chiar o fac – în anexa „Lecturi recomandate" pe care o veţi găsi la sfârşitul cărţii de faţă.

SF-ul postapocaliptic a apărut în prim-plan după al Doilea Război Mondial – fără îndoială în mare parte din cauza faptului

---

[1] Ed. Humanitas, 2009 (n. red.).
[2] Ed. RAO, 1996 (n. red.).

că lumea asistase la puterea devastator de distructivă a bombei atomice – şi a ajuns la culmea popularităţii în timpul Războiului Rece, când ameninţarea distrugerii mondiale prin război nuclear a părut o posibilitate foarte reală.

Dar când Zidul Berlinului s-a prăbuşit, la fel s-a petrecut şi cu popularitatea ficţiunii postapocaliptice. Dacă veţi examina datele de apariţie a textelor cuprinse în această antologie, veţi vedea că doar două dintre ele au fost scrise în anii ‘90. Pe de altă parte, mai mult de jumătate dintre povestirile acestea au fost publicate după anul 2000. Ce ar putea atunci explica resurgenţa? Să fie oare faptul că actualul climat politic îl aminteşte pe cel din timpul Războiului Rece? În vremuri de război şi probleme globale, să fie mult mai uşor de imaginat o planetă depopulată, distrusă chiar de mâna omului?

Asta să fie oare totul... sau mai există ceva? Ce anume ne atrage către aceste peisaje deprimante – tărâmurile pustiite ale literaturii postapocaliptice? Pentru mine atracţia este evidentă: ne satisface gustul de aventură, fiorul descoperirii, dorinţa unei noi frontiere. Ne îngăduie, de asemenea, să pornim de la zero, să ştergem tabla şi să vedem cum ar fi fost lumea dacă am fi ştiut atunci ceea ce cunoaştem acum.

Poate că atracţia subgenului este cel mai bine descrisă de următorul citat din povestirea *The Manhattan Phone Book* (*Abridged*) de John Varley:

Toţi iubim poveştile post-bombă. Dacă n-ar fi aşa, de ce ar exista atât de multe? Ne atrage ceva spre hecatombele acelea, spre rătăcirea printr-o lume depopulată, scotocirea după cutii de conserve Campbell’s cu carne şi fasole, apărarea familiei împotriva jefuitorilor. Sigur că este oribil, sigur că plângem după toţi oamenii care au murit însă o părticică secretă din noi crede c-ar fi bine să supravieţuim, să pornim de la început.

În taină, ştim că noi vom supravieţui. Toţi ceilalţi vor muri. Despre asta-i vorba în poveştile post-bombă.

Sau acesta nu-i decât începutul conversaţiei? Citiţi povestirile şi veţi decide.

Textele din volumul acesta trec dincolo de „rătăcirea”, „scotocirea” şi „apărarea” descrise de Varley mai sus. Veţi găsi poveşti despre supravieţuire şi despre viaţă, care explorează mutaţiile ştiinţifice, psihologice, sociologice şi fiziologice care vor avea loc în urma apocalipsului.

Nu veţi găsi însă poveşti care descriu ce se va întâmpla după cucerirea Pământului de către extratereştri sau în urma terorii provocate de zombi; ambele scenarii se încadrează în tema apocalipsei, dar sunt subiecte pentru altă dată (de fapt, pentru alte antologii).

În povestirile următoare veţi găsi douăzeci şi două de scenarii postapocaliptice SF diferite. Unele sunt foarte exagerate şi improbabile, pe când altele sunt plauzibile şi mult prea lesne de imaginat. Unele flirtează cu fantasticul. Multe pătrund pe teritoriul horrorului. Toate explorează aceeaşi întrebare:

Cum va fi viaţa după sfârşitul lumii pe care o cunoaştem?

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

SFÂRŞITUL TUTUROR PROBLEMELOR

STEPHEN KING

Traducere din limba engleză
Mircea Pricăjan

Stephen King nu mai are nevoie de prezentare. Este un scriitor consacrat, semnatar al unor bestselleruri precum *Carrie* şi capodopera postapocaliptică *Apocalipsa*. Cu toate că e mai cunoscut pentru romane şi filmele pe care acestea le-au inspirat, Stephen King este totodată un prolific autor de proză scurtă. Povestirile sale au fost strânse în mai multe culegeri, printre care: *Everything's Eventual, Night Shift, Skeleton Crew* şi *Nightmares* & *Dreamscapes*. *Sfârşitul tuturor problemelor* a apărut în volumul din urmă, însă a fost publicată pentru prima dată în revista *Omni* în anul 1986. A fost nominalizată la World Fantasy Award şi de curând a fost ecranizată ca parte a miniseriei *Nightmares* & *Dreamscapes*, produsă de canalul TNT.

Sunt mulţi factorii care influenţează decizia de-a alege povestirea care deschide o antologie. Se poate lua textul unui autor bine-cunoscut, un text deosebit de reuşit, cu efect emoţional puternic, sau unul care să dea tonul pentru tot restul volumului; povestirea de faţă îndeplineşte toate aceste trei criterii.

***

Aş vrea să-ţi vorbesc despre sfârşitul războiului, despre declinul omenirii şi despre moartea lui Mesia – o poveste epopeică, una care merită mii de pagini şi un raft întreg de volume, dar tu (dacă a mai rămas un „tu” care să citească rândurile acestea) va trebui să te mulţumeşti cu versiunea prescurtată. Injectarea directă are efect rapid. Mă gândesc că-mi rămân între patruşcinci de minute şi două ore, în funcţie de grupa sangvină. Eu cred că e A, ceea ce ar trebui să-mi ofere un răgaz ceva mai lung, dar al naibii să fiu dacă-s sigur. Dacă se dovedeşte că e O, dragul meu prieten ipotetic, s-ar putea să dai peste multe pagini albe.

În orice caz, cred că ar trebui să mă aştept la ce-i mai rău şi să grăbesc lucrurile cât pot de tare.

Folosesc maşina de scris electrică – la computerul lui Bobby ar merge mai repede, dar generatorul dă curent într-un flux prea discontinuu pentru a mă încrede în el, chiar şi cu regularizatorul de tensiune activat. N-am decât o singură încercare la dispoziţie; nu pot risca să ajung aproape până la

capăt şi apoi să văd că se duce totul pe râpa electronică din pricina unei căderi de tensiune sau a unei suprasarcini căreia regularizatorul nu-i poate face faţă.

Numele meu este Howard Fornoy. Înainte, eram scriitor liber-profesionist. Fratele meu, Robert Fornoy, era Mesia. L-am ucis injectându-i propria lui descoperire, acum patru ani. *El* îi spunea Calmantul. O Greşeală Monumentală ar fi fost un nume mai potrivit, dar ce-a fost a fost şi nu se mai poate schimba, cum spun irlandezii de secole întregi... lucru care *dovedeşte* ce nemernici de nota zece sunt.

La naiba, nu-mi permit digresiunile astea.

După ce a murit Bobby, l-am acoperit cu o pătură şi am stat la singurul geam din livingul cabanei în jur de trei ore, uitându-mă spre pădure. Mai demult se vedea strălucirea portocalie a neoanelor de mare putere din North Conway; nu şi acum însă. Acum erau doar Munţii Albi, semănând cu nişte triunghiuri negre de hârtie creponată decupate de un copil, şi stelele fără noimă.

Am deschis radioul, am căutat pe patru lungimi de undă, am dat peste un tip dus cu pluta şi l-am închis. Am stat acolo gândindu-mă la cum să spun povestea aceasta. Mintea îmi tot fugea spre kilometrii ăia întregi de pădure întunecată de pin, spre pustiul acela. În cele din urmă, am înţeles că trebuie să ies din marasm şi să mă injectez. La naiba. Niciodată n-am *putut* lucra fără un termen-limită.

Iar acum Dumnezeu mi-e martor că am unul.

*

Părinţii noştri nu aveau motiv să se aştepte la altceva decât la ceea ce aveau: copii deştepţi. Tata era absolvent de istorie şi, la treizeci de ani, devenise profesor plin la Hofstra. Zece ani mai târziu era unul dintre cei şase viceadministratori ai Arhivelor Naţionale din Washington, D.C., şi-l aştepta postul din vârf. Era, pe deasupra, un tip tare de tot – avea toate discurile înregistrate vreodată de Chuck Berry şi ştia să cânte binişor blues la chitară. Tata îndosaria ziua şi noaptea cânta rock.

Mama a absolvit *magna cum laude* la Drew. Avea o cheie a organizaţiei Phi Beta Kappa pe care o purta uneori la bentiţa pălăriei ei de fetru. În Washington, a devenit contabil public, l-a întâlnit pe tata, l-a luat de soţ şi, când a rămas însărcinată cu subsemnatul, şi-a deschis un birou personal. Eu am venit pe

lume în 1980. În ‘84, ea ţinea deja contabilitatea unora dintre asociaţii tatei – zicea că acesta este „micul ei hobby”. Pe când s-a născut Bobby, în 1987, se ocupa de taxe, portofolii de investiţii şi planificări imobiliare pentru o duzină de oameni importanţi. I-aş putea enumera, dar cui îi pasă? Acum, toţi sunt fie morţi, fie idioţi cu bale la gură.

Cred că e posibil ca ea să fi câştigat pe an din „micul ei hobby” mai mult decât aducea tata de la serviciu, dar asta n-a contat niciodată – erau fericiţi cu ce erau şi ce însemnau unul pentru celălalt. I-am văzut ciondănindu-se de multe ori, dar nu i-am văzut niciodată certându-se. Când eram mic, singura diferenţă pe care o vedeam între mama mea şi cele ale prietenilor mei de joacă era aceea că ele citeau sau călcau, sau coseau, sau vorbeau la telefon în timp ce la televizor se difuzau telenovele, iar mama mea, în timp ce la televizor se difuzau aceleaşi telenovele, butona un calculator de buzunar şi nota numere pe foi de hârtie mari şi verzi.

Nu i-am dezamăgit pe ai mei, doi oameni cu carduri Mensa Gold în portmoneu. Tot timpul cât am urmat şcoala publică (ideea ca eu sau fratele meu să urmăm o şcoală particulară nici n-a fost adusă în discuţie, din câte ştiu) am avut doar note de 10 şi 9. De asemenea, am scris bine de devreme, fără absolut nici un efort. Am vândut primul articol de revistă la douăzeci de ani – era despre cum s-a descurcat Armata Continentală în Valley Forge pe timp de iarnă. L-am vândut revistei unei linii aeriene pentru patru sute cincizeci de dolari. Tata, pe care îl iubeam din suflet, m-a întrebat dacă poate cumpăra cecul acela. Mi-a dat în schimb un cec personal, iar pe cel de la revistă l-a înrămat şi l-a agăţat deasupra biroului său. Un geniu romantic, ai putea spune. Un geniu romantic care *cânta blues*, ai putea spune. Ascultă la mine, un tânăr poate avea apucături mult mai rele. Sigur, el şi mama au murit delirând şi pişându-se pe ei la sfârşitul anului trecut, ca majoritatea oamenilor din lumea asta mare şi rotundă a noastră, dar nici o clipă n-am încetat să-i iubesc.

Am fost genul de copil pe care aveau toate motivele să şi-l dorească – un băiat bun cu minte strălucită, un băiat talentat al cărui talent s-a maturizat devreme într-o atmosferă de încredere şi iubire, un băiat ascultător care-şi iubea şi îşi respecta mult părinţii.

Bobby a fost altfel. *Nimeni*, nici cei de genul Mensa, ca părinţii noştri, nu se aşteaptă *vreodată* la un copil ca Bobby. *Niciodată*.

*

Eu am învăţat să fac la oliţă cu doi ani mai devreme decât Bob şi acesta a fost singurul lucru cu care i-am luat-o vreodată înainte. Dar n-am fost niciodată invidios pe el; ar fi fost ca şi când un aruncător bunicel din American Legion League i-ar fi invidiat pe Noian Ryan sau pe Roger Clemens. De la un moment încolo, comparaţiile care aduc sentimente de invidie încetează să existe. Am trecut prin asta şi o spun avizat: de la un moment încolo, pur şi simplu stai în spate şi-ţi aperi ochii de orbire.

La doi ani, Bobby a învăţat să citească, iar la trei a început sa scrie eseuri scurte (*Căţelul nostru, O călătorie la Boston cu mama*). Caligrafia lui aducea cu strădania electrizantă a unui copil de şase ani, şi asta în sine era uimitor, dar mai era ceva: dacă transcriai textul, aşa încât nehotărârea mâinii lui nu mai era un factor evaluator, ai fi spus că citeşti lucrarea unui elev isteţ, chiar dacă extrem de naiv, de clasa a cincea. A progresat de la propoziţii simple la propoziţii compuse, apoi la fraze cu o rapiditate ameţitoare, înţelegând mecanismul propoziţiilor principale, al subordonatelor şi coordonatoarelor cu o intuiţie înfricoşătoare. Uneori avea o sintaxă nenaturală şi aşeza greşit adjectivele şi adverbele, dar până la vârsta de cinci ani a reuşit să-şi corijeze binişor aceste scăpări – care-i urmăresc pe majoritatea scriitorilor toată viaţa.

A început să aibă dureri de cap. Părinţii s-au temut de-o problemă de ordin fizic – o tumoare cerebrală, poate – şi l-au dus la un doctor care l-a consultat cu atenţie, l-a ascultat cu şi mai mare atenţie, apoi le-a spus părinţilor mei că Bobby nu suferă de altceva decât de stres: era extrem de frustrat din cauza faptului că mâna cu care scria nu putea ţine pasul cu mintea lui.

— Copilul dumneavoastră încearcă să elimine din minte un calcul renal, a zis doctorul. I-aş putea da ceva pentru durerile de cap, dar cred că medicamentul de care are cu adevărat nevoie este o maşină de scris.

Aşa că mama şi tata i-au dat lui Bobby un IBM. Un an mai târziu, la Crăciun, i-au dat un Commodore 64 cu WordStar şi durerile lui de cap au încetat. Înainte să trec la alte probleme,

vreau doar să adaug că fratele meu a crezut în următorii trei ani că Moş Crăciun i-a lăsat ordinatorul acela sub brad. Acum, că mă gândesc mai bine, acesta e alt lucru cu care i-am luat-o înainte: am încetat să cred în Moş Crăciun mai devreme decât el.

Atât de multe aş putea să-ţi spun despre zilele acelea de demult, şi presupun că va trebui să-ţi spun câte ceva, dar trebuie să mă grăbesc şi să fiu scurt. Termenul-limită. A, termenul-limită. Am citit odată un text foarte haios intitulat „*Pe aripile vântului*”, *versiunea prescurtată*, care spunea aşa:

— Război? *râse Scarlett*. *O, prostii*!

Bum! Ashley s-a dus la război! Atlanta a ars! Rhett a venit şi apoi a plecat!

— Prostii, zise Scarlett printre lacrimi, *o să mă gândesc la asta mâine*, *căci e şi mâine o zi*.

Am râs cu poftă când am citit asta; acum, că mă văd constrâns să fac ceva asemănător, nu mi se mai pare atât de nostim. Dar iată aici:

— Un copil cu IQ imposibil de măsurat de vreun test existent? zâmbi India Fornoy spre soţul ei devotat, Richard. Prostii! O să-i oferim un mediu în care inteligenţa lui – ca să nu mai amintim de aceea cu nimic mai prejos a fratelui său mai mare – să se poată dezvolta. Şi-i vom creşte ca pe nişte băieţi americani normali, ceea ce şi sunt, la urma urmei!

Bum! Fraţii Fornoy au crescut! Howard a mers la Universitatea Virginia, a absolvit cum laude *şi a pornit în cariera de scriitor liber-profesionist! Şi-a câştigat un trai comod! A ieşit cu multe femei şi s-a culcat cu destule dintre ele! A reuşit să evite bolile sociale, atât cele sexuale, cât şi cele farmacologice! Şi-a cumpărat un sistem stereo Mitsubishi! A scris acasă cel puţin o dată pe săptămână! A publicat două romane care s-au vândut binişor!*

— Prostii, spuse Howard, asta înseamnă pentru mine să trăieşti!

Şi aşa a fost, cel puţin până în ziua în care Bobby a apărut pe nepusă masă (în cea mai bună tradiţie a savantului nebun) cu cele două cutii de sticlă ale lui, într-una un cuib de albine şi în cealaltă un cuib de viespi, îmbrăcat într-un tricou Mumford Phys Ed luat pe dos, pe punctul de-a distruge inteligenţa umană şi mai fericit ca o moluscă în punctul maxim al mareei.

*

Cei ca fratele meu Bobby apar o dată la două sau trei generaţii, cred – oameni de seama lui Leonardo da Vinci, Newton, Einstein, poate Edison. Toţi par să aibă un lucru în comun: sunt ca nişte uriaşe busole care se învârt fără ţintă mult timp, căutând vreun punct nordic absolut şi apoi indicându-l cu o încrâncenare înfricoşătoare. Înainte să se întâmple asta, oamenii aceştia sunt înclinaţi spre tot felul de năzdrăvănii, iar Bobby n-a făcut excepţie.

Când el avea opt ani şi eu cincisprezece, a venit la mine şi mi-a spus că a inventat un avion. Pe atunci îl cunoşteam prea bine ca să-i spun „Aiurea!” şi să-l gonesc din cameră. M-am dus în garaj, unde am dat peste o ciudăţenie de placaj aşezată în căruciorul lui roşu American Flyer. Semăna puţin cu un avion de luptă, dar aripile erau îndreptate înainte, nu în spate. De mijlocul lui prinsese cu şuruburi şaua de pe căluţul de lemn. Pe lateral era o manetă. Nu avea motor. A spus că e un planor. Voia să-l împing în jos pe dealul Carrigan, care avea cea mai mare înclinaţie din Grant Park – era străbătut prin mijloc de o cărare de ciment pentru bătrâni. Aceea, spuse el, va fi pista lui.

— Bobby, am rostit, ai montat aripile invers la jucărioara asta.

— Ba nu. Aşa trebuie să fie. Am văzut ceva despre şoimi la *Wild Kingdom*. Se avântă în jos asupra prăzii şi, când urcă înapoi, îşi schimbă poziţia aripilor. Au dublă articulaţie, înţelegi? În felul ăsta prinzi avânt mai mare.

— Atunci de ce nu le construiesc aşa şi cei din forţele aviatice? am întrebat, neştiind în naivitatea mea că atât americanii cât şi ruşii aveau în stadiu de proiect asemenea avioane de luptă cu aripi în poziţie anterioară.

Bobby ridică simplu din umeri. Nu ştia şi nu-l interesa.

Ne-am dus pe dealul Carrigan, unde s-a urcat în şaua căluţului de lemn şi a apucat de manetă.

— Împinge-mă *tare* - a zis.

În ochi îi tremura lumina aceea jucăuşă pe care o cunoşteam atât de bine – Hristoase, ochii i se luminau în felul acela uneori şi în leagăn, dar jur pe Dumnezeu că nu l-aş fi împins pe cărarea de ciment atât de tare dacă ştiam că drăcia aceea chiar va zbura.

Dar *nu ştiam,* aşa că m-am opintit din răsputeri. A luat-o la vale cu viteză, chiuind ca un cowboy care şi-a terminat treaba şi acum pleacă la oraş să bea câteva beri reci. O doamnă în vârstă a trebuit să sară din calea lui şi Bobby a trecut la mustaţă pe lângă un bătrânel sprijinit în cadrul lui de metal. La jumătatea costişei a tras de manetă şi eu am asistat, cu ochii larg deschişi, îngrozit şi uimit la culme, cum avionul lui de placaj vechi s-a desprins din cărucior. La început a plutit la doar câţiva centimetri deasupra lui şi, o secundă, a părut că îşi va relua locul. Apoi a venit o pală de vânt şi avionul şi-a luat zborul de parcă cineva l-ar fi tras cu un cablu invizibil. Căruciorul American Flyer a ieşit de pe cărarea de ciment şi a intrat în nişte tufişuri. Cât ai zice peşte, Bobby era la trei metri în aer, apoi la şase, apoi la cincisprezece. Plutea, chiuind de veselie, pe deasupra de Grant Park într-un avion care urca neîncetat.

Am luat-o la fugă după el, strigându-i să vină jos, imagini cu trupul lui căzând din şaua aia prostească şi înfigându-se într-un copac sau într-una dintre multele statui din parc apărându-mi în minte cu o claritate hâdă. Nu mi-am imaginat doar înmormântarea fratelui meu; îţi spun sincer că am *participat* la ea.

— *BOBBY!* am ţipat. *VINO JOS!*

— *IUHUUU!* mi-a răspuns el cu o voce slabă, dar în mod clar surescitată.

Jucători de şah, aruncători de frisbee, cititori, amorezi şi alergători se opreau speriaţi din ceea ce făceau pentru a se uita.

— *BOBBY, DRĂCIA AIA NU ARE CENTURĂ DE SIGURANŢĂ, FUTU-I!* am strigat.

Din câte îmi aduc aminte, era prima dată când foloseam cuvântul acela.

— *Viiiin iiiimeeediiiiaaaa*...

Zbiera cât îl ţineau plămânii, iar eu am rămas îngrozit, dându-mi seama că abia îl auzeam. Am continuat să alerg pe dealul Carrigan în jos, ţipând fără încetare. N-am nici cea mai vagă idee ce anume ţipam, dar a doua zi n-am putut vorbi decât în şoaptă. Mi-amintesc *totuşi* că am trecut pe lângă un tânăr într-un costum fercheş din trei piese care stătea lângă statuia lui Eleanor Roosevelt, la poalele dealului. S-a uitat la mine şi a spus pe un ton colocvial:

— Îţi zic sincer, prietene, asta-mi aminteşte a *naibii* de tare de ultima dată când m-am drogat.

Mi-amintesc umbra aceea diformă alunecând peste verdeaţa parcului, umflându-se şi vălurind pe măsură ce trecea peste bănci, coşuleţe şi feţele întoarse spre cer ale oamenilor. Mi-amintesc că am gonit după ea. Mi-amintesc cum i s-a schimonosit faţa mamei mele şi cum a început să plângă când i-am explicat în ce fel avionul lui Bobby, care era oricum de necrezut că se ridicase în zbor, a fost întors cu capul în jos de o neaşteptată pală de vânt şi fratele meu şi-a încheiat scurta, dar strălucita carieră lăţit pe D Street.

După cum au evoluat lucrurile, ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă s-ar fi întâmplat chiar aşa, dar nu a fost să fie.

În schimb, Bobby s-a întors spre dealul Carrigan, ţinându-se nepăsător de coada avionului pentru a nu cădea de pe drăcia aia şi a început să coboare spre iazul cel mic din mijlocul Grant Park. A planat la un metru şi jumătate deasupra lui, apoi doar la un metru... după care a patinat cu tenişii pe suprafaţa apei, lăsând în urma lui vălurele albe paralele, speriind raţele de obicei tihnite (şi bine îndopate), care se ridicară măcăind în stoluri înaintea lui. Şi-n tot acest timp râdea vesel. A aterizat pe partea cealaltă, exact între două bănci, care au rupt aripile avionului. A fost aruncat din şa, s-a lovit la cap şi a început să urle.

Asta însemna viaţa alături de Bobby.

*

Nu totul era la fel de spectaculos – de fapt, cred că *nimic* nu a fost spectaculos... cel puţin până când a inventat Calmantul. Dar ţi-am spus povestea deoarece, în cazul de faţă cel puţin, cred că excepţia ilustrează cel mai bine regula: viaţa alături de Bobby era o continuă zăpăceală. La vârsta de nouă ani urma cursuri de fizică cuantică şi algebră pentru avansaţi la Universitatea din Georgetown. A venit apoi ziua în care a bruiat toate radiourile şi televizoarele de pe strada noastră – şi din cele patru cvartale dimprejur – cu propria lui voce; găsise un vechi televizor portabil în pod şi-l transformase într-o staţie de emisie radio cu lungime de undă largă. Un Zenith vechi alb-negru, trei metri şi jumătate de liţă sensibilă, un umeraş montat pe acoperişul casei şi cu asta basta! Vreme de aproximativ două ore, pe patru cvartale din Georgetown s-a recepţionat doar

WBOB... care, întâmplător, era fratele meu, citind unele dintre poveştile mele, spunând glume seci şi explicând că gradul mare de sulf din fasolea prăjită este de vină pentru băşinile pe care le trăgea tata în biserică în fiecare dimineaţă de duminică. „Da' pe cele mai multe le scoate în surdină, le-a spus Bobby ascultătorilor, în număr de aproximativ trei mii, sau uneori le ţine pe alea puternice până încep imnurile.”

Tata, care n-a fost deloc bucuros de întâmplare, a trebuit să achite o amendă de şaptezeci şi cinci de dolari către Comisia de Comunicaţii, bani pe care i-a luat din alocaţia fratelui meu pe anul următor.

Viaţa alături de Bobby, o, da... şi uită-te la mine cum plâng. Să fie vorba de-un sentiment sincer, mă întreb, sau începe injecţia să-şi facă efectul? Cel dintâi, cred – Dumnezeu mi-e martor cât de mult l-am iubit dar ar trebui totuşi să mă grăbesc puţin.

*

Evident, Bobby a absolvit liceul la vârsta de zece ani, dar nu şi-a luat diploma în litere, nici în matematică, şi cu atât mai puţin a obţinut vreo calificare superioară. Era vorba de busola aia mare şi puternică din capul lui, care se învârtea neîncetat în căutarea nordului absolut.

A trecut printr-o perioadă în care l-a pasionat fizica şi printr-o alta, mai scurtă, în care a fost înnebunit după chimie... dar, în cele din urmă, cum era prea nerăbdător pentru matematică, nici unul dintre domeniile astea nu i-au reţinut atenţia. Ştia să facă toate calculele, dar matematica – şi, în definitiv, toate aşa-numitele ştiinţe exacte – îl plictisea.

La cincisprezece ani a venit rândul arheologiei – a răscolit colinele de la poalele Munţilor Albi, în jurul casei noastre de vară din North Conway, reconstituind trecutul indienilor care trăiseră acolo din vârfuri de săgeţi, silexuri, până şi din aranjarea cărbunilor în vetrele demult stinse din peşterile mezolitice situate în zona de mijloc a statului New Hampshire.

Dar şi asta a trecut şi s-a apucat de citit istorie şi antropologie. La şaisprezece ani, tata şi mama şi-au dat fără tragere de inimă acceptul atunci când le-a cerut voie să însoţească o echipă de antropologi din New England într-o expediţie în America de Sud.

S-a întors după cinci luni bronzat natural pentru prima dată în viaţa lui; se înălţase cu doi centimetri, slăbise şapte kilograme şi era mult mai tăcut. Încă era destul de vesel, sau putea să fie, dar îi lipsea exuberanţa copilărească, uneori molipsitoare, alteori obositoare, însă mereu prezentă. Se maturizase. Şi pentru întâia dată mi-l amintesc discutând despre ştiri... despre cât erau ele de proaste, vreau să zic. Era anul 2003, anul în care o facţiune a Organizaţiei de Eliberare a Palestinei numită Fiii Jihadului (un nume care îmi părea hidos de asemănător cu al unui grup catolic de muncă în folosul comunităţii de undeva din vestul Pennsylvaniei) a detonat o bombă în Londra, poluând oraşul în proporţie de şaizeci la sută şi transformând restul într-un mediu extrem de nesănătos pentru cei care doreau să aducă pe lume un copil (şi până la urmă pentru toţi care doreau să trăiască mai mult de cincizeci de ani, la o adică). Anul în care am încercat să izolăm Filipinele după ce administraţia Cedeno a acceptat un „grup mic” de consultanţi chinezi roşii (cam cincisprezece mii la număr, conform sateliţilor noştri de spionaj) şi am făcut cale întoarsă doar când am înţeles bine că (a) chinezii nu glumeau când promiteau că or să ne facă una cu pământul dacă nu ne retragem şi (b) poporul american nu prea se dădea în vânt după ideea unei sinucideri în masă din pricina Insulelor Filipine. Acela a fost totodată anul în care alt grup de nenorociţi duşi cu pluta – albanezii, cred – a încercat să pulverizeze lichide infectate cu virusul SIDA peste Berlin.

Genul ăsta de lucruri i-a deprimat pe toţi, dar pe Bobby la deprimat *la culme*.

— De ce-s oamenii atât de răi? m-a întrebat într-o zi.

Eram la casa noastră de vară din New Hampshire, era sfârşitul lui august şi majoritatea lucrurilor erau deja strânse în cutii şi în valize. Cabana avea aerul acela trist, părăsit, ca întotdeauna înainte să plecăm fiecare pe drumul lui. Eu mă întorceam la New York, iar Bobby taman la Waco, Texas... toată vara citise texte de sociologie şi geologie – ăsta da amestec indigest! – şi spunea că vrea să realizeze câteva experimente acolo. O spunea într-un fel degajat, neimplicat, dar am văzut cum se uita mama la el, cu un soi de atenţie melancolică, în ultimele două săptămâni petrecute împreună. Nici eu, nici tata nu bănuiam, dar cred că mama a ştiut că acul de busolă al lui

Bobby a încetat în sfârşit să se învârtă şi a început să arate ceva.

— De ce-s atât de răi? Vrei să-ţi dau eu răspuns?

— *Cineva* ar trebui. Şi destul de repede, după cum merg lucrurile acum.

— Merg ca întotdeauna, şi cred că e aşa pentru că oamenii au fost făcuţi să fie răi. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe Dumnezeu.

— Aiurea. Nu cred. Până şi chestia cu cromozomul dublu X s-a dovedit până la urmă o aiureală. Şi să nu-mi spui că-i vorba doar de presiunile economice, de conflictul dintre bogaţi şi săraci, pentru că nici asta nu le explică pe toate.

— Păcatul originar. Pe mine mă satisface ca explicaţie – sună bine şi te poţi ghida după ea.

— Păi, poate *o fi* păcatul originar. Dar care este mijlocul de propagare, frate? Te-ai întrebat vreodată?

— Mijlocul de propagare? Ce mijloc? Nu te înţeleg.

— Eu cred că este apa, a spus Bobby îmbufnat.

— *Poftim*?

— Apa. Ceva în apă.

S-a uitat la mine.

— Sau ceva ce *nu* este în apă.

A doua zi, a plecat la Waco. Nu l-am revăzut decât atunci când s-a înfiinţat la uşa apartamentului meu îmbrăcat cu tricoul Mumford luat pe dos şi având cu el cele două cutii de sticlă. Asta era trei ani mai târziu.

*

— Sal’tare, Howie, spuse el, păşind înăuntru şi lovindu-mă nonşalant cu palma peste spate, de parcă n-ar fi trecut decât trei zile.

— Bobby! am strigat şi l-am cuprins cu braţele într-o îmbrăţişare zdravănă.

Colţuri dure mi se înfipseră în piept şi am auzit un zumzet nervos de stup.

— Şi eu mă bucur să te văd, dar n-ar strica s-o iei mai uşurel. Îi deranjezi pe băştinaşi.

Am făcut imediat un pas în spate. Bobby puse jos punga mare de hârtie pe care o avea cu el şi îşi luă geanta de pe umăr. Apoi scoase cu băgare de seamă cutiile de sticlă. Într-una era un cuib de albine, iar în cealaltă unul de viespi. Albinele începeau

deja să se potolească şi să-şi reia treburile lor albineşti, dar viespile erau în mod vădit deranjate de ce se întâmpla.

— Bine, Bobby, am rostit.

L-am privit şi am surâs larg. Mi se părea că nu mă pot opri din surâs.

— Ce-ai mai pus la cale acum?

Trase fermoarul genţii şi scoase un borcan de maioneză pe jumătate plin cu un lichid transparent.

— Vezi asta?

— Da. Pare ori apă, ori rachiu.

— Dacă-ţi vine să crezi, e amândouă laolaltă. Provine de la o fântână arteziană din La Plata, un orăşel aflat la şaizeci de kilometri est de Waco şi, înainte s-o distilez, erau şaisprezece litri. Howie, am acolo o veritabilă minidistilerie, dar nu cred că voi fi vreodată amendat pentru ea. Rânjea, dar acum rictusul i se lărgi. Nu e decât apă, însă e totuşi cea mai dată naibii poşircă pe care a văzut-o vreodată omenirea.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Ştiu că n-ai. Dar o să ai. Ştii ce, Howie?

— Ce?

— Dacă rasa umana, aşa idioată cum e ea, reuşeşte să mai supravieţuiască şase luni, pun pariu c-o să supravieţuiască la nesfârşit.

Ridică borcanul de maioneză şi se uită la mine prin el cu o imensă solemnitate, iar ochiul îi era mărit ca de-o lupă.

— Asta-i marea descoperire. Leacul pentru cea mai groaznică boală căreia *homo sapiens* i-a căzut pradă.

— Cancerul?

— Mnu, făcu el. Războiul. Încăierările la birt. Împuşcăturile în plină stradă. Toate problemele astea. Unde e baia? Simt că plesnesc.

Când se întoarse, îşi luase tricoul Mumford pe faţă, dar se şi pieptănase – iar metoda lui nu se schimbase, am observat. Bobby îşi ţinea capul sub robinet o vreme, apoi îşi dădea părul pe spate cu degetele.

Se uită la cele două cutii de sticlă şi declară că albinele şi viespile au revenit la normal.

— Deşi, sincer să fiu, un cuib de viespi nu se apropie vreodată de ceva care să aducă măcar a „normalitate”, Howie. Sunt insecte sociale, ca albinele şi furnicile, dar, spre deosebire

de albine, care sunt aproape întotdeauna cerebrale, şi de furnici, care au uneori episoade schizoide, viespile sunt lunatice non-stop. Zâmbi. Exact ca noi, homo sapienşii.

Luă capacul de pe cutia în care era roiul de albine.

— Îţi zic cum facem, Bobby, am sărit. Zâmbeam, dar aveam impresia că zâmbetul e prea larg. Pune capacul la loc şi doar *spune-mi* despre ce e vorba, nu vrei? Lasă demonstraţia pe mai târziu. Vreau să spun că proprietarul meu e-o dulceaţă de om, dar îngrijitoarea e-o zgripţuroaică hâdă care fumează trabucuri Odie Perode şi are cu cincişpe kile mai mult ca mine. Ea...

— Asta o să-ţi placă, continuă Bobby, de parcă nici n-aş fi deschis gura – un obicei la fel de familiar pentru mine ca metoda lui de pieptănare cu zece degete.

Nu era niciodată nepoliticos, ci doar complet absorbit. Şi-l puteam opri? Ah, la naiba, nu. Mă bucuram prea tare să-l revăd.

Adică, cred că ştiam chiar şi atunci că ceva o va lua complet razna, dar când eram cu Bobby pentru mai mult de cinci minute, pur şi simplu mă hipnotiza. El era Lucy care ţinea mingea de fotbal şi-mi promitea că de data asta *sigur* mă va lăsa să şutez, iar eu eram Charlie Brown, care alerga pe teren ca să şuteze[3].

— De fapt, probabil că ai mai văzut treaba asta înainte – din când în când apar poze în reviste sau imagini în documentarele televizate despre viaţa în sălbăticie. Nu e ceva foarte special, dar *lasă impresia* unei chestii deosebite pentru că oamenii au prejudecăţi complet iraţionale faţă de albine.

Şi ciudat era că avea într-adevăr dreptate – mai *văzusem* aşa ceva înainte.

Vârî mâna în cutie între roi şi peretele de sticlă. În mai puţin de cincisprezece secunde, dobândi o mănuşă vie, negru cu galben. Asta îmi prilejui o clipă de amintire vie: aşezat în faţa televizorului, îmbrăcat în pijamale lungi şi strângând la piept ursuleţul meu Paddington, poate cu o jumătate de oră înainte de culcare (şi-n mod sigur cu ani înainte să se nască Bobby), urmărind cu un amestec de groază, dezgust şi fascinaţie cum un

---

[3] Trimitere la un celebru serial de benzi desenate, Peanutsy în care personajul principal, Charlie Brown, suferă constant fiindcă prietena lui, Lucy, îl păcăleşte mereu pe terenul de fotbal (n. tr.).

apicultor se lăsa acoperit complet, pe faţă, de albine. La început, acestea formau un soi de glugă de călău, după care omul le aranja sub forma unei bărbi groteşti, însufleţite.

Bobby se crispă din senin, apoi rânji.

— M-a înţepat una. Încă sunt puţin agitate din cauza drumului. Din La Plata la Waco am venit cu agenta de asigurări din localitate – are un Piper Cub vechi – şi de acolo am luat un avion de pasageri mic, Air Cacapişu cred că era numele companiei, până la New Orleans. Am schimbat vreo patruzeci de mijloace de transport, dar jur pe Dumnezeu că drumul cu taxiul de la LaGunoi le-a zăpăcit aşa. Second Avenue are şi acum mai multe gropi decât Bergenstrasse după capitularea nemţilor.

— Cred că ar fi bine să scoţi mâna de acolo, Bobs, am spus.

Mă tot aşteptam ca unele dintre ele să zboare afară – mă imaginam alergând ore întregi după ele cu o revistă făcută sul, doborându-le una câte una, de parcă ar fi fost fugari într-un film vechi cu evadaţi. Dar nici una nu ieşise... cel puţin până acum.

— Stai calm, Howie. Ai văzut vreodată o albină care să înţepe o floare? Sau ai auzit măcar aşa ceva?

— Nu prea semeni cu o floare.

— La naiba, râse el, tu ai impresia că *albinele* ştiu cum arată o floare? Nţ! Nici poveste, bătrâne! Nu ştiu cum arată o floare mai mult decât tu sau eu ştim cum sună un nor. Ele ştiu că sunt dulce pentru că elimin dioxină de zaharoză prin transpiraţie... Împreună cu alte treizeci şi şapte de dioxine, iar astea sunt doar cele ştiute de noi.

Făcu o pauză, gânditor.

— Deşi, trebuie să mărturisesc, *am avut* grijă să, ăă, mă-ndulcesc puţin azi-noapte. Am mâncat o cutie de cireşe trase în ciocolată pe avion...

— Dumnezeule, Bobby!

— ...Şi-am mai mâncat două bezele MallowCreme în taxi, pe drum încoace.

Vârî şi cealaltă mână şi începu să îndepărteze încet albinele. L-am văzut crispându-se încă o dată înainte să scape şi de ultima, după care mă linişti, aşezând la loc capacul pe cutia de sticlă. I-am văzut câte o umflătură roşie pe ambele mâini: una în podul palmei stângi, cealaltă sus, pe dreapta, aproape de ceea ce chiromanţii numesc Brăţara Norocului. Fusese înţepat,

dar înţelesesem bine ce intenţionase să-mi demonstreze: cel puţin patru sute de albine, după toate aparenţele, îl cercetaseră amănunţit. Doar două îl înţepaseră.

Scoase o pensetă din buzunarul mic al jeanşilor şi se duse la masa de scris. Mută teancul manuscrisului lângă ordinatorul Wang Micro pe care îl foloseam în perioada aceea şi îndreptă veioza Tensor spre locul unde se aflaseră hârtiile – o mişcă până ce formă o pată mică de lumină pe tăblia de lemn de cireş.

— Ai mai scris ceva interesant, Bow-Wow? se interesă el într-o doară şi eu am simţit că mi se face părul măciucă.

Când îmi spusese ultima dată Bow-Wow? Când avea patru ani? Şase? La naiba, nu mai ştiu, prietene. Lucra atent cu penseta la mâna stângă. L-am văzut extrăgând ceva minuscul, care semăna cu un fir de păr din nas, pe care îl aşeză în scrumieră.

— Un text despre falsificarea obiectelor de artă pentru *Vanity Fair*, am răspuns. Bobby, cu ce naiba te ocupi de data asta?

— Vrei să-l scoţi tu pe celălalt? mă întrebă şi-mi oferi penseta, mâna dreaptă şi un zâmbet curtenitor. Îmi tot spun că, dacă-s aşa deştept, ar trebui să fiu ambidextru, da’ mâna mea stângă încă are un IQ de cel mult şase ani.

Aceiaşi Bobby, neschimbat.

M-am aşezat lângă el, am luat penseta şi am scos acul de albină din umflătura roşie de lângă ceea ce, în cazul lui, ar fi trebuit să fie Brăţara Ghinionului, şi-n timp ce am făcut asta el îmi explică diferenţele dintre albine şi viespi, diferenţa dintre apa din La Plata şi apa din New York şi despre cum, la mama naibii! totul se va rezolva cu apa lui şi puţin ajutor din partea mea.

Şi, fir-ar să fie, am ajuns să alerg spre mingea de fotbal, în vreme ce fratele meu de-o inteligenţă sălbatică, râzând, o ţinea pentru ultima dată.

*

— Albinele nu înţeapă neprovocate, pentru că mor, vorbi Bobby cu degajare. Ţi-aminteşti atunci în North Conway, când ai spus că ne ucidem între noi din cauza păcatului originar?

— Da. Nu te mişca.

— Ei bine, dacă *există* aşa ceva, dacă există un Dumnezeu care să ne poată iubi într-atât, încât să ni-l livreze pe Fiul Lui

întins pe cruce şi, în acelaşi timp, să ne facă vânt spre iad doar pentru că o toantă a muşcat din mărul care nu trebuia, atunci blestemul se reduce doar la asta: Ne-a croit ca pe nişte viespi, nu ca pe nişte albine. *La naiba*, Howie, ce faci?

— Nu te mişca, am zis, şi-o să-l scot. Dacă ai de gând să gesticulezi mult, o să aştept.

— Bine, acceptă el şi după aceea rămase relativ nemişcat cât timp i-am extras acul din mână. Albinele sunt ca nişte veritabili piloţi kamikaze, Bow-Wow. Uită-te la cutia aia de sticlă şi-o să le vezi pe cele două care m-au înţepat zăcând moarte pe fundul ei. Acele lor sunt zimţate, ca nişte cârlige de pescuit. Intră fără probleme. Dar la scos, se autoeviscerează.

— Scârbos, am spus, lăsând să cadă al doilea ac în scrumieră.

Nu vedeam zimţii, dar nici nu aveam la dispoziţie un microscop.

— Însă asta le face să fie deosebite.

— Nu mă îndoiesc.

— Viespile, pe de altă parte, au ace netede. Te pot înţepa de câte ori au chef. Îşi epuizează otrava după a treia sau a patra înţepătură, dar pot continua să te înţepe, dacă asta-şi doresc... şi de obicei îşi doresc. Mai ales viespile de perete. Cele pe care le am acolo. Trebuie sedate. O chestie numită Noxon. Probabil că le dă o mahmureală cumplită, pentru că se trezesc mai agitate ca oricând.

Se uită la mine cu solemnitate şi, pentru prima dată, am văzut semicercurile maroniu închis de sub ochii lui şi am înţeles că fratele meu mai mic e mai obosit decât l-am văzut vreodată.

— Din cauza *asta* continuă oamenii să se războiască, Bow-Wow. Iar, şi iar, şi iar. Avem ace netede. Acum fii atent.

Se ridică, se duse la geantă, scotoci prin ea şi găsi o pipetă. Deschise borcanul de maioneză, introduse pipeta în el şi trase câteva picături mici de apă de Texas distilată.

Când veni cu ea deasupra cutiei de sticlă în care era cuibul de viespi, am observat că pe aceasta capacul era diferit – în el era încastrată o uşiţă de plastic culisantă. Nu aveam nevoie de explicaţii: în cazul albinelor nu avusese reţineri să înlăture complet capacul. În cazul viespilor nu-şi asuma nici un risc.

Strânse de pompiţa neagră. Două picături de apă căzură peste cuib, creând o pată întunecată care dispăru aproape imediat.

— Aşteptăm cam trei minute.

— Ce...

— Nu pune întrebări, mi-o reteză el. O să vezi. Trei minute.

În intervalul acesta, îmi citi articolul despre falsificarea obiectelor de artă... deşi avea deja douăzeci de pagini.

— Bine, spuse el, lăsând foile jos. E bunicel, bătrâne. Ar trebui totuşi să insişti pe cum Jay Gould şi-a împodobit vagonul-salon al trenului particular cu tablouri de Manet false – e strigător la cer.

În timp ce vorbea, scotea capacul de pe cutia de sticlă în care se afla cuibul de viespi.

— Iisuse, Bobby, termină cu fanfaronada! am strigat.

— Ai rămas la fel de fricos, râse el şi scoase cuibul din cutie, care era de-un gri închis şi mare cam cât o bilă de popice.

Îl ţinu în palme. Viespile ieşiră din el în zbor şi i se aşezară pe braţe, pe obraji, pe frunte. Una zbură spre mine şi mi se puse pe antebraţ. Am plesnit-o şi a căzut moartă pe covor. Eram speriat – speriat de-a binelea, vreau să zic. Adrenalina îmi curgea prin tot corpul şi simţeam cum ochii încearcă să-mi iasă din orbite.

— Nu le omorî. La fel de bine ai omorî nişte bebeluşi, la cât rău pot să facă. Asta-i toată *ideea*.

Aruncă cuibul dintr-o mână în cealaltă, de parcă ar fi fost o minge de softball ceva mai mare. Îl săltă în aer. Am urmărit îngrozit cum viespile zburau prin livingul apartamentului aidoma unor avioane de război în survol.

Puse cuibul încet înapoi în cutie şi se aşeză pe canapea. Mângâie a invitaţie locul de lângă el şi eu m-am dus ascultător, aproape hipnotizat. Erau pretutindeni: pe covor, pe tavan, pe draperii. Vreo şase se târau pe ecranul televizorului cu diagonală mare.

Înainte să iau loc, Bobby înlătură câteva care se aflau pe perniţa spre care se îndrepta fundul meu. Îşi luară zborul imediat. *Toate* zburau cu uşurinţă, se târau cu uşurinţă, se mişcau repede. Nu era nimic în comportamentul lor care să trădeze că ar fi drogate. În timp ce Bobby vorbi, îşi găsiră

treptat drumul înapoi spre casa lor, se târâră pe suprafaţa ei şi, în cele din urmă, dispărură înăuntru prin gaura de sus.

— N-am fost primul pe care să-l intereseze Waco. Întâmplarea face să fie cel mai mare oraş din restrânsa regiune neviolentă a ceea ce este, *per capita*, cel mai violent stat din uniune. Texanii *adoră* să se împuşte între ei, Howie – adică e-un fel de hobby la nivel de stat. Jumătate din populaţia masculină umblă înarmată. Sâmbătă seara în barurile din Fort Worth e ca într-un poligon de tir în care, în loc să tragi în raţe de lut, tragi în sticle de băutură. Sunt mai mulţi posesori de permis de portarmă decât metodişti. Deşi Texas nu e singurul loc în care oamenii se împuşcă între ei sau se taie cu bricele, sau îşi bagă copiii în cuptor dacă plâng prea mult, înţelegi, însă e clar că iubesc armele de foc.

— Mai puţin în Waco, am zis.

— O, şi acolo le iubesc. Doar că le folosesc mult mai rar unul împotriva celuilalt.

*

Iisuse. Tocmai m-am uitat la ceas şi am văzut cât e ora. Aveam impresia că scriu de cincisprezece minute sau pe-acolo, dar s-a scurs de fapt mai bine de o oră. Mi se întâmplă uneori, când mă las furat de peisaj, dar nu-mi pot permite să mă abandonez tuturor acestor detalii. Mă simt la fel de bine ca oricând – nu sesizez vreo uscare a membranelor gâtului, nu dibui după cuvinte şi, uitându-mă peste ce am scris până acum, văd doar greşeli normale de tastare. Dar nu mă pot păcăli. Trebuie să mă grăbesc. „Prostii”, spuse Scarlett şi aşa mai departe.

Lipsa actelor de violenţă în zona Waco fusese observată şi cercetată înainte, în mare parte de sociologi. Bobby zicea că atunci când introduceai într-un computer destule date statistice cu privire la Waco şi alte zone similare – densitatea populaţiei, media de vârstă, media nivelului economic, media nivelului educaţional şi zeci de alţi factori – primeai ca răspuns o anomalie incomensurabilă. Lucrările ştiinţifice au rareori un caracter jovial, dar, cu toate acestea, o bună parte dintre cele cincizeci pe care le citise Bobby şi care tratau acest subiect sugerau ironic că ar putea fi „ceva în apă”.

— Am hotărât că a venit timpul să iau gluma în serios, spuse Bobby. În definitiv, în multe locuri este ceva în apă care previne apariţia cariilor. Se numeşte fluorură.

S-a dus în Waco însoţit de trei asistenţi: doi studenţi la sociologie şi un profesor titular de geologie, care se întâmpla să aibă un an liber şi să-şi dorească puţină aventură. În şase luni, Bobby şi sociologii lui au realizat un program de computer care ilustra ceea ce fratele meu numea singurul „epicentru de calm” din lume. Avea în geantă un imprimat puţin şifonat. Mi-l dădu. Ochii îmi căzură peste o serie de patruzeci de cercuri concentrice. Waco era situat în al optulea, al nouălea şi al zecelea, cum priveai către centru.

— Acum te rog să te uiţi aici, zise şi puse peste imprimat o folie transparentă.

Alte cercuri; dar în fiecare era trecut câte un număr. Al patruzecilea cerc: 471. Al treizeci şi nouălea: 420. Al treizeci şi optulea: 418. Şi aşa mai departe. În vreo două locuri, numerele urcau în loc să coboare, dar asta numai în vreo două locuri (şi urcau doar cu puţin).

— Ce înseamnă?

— Fiecare număr desemnează actele de violenţă comise în cercul cu pricina. Crime, violuri, atacuri, chiar acte de vandalism. Computerul atribuie un număr pe baza unei formule care ia în calcul densitatea populaţiei.

Lovi cu degetul cercul al douăzeci şi şaptelea, care conţinea numărul 204.

— În zona asta, de pildă, trăiesc mai puţin de nouă sute de oameni. Numărul reprezintă trei sau patru cazuri de abuz casnic, vreo două încăierări, un act de cruzime faţă de animale – un fermier senil s-a enervat pe un porc şi a tras cu o puşcă cu sare în el, din câte îmi amintesc – şi un omor fără premeditare, involuntar.

Am observat că numerele din cercurile centrale scădeau radical: 85, 81, 70, 63, 40, 21, 5. În „epicentrul de calm” era situat oraşul La Plata. Mi se pare mai mult decât potrivit să afirmăm că era un orăşel tihnit şi adormit.

Valoarea numerică atribuită oraşului La Plata era zero.

— Deci uite-l aici, Bow-Wow, zise Bobby, aplecându-se în faţă şi frecându-şi agitat mâinile, nominalizatul meu pentru rangul de Grădină a Edenului. Iată o comunitate de

cincisprezece mii de suflete, dintre care 24% sunt cetăţeni cu sânge amestecat, numiţi în popor „metişi”. Au o fabrică de mocasini, două moteluri mici, două ferme de zarzavaturi. Cam asta e tot în privinţa muncii. În privinţa distracţiei au patru baruri, două săli de dans unde poţi asculta orice muzică vrei atâta vreme cât sună a George Jones, două cinematografe în aer liber şi o popicărie.

Se opri, apoi adăugă:

— Mai este şi o distilerie. Whisky mai bun n-am întâlnit decât în Tennessee.

Pe scurt (şi acum e prea târziu pentru altceva), La Plata ar fi trebuit să fie un teren fertil pentru genul de acte de violenţă spontane despre care citeşti zilnic în secţiunea de ştiri a ziarului local. Ar fi trebuit să fie, dar nu era. În cei cinci ani dinaintea sosirii fratelui meu, în La Plata avusese loc un singur omor, fuseseră două cazuri de atac la persoană, nici un viol, nici un abuz asupra copiilor. Se înregistraseră patru jafuri armate, dar toate se dovediseră a fi fost comise de venetici... la fel omorul şi atacurile. Şeriful era un republican bătrân şi gras, care îl imita destul de bine pe Rodney Dangerfield. Era bine ştiut, de altfel, că-şi petrecea zile întregi în cafenea, trăgându-se de nodul de la cravată şi rugându-se de oameni sa-l scape de soţia sa. Fratelui meu i se părea mai mult decât o demonstraţie de umor nesărat; era aproape sigur că sărmanul om suferea de Alzheimer în prima fază. Singurul lui ajutor era un nepot, care semăna binişor cu Junior Samples din vechea emisiune *Hee-Haw*.

— În orice alt oraş din Pennsylvania asemănător cu La Plata sub orice aspect, mai puţin cel geografic, cei doi ar fi fost daţi afară acum cincisprezece ani. Dar acolo or să moară încă în funcţie... şi de murit probabil c-or să moară în somn.

— Ce ai făcut? Cum ai procedat?

— Ei, în prima săptămână am strâns datele statistice, am stat în loc şi ne-am holbat unii la alţii. Adică, eram pregătiţi pentru *ceva*, dar nu pentru *aşa* ceva. Nici Waco nu te pregăteşte pentru La Plata.

Se foi agitat şi îşi pocni degetele.

— Iisuse, urăsc când faci asta.

— Scuze, Bow-Wow, îmi zâmbi el. În orice caz, am început testele geologice, apoi analiza la microscop a apei. Nu mă aşteptam la cine ştie ce; toţi locuitorii din zonă au fântână, de

regulă una adânca, şi îşi duc apa la testat în mod regulat, pentru a fi siguri că nu beau borax sau cine ştie ce altceva. Dacă ar fi fost ceva evident, ar fi ieşit la iveală cu mult timp în urmă. Aşa că am trecut la nivel submicroscopic şi atunci am început să întâlnim lucruri stranii de-a binelea.

— Ce fel de lucruri stranii?

— Rupturi în lanţurile de atomi, fluctuaţii electrice subdinamice şi o proteină de-un fel neidentificat. Apa nu este cu adevărat H20, să ştii – nu atunci când adaugi sulfiţi, fier şi Dumnezeu ştie ce altceva se mai poate găsi în stratul acvifer al unei regiuni. Iar apei din La Plata... i-ai putea adăuga un şir de litere ca acelea dinaintea numelui unui profesor emerit, zise cu ochii scânteindu-i. Dar proteina era cel mai interesant lucru, Bow-Wow. Din câte ştim, aceasta se mai găseşte doar într-un singur loc: în creierul uman.

*

Îhî.

Tocmai a venit, între o înghiţitură şi cealaltă: uscăciunea gâtului. Nu-i mare lucru încă, dar a trebuit totuşi să mă întrerup pentru a bea un pahar de apă rece. Nu mai am decât, poate, patruzeci de minute. Şi, Iisuse Doamne, vreau să vă spun atât de multe! Despre cuiburile de viespi pe care le-au găsit şi în care erau viespi care nu voiau să împungă, despre tamponarea la care Bobby şi un asistent al lui au fost de faţă, când cei doi şoferi, amândoi bărbaţi, amândoi beţi şi amândoi cam la douăzeci şi patru de ani (cu alte cuvinte, scandalagii latenţi din punct de vedere sociologic), au coborât din maşini, şi-au strâns mâna şi au schimbat amical datele de asigurare, înainte să intre în cel mai apropiat bar pentru un alt păhărel de tărie.

Vorbi ore întregi – mai multe decât mi-au rămas mie. Dar concluzia era simplă: chestia din borcanul de maioneză.

— Acum, avem propria noastră distilerie în La Plata. Ăsta, Howie, este lichidul pe care îl distilăm; rachiu pacifist. Stratul acvifer al acelei zone din Texas e situat la mare adâncime, dar este extrem de întins; e ca un incredibil lac Victoria îmbibat în sedimentele poroase de deasupra discontinuităţii Moho. Apa are efect puternic, dar noi am reuşit să i-l sporim. Avem vreo douăzeci de mii de litri în nişte rezervoare uriaşe de oţel. Până la sfârşitul anului o să avem cincizeci de mii. Până în iunie viitor

o să avem o sută de mii. Dar nu e destul. Ne trebuie mai mult, ne trebuie mai repede... şi apoi trebuie să o transportăm.

— Unde să o transportaţi?

— La Borneo, pentru început.

Am crezut că fie mi-am pierdut minţile, fie nu l-am auzit bine. Vorbesc serios.

— Uite, Bow-Wow... scuze. Howie.

Iar scotocea prin geanta lui de umăr. Scoase câteva fotografii aeriene şi mi le înmână.

— Vezi? întrebă în timp ce eu le cercetam. Vezi că e perfect, futu-i? E ca şi când Dumnezeu însuşi ar fi întrerupt plicticoasele noastre emisiuni cu ceva de genul: „Iar acum vă prezentăm un buletin special! Asta e ultima voastră şansă, cretinilor! Iar acum revenim la *Days of Our Lives!*”

— Nu înţeleg, am răspuns. Şi n-am habar la ce mă uit aici.

Fireşte că aveam; era o insulă – nu Borneo în sine, ci o insulă aflată la vest de Borneo, numită Gulandio – cu un munte în mijloc şi cu multe sătucuri noroioase răspândite pe colinele de la poalele lui. Era greu să distingi muntele din cauza plafonului de nori. Voiam să spun că n-aveam habar ce *trebuia* să văd acolo.

— Muntele poartă numele insulei. Gulandio. În graiul local înseamnă *graţie* sau *soarta*, sau *destin*, sau alege tu ce-ţi place. Dar Duke Rogers spune că este, de fapt, cea mai mare bombă cu ceas de pe pământ... şi că e programată să explodeze până anul viitor în octombrie. Poate mai devreme.

Incredibil e acest lucru: povestea pare incredibilă doar dacă încerci să o spui dintr-o suflare, adică exact ceea ce încerc eu să fac. Bobby voia să-l ajut să strângă undeva între şase sute de mii şi un milion şi jumătate de dolari pentru a face următoarele: întâi, să distileze între două sute şi două sute cincizeci de mii de litri din ceea ce numea „mostră de concentrat”; în al doilea rând, să trimită toată această apă pe calea aerului în Borneo, unde exista o pistă de aterizare (pe Gulandio puteai ateriza cu un deltaplan şi cam atât); în al treilea rând, să o transporte pe mare până pe insula care purta numele de Soartă sau Destin sau Graţie; în al patrulea, să o urce cu maşina pe panta vulcanului, care era inactiv din 1804 încoace (cu excepţia câtorva erupţii minore în 1938), şi apoi să o arunce pe gâtlejul noroios al conului vulcanic. Pe Duke Rogers îl chema

de fapt John Paul Rogers şi era profesorul de geologie. El susţinea că Gulandio nu va erupe pur şi simplu, ci va exploda de-a dreptul, aşa cum făcuse Krakatau în secolul al douăsprezecelea, creând o detunătură care va face bomba care otrăvise Londra să semene cu pocnitoarea unui ţânc.

Cenuşa rezultată din erupţia vulcanului Krakatau, îmi spuse Bobby, înconjurase de-a dreptul globul pământesc; rezultatele cercetării acesteia alcătuiseră o parte importantă a teoriei iernii nucleare propuse de grupul Sagan. Trei luni după aceea, apusurile şi răsăriturile pe jumătate de glob fuseseră colorate într-un chip grotesc ca rezultat al cenuşii care se rotea atât pe curenţii atmosferici, cât şi pe curenţii Van Allen, care se află la şaizeci şi cinci de kilometri sub centura de radiaţie Van Allen. Surveniseră schimbări climatice la scară globală, care duraseră cinci ani, şi palmieri care înainte creşteau doar în estul Africii şi în Micronezia apăruseră brusc în America de Sud şi în America de Nord deopotrivă.

— Palmierii din America de Nord au murit toţi înainte de anul 1900, dar sub ecuator trăiesc bine mersi şi acum. Krakatau i-a dus acolo, Howie... aşa cum vreau eu să duc apa de La Plata pe tot globul. Vreau ca oamenii să iasă în apa de La Plata când va ploua – şi va ploua mult după ce Gulandio va erupe. Vreau ca ei să bea apa de La Plata care le va curge în bazinele de acumulare, vreau să-şi spele părul cu ea, să se îmbăieze în ea, să-şi înmoaie lentilele de contact în ea. Vreau ca târfele să-şi facă *spălături vaginale* cu ea.

— Bobby, am spus, ştiind că nu era aşa, Bobby, eşti nebun.

Îmi adresă un rânjet strâmb, obosit.

— Ba nu-s. Vrei să vezi nebuni? Deschide pe CNN, Bow... Howie. O să-i vezi în toată splendoarea lor.

*

Însă nu era nevoie să deschid televizorul pe CNN (ceea ce un prieten de-al meu începuse să numească Trâmbiţa Apocalipsei) ca să ştiu despre ce vorbea. Indienii şi pakistanezii erau la cuţite. Chinezii şi afganii aşijderea. Jumătate din Africa murea de inaniţie, cealaltă jumătate era decimată de SIDA. De-a lungul întregii graniţe dintre Texas şi Mexic avuseseră loc încăierări, în ultimii cinci ani, de când Mexicul devenise stat comunist, iar oamenii începuseră să numească Tijuana, punctul

de trecere în California, Micul Berlin, din pricina zidului. Zăngănitul de săbii devenise o larmă asurzitoare. În ultima zi a anului trecut Savanţii Responsabilităţii Nucleare reglaseră ceasul negru la cincisprezece minute înainte de miezul nopţii.

— Să presupunem, Bobby, că se poate realiza şi că totul va merge conform planului. Probabil că nu se poate realiza şi că nu va merge conform planului, dar să presupunem de dragul argumentului. N-ai nici cea mai mică idee care ar putea fi efectele pe termen lung. Dădu să spună ceva, dar eu am fluturat din mână. Să nu-mi zici că ştii, pentru că nu-i aşa! Recunosc, ai avut timp să găseşti epicentrul ăsta de calm al tău şi să-i depistezi cauza. Dar ai auzit vreodată de talidomidă? Antiacneicul şi somniferul acela care provoca infarct şi cancer celor de treizeci de ani? Nu-ţi aminteşti de vaccinul anti-SIDA din 1997?

— Howie?

— *Ăla* a stârpit boala, dar i-a transformat pe pacienţi în epileptici incurabili, care au murit până la ultimul optsprezece luni mai târziu.

— Howie?

— Apoi a mai fost...

— Howie?

M-am oprit şi m-am uitat la el.

— Lumea, începu Bobby, apoi se opri.

Nu mai avea glas. Am observat că se lupta cu lacrimile.

— Lumea are nevoie de măsuri eroice, bătrâne. N-am habar de efectele pe termen lung şi nu avem timp să le studiem, pentru că nu avem speranţe pe termen lung. Poate reuşim să scăpăm de toate problemele. Sau poate...

Ridică din umeri, încercă să zâmbească şi se uită la mine cu ochi strălucitori din care curgeau încet două lacrimi.

— Sau poate administrăm heroină unui pacient cu cancer terminal. În orice caz, se va sfârşi cu ceea ce se întâmplă acum. Va pune capăt durerii în lume.

Depărtă mâinile cu palmele în sus, iar eu am văzut înţepăturile de pe ele.

— Ajută-mă, Bow-Wow. Te rog, ajută-mă.

Aşa că l-am ajutat. Şi am dat-o în bară. De fapt, cred că se poate spune că am dat-o în bară de zile mari. Şi vrei să ştii adevărul? Nici în cot nu mă doare. Am ucis toate plantele, dar

măcar am salvat sera. Într-o bună zi, ceva va creşte din nou aici. Sper.

Citeşti rândurile astea?

Rotiţele încep să mi se îmbâcsească puţin. Pentru prima dată în ani de zile e nevoie să conştientizez fiecare acţiune. Mişcările mecanice ale scrisului. Trebuia să mă grăbesc mai tare la început.

Nu contează. Acum e prea târziu să mai schimb ceva.

Am trecut la fapte, desigur: am distilat apa, am dus-o cu avionul, am transportat-o pe Gulandio, am construit un sistem primitiv de ridicare – pe jumătate troliu motorizat şi pe jumătate cale ferată cu cremalieră – pe versantul vulcanului şi am golit peste douăsprezece mii de recipiente, a câte douăzeci de litri de apă de La Plata – versiunea ultraconcentrată - în adâncurile neştiute ale conului vulcanic. Am făcut toate astea în doar opt luni. N-a costat şase sute de mii de dolari sau un milion şi jumătate; a trecut de patru milioane, însă tot mai puţin de-o şaisprezecime dintr-un procent din cât cheltuia America pe apărare într-un an. Vrei să ştii cum am strânz banii? Ţi-aş spune dac-aş avea mai molt timp, da nu mă ţine mintea aşa că lesă. Io i-am strânz aproape toţi dacă te interesează. De ici şi de culea. Sincer ză fiu, nigi io n-am ştiut pânatunci că-s în stare de asta. Da am făcut-o şi cumva lumea a rămas întreagă şi vulcanul ăla – cum l-o vi ghemat, acu nu-mi amintesc egzact şi n-am timp să mă-ntorc la manuzgript – a ierupt tocmai când trebu

*

Stai

*

Bun. Ceva mai bine. Digitoxină. Avea Bobby. Bate inima ca nebuna, dar pot din nou să gândesc.

Vulcanul – Muntele Graţiei, îl numeam noi – a erupt tocmai când Dook Rogers a spus că va erupe. Totu a ajunz pânla zer şi o vreme toţi au vost cu oghii la zer. Şi prostii, zise Umeri-Goi!

S-a întâmplat destul de repede, ca sexul şi cegurile şi evectele zbegiale, şi toţi s-au însănătoşit. Adică

stai

Iisuse te rog lasă-mă să termin.

Adică toţi s-au potolit. Toţi au început să vadă puţin lucrurile din prspectivă. Lumea a-nceput să fie ca viezbile din cuibu lui Bobby cel pe care mi l-a arătat când viezpile nu

înţepau pare taure. Au fozt trei ani ca de vară indiană. Oamenii ze-ndeleneau ca-n gântegu ăla veghi de la Youngbloods care zice-aşa *cmon everybody get togheter rite now*, cum le plăţea hipiozilor, jtii, pace şi iubire şi

st

*

Mare erupţie. Simt că-mi iese inima pe ureghi. Da dac îmi concentrez toată forţa, *concentrarea* mea

*

A fost ca o vară indiană, asta vreau să zic, ca trei ani de vară indiană. Bobby şi-a continuat cergetările. La Plata. Condiţii sociale etc. Ţi-aminteşti de şeriful din localitate? Republicanul bătrân şi graz care-l imita bine pe Rodney Youngblood? Cum a zis Bobby că prezintă zimtome preliminare de Rodneimer?

*

concentrează-te nenorocit

*

Nu numa el; s-a văzut că erau multe cazuri d-astea în partea aia de Texas. De boală Al Zumer adică. Vreme de tri ani eu şi Bobby am stat acolo. Am creat un program nou. Un gravic nou gu gerguri. Am înţeles ge întâmpla şi m-am întorz aigi. Bobby şi azizdenţii lui au rămaz. Unu s-a puşcat zis Boby când venit aigi.

Mai şteaptă un bi

*

Bun. Ultima dată. Bate inima atât de tare că abia rezbir. Noul grafic, *ultimu* grafic, te lăza mască atunci când îl suprapuneai graficului cu epicentrul de calm. Graficul epicentru prezenta zgăderea agtelor de violenţă pe măzură ce te-apropiai de La Plata; gravicul Alzheimer prezenta incidenţa zenilităzii premature *crezgând* pe măzură ce te-apropiai de La Plata. Oamenii de-acolo îşi pierdeau minzile voarte de dineri.

Eu şi Bobo am avut cea mai mare grijă urmădorii drei ani, băut numa apă Parrier ş-am burtat belerine lunji pe pluie. Deci un războy şi când toţi a-nceput să se protescă noi ne-am întors aici bentru că el vrate-meu nu amintesc ge numele lui

Bobby

Bobby când a venit aici în zeara azta şi eu zis Bobby te iub tu Bobby zis pare lău Bowwow pale rău c-am umblut lumea de dezgreierazi ji abatici şi eu zis mai bine dezgreierazi ji abatici

decât za piară lumea şi el plânz şi eu plânz Bobby te iub tu ji el zis îmi dai jeczie cu abă zbecială şi eu da zic ji iei zis iei ji tu şi io zic da ji ere cam luat da numi aminteze bine văz cuvinte da nu jdiu cenzeamnă

Am un Bobby numul lui ezte vrate ji ere dermina cu zgrizu ji am o gutie ză bun azsta ea Bobby blină de air linjdit s dzin un miln ani aj c pa pa tutu ror, o ză în oprsc pa bobby eu iub tu na fo fina ta eu iub tu

iert tu

iub tu

semn t (pntr lumi ndreagă)

RECUPERARE

ORSON SCOTT CARD

Traducere din limba engleză
Roxana Brînceanu

Orson Scott Card este autorul bestsellerului *Jocul lui Ender*[4] câştigător al premiilor Hugo şi Nebula. Continuarea, *Vorbitor în numele morţilor*[5], le-a primit şi ea pe ambele, ceea ce îl face pe Card singurul autor care a obţinut cele mai râvnite două distincţii în ani consecutivi. Este, de asemenea, posesorul unui premiu World Fantasy, a opt premii Locus şi al unui şir de alte onoruri.

În afară de *Jocul lui Ender* şi de celelalte cărţi din universul Ender, Card a scris zeci de alte romane, incluzând saga *Tales of Alvin Maker* şi seria *Homecoming*[6]. A mai publicat peste optzeci de povestiri scurte adunate în câteva volume, în special *Maps in a Mirror*.

Recuperare a fost unul dintre primele texte scurte în care îşi explorează pe faţă religia şi una dintre primele sale incursiuni în SF-ul postapocaliptic. Povestea este una despre „Marea Mormonă”, apărând iniţial în *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine,* pentru a fi mai apoi inclusă în *Folk of the Fringe,* o culegere de povestiri situate în postapocalipticul stat Deseret. Acolo, pe malurile unui Salt Lake revărsat, rămăşiţele unei civilizaţii decăzute se bazează pe credinţa lor – şi unul pe celălalt – ca să continue să trăiască şi să reconstruiască...

****

Drumul începea să urce abrupt chiar de la feribot, deci camionul nu putea înainta prea repede. Deaver schimba mereu vitezele, tresărind în timp ce asculta uruitul cutiei. Suna ca şi cum transmisia se fărâmiţa, transformându-se în pietriş. O îngrijise tot drumul prin Nevada, şi dacă feribotul Wendover nu l-ar fi purtat pe ultimii kilometri peste Marea Mormonă, l-ar fi aşteptat o excursie frumuşică pe jos. Avusese noroc. Era un semn bun. O vreme lucrurile aveau să meargă aşa cum voia.

Mecanicul se încruntă la el când păşi zdrăngănind pe doc.

— Ai mers cu ambreiajul, băiete?

Deaver coborî din cabină.

— Ambreiaj? Ce-i aia?

Celălalt nu zâmbi.

---

[4] Ed. Nemira, mai multe ediţii (n. red.).

[5] Ed. Nemira, mai multe ediţii (n. red.).

[6] Primul volum, *Amintirea Pământului*, Ed. Nemira, 2009 (n.red.)

— N-ai auzit că transmisia e gripată?

— Mecanicii din toată Nevada au vrut să mi-o repare, dar le-am spus că o păstrez pentru tine.

Individul îl privi ca pe un nebun.

— În Nevada nu-s mecanici.

Dacă n-ai fi prost ca noaptea, judecă Deaver, ai şti că glumesc. Mormonii ăştia bătrâni erau atât de ţepeni, încât unii dintre ei nu erau în stare nici să se aşeze. Dar nu spuse nimic. Se mulţumi să zâmbească.

— Camionul ăsta o să stea aici câteva zile, zise mecanicul.

N-am nimic împotrivă, gândi tânărul. Am ce să fac.

— Cam câte?

— Vreo trei începând de azi, te trec pe listă.

— Mă cheamă Deaver Teague.

— Spune-i şefului de echipă, o să noteze el.

Mecanicul săltă capota şi începu verificările de rutină în timp ce băieţii de pe docuri descărcau maşinile de spălat şi frigiderele vechi, dimpreună cu celelalte lucruri pe care le adunase pe drum. Se duse cu foaia de parcurs la ghişeu şi şeful de echipă îi dădu banii.

Şapte dolari pentru cinci zile de condus şi încărcat camionul, dormind în cabină şi mâncând ceea ce prisosea fermierilor. Era un trai mai bun decât al multora, dar era o ocupaţie fără viitor. Recuperarea nu avea să meargă la infinit. Într-o zi va culege ultima maşină de spălat vase defectă rămasă din vremurile de demult, apoi va rămâne fără slujbă.

Ei bine, Deaver Teague n-avea de gând să aştepte asta. El ştia unde se află aurul, plănuise săptămâni întregi cum să-l obţină, iar dacă Lehi avea echipamentul de scufundare, aşa cum promisese, atunci mâine-dimineaţă aveau să facă puţină muncă independentă de recuperare. Cu puţin noroc, se vor întoarce acasă bogaţi.

Îi amorţiseră picioarele, dar şi le încălzi destul de repede şi porni într-o alergare uşoară pe coridoarele Centrului de Recuperare. Urcă nişte scări din două în două trepte, se repezi pe un coridor, după care ajunse la o plăcuţă pe care scria RECUPERARE CALCULATOARE MICI, împinse uşa şi se năpusti în cameră.

— Salut, Lehi! E timpul s-o ştergem!

Lehi McKay nu-i dădu atenţie. Stătea în faţa unui ecran TV, scotocind printr-o cutie neagră pe care o ţinea în poală.

— Dacă o ţii tot aşa, o să orbeşti, continuă Deaver.

— Gura, mutră de peşte.

Celălalt nu-şi dezlipi ochii de pe ecran. Bâjbâia la un buton de pe cutia neagră şi răsucea maneta care ieşea din ea. Pe ecran apăru o pată colorată care se diviză în patru mai mici.

— Mi-am luat trei zile libere, cât repară ei transmisia camionului. Aşa că mâine are loc expediţia la templu.

Lehi prinse ultima pată de pe ecran. Altele îşi făcură apariţia.

— Asta-i chiar distractiv, făcu Deaver. Ca atunci când mături strada şi după aia vine o mulţime de cai.

— E un Atari. De prin anii şaizeci-şaptezeci. Sau optzeci. E vechi. Nu poţi face mare lucru cu piesele, sunt numai chestii de opt biţi. A stat toţi anii ăştia în podul cuiva din Logan, şi fraierul încă mai funcţionează.

— Boşorogii probabil nici nu ştiau că îl au.

— Probabil.

Deaver urmări jocul. Acelaşi lucru iar şi iar.

— Cam cât costa o chestie ca asta?

— Mult. Poate cincisprezece, douăzeci de dolari.

— Îţi vine să vomiţi. Iată-l pe Lehi McKay gâdilând butoanele ca moşii de pe timpuri. Nu *le-a* adus decât bătături la degete şi zgură pe creier.

— Las-o baltă. Încerc să mă concentrez.

În cele din urmă, jocul se încheie. Lehi puse cutia neagră pe bancul de lucru, opri aparatul şi se ridică.

— Ai totul pregătit pentru scufundarea de mâine? îl întrebă Deaver.

— A fost un joc bun. Pe vremuri, probabil distracţia le ocupa mult timp. Mama spune că puştii nici nu puteau să aibă slujbe până la vârsta de şaisprezece ani. Aşa era legea.

— Ai vrea tu.

— E adevărat.

— Spui căcaturi. Ai numai pârţuri în cap.

— Vrei să ne dea afară pe amândoi pentru că vorbeşti aşa?

— Acum nu mai trebuie să urmez regulile şcolii. Am absolvit şase clase, am nouăsprezece ani, sunt pe picioarele mele de cinci ani.

Scoase din buzunar cei şapte dolari, îi flutură şi îi îndesă iar, cu un aer neglijent:

— Mă descurc bine şi vorbesc cum vreau. Crezi că mi-e frică de Episcop?

— Nu Episcopul mă sperie. Mă duc la biserică doar ca s-o fac fericită pe mama. Toată treaba nu-i decât o grămadă de balegă.

Lehi râse, dar Deaver îşi dădu seama că îi era puţin teamă să vorbească astfel. Are şaisprezece ani, gândi, e puternic şi inteligent, dar atât de copil. Nu înţelege ce înseamnă să fii bărbat.

— Vine şi Rain[7].

— Ploaia vine întotdeauna. Cum naiba crezi că s-a umplut lacul? făcu Lehi cu un zâmbet batjocoritor, în timp ce scotea totul din prize.

— Ziceam de *Lor*rain Wilson.

— Ştiu ce ziceai. Are barca?

— Şi un set de balcoane date naibii, adăugă Deaver şi făcu mâinile căuş. Trebuie doar lustruite puţin.

— De ce vorbeşti întotdeauna urât? De când ai început să conduci camionul de recuperare, ai o gură mizerabilă. Şi în plus, aia arată ca un sac.

— Are aproape cincizeci de ani, la ce te aştepţi?

I se păru că Lehi încerca să tragă de timp. Ceea ce probabil însemna că iarăşi făcuse totul varză, ca de obicei.

— Poţi să faci rost de echipamentul de scufundare?

— Îl am deja. Ai crezut că am bulit-o, rosti Lehi, zâmbind din nou batjocoritor.

— Tu? S-o buleşti? Eşti demn de încredere *în toate*.

Deaver se îndreptă spre uşă. Îl putea auzi pe celălalt în spatele lui, încă deconectând diverse lucruri. Aici foloseau mult energia electrică. Bineînţeles, erau nevoiţi, fiindcă aveau tot timpul nevoie de computere, iar recuperarea era singura cale de a face rost de ele. Dar când vedea atâta electricitate utilizată dintr-odată i se părea că-şi vede propriul viitor. Toate maşinăriile pe care le-ar fi dorit vreodată, noi, şi toată energia de care aveau ele nevoie. Haine pe care nimeni nu le mai purta, propria lui căruţă cu cal sau chiar un automobil. Poate că el va fi

---

[7] „Ploaie" (n. tr.).

omul care va reîncepe să *construiască* automobile. Nu avea nevoie de jocuri stupide din trecut, în care împuşcai pete.

— Astea-s lucruri terminate, răţoiule, terminate.

— Despre ce vorbeşti?

— Terminate. Toate computerele tale.

Asta era suficient ca să-l supere pe Lehi, ca de obicei. Deaver rânji, simţindu-se puternic şi rău în timp ce se auzeau bombăneli în spatele lui. Despre cum se folosesc computerele mai mult decât pe vremuri şi despre cum ţin ele totul în mişcare, la nesfârşit. Îl plăcea pe băiat, era simpatic, atât de *prăpăstios*. Ca şi cum totul ar fi însemnat sfârşitul lumii. Deaver ştia mai bine. Lumea era moartă, se sfârşise deja, aşa că nimic nu mai conta, n-avea decât să se scufunde totul în lac.

Ieşiră din Centru şi merseră pe lângă zidul împrejmuitor. Mult dedesubtul lor era portul, un mic cerc de apă pe fundul unui lighean, cu Bingham City căţărat pe malul său. Pe vremuri, acolo fusese o exploatare minieră de cupru de suprafaţă, dar când apa se ridicase săpaseră un canal şi acum aveau un port drăguţ pe Insula Oquirrh în mijlocul Mării Mormone, unde fabricile puteau împuţi cerul întreg fără ca vreun vecin să se plângă vreodată.

*

O mulţime de oameni li se alătură pe drumul accidentat şi neasfaltat care cobora spre port. Nimeni nu locuia chiar în Bingham City, pentru că acesta era numai un loc de muncă, zi şi noapte. Schimb după schimb. Lehi lucra în schimburi, locuia cu familia lui dincolo de Strâmtoarea Iordanului, pe Point-of-the-Mountain, un loc la fel de mizerabil ca toate celelalte născocite de oameni. Lua feribotul în fiecare zi la cinci dimineaţa şi înapoi la patru în fiecare după-amiază. După asta trebuia să meargă la şcoală pentru câteva ore, dar Deaver considera asta o prostie, i-o spusese lui Lehi mereu, cum făcu şi acum. Şcoala ocupa prea mult timp pentru nişte lucruri neînsemnate, o pierdere de vreme.

— Tre' să mă duc la şcoală, zise Lehi.

— Zi-mi cât fac doi plus doi sau încă n-aţi ajuns la doi plus doi?

— *Tu* ai terminat, nu-i aşa?

— Nimeni nu mai are nevoie de nimic după clasa a patra.

Îl îmbrânci puţin pe băiat. De obicei, acesta riposta, îmbrâncindu-l şi el, dar de data asta se abţinu.

— Încearcă să-ţi iei o slujbă decentă fără o diplomă de şase clase, bine? Iar eu sunt destul de aproape.

Ajunseră la feribot. Lehi îşi scoase permisul de trecere.

— Vii cu mine mâine sau nu?

— Nu ştiu, se strâmbă băiatul. Poţi fi arestat dacă te învârţi pe acolo. E o prostie. Se spune că în vechii zgârie-nori sunt lucruri destul de ciudate.

— Nu mergem *în* zgârie-nori.

— *Acolo* e şi mai rău. Nu vreau să mă duc.

— Mda, probabil îngerul Moroni o să sară la tine şi o să strige bau-bau!

— Nu vorbi despre asta.

Deaver îl gâdilă; Lehi râse şi încercă să se ferească.

— Termină, cap sec. Haide. În plus, statuia lui Moroni a fost mutată la Monumentul Salt Lake, sus pe munte. Şi are mereu un paznic.

— Oricum, statuia e doar placată cu aur. Îţi spun eu că bătrânii mormoni au ascuns tone de chestii jos în Templu, care aşteaptă pe cineva care nu se sperie de fantoma lui Bigamy Young ca să...

— Taci, mucosule! Poate să ne audă lumea! Uită-te în jur, nu suntem singuri!

Era adevărat, bineînţeles. Câţiva oameni se uitau urât la ei. Însă Deaver observase că bătrânilor le plăcea să se uite urât la tineri. Îi făcea pe boşorogi să se simtă mai bine înainte de a da ortul popii. Ca şi cum ar fi spus, OK, eu mor, dar măcar voi sunteţi proşti. Aşa că se uită fix la o femeie care se holba la el şi murmură:

— OK, eu sunt prost, dar măcar n-o să mor.

— Deaver, de ce vorbeşti aşa acolo unde poţi fi auzit?

— E adevărat.

— În primul rând, ei nu mor. În al doilea rând, tu, categoric, eşti prost. Şi, în al treilea rând, a venit feribotul.

Lehi îl lovi uşor pe Deaver în stomac. Acesta se încovoie, prefăcându-se în agonie.

— Ai, băieţaşu-i nerecunoscător, eu îi dau ultimu' meu codru de pâine şi iată ce mulţumiri primesc!

— *Nimeni* nu vorbeşte cu asemenea accent! strigă Lehi.

Vasul începu să se îndepărteze.

— Mâine la cinci jumate! strigă Deaver.

— Tu nu te scoli niciodată la patru şi jumătate, nu-mi vinde gogoşi, tu nu te scoli...

Dar feribotul şi zgomotul fabricilor, motoarelor şi camioanelor înghiţi restul insultelor. Oricum, le cunoştea pe toate. Poate că Lehi nu avea decât şaisprezece ani, dar era băiat bun. Într-o zi Deaver se va căsători, iar soţia lui îl va plăcea şi ea. Chiar şi Lehi o să se căsătorească, şi soţia lui îl va plăcea pe el. Ar face bine să fie aşa, altfel va fi nevoită să plece acasă înot.

Luă troleibuzul spre casă, în Fort Douglas, şi trecu pe lângă baraca veche unde Rain îl lăsa să stea. Se presupunea că acolo era o debara, dar ea păstra mopurile şi săpunurile în casă aşa că era loc pentru un pat.

Nu mai era prea mult şi pentru altceva, dar se afla pe Insula Oquirrh fără să fie chiar în putoare, fum şi zgomot. Putea să doarmă şi asta era suficient, întrucât în majoritatea timpului era plecat cu camionul.

Adevărul era că „acasă” oricum nu însemna camera lui. Ci mai mult locuinţa lui Rain, o cameră expusă curentului la capătul barăcii, cu o cucoană îndesată şi neîngrijită care îi dădea mâncare bună şi multă. Acolo se duse şi acum, intră direct şi o surprinse în bucătărie. Ea ţipă la el pentru că o speriase, ţipă că era murdar şi lăsa urme pe podea, şi îi permise să ia o felie de măr înainte să ţipe la el fiindcă fura mâncare înainte de masă.

Făcu un tur şi schimbă becurile din cinci camere înainte de cină. Familiile de acolo erau toate înghesuite în cel mult două camere fiecare, majoritatea trebuind să împartă bucătăriile şi să mănânce în ture. Unele încăperi erau nişte locuri neplăcute, războaiele familiale fiind întrerupte numai cât dura să schimbe el becurile, iar uneori nici acest armistiţiu nu era respectat. Alţii se descurcau bine, spaţiile erau mici, dar ei se înţelegeau. Era destul de sigur că familia lui trebuia să fi fost una dintre cele drăguţe, pentru că sigur şi-ar fi amintit ţipetele.

Rain şi Deaver mâncară, apoi stinseră toate luminile în timp ce ea punea muzică la vechiul pick-up pe care el i-l luase de la Lehi. Nu ar fi trebuit să-l aibă, dar îşi închipuiau că atâta timp cât nu aprindeau lumina nu însemna că iroseau energia electrică, şi l-ar fi înapoiat imediat ce ar fi fost cerut.

Femeia avea câteva discuri de când era mică. Cântecele aveau ritmuri puternice şi în seara aceea, aşa cum făcea uneori, se ridică şi se mişcă după muzică, mici dansuri bizare pe care el nu le înţelegea decât dacă şi-o închipuia fetiţă, imaginându-şi corpul ei aşa cum trebuie să fi fost. Nu era greu de imaginat, se afla mereu în ochii şi în zâmbetul ei, iar mişcările îi trădau secrete pe care anii de mâncare grea şi lipsa de mişcare fizică le ascunseseră.

Atunci, ca întotdeauna, gândurile îi fugiră la unele dintre fetele pe care le vedea pe geamul camionului când conducea pe câmpurile unde ele munceau din greu, aplecate, până când auzeau camionul, şi atunci se îndreptau şi făceau cu mâna. Toată lumea făcea cu mâna înspre camionul de recuperare, de multe ori era singurul obiect cu motor care trecea pe acolo, singurul lor contact cu vechile maşini. Toate tractoarele, toată electricitatea erau rezervate pentru New Soil Lands; locurile vechi piereau. Iar ei se întorceau şi făceau cu mâna ultimelor amintiri.

Asta îl întrista, iar el ura să fie trist. Toţi oamenii ăia care se agăţau de un trecut care nu a existat niciodată.

— Nu a existat niciodată, rosti cu voce tare.

— Ba da, şopti Rain. Fetele vor doar să se distre-e-eze, mormăi odată cu discul. Când eram mică uram cântecul ăsta. Sau poate că mama îl ura.

— Pe atunci locuiaţi aici?

— În Indiana. Unul dintre state, departe, în est.

— Şi voi aţi fost refugiaţi?

— Nu. Ne-am mutat aici când aveam şaisprezece, şaptesprezece ani, nu-mi mai amintesc exact. Ori de câte ori se întâmplau lucruri îngrozitoare în lume, mulţi mormoni se mutau acasă. Aici a fost întotdeauna acasă, indiferent ce se întâmpla.

Discul se termină. Ea opri pick-upul şi aprinse luminile.

— Ai făcut plinul la barcă? întrebă Deaver.

— Nu vrei să mergi acolo, zise ea.

— Dacă acolo jos e aur, îl vreau.

— Dacă era aur acolo, l-ar fi scos înainte să-l fi acoperit apele. Lumea a ştiut ce va urma. Marea Mormonă n-a fost un potop instantaneu.

— Dacă nu-i nimic acolo, atunci de ce atâta secret? De ce Patrula Lacului nu lasă oamenii să se apropie?

— Nu ştiu. Poate pentru că o mulţime de oameni consideră locul acela sfânt.

Deaver se obişnuise. Rain nu se ducea niciodată la biserică, dar tot vorbea ca un mormon. Însă mulţi oameni se purtau la fel când îi zgândăreai în locurile dureroase. Lui nu-i plăcea când deveneau religioşi.

— Îngerii au nevoie de protecţia poliţiei, asta crezi?

— Pe vremuri era cu adevărat important pentru mormoni.

Se aşeză pe podea, sprijinindu-se de peretele de sub fereastră.

— Ei bine, acum nu mai înseamnă nimic. Au alte temple, nu-i aşa? Şi construiesc unul nou în Zarahemla, corect?

— Nu ştiu. Cel de aici a fost dintotdeauna cel adevărat. Centrul, rosti ea şi se lăsă pe o parte, sprijinindu-se într-o mână, privind în podea. Încă mai este.

Văzu că era chiar mâhnită, tristă cu adevărat. Se întâmpla tuturor când îşi aminteau de timpurile vechi. Ca o boală care nu se vindecă niciodată. Însă el cunoştea leacul. Cel puţin pentru Rain.

— E adevărat că acolo erau omorâţi oameni?

Funcţionă. Ea se încruntă şi relaxarea îi părăsi trupul.

— Despre asta vorbiţi voi, camionagiii, toată ziua?

— Am auzit poveşti, rânji Deaver. Că tăiau oamenii dacă spuneau unde e ascuns aurul.

— Cunoşti mormoni din multe locuri, chiar crezi că ar tăia pe cineva pentru că n-a ţinut un secret?

— Nu ştiu. Depinde de secret, nu-i aşa?

Stătea sprijinit pe mâini, legănându-se puţin pe canapea.

Îşi dădea seama că era de fapt furioasă, dar n-ar fi vrut să fie. Aşa că se prefăcea furioasă în joacă. Se ridică, căutând o pernă pe care s-o arunce spre el.

— Nu! Nu! strigă el. Nu mă tăia! Nu mă da de mâncare peştilor!

Perna îl lovi şi el făcu pe mortul.

— Nu glumi despre astfel de lucruri.

— Astfel de lucruri? Tu nu mai crezi în chestiile astea vechi. Nimeni nu mai crede.

— Poate că nu.

— Se presupunea că Iisus se va întoarce, aşa-i? Ici-colo se aruncau bombe atomice şi se presupunea că el vine.

— Profetul a spus că suntem prea răi. Nu a venit pentru că noi iubeam prea mult lucrurile lumeşti.

— Haide, dacă era să vină ar fi venit, corect?

— Încă mai poate.

— Nimeni nu crede. Mormonii sunt numai guvernul, atât. Episcopul este ales judecător în fiecare oraş, aşa-i? Preşedintele celor bătrâni este întotdeauna primar, e vorba doar de guvernare, doar de politică, nimeni nu mai crede în aşa ceva. Zarahemla e capitala, nu oraşul sfânt.

N-o putea vedea pentru că stătea întins pe spate pe canapea. Când nu răspunse, se ridică şi se uită după ea. Stătea lângă chiuvetă, sprijinită de masă. Se strecură în spatele ei s-o gâdile, dar ceva din atitudinea ei îl făcu să se răzgândească. Apropiindu-se, văzu lacrimi pe obrajii ei. Era o nebunie. Toţi oamenii ăştia din timpurile vechi erau cam nebuni.

— Te tachinam numai.

Ea dădu din cap.

— Face parte din trecut. Ştii cum sunt când vine vorba de asta. Poate dacă mi-aş aminti, aş fi altfel. Uneori aş vrea să-mi amintesc.

Dar era o minciună. Nu dorea niciodată să-şi amintească. Nu-i plăcea. Majoritatea lucrurilor nu şi le amintea nici dacă voia. Cea mai veche amintire a sa era călărind un cal, în spatele unui bărbat care transpira abundent. Doar călărea, călărea, călărea. Apoi veneau lucrurile recente, mersul la şcoală, trecerea dintr-o casă în alta, în cele din urmă munca de un an, finalizarea şcolii şi obţinerea unei slujbe. Nu i se înceţoşau ochii gândindu-se la nici unul dintre aceste lucruri, la nici unul dintre locuri. Nu făcuse decât să treacă pe acolo, niciodată nu aparţinuse vreunui loc, poate numai acum. Locul lui era aici.

— Îmi pare rău, zise.

— Nu-i nimic.

— Mă mai duci acolo?

— Am spus că da, nu-i aşa?

Glasul ei suna suficient de supărat încât să-şi dea seama că o putea tachina din nou.

— Doar nu crezi că A Doua Venire o să aibă loc exact când suntem acolo? Dacă da, o să-mi pun cravata.

Ea zâmbi, apoi se întoarse şi îl împinse.

— Deaver, du-te şi te culcă.

— Mă scol la patru jumate, iar tu eşti singura fată care o să se distreze.

— Nu cred că în cântec era vorba despre excursii cu barca dimineaţa devreme.

Când plecă în camera lui ea se apucă să spele vasele.

*

Lehi îl aştepta la cinci şi jumătate, conform programului.

— Nu-mi vine să cred, zise. Juram că o să întârzii.

— Bine că ai fost tu gata la timp, ripostă el, pentru că dacă nu veneai cu noi nu căpătai nimic.

— N-o să găsim nici un aur, Deaver Teague.

— Atunci de ce vii cu mine? Nu-mi spune mie de-astea, doar ştii că viitorul e de partea lui Deaver Teague, iar tu nu vrei să fii lăsat în urmă. Unde-i echipamentul de scufundare?

— Nu l-am dus *acasă*. Nu crezi că mama ar fi pus întrebări?

— Ea pune întotdeauna întrebări.

— Asta-i treaba ei.

— Eu nu vreau să fiu întrebat despre tot ce fac.

— Nu trebuie să te întrebe nimeni, interveni Rain. Tu spui întotdeauna, indiferent dacă vrem să te ascultăm sau nu.

— Dacă nu vrei să asculţi, nu trebuie.

— Nu deveni irascibil, zise femeia.

— Aţi sărit dintr-odată pe capul meu. Templul ăsta vă ia minţile, asta se întâmplă?

— Nu mă deranjează întrebările mamei. E OK.

Feriboturile mergeau de la Point la Bingham zi şi noapte, aşa că trebuiau să se abată puţin spre nord înainte de a o lua spre vest, către Insula Oquirrh. Topitoriile şi turnătoriile aruncau nori burtoşi portocalii pe cerul nopţii şi barjele cu cărbuni erau descărcate la fel ca în timpul zilei. Norii de praf de cărbune care erau atât de murdari şi de negri ziua păreau o ceaţă albă în luminile reflectoarelor.

— Tata a murit chiar aici, cam la ora asta, spuse Lehi.

— Descărca la cărbuni?

— Da. Fusese vânzător de maşini. Meseria asta a cam dispărut.

— N-ai fost acolo, aşa-i?

— Am auzit accidentul. Dormeam, dar m-a trezit. După aia au urmat strigăte şi alergătură. Pe atunci locuiam pe insulă,

întotdeauna auzeam zgomotele din port. A fost îngropat sub o tonă de cărbune care a căzut de la cincisprezece metri înălţime.

Deaver nu ştiu ce să spună.

— Tu nu vorbeşti niciodată despre ai tăi. Eu amintesc mereu de tata, dar tu nu vorbeşti niciodată despre ai tăi, zise Lehi, la care primi ca răspuns o ridicare din umeri.

— Nu şi-i aminteşte, rosti Rain încet. A fost găsit undeva pe câmp. Mafioţii i-au ucis familia, câţi or fi fost, probabil el s-o fi ascuns, aşa se bănuieşte.

— Ei, cum s-a petrecut? îl iscodi Lehi. Te-ai ascuns?

Deaver nu se simţea în largul lui să vorbească despre asta, întrucât nu cunoştea nimic în afară de ceea ce îi spusese lumea. Ştia că alţi oameni îşi aminteau de copilărie şi nu-i plăcea că întotdeauna erau surprinşi să afle că nu-şi amintea. Dar Lehi întrebase, iar el ştia că faţă de prieteni nu trebuie să ai secrete.

— Presupun că da. Sau poate că păream prea idiot ca să mă omoare, cam aşa ceva, răspunse râzând. Trebuie să fi fost un copil tare tâmpit, dacă nu-mi amintesc nici propriul meu nume. S-a presupus că am cinci sau şase ani, când majoritatea îşi cunosc numele, dar eu nu. Pe cei doi tipi care m-au găsit îi chema Teague şi Deaver.

— Trebuie să-ţi aminteşti ceva.

— Nici să vorbesc nu ştiam. Mi s-a spus că n-am scos o vorbă până la nouă ani. Aici e vorba despre un retardat.

— Au, făcu Lehi şi rămase tăcut un timp. Cum de n-ai spus nimic?

— Nu contează, interveni Rain. Se revanşează acum, Deaver vorbăreţul. Campionul vorbăreţilor.

Ocoliră coastele insulei până trecură de Magna. Lehi îi conduse până la un garaj pe care Recuperarea Subacvatică îl instalase la capătul de nord al Insulei Oquirrh. Era descuiat şi plin cu echipament de scufundare. Prietenii lui umpluseră câteva rezervoare de aer. Aveau două costume de scafandru şi lanterne subacvatice. Rain nu se scufunda, aşa că nu avea nevoie de nimic.

Se îndepărtară de insulă pe coridorul regulamentar de la Wendover. Cel puţin, în acea direcţie oamenii aveau bunul-simţ să nu navigheze noaptea, aşa că nu era prea mult trafic. După puţin timp se aflau în larg. Atunci Rain opri micul motor pe care Deaver îl şterpelise pentru ea şi Lehi i-l reparase.

— E timpul să asudăm, zise femeia.
Deaver se aşeză pe bancheta din mijloc, puse vâslele în suporţi şi începu să vâslească.
— Nu prea repede, adăugă ea. O să faci băşici.
O barcă, posibil a Patrulei Lacului, trecu o dată pe lângă ei, în rest, nimeni nu se apropie cât traversară spaţiul deschis. Apoi zgârie-norii se ridicară, blocând porţiuni mari din noaptea înstelată.
— Se spune că există oameni care nu au fost salvaţi şi încă mai locuiesc pe-acolo, murmură Lehi.
— Crezi că a mai rămas ceva înăuntru ca să mai ţină pe cineva în viaţă? replică batjocoritor Rain. Apa e încă prea sărată ca s-o poţi bea mult timp.
— Cine spune că sunt în viaţă? şopti Deaver cu glas misterios. Cu câţiva ani în urmă l-ar fi speriat pe băiat şi i-ar fi făcut ochii să se mărească. Acum părea doar dezgustat.
— Hai, lasă, nu sunt copil.
Deaver era însă puţin speriat. Găurile mari de unde căzuseră bucăţi de sticlă şi plastic arătau ca nişte guri aşteptând să-l sugă şi să-l ducă sub apă, în oraşul înecaţilor. Visa uneori mii şi mii de oameni trăind sub ape. Conducându-şi încă automobilele, făcând afaceri, cumpărând din magazine, mergând la filme. În visele lui, nu făceau niciodată nimic rău, îşi vedeau doar de treburi. Dar se trezea întotdeauna transpirat şi înspăimântat. Fără motiv. Îl speriau.
— Cred că ar trebui să arunce astea în aer înainte să cadă şi să rănească pe cineva, zise.
— Poate e mai bine să le lase în picioare, spuse Rain. Multor oameni le place să-şi amintească ce înalte erau odată.
— Ce-i de amintit? Au construit clădiri înalte apoi le-au lăsat să facă baie, ce-i de laudă aici?
Deaver încerca s-o împiedice să vorbească despre timpurile vechi, dar lui Lehi părea să-i placă să se bălăcească în aşa ceva.
— Ai fost vreodată pe-aici înainte să vină apele?
Femeia aprobă din cap.
— Am văzut o paradă chiar pe strada asta. Nu-mi amintesc dacă era Third South sau Fourth South. Presupun că Third. Am văzut douăzeci şi cinci de cai la un loc. Îmi amintesc că m-am

gândit că e un lucru extraordinar. Nu prea vedeai mulţi cai pe vremea aia.

— Eu unul am văzut prea mulţi, remarcă băiatul.

— Pe ăia pe care nu-i văd îi urăsc, zise Deaver. Ar trebui să-i oblige să poarte scutece.

Ocoliră o clădire, căutând o trecere nord-sud printre turnuri. Rain stătea la prora şi o văzu prima.

— Uite. Vedeţi şi voi. Turnul ăla înalt.

Deaver vâsli prin pasaj. Şase vârfuri de turle ieşeau din apă, dar la patru mai scunde doar acoperişurile ascuţite erau uscate. Cele două mai înalte aveau ferestre nescufundate. Era dezamăgit.

Cu astfel de deschideri largi însemna că oricine ar fi putut intra. Era mult mai puţin periculos decât se aşteptase. Poate că femeia avea dreptate şi acolo nu se găsea nimic.

Legară barca pe partea dinspre nord şi aşteptară să se facă zi.

— Dacă ştiam că va fi aşa de uşor, făcu Deaver, aş mai fi dormit o oră.

— Dormi acum, zise Rain.

— Poate că aşa o să fac.

Se lăsă să alunece de pe banchetă şi se întinse pe fundul bărcii.

Însă nu adormi. Fereastra deschisă a turlei se afla la numai câţiva metri distanţă, un negru profund, înconjurat de griul luminat de stele al granitului templului. Era acolo, aşteptându-l; viitorul, şansa de a obţine ceva mai bun pentru sine şi cei doi prieteni. Poate o bucată de pământ undeva unde era mai cald şi zăpada nu atingea doi metri în fiecare iarnă, unde cerul nu era plin de ploaie şi nu vedeai lac în orice direcţie te uitai. Un loc unde să trăiască mulţi ani amintindu-şi de momentele bune petrecute alături de prieteni – toate astea îl aşteptau sub apă.

Bineînţeles, nimeni nu-i *spusese* despre aur. Se afla pe drum, într-un local din Parowan unde camionagiii ştiau că se puteau opri pentru că mina de fier avea atât de multe schimburi încât mesenii nu se terminau niciodată. Aveau acolo chiar şi cafea, fierbinte şi amară, fiindcă nu erau chiar aşa mulţi mormoni şi minerii nu-i permiteau Episcopului să le dicteze. De fapt, ei îi spuneau Judecător, nu Episcop. Desigur, ceilalţi şoferi nu vorbeau cu Deaver, ci între ei, când un tip povestise despre

mormonii care în timpul goanei după aur adunaseră tot aurul pe care puseseră mâna şi îl ascunseseră în camerele superioare ale templului, unde nimeni în afară de profet şi cei doisprezece apostoli nu avea voie să intre. La început, nu-l crezuse, însă Bill Horne dădea din cap ca şi cum ar fi ştiut că era adevărat, iar Cal Silber spusese că el n-o să se apropie niciodată de templul mormon, că e o cale sigură să mori. Din felul cum vorbeau, încet şi speriaţi, înţelesese că ei credeau povestea şi mai înţelesese ceva: dacă cineva avea să pună mâna pe aur, acela avea să fie el.

Chiar dacă *era* uşor să intri, asta nu însemna nimic. Ştia cum erau mormonii când venea vorba de templu. Întrebase câte ceva, dar nici unul nu voia să vorbească. Şi nici nu se dusese nimeni acolo, chestionase o mulţime de oameni dacă navigaseră pe acolo sau dacă se uitaseră şi toţi amuţiseră, scuturaseră din cap negând sau schimbaseră subiectul. Atunci de ce Patrula Lacului păzea, dacă toţi erau prea speriaţi să se apropie? Toţi în afară de Deaver Teague şi cei doi prieteni ai lui.

— Foarte frumos, zise Rain.

Deaver se ridică. Soarele tocmai trecea peste crestele munţilor; probabil se luminase de ceva timp. Se uită în direcţia în care privea femeia. Se vedea turnul Moroni pe vârful muntelui, deasupra vechii capitale, unde aşezaseră statuia din templu în urmă cu câţiva ani. Tipul cu trompeta era luminos şi strălucitor. Dar când mormonii voiseră să răsune, rămăsese tăcută şi credinţa lor se înecase. Acum ştia că nu se mai agăţau de ea decât de dragul vremurilor apuse. Ei bine, el trăia pentru noile timpuri.

Lehi îi arătă cum să folosească echipamentul subacvatic şi exersară de câteva ori intrând în apă lângă bord, o dată fără centurile cu lest şi o dată cu ele. Băieţii înotau ca peştii – era principala distracţie de care toată lumea se putea bucura pe gratis. Dar era altfel cu masca şi furtunul de aer.

— Furtunul ăsta are gust de copită de cal, rosti Deaver amărât între scufundări.

Lehi se asigură că centura prietenului său era bine strânsă.

— Eşti singurul tip de pe Insula Oquirrh care ştie asta, spuse, apoi se aruncă din barcă.

Deaver se scufundă prea brusc şi rezervorul de aer îl lovi puţin în ceafă, dar nu-l duru prea rău şi nici nu dădu drumul lanternei.

Înotară pe lângă exteriorul templului, luminând pietrele. Multe plante subacvatice crescuseră pe ziduri, dar încă nu acoperiseră prea mult. Chiar pe partea din faţă a clădirii se găsea o placă mare de metal, cam la o treime din drum. Pe ea scria CASA DOMNULUI. Deaver i-o arătă lui Lehi.

— Părea aurie, zise când urcară din nou în barcă.

— Era un alt semn acolo, vorbi Rain. Puţin diferit. Acela se poate să fi fost de aur. Ăsta e de plastic. Presupun că l-au pus pentru ca templul să aibă în continuare un semn distinctiv.

— Eşti sigură?

— Îmi amintesc când l-au pus.

În cele din urmă, Deaver căpătă suficientă încredere să coboare în templu. Trebuiră să-şi scoată înotătoarele ca să intre prin fereastră; femeia li le aruncă după aceea. În lumina soarelui, fereastra nu avea nimic înfricoşător. Stăteau pe pervaz, cu apa clipocind la picioare, şi îşi puseră înotătoarele şi rezervoarele.

Pe jumătate îmbrăcat, Lehi se opri. Rămase nemişcat.

— Nu pot, glăsui.

— N-are de ce să-ţi fie frică. Haide, acolo jos nu sunt nici stafii, nici altceva.

— Nu pot.

— Bravo, strigă Rain din barcă.

Deaver se întoarse să se uite la ea.

— Ce tot spui?

— Cred că nici tu n-ar trebui să mergi.

— Atunci de ce m-ai adus aici?

— Fiindcă ai vrut.

Nu avea sens.

— E pământ sfânt. Simte şi Lehi. De asta nu vrea să coboare.

Deaver se uită la băiat.

— Pur şi simplu, nu mi se pare că e bine, zise acesta.

— Nu-s decât pietre, îl apostrofă.

Nu primi nici un răspuns. Îşi potrivi ochelarii, luă o lanternă, îşi puse muştiucul în gură şi sări.

Se dovedi că podeaua se afla la nici jumătate de metru mai jos. Îl luă complet prin surprindere, aşa că se rostogoli şi se ridică în fund, stând ca într-o băltoacă. Lehi era la fel de uluit, însă izbucni în râs, iar el îl urmă.

Se ridică în picioare şi începu să plescăie prin jur, căutând o scară. Abia putea face câte un pas, înotătoarele îl stânjeneau mult.

— Mergi cu spatele, sugeră băiatul.

— Atunci cum o să mai văd pe unde merg?

— Bagă-ţi capul sub apă şi uită-te, fraiere.

Îi urmă sfatul. Fără reflexia razelor soarelui pe suprafaţă, putea să vadă bine. Exista o scară.

Se îndreptă şi se uită spre prietenul lui, care scutură din cap. Tot nu voia să vină.

— Cum vrei, îi zise.

Merse de-a-ndăratelea prin apă până la treapta superioară. Apoi îşi luă muştiucul şi se scufundă.

Nu era uşor să coboare scările. Sunt bune când nu pluteşti, gândi Deaver, dar o pacoste atunci când ţi se tot freacă rezervoarele de tavan. În cele din urmă îşi dădu seama că se putea prinde de balustradă şi împinge în jos. Scările mergeau în spirală. La sfârşitul lor, o grămada mare de gunoi umplea spaţiul de acolo, blocând parţial uşa. Înotă pe deasupra gunoiului, care părea a fi compus din deşeuri de metal şi resturi de lemn, şi intră într-o cameră mare.

Lumina lui nu bătea prea departe prin apa murdară, aşa că înotă pe lângă pereţi, de jur împrejur, în sus şi în jos. Acolo apa era rece şi el se mişcă mai repede ca să se încălzească. Pe ambele părţi erau şiruri de ferestre boltite, cu alte şiruri de ferestre circulare deasupra lor, dar fuseseră acoperite cu lemn pe exterior; singura lumină fiind cea a lanternei lui. Totuşi, în cele din urmă, după câteva ture în jurul camerei şi pe tavan, înţelese că era doar o singură încăpere mare. Şi, cu excepţia gunoaielor împrăştiate peste tot pe podea, era goală.

Deja simţea junghiul profund al dezamăgirii. Se sili să-l ignore. În definitiv, nu se putea să-l găsească pur şi simplu, în mijlocul unei asemenea camere mari, nu? Trebuia să existe o vistierie secretă.

Existau acolo câteva uşi. Cea mai mică din mijlocul peretelui opus era larg deschisă. Cândva, probabil nişte trepte

duceau la ea. Înotă într-acolo şi lumină prin ea. Nu era decât o altă cameră, de data asta una mai mică. Mai descoperi câteva camere, dar toate fuseseră golite până la cărămidă. Absolut nimic.

Încercă să examineze piatra în căutarea unor uşi secrete, dar renunţă destul de repede – nu putea vedea suficient de bine la lumina lanternei ca să observe o crăpătură fină, chiar dacă ar fi existat. Acum dezamăgirea era reală. Înotând prin jur, începu să se întrebe dacă nu cumva camionagiii ştiau că el asculta. Poate că inventaseră totul tocmai pentru ca într-o zi el să ajungă aici. O glumă, şi ei nici măcar nu puteau să-l vadă făcându-se de râs.

Dar nu, nu, era imposibil. Credeau ce spuneau. Dar acum îşi dădea seama că nu ştiau nimic. Indiferent ce făceau aici mormonii pe vremuri, nu mai era urmă de aur în camerele superioare. Cam atât despre viitor. Dar ce naiba, îşi zise, am ajuns aici, am văzut, o să găsesc eu altceva. N-am nici un motiv să nu mă bucur.

Nu se amăgea singur, iar acolo jos nu era nimeni pe care să-l amăgească. Era amărât. Petrecuse mulţi ani gândindu-se la lingouri sau saci de aur. Şi le închipuise întotdeauna ascunse după o draperie. Va da la o parte draperia, care va undui prin apă, şi acolo vor fi sacii cu aur, îi va trage afară şi gata. Dar nu exista nici o draperie, nici o ascunzătoare, nu exista absolut nimic, iar dacă el avea un viitor va trebui să-l găsească în altă parte.

Înotă înapoi spre uşa care ducea la scări. Acum putea vedea mai bine grămada de gunoaie şi îi trecu prin minte să se întrebe cum de ajunsese acolo. Toate celelalte camere erau complet goale. Gunoiul nu putea să fi fost adus de apă, pentru că singurele ferestre deschise erau cele din turlă, iar acelea se aflau deasupra nivelului apei. Se apropie şi culese o bucată. Era metal. Toate erau de metal, cu excepţia câtorva pietre, iar lui îi trecu prin minte că la urma urmelor era posibil ca asta să fie. Dacă ascunzi o comoară, nu o aşezi în saci şi lingouri, ci o laşi să arate ca nişte gunoaie şi oamenii nu o bagă în seamă.

Adună cât de multe bucăţi de metal subţire putea duce într-o mână şi înotă cu grijă în sus pe scări. Acum Lehi va fi nevoit să coboare şi să-l ajute la cărat; ar putea face săculeţi din tricouri ca să ducă mai mult o dată.

Ieşi la suprafaţă, apoi merse cu spatele ultimii câţiva paşi pe podeaua inundată. Lehi stătea încă pe pervaz, iar acum şi Rain era lângă el, bălăcindu-şi picioarele desculţe în apă. Când se apropie, se întoarse şi le arătă bucăţile de metal din mână. Nu le vedea bine feţele pentru că exteriorul măştii era ud şi reflecta lumina.

— Te-ai zgâriat la genunchi, zise femeia.

Deaver îi dădu lanterna şi, având mâna liberă, îşi dădu jos masca şi se uita la ei. Erau foarte serioşi. Le întinse bucăţile de metal.

— Uite ce-am găsit jos.

Lehi luă câteva. Rain nu-şi dezlipi ochii de pe faţa lui Deaver.

— Sunt cutii vechi de conserve, spuse băiatul încet.

— Ba nu, protestă el.

Dar se uită la foile de metal şi îşi dădu seama că era adevărat. Li se tăiaseră capacele şi fuseseră aplatizate, dar categoric erau cutii de conserve.

— Scrie ceva pe ea, observă Lehi. „Mă rog ţie, Doamne, vindec-o pe fetiţa mea Jenny!”

Deaver aşeză foile de metal pe pervaz. Apoi luă una dintre ele, o răsuci şi găsi inscripţia: „Iartă-mi adulterul, n-o să mai păcătuiesc.”

Prietenul lui mai citi una: „O, Doamne Dumnezeule, adă-mi înapoi băiatul sănătos de pe câmpii.”

Fiecare mesaj era zgâriat cu un cui sau un ciob de sticlă, cu litere stângace.

— Pe vremuri se spuneau tot timpul rugăciuni în templu şi oamenii scriau numele şi se rosteau rugăciuni pentru ei, spuse Rain. Acum nu se mai roagă nimeni aici, dar oamenii încă mai scriu numele. Pe metal, ca să reziste.

— N-ar trebui să citim astea, zise Lehi. Mai bine le punem înapoi.

Acolo jos se găseau sute, poate mii de astfel de rugăciuni pe metal. Deaver îşi dădu seama că oamenii treceau pe acolo tot timpul. Probabil că mormonii veneau adesea, lăsând asemenea lucruri. Dar mie nu mi-a spus nimeni.

— Voi ştiaţi?

Rain aprobă din cap.

— Tu le-ai adus, nu-i aşa?

— Unele. De-a lungul anilor.
— Ştiai ce-i acolo jos. Nu primi răspuns.
— Ţi-a spus să nu vii, zise băiatul.
— Şi tu ştiai?
— Ştiam că oamenii vin aici, dar nu şi ce fac.
Dintr-odată dimensiunea faptelor îl izbi. Lehi şi Rain ştiau amândoi. Atunci, toţi mormonii ştiau. Cu toţii, iar el întrebase mereu şi nimeni nu-i spusese. Nici măcar prietenii lui.
— De ce m-aţi lăsat să vin aici?
— Am încercat să te oprim, rosti femeia.
— De ce nu mi-aţi spus?
— Deaver, ai fi crezut că te duc de nas, îi răspunse ea, privindu-l în ochi. Iar dacă ţi-aş fi spus, ai fi râs. M-am gândit că e mai bine dacă vezi cu ochii tăi. După aia poate că n-o să mai poveşteşti lumii cât de proşti sunt mormonii.
— Crezi că aşa aş fi făcut?
Ridică o altă bucată de metal.
— „Vino repede, Iisuse, înainte să mor”, citi cu voce tare, după care o flutură către ea. Crezi că aş râde de oamenii ăştia?
— Tu râzi de toate.
Deaver se uită la Lehi. Băiatul nu-i mai vorbise aşa niciodată. Dar n-ar fi râs niciodată de ceva cu adevărat important. Iar asta era ceva foarte important, pentru amândoi.
— Sunt ale voastre, zise. Toate astea sunt ale voastre.
— Eu n-am lăsat niciodată vreo rugăciune aici, zise prietenul lui.
Dar când spusese *ale voastre* nu se referise doar la ei. Ci la toţi, la oamenii de pe Marea Mormonă, la cei care ştiuseră şi nu-i spuseseră, chiar dacă el întrebase tot timpul. Toţi oamenii care aparţineau acelui loc.
— Am venit ca să găsesc aici ceva pentru *mine*, iar voi aţi ştiut tot timpul că acolo jos nu sunt decât lucrurile *voastre*.
Lehi şi Rain se uitară unul la altul, apoi la el.
— Nu sunt ale noastre, zise femeia.
— Eu n-am venit niciodată aici, repetă băiatul.
— Sunt lucrurile voastre.
Se aşeză pe podea în apă şi începu să-şi scoată echipamentul de scufundare.
— Nu fi supărat, adăugă Lehi. Eu nu ştiam.

— Ştiai mai multe decât mi-ai spus. Am crezut tot, timpul că suntem prieteni, dar nu era adevărat. Voi doi aveaţi acest loc în comun cu toţi ceilalţi, dar nu şi cu mine. Cu toată lumea, în afară de mine.

Lehi duse cu grijă bucăţile de metal până la scară şi le dădu drumul. Se scufundară imediat, alunecând să-şi ocupe locul în grămada de rugăciuni.

Apoi vâsli printre zgârie-nori înapoi spre partea de est a vechiului oraş, şi acolo Rain porni motorul şi zburară pe suprafaţa lacului. Patrula Lacului nu-i observă, dar Deaver ştia acum că n-avea nici o importanţă dacă i-ar fi văzut. Era alcătuită în majoritate din mormoni. Fără îndoială, ştiau despre traficul de aici, şi-l lăsau să se desfăşoare atâta timp cât rămânea discret. Probabil singurii oameni pe care îi opreau erau cei care nu participau la el.

Pe tot drumul de întoarcere în Magna, Deaver stătu în faţă fără să scoată o vorbă. Acolo unde stătea, prora părea să se curbeze sub el. Cu cât mergeau mai repede, cu atât barca părea să atingă mai puţin apa. Doar mângâia suprafaţa, fără să se afunde vreodată prea mult; făcea câteva valuri, dar apa se liniştea întotdeauna.

Îi părea puţin rău de cei doi din spatele bărcii. Trăiau încă în oraşul înecat, locul lor era acolo jos, iar faptul că nu puteau merge acolo le frângea inimile. Dar nu şi lui. Oraşul lui încă nu fusese construit. Oraşul lui era ziua de mâine.

Condusese un camion de recuperare şi locuise într-un dulap destul de mult. Poate că o să se îndrepte spre sud, către New Soil Lands. Poate se va aşeza pe o palmă de pământ. Posedând ceva, cultivând terenul, poate îşi va găsi locul acolo. El nu aparţinuse niciodată acelui loc, cum nu aparţinuse nici orfelinatelor şi şcolilor de până atunci, fusese doar o oprire de un an, doi, trei, dintotdeauna ştiuse asta. Nu-şi făcuse niciodată prieteni aici, dar aşa voise. N-ar fi fost corect să-şi facă prieteni, pentru ca s-ar fi mutat şi i-ar fi dezamăgit. Nu vedea nimic bun în a le face aşa ceva oamenilor.

OAMENI DE NISIP ŞI ZGURĂ

PAOLO BACIGALUPI

Traducere din limba engleză
Roxana Brînceanu

Paolo Bacigalupi este autorul câtorva povestiri care au apărut în revistele *The Magazine of Fantasy* & *Science Fiction* şi *Asimov's* şi în antologiile *Logorrhea* şi *Fast Forward*. În anul 2006, povestirea sa *Omul calorie*[8] a câştigat Premiul Theodore Sturgeon Memorial şi a fost nominalizată pentru Premiul Hugo; în 2007, un text situat în acelaşi univers, *Yellow Card Man*, a fost de asemenea nominalizat pentru Hugo şi a slujit ca bază pentru primul lui roman, *The Windup Girl* (2009). *Oameni de nisip şi zgură*[9], care a apărut în 2004, a fost nominalizată pentru premiile Hugo şi Nebula. O culegere a prozelor sale scurte, *Pump Six and Other Stories*, a apărut în anul 2008.

Bacigalupi afirmă că povestirea aceasta a fost inspirată de un câine sălbatic care trăia în Berkeley Pit, o groapă de gunoaie toxice a companiei Atlantic Richfield, situată în apropierea aşezării Butte din statul Montana. Câinele era prea agresiv pentru a fi prins, dar accepta hrana care îi era lăsată şi, cumva, a izbutit să supravieţuiască în ciuda acidului sulfuric şi a metalelor grele care îi contaminaseră mediul.

Plasată în viitorul îndepărtat, cu personaje abia recognoscibile ca oameni, *Oameni de nisip şi zgură* examinează şi comentează omenirea, progresul tehnologic şi dragostea noastră pentru soluţii simple la probleme complexe.

****

— O mişcare ostilă! Mult înăuntrul perimetrului! Mult înăuntru!

Mi-am smuls ochelarii Reacţie Imersivă în timp ce adrenalina alerga prin mine. Peisajul urban virtual pe care eram cât p-aci să-l distrug dispăru, înlocuit de multiplele imagini din camera noastră de monitorizare a operaţiunilor miniere SesCo. Pe unul dintre ecrane, traseul roşu fosforescent al unui intrus aluneca peste o hartă de teren, un impuls fierbinte ca sângele croindu-şi drum către Mina 8.

Jaak ieşise deja din camera de monitorizare. Am alergat după echipament.

L-am ajuns la vestiare, când tocmai înhăţa un TS-101, nişte grenade şi-şi trăgea exoscheletul de impact peste corpul

---

[8] În Antologiile Gardner Dozois nr. 2, Ed. Nemira, 2008 (n. red.).
[9] În Antologiile Gardner Dozois nr. 3, Ed. Nemira, 2008 (n. red.).

tatuat, îşi înfăşură bandulierele de protecţie peste umerii masivi şi alergă spre ecluzele exterioare. Mi-am încheiat exoscheletul, am tras 101-ul din rastel, i-am verificat încărcătura şi l-am urmat.

Lisa era deja în HEV, ale cărui turbine ţipau ca nişte duhuri rele, când se deschise trapa. Centaurii santinele ridicară armele spre mine, apoi se relaxară, după ce datele de identificare prieten/duşman se derulară pe display-urile lor. Am ţâşnit pe pistă, cu pielea înţepându-mă sub rafalele vântului îngheţat din Montana şi sub jetul motoarelor Hentasa Mark V. Deasupra, norii sclipeau în portocaliu, luminaţi de roboţii minieri ai SesCo.

— Hai, Chen! Mişcă! Mişcă! Mişcă!

Am sărit în vehiculul de vânătoare. Nava ţâşni spre cer. Se aplecă, aruncându-mă într-un perete, apoi motoarele Hentasa îşi încheiară ciclul şi vânătorul se îndreptă înainte. Trapa HEV-ului alunecă, închizându-se. Urletul vântului nu se mai auzi.

Am înaintat chinuit către coconul de pilotaj şi am privit peste umerii lui Jaak şi ai Lisei peisajul de dedesubt.

— Ai avut un joc bun? întrebă Lisa.

Am mârâit.

— Aproape câştigasem. Ajunsesem până la Paris.

Am tăiat ceţurile de deasupra bazinelor de colectare, zburând la câţiva centimetri deasupra apei, apoi am atins malul opus. Vânătorul se zdruncină când softul anticoliziune ne azvârli de pe terenul accidentat. Lisa nu ţinu cont de computere şi forţă nava înapoi, aproape de sol, aducându-ne atât de jos încât mi-aş fi putut târî mâna prin prundiş în timp ce goneam şuierând pe deasupra lui.

Alarmele urlară. Jaak le decuplă, iar Lisa împinse vânătorul şi mai jos. În faţă se desluşea o movilă de reziduuri. I-am ras culmea şi am căzut, la limita greţei, în valea următoare. Motoarele Hentasa se cutremurară, când Lisa le forţă până la limită. Am mai şters o culme. La orizont se întindea profilul zimţat al munţilor perforaţi de mine. Ne-am scufundat din nou în ceaţă şi am trecut razant peste un alt bazin de colectare, lăsând siaje neregulate în apele dense şi aurii.

Jaak studie scanerele vânătorului.

— L-am prins, zise cu un rânjet. Se mişcă, dar încet.

— Contactul va avea loc într-un minut, completă Lisa. Nu a lansat contramăsuri.

Am privit intrusul pe ecranul de urmărire, care ne oferea date în timp real, furnizate de sateliţii SesCo.

— Nici măcar nu e o ţintă mascată. Am fi putut arunca un mini asupra lui de la bază, dacă am fi ştiut că nu are de gând să se joace de-a v-aţi ascunselea.

— Ţi-ai fi putut termina jocul, spuse Lisa.

— Tot îi putem servi o bombiţă, sugeră Jaak.

Am scuturat din cap.

— Nu, hai să ne uităm. Dacă-l vaporizăm, nu mai rămâne nimic, şi Bunbaum o să vrea să ştie de ce am folosit vânătorul.

— Treizeci de secunde.

— Nu i-ar fi păsat, dacă cineva nu ar fi luat vânătorul pentru o excursie de plăcere la Cancun.

Lisa ridică din umeri.

— Voiam să înot. Fie asta, fie îţi spărgeam ţie rotulele.

Vânătorul trecu peste o altă serie de movile. Jaak studie monitorul cu atenţie.

— Ţinta se îndepărtează. Tot lent. O să-l prindem.

— Cincisprezece secunde, zise Lisa.

Se desfăcu din centurile de siguranţă şi trecu vânătorul pe automat. Ne-am repezit cu toţii la trapă când HEV-ul se smuci spre cer, pilotul automat încercând cu disperare să se smulgă de primejdia rocilor de sub pântece.

Am sărit prin trapă, unu, doi, trei, prăbuşindu-ne ca nişte Icari. Ne-am izbit de pământ cu sute de kilometri la oră. Exoscheletele se sparseră ca sticla, aruncând resturile spre cer. Cioburile căzură în jurul nostru, petale de metal negru absorbind radarul duşmanului şi înşelând detectoarele de căldură, în timp ce noi ne rostogoleam pe prundişul noroios, până ne opream brusc, devenind vulnerabili.

Vânătorul zbură peste colină, cu motoarele scrâşnind, ca o ţintă strălucitoare. M-am săltat în picioare şi am alergat spre culme, amestecând nămolul sedimentar galben şi zdrenţele de zăpadă îngălbenită. În spatele meu, Jaak era pe jos, cu braţele zdrobite. Resturile exoscheletului său îi marcau drumul pe care se rostogolise, o dâră lungă de metal negru lucios. Lisa zăcea la o sută de metri distanţă, cu femurul ieşindu-i prin coapsă, ca un semn alb de exclamare.

Am ajuns în vârful movilei şi am scrutat valea.

Nimic.

Am mărit amplificarea căştii. Pantele monotone ale altor grămezi de steril se întindeau sub mine. Bolovani, unii la fel de mari ca HEV-ul nostru, alţii spulberaţi de explozibili puternici, împărţeau versanţii cu şisturile gălbui şi nisipul fin de steril, provenite din operaţiunile SesCo.

Jaak apăru lângă mine, urmat o clipă mai târziu de Lisa, cu cracul costumului de zbor rupt şi însângerat. Îşi şterse noroiul galben de pe faţă şi-l mâncă, în timp ce studia valea de dedesubt.

— L-ai găsit?

Am scuturat din cap.

— Încă nu. Eşti teafără?

— O fractură curată.

Jaak arătă:

— Acolo!

Jos în vale alerga ceva, luminat de vânător. Aluneca de-a lungul unui pârâiaş, vâscos din cauza scurgerilor de acid. Nava îl mâna înspre noi. Nimic. Nici un foc de rachetă. Nici o urmă de arsură. Numai creatura care alerga. O masă de păr încâlcit. Patruped. Stropit cu noroi.

— O fi vreo chestie bio? m-am întrebat.

— Nu are mâini, murmură Lisa.

— Şi nici echipament.

Jaak mormăi.

— Ce ticălos nebun face un bio fără mâini?

Am căutat spre culmile învecinate.

— O momeală, poate?

Jaak îşi verifică datele scanerului, furnizate de instrumentele mai puternice ale vânătorului.

— Nu cred. Putem ridica vânătorul mai sus? Vreau să mă uit în jur.

La comanda Lisei, vânătorul se înălţă, oferind senzorilor săi o suprafaţă mai mare. Urletul turbinelor se estompă pe măsură ce câştiga altitudine.

Jaak aşteptă să se adune mai multe date pe display-ul său.

— Nu, nimic. Şi nici alte alerte de la staţiile din vecinătate. Suntem singuri.

Lisa clătină din cap.

— Ar fi trebuit să aruncăm pur şi simplu un mini asupra lui de la bază.

Jos în vale, fuga biocreaturii se potoli până la un mers uşor. Nu părea să ne conştientizeze prezenţa. Fiind acum mai aproape, ne puteam da seama cum arăta: un patruped păros cu coadă. Părul încâlcit îi atârna de pe gambe ca nişte ornamente, pline de bulgări de pământ cleios. Pe picioare avea pete de la acizii din bazinele de colectare, de parcă ar fi trecut prin şuvoaie de urină.

— Un bio urât de tot, am spus.

Lisa îşi săltă 101-ul pe umăr.

— Biotopitură, când o să termin cu el.

— Stai! făcu Jaak. Nu-l arde!

Lisa îl privi iritată.

— Acum ce mai e?

— Nu-i deloc o biocreatură, şopti Jaak. E un câine.

Se ridică brusc şi sări peste culmea movilei, alergând pe prundiş către animal.

— Stai! strigă Lisa, dar Jaak era deja complet expus şi gonea cât putea.

Animalul îi aruncă o privire lui Jaak, care ţipa şi îl întărâta în timp ce cobora panta, apoi se întoarse şi o luă la sănătoasa. Nu se putea pune cu Jaak. Jumătate de minut mai târziu prinsese animalul din urmă.

Am schimbat o privire cu Lisa.

— Ei bine, zise ea, e îngrozitor de lent dacă e un bio. Am văzut centauri care mergeau mai repede.

Când i-am ajuns din urmă, Jaak îl încolţise într-un şanţ. Animalul stătea în centrul unui curent slab de apă noroioasă, tremurând, mârâind şi dezgolindu-şi dinţii când îl înconjurarăm, încercă să ne ocolească, dar Jaak îl ţinu cu uşurinţă în loc.

Văzut de aproape, părea chiar şi mai patetic decât de la distanţă, vreo treizeci de kile de râie mârâitoare. Avea labele tăiate şi însângerate, iar porţiuni din blană îi fuseseră smulse, dezvelind răni supurânde de la arsurile chimice.

— Să fiu al naibii, am gâfâit, holbându-mă la animal. Într-adevăr, seamănă cu un câine.

— Parcă am fi găsit ditamai dinozauru', rânji Jaak.

— Cum poate să trăiască aici?

Braţul Lisei mătură orizontul:

— Nu e nimic din care să trăiască. Trebuie să fie modificat.

Îl examină mai de aproape, apoi privi spre Jaak:

— Eşti sigur că nu intră nimic în perimetru? Că ăsta nu-i de fapt o momeală?

Jaak scutură din cap.

— Nimic. Nici măcar un şoricel.

M-am aplecat spre creatură. Îşi dezgoli colţii într-un rictus de ură.

— E destul de zdravăn. Poate că e adevărat.

— Oho, chiar e real. Am văzut cândva unul la zoo. Vă spun eu, ăsta-i câine, întări Jaak.

Lisa clătină din cap.

— Nu se poate. Un câine adevărat ar trebui să fie mort.

Jaak rânji şi scutură capul.

— Nicidecum. Uită-te la el.

Se întinse să îndepărteze blana de pe faţa animalului, ca să-i putem vedea botul.

Animalul sări şi colţii i se înfipseră în braţul lui Jaak. Îl scutură cu violenţă, mârâind, când Jaak se holbă la creatura agăţată de carnea lui. Îşi smucea capul înainte şi înapoi, încercând să-i smulgă mâna. Sângele împroşcă în jurul botului, când colţii găsiră arterele.

Jaak râse. Sângerarea încetă.

— Ei drăcie, uitaţi-vă aici.

Ridică braţul până când animalul ieşi cu totul din apă, picurând. Am primit un căţeluş. Vietatea atârna de braţul gros al lui Jaak. Încercă iarăşi să-l scuture, dar mişcările îi erau ineficiente acum, când spânzura deasupra pământului. Chiar şi Lisa zâmbi.

— Trebuie să fie un şoc să te trezeşti şi să constaţi că te afli la finele evoluţiei.

Câinele mârâi, hotărât să rămână agăţat. Jaak râse şi-şi scoase cuţitul monomol.

— Poftim, căţeluşule.

Îşi tăie braţul, abandonându-l în gura animalului uluit. Lisa înălţă capul.

— Crezi că am putea scoate ceva bani din asta?

Jaak urmări cum câinele devora braţul retezat.

— Am citit undeva că obişnuiau să mănânce câini. Mă întreb ce gust au.

Am verificat timpul pe display-ul meu. Pierdusem deja o oră cu o aventură care nu ne aducea nici un bonus.

— Ia-ţi câinele, Jaak, şi du-l în vânător. N-o să-l mâncăm înainte să-l anunţăm pe Bunbaum.

— Probabil îl va declara proprietatea companiei, bombăni Jaak.

— Mda, aşa se întâmplă întotdeauna. Dar tot va trebui să raportăm. Poate vom păstra dovada, dacă tot n-am distrus-o.

*

La cină am mâncat nisip. În afara buncărului de securitate, roboţii minieri huruiau înainte şi înapoi, scurmând tot mai adânc în pământ, transformându-l în acid şi un terci de steril, pe care îl lăsau în bazine deschise, când se îmbina cu apa freatică, sau în adevărate geografii montane de sol arid. Era liniştitor să auzi maşinile lucrând toată ziua. Doar tu, boţii şi profiturile. Dacă nu cădea nici o bombă în timpul serviciului, se mai adăuga şi un bonus frumuşel.

După cină ne-am aşezat şi am ajutat-o pe Lisa să-şi facă pielea tăioasă, implantându-i lame de-a lungul membrelor, aşa încât de oriunde a-i privi-o să arate ca un brici. Se gândise să-şi pună lame monomol, dar ar fi putut să-şi reteze prea uşor vreun membru din întâmplare, iar noi pierdusem şi aşa destule părţi corporale, fără să mai adăugăm şi asta la mutilare. Aşa ceva puteau face doar cei care nu trebuie să muncească: artiştii din New York City şi din California.

Lisa avea o trusă DermDecora. O cumpărase ultima dată când fusesem în vacanţă şi cheltuise mult ca s-o obţină, în loc să-şi ia una dintre mărfurile contrafăcute care invadaseră piaţa. Ne-am străduit să-i tăiem pielea şi carnea până la os şi să instalăm lamele. Un prieten de-al nostru din LA spunea că el organizează petreceri DermDecora numai pentru ca toată lumea să-şi poată face modificări şi să se ajute reciproc la zonele greu accesibile.

Lisa îmi aranjase şira spinării, ornamentând-o încântător cu lumini de aterizare de la coccis până la baza craniului, aşa că nu mă deranja s-o ajut, dar Jaak, care îşi făcuse toate modificările la un salon de tatuaj de modă veche din Hawaii, nu era aşa de mulţumit. Era puţin frustrant, deoarece carnea tot încerca să i se cicatrizeze înainte să instalăm lamele, dar în cele din urmă i-am dat de capăt şi după o oră începuse să arate bine.

După ce am terminat cu implanturile frontale ale Lisei, ne-am adunat în jurul ei şi am hrănit-o. Aveam un bol cu nămol

rezidual, din care îi turnam în gură să-i grăbească procesul de integrare. Când nu o hrăneam, ne uitam la câine. Jaak îl înghesuise într-o cuşcă improvizată într-un colţ al camerei noastre comune. Zăcea acolo ca mort.

Lisa spuse:

— I-am verificat ADN-ul. E într-adevăr un câine.

— Bunbaum te crede?

Îmi aruncă o privire supărată.

— Tu ce crezi?

Am râs. La SesCo, responsabilii cu apărarea tactică se presupunea că trebuie să fie rapizi, flexibili şi letali, însă în realitate procedurile noastre standard erau mereu aceleaşi: să-i lovim cu bombe atomice pe intruşi, să ardem resturile până se topesc, astfel încât să nu mai poată creşte la loc, să mergem pe plaje în vacanţe. Eram independenţi şi de încredere în privinţa deciziilor tactice, dar în nici un caz SesCo nu ar fi crezut că soldaţii săi de zgură găsiseră un câine în munţii lor de steril.

Lisa aprobă din cap.

— Voia să ştie cum drăcia naibii a putut supravieţui un câine pe acolo. Apoi a vrut să ştie de ce nu l-am prins mai devreme. Voia să ştie pentru ce ne plăteşte.

Îşi dădu părul blond de pe faţă şi fixă animalul.

— Ar fi trebuit să-l ard.

— Şi ce vrea să facem?

— Nu scrie în manual. O să ne sune.

Am studiat animalul schilod.

— Eu vreau să ştiu cum a supravieţuit. Câinii sunt carnivori, nu?

— Poate că unii dintre ingineri i-au dat carne. Aşa cum a făcut Jaak.

Acesta scutură din cap.

— Nu cred. Fraierul mi-a vomat braţul aproape imediat ce l-a mâncat.

Mişcă noul său ciot acolo unde braţul i se refăcea rapid.

— Nu cred că suntem compatibili.

— Dar noi putem să-l mâncăm, nu? am întrebat.

Lisa râse şi luă o lingură de reziduuri.

— Noi putem mânca orice. Suntem la capătul lanţului trofic.

— Ciudat că el nu ne poate mânca.

— Probabil ai mai mult plumb şi mercur în sânge decât ar fi putut avea orice alt animal de dinaintea tehnolarvelor.

— Asta-i rău?

— Era o otravă.

— Ciudat.

— Mi se pare că l-am deteriorat când l-am pus în cuşcă, zise Jaak, studiindu-l cu seriozitate. Nu se mai mişcă aşa ca înainte. Şi am auzit ceva plesnind când l-am înghesuit acolo.

— Şi?

Jaak ridică din umeri.

— Nu cred că se vindecă.

Câinele arăta într-adevăr cam lovit. Zăcea acolo, cu coastele ridicându-i-se şi coborând ca nişte foale. Avea ochii pe jumătate deschişi, dar nu păreau să se fixeze pe nici unul dintre noi. Când Jaak făcu o mişcare bruscă, tresări pentru o secundă, dar nu se ridică. Nici măcar nu mârâi.

— N-am crezut niciodată că un animal poate fi atât de fragil.

— Şi tu eşti fragil. Nu e o surpriză prea mare.

— Da, dar eu nu i-am rupt decât vreo câteva oase, şi acum uită-te la el. Stă întins acolo şi gâfâie.

Lisa se încruntă gânditoare.

— Nu se vindecă.

Se ridică ezitant în picioare şi se apropie să se uite în cuşcă. Glasul ei era emoţionat.

— Chiar e un câine. Aşa cum eram şi noi. Poate dura săptămâni până să se vindece. Un os rupt, şi s-a terminat.

Întinse o mână ascuţită în cuşcă şi-i făcu o tăietură fină pe picior. Sângele izbucni şi continuă să curgă. Dură minute întregi până să înceapă să se coaguleze. Câinele stătea nemişcat şi gâfâia, categoric epuizat. Ea râse.

— Greu de crezut că au fost vremuri în care să trăim destul de mult ca să putem evolua din aşa ceva. Dacă îi tai picioarele, nu mai cresc la loc, spuse, şi înălţă capul, fascinată.

— E tot aşa delicat ca piatra. Dacă o spargi, nu-şi mai revine niciodată.

Se întinse să mângâie blana încâlcită a animalului.

— Şi la fel de uşor de distrus ca nava de vânătoare.

Commul bâzâi. Jaak se duse să răspundă.

Lisa şi eu ne holbam tăcuţi la câine, mica noastră fereastră către preistorie.

Jaak se întoarse în cameră.

— Bunbaum trimite un biolog să se uite la el.

— Vrei să spui un bioinginer, l-am corectat.

— Nu. Biolog. Bunbaum spune că ei studiază animalele.

Lisa se aşeză. I-am verificat lamele ca să văd dacă pierduse cumva vreuna.

— E o muncă inutilă.

— Probabil îi creează din ADN. Studiază ce fac. Comportamentul, rahaturi de genul ăsta.

— Cine-i angajează?

Jaak ridică din umeri.

— Pau Foundation are trei pe statul de plată. Tipi de la Originea vieţii. Ei îl trimit acum pe ăsta. Mushi-cumva. Nu i-am reţinut numele.

— Originea vieţii?

— Sigur, ştii tu, ceea ce ne face să trăim. Ce ne ţine în viaţă. Chestii de genul ăsta.

Am turnat un pumn de nămol rezidual în gura Lisei. Ea înfulecă recunoscătoare.

— Nămolul ne face să trăim, am zis eu.

Jaak făcu semn din cap spre câine.

— Nu face să trăiască un câine.

Ne-am uitat cu toţii la câine.

— E greu de spus ce-l face să trăiască.

Lin Musharraf era un tip scund cu păr negru şi un nas coroiat, care îi domina faţa. Îşi gravase pielea cu implanturi luminoase aşezate în modele spiralate, aşa că apăru ca nişte vârtejuri de cobalt în întuneric, atunci când sări din HEV-ul său închiriat.

Centaurii înnebuniră din cauza musafirului neautorizat şi-l înconjurară, lipindu-l de navă. Erau grămadă pe el şi pe trusa lui ADN, adulmecându-l, plimbându-şi scanerele peste valiză, aţintindu-şi 101-urile spre faţa lui luminoasă şi mârâind la el.

L-am lăsat să transpire un minut înainte de a-i alunga. Centaurii se retraseră, înjurând şi dându-i ocol, dar nu-l arseră. Musharraf părea zguduit. Nu-l puteam învinui. Erau nişte monştri înspăimântători: mai mari şi mai rapizi decât un om. Schimbările lor de comportament îi făceau feroce, upgradările

de conştiinţă le ofereau capacitatea de a opera cu echipament militar, iar reacţia lor combatantă era atât de rudimentară, încât atunci când erau ameninţaţi nu ştiau decât să atace. Văzusem un centaur pe jumătate carbonizat rupând un om în bucăţi cu mâinile goale şi apoi luând cu asalt o culme fortificată inamică, târându-şi carcasa topită doar cu braţele. Sunt creaturi grozave, pe care poţi să te bazezi când începe să plouă cu foc.

L-am scos pe Musharraf afară din grămadă. Avea un pachet întreg de memorii adiţionale clipindu-i pe ceafă: un cablu gros de date era conectat direct pe creier, fără protecţie la impact. Centaurii l-ar fi putut doborî cu o singură lovitură la ceafă. Poate cortexul său ar fi crescut la loc, dar nu ar mai fi fost acelaşi. Privind la acele triple nervuri clipitoare de inteligenţă, care îi ieşeau din ceafă, îţi puteai da seama că era un autentic şobolan de laborator. Numai creier, lipsit de instinct de supravieţuire. Nu mi-aş fi înfipt memorii adiţionale în cap nici pentru un bonus triplu.

— Aveţi un câine? întrebă Musharraf, când am ieşit din raza de acţiune a centaurilor.

— Aşa credem.

L-am condus jos în buncăr, am trecut de rastelele cu arme şi sălile de antrenament, până în camera comună unde adusesem câinele. Animalul ridică ochii spre noi, auzindu-ne intrând, cea mai complexă mişcare pe care o făcuse de când îl pusese Jaak în cuşcă. Musharraf se opri brusc şi se holbă la el.

— Remarcabil.

Îngenunche în faţa cuştii animalului şi descuie uşa. Întinse un pumn de tablete. Câinele se săltă greoi. Musharraf se dădu înapoi, făcându-i loc, iar câinele îl urmă ţeapăn şi ezitant, adulmecând tabletele. Îşi îngropă botul în mâna lui cafenie, gâfâind şi înfulecând hrana. Musharraf ridică ochii.

— L-aţi găsit la puţurile de colectare a reziduurilor?

— Exact.

— Remarcabil.

Câinele termină tabletele şi adulmecă palma căutând altele. Musharraf râse şi se ridică în picioare.

— Nu mai primeşti. Nu acum.

Deschise trusa ADN, scoase un ac pentru prelevare şi înţepă câinele. Seringa se umplu cu sânge.

Lisa îl urmărea.

— Vorbeşti cu el?

Musharraf ridică din umeri.

— Din obişnuinţă.

— Dar nu e o fiinţă inteligentă.

— Mă rog, nu, dar îi place să audă voci.

Seringa se umplu complet. Scoase acul, desfăcu recipientul colector şi îl fixă în trusă. Softul de analiză se trezi la viaţă şi sângele dispăru în inima trusei, cu un şuierat slab de absorbţie.

— De unde ştii?

Musharraf ridică iarăşi din umeri.

— E un câine. Aşa sunt ei.

Ne-am încruntat cu toţii. Musharraf începu să testeze sângele, fluierând încet pentru sine în timp ce lucra. Trusa lui ADN ciripea şi ţiuia. Lisa îl urmări făcând testele, evident supărată că SesCo ne trimisese un şobolan de laborator ca să retesteze ceea ce ea făcuse deja. Iritaţia ei era uşor de înţeles. Şi un centaur ar fi putut face testele astea.

— Sunt uluit că aţi găsit un câine la puţurile voastre, murmură Musharraf.

— Aveam de gând să-l ardem, dar Bunbaum nu ne-ar fi lăsat, spuse Lisa.

Musharraf îi aruncă o privire.

— Ce frustrant.

Fu rândul Lisei să ridice din umeri.

— Ordinele.

— Totuşi, sunt convins că arma voastră termică a prezentat o tentaţie puternică. Ce frumos din partea voastră că nu aţi omorât un animal lihnit de foame.

Lisa se încruntă suspicioasă. A început să mă îngrijoreze faptul că ar putea să-l facă bucăţi pe Musharraf. Era suficient de nebună şi fără s-o ia cineva de sus. Memoriile adiţionale de pe ceafa lui reprezentau o ţintă înfiorător de tentantă: o lovitură şi gata cu şobolanul de laborator. Oare i-ar fi observat cineva lipsa, dacă l-am fi aruncat într-un bazin de colectare? Era un amărât de biolog. Nu făcea doi bani.

Musharraf reveni la trusa lui ADN, aparent inconştient de pericol.

— Ştiaţi că în trecut oamenii considerau că trebuie să avem compasiune pentru toate creaturile de pe Pământ? Nu numai pentru noi, ci pentru toate fiinţele?

— Şi?

— Sper că veţi dovedi compasiune faţă de un savant trăsnit şi n-o să mă dezmembraţi astăzi.

Lisa râse. Eu m-am relaxat. Încurajat, Musharraf spuse:

— E într-adevăr remarcabil că aţi găsit un astfel de specimen în teritoriul vostru minier. Nu mai auzisem de unul viu de zece sau cincisprezece ani.

— Eu am văzut unul la zoo, odată, zise Jaak.

— Da, bine, la zoo e singurul loc posibil pentru ei. Şi laboratoarele, desigur. Încă mai oferă informaţii genetice utile.

Analiza rezultatele testelor, dând din cap pentru sine, pe măsură ce informaţiile se derulau pe ecranul trusei.

— Cine are nevoie de animale, când poţi mânca piatră? rânji Jaak.

Musharraf începu să-şi împacheteze trusa ADN.

— Tehnolarvele. Cu siguranţă. Noi am depăşit regnul animal.

Îşi încuie trusa şi dădu din cap.

— Ei bine, a fost chiar instructiv. Mulţumesc că mi-aţi permis să văd specimenul vostru.

— Nu-l iei cu tine?

Musharraf se opri, surprins.

— O, nu. Nu cred că o să fac asta.

— Deci nu e un câine?

— Ba da, cu siguranţă este un câine adevărat. Dar ce naiba să fac eu cu el? spuse, şi ridică un flacon cu sânge. Avem ADN-ul. Unul viu nu prea merită să-l ţii pe lângă tine. E foarte costisitor de întreţinut, să ştiţi. Fabricarea hranei unui organism primar este destul de complicată. Încăperi curate, filtre de aer, lumină specială. Nu e uşor să recreezi reţeaua vieţii. E mult mai simplu să te desprinzi complet de ea decât să încerci s-o recreezi.

Aruncă o privire câinelui.

— Din nefericire, prietenul nostru blănos nu ar fi trebuit să supravieţuiască în vremurile tehnolarvelor. Viermii o să-l mănânce la fel de repede cum mănâncă orice altceva. Nu, ar fi

trebuit ca animalul să fie fabricat pornind de la zero. Şi zău aşa, ce rost ar fi avut? O biocreatură fără mâini?

Râse şi se îndreptă spre HEV.

Ne-am uitat toţi unul la altul. Am alergat după doctor şi l-am prins la ieşirea pe pistă. Se oprise chiar înainte de a deschide ecluza.

— Centaurii voştri mă cunosc? întrebă el.

— Da, eşti în regulă.

— Bun.

Deschise ecluza şi ieşi în aerul rece. M-am luat după el.

— Stai! Ce să facem cu el?

— Cu câinele?

Doctorul urcă în HEV şi începu să-şi lege centurile. Vântul sufla în jurul nostru, aducând nisip înţepător din grămezile de steril.

— Duceţi-l înapoi la puţuri. Sau aţi putea să-l mâncaţi, presupun. Înţeleg că ar fi o adevărată delicatesă. Există reţete pentru a găti animale. Cer timp, dar dau rezultate absolut extraordinare.

Pilotul lui Musharraf începu să tureze turbinele.

— Glumeşti?

Musharraf ridică din umeri şi strigă peste urletul din ce în ce mai puternic al motoarelor:

— Ar trebui să încercaţi! E doar o altă parte a moştenirii noastre care s-a atrofiat de când cu tehnolarvele!

Coborî uşa coconului zburător, sigilându-se înăuntru. Turbinele crescură viteza şi pilotul îmi făcu semn să mă dau înapoi din siajul lor atunci când HEV-ul se înălţă încet în aer.

*

Lisa şi Jaak nu puteau cădea de acord asupra a ce ar trebui să facem cu câinele. Aveam protocoale pentru rezolvarea conflictelor. Fiind un trib de ucigaşi, aveam nevoie de ele. În mod normal, consensul funcţiona în cazul nostru, dar din când în când ne blocam pur şi simplu şi ţineam cu dinţii de poziţia fiecăruia, după care nu se mai putea face prea mult fără să fie omorât careva. Lisa şi Jaak se încăpăţânaseră, şi după câteva zile de certuri, cu Lisa ameninţând să frigă creatura noaptea, când Jaak nu era atent, şi Jaak ameninţând s-o frigă pe ea dacă făcea asta, în cele din urmă s-a ajuns la vot. Eu trebuia să decid.

— Eu zic să-l mâncăm, declară Lisa.

Stăteam în camera de monitorizare, urmărind imaginile prin satelit ale munţilor de steril şi petele în infraroşu ale roboţilor minieri, care scormoneau în pământ. Într-un colţ, obiectul disputei noastre zăcea în cuşca lui, târât acolo de Jaak în încercarea de a influenţa rezultatul. Îşi roti scaunul, îndepărtându-şi atenţia de la hărţile teatrului de operaţiuni.

— Eu cred că ar trebui să-l păstrăm. E ceva mişto. Ca pe vremuri, ştiţi? Vreau să zic, pe cine naiba mai ştiţi să aibă un câine?

— Cine naiba vrea să se certe? replică Lisa. Eu zic să încercăm să mâncăm carne adevărată.

Îşi făcu o tăietură în braţ cu lamele. Trecu degetele prin sângele rezultat şi le linse în timp ce rana i se închidea.

Amândoi se uitară spre mine. Eu am ridicat ochii în tavan.

— Sunteţi siguri că nu puteţi decide asta fără ajutorul meu?

Lisa rânji.

— Haide, Chen, decide tu. A fost descoperirea grupului. Jaak n-o să se îmbufneze, nu-i aşa?

Jaak îi aruncă o privire urâtă.

M-am întors spre el.

— Nu vreau ca preţul hranei lui să se scadă din bonusul grupului. Am căzut de acord să folosim o parte din el pentru o nouă Reacţie Imersivă. M-am săturat de cea veche.

Jaak ridică din umeri.

— Mie-mi convine. Pot plăti singur. N-o să-mi mai cumpăr zdrenţe.

M-am lăsat pe spate în scaun, surprins, apoi m-am uitat la Lisa.

— Ei bine, dacă Jaak vrea să plătească el, cred că ar trebui să-l păstrăm.

Lisa se holbă la mine, nevenindu-i să creadă.

— Dar l-am putea găti!

Am aruncat o privire câinelui, care stătea gâfâind în cuşca lui.

— Să avem noi o grădină zoo. Într-un fel, îmi place.

*

Musharraf şi Pau Foundation ne-au ajutat furnizându-ne tablete de hrană pentru câine, iar Jaak a căutat într-o bază de

date veche cum să-i pună oasele în atele. A cumpărat filtre de apă ca s-o poată bea.

Crezusem că luasem o hotărâre bună lăsând costurile în seama lui Jaak, dar nu prevăzusem cu adevărat complicaţiile aduse în buncăr de un organism nemodificat. Creatura murdărea podeaua, iar câteodată nu voia să mănânce sau se îmbolnăvea fără motiv, şi se vindeca greu, astfel încât toţi trebuia să facem pe infirmierele în timp ce el zăcea în cuşcă. Mă tot aşteptam ca Lisa să-i rupă gâtul în timpul nopţii, dar cu toate că mai bombănea, nu-i făcu felul.

Jaak încercă să se comporte ca Musharraf. Vorbea cu câinele. Se conectă la diverse biblioteci şi citi totul despre câinii de pe vremuri. Cum trăiau în haite. Cum îi creşteau oamenii.

Am încercat să ne dăm seama ce fel de câine era, dar n-am putut restrânge prea mult presupunerile, apoi Jaak descoperi că toate rasele de câini se puteau încrucişa, aşa că nu puteam decât să ghicim că era un fel de ciobănesc bine făcut, poate cu cap de Rotweiler, şi probabil cu altceva din specii ca lupul, coiotul sau pe acolo.

Jaak socotea că avea în el ceva de coiot, se presupunea că ei se adaptau repede, şi orice ar fi fost câinele nostru trebuie să se fi obişnuit foarte repede, ca să se descurce la puţuri. Nu era aşa de adaptat ca noi şi totuşi supravieţuise printre rocile acide. Chiar şi Lisa era impresionată.

Aruncam o ploaie de bombe asupra Recesioniştilor Antarctici, repezindu-mă din înalt şi alungându-i pe netrebnici din ce în ce mai departe de-a lungul banchizei. Dacă aveam noroc, reuşeam să alung întregul sat pe vreo platformă reziduală şi să-i înec înainte de a-şi da seama ce se întâmplă. M-am aruncat din nou asupra lor, căsăpindu-i şi apoi retrăgându-mă din calea focului lor de răspuns.

Era distractiv, dar numai un mod de a-mi omorî timpul între bombardamentele reale. Noii ochelari RI cică nu erau mai prejos decât consolele, imersie completă şi feedback, în plus erau şi portabili. Oamenii erau atât de prinşi încât trebuiau hrăniţi intravenos, altfel slăbeau în timpul jocului.

Eram pe punctul de a scufunda o întreagă încărcătură de refugiaţi când Jaak strigă:

— Veniţi aici! Trebuie să vedeţi asta!

Mi-am dat jos ochelarii şi am alergat în camera de monitorizare, plin de adrenalină. Când am ajuns acolo, Jaak stătea în mijlocul încăperii împreună cu câinele, zâmbind.

Lisa năvăli o secundă mai târziu.

— Ce? Ce e?

Ochii ei scanau teatrul de operaţiuni, gata pentru vărsare de sânge.

— Ia uite aici, rânji Jaak.

Se întoarse spre câine şi-i întinse mâna.

— Dă laba.

Câinele se lăsă pe şoldurile posterioare şi-i oferi cu gravitate laba. Jaak zâmbi şi i-o strânse, apoi îi aruncă o tabletă de hrană. Se întoarse spre noi şi făcu o plecăciune.

Lisa se încruntă.

— Mai fă o dată.

Jaak ridică din umeri şi repetă spectacolul pentru a doua oară.

— Gândeşte? întrebă ea.

Jaak ridică iar din umeri.

— Habar n-am. Poţi să-l determini să facă unele lucruri. Bibliotecile sunt pline de chestii despre ei. Pot fi dresaţi. Nu aşa ca un centaur, dar poţi să-i înveţi să facă mici şmecherii, iar dacă sunt de anumite rase pot să înveţe şi lucruri mai speciale.

— Cum ar fi?

— Unii erau dresaţi să atace. Sau să găsească explozibili.

Lisa părea impresionată.

— Bombe nucleare, chestii de genul ăsta?

Jaak ridică din umeri.

— Presupun că da.

— Pot să încerc şi eu? am întrebat.

— Dă-i drumul, aprobă Jaak.

M-am apropiat de câine şi i-am întins mâna.

— Dă laba.

Îmi întinse laba. Mi-am ieşit din fire. Era ca şi cum aş fi trimis semnale extratereştrilor. Adică, te aştepţi ca o biocreatură sau un robot să facă ceea ce vrei tu. Centaur, du-te şi aruncă-te în aer. Găseşte inamicul. Cheamă întăriri. La fel era şi HEV-ul. Făcea orice. Dar aşa era proiectat.

— Dă-i de mâncare, zise Jaak, înmânându-mi o tabletă de hrană. Trebuie să-i dai mâncare când execută corect.

I-am întins tableta de hrană. Limba lungă şi roz a câinelui îmi mătură palma. Am întins din nou mâna.

— Dă laba, am zis.

Îmi dădu laba. I-am strâns-o. Ochii săi chihlimbarii mă fixau solemn.

— E ceva dubios aici, zise Lisa.

M-am cutremurat, dând din cap şi retrăgându-mă. Câinele mă privi plecând.

În noaptea aceea am stat treaz în pat, citind. Stinsesem luminile şi numai suprafaţa cărţii strălucea, iluminând camera de dormit într-o aură verzuie, blândă. Câteva dintre achiziţiile artistice ale Lisei sclipeau slab de pe pereţi: un phoenix de bronz pe punctul de a-şi lua zborul, cu flăcări stilizate lucind în jurul lui, o gravură japoneză pe lemn cu Muntele Fuji şi alta cu un sat strivit sub zăpezi grele; o fotografie cu noi trei în Siberia, după campania din Peninsulă, zâmbind vii printre zgură.

Lisa intră în cameră. Lamele ei sclipiră în lumina slabă a cărţii mele, fulgere de scântei verzi care îi subliniau membrele atunci când se mişca.

— Ce citeşti?

Se dezbrăcă şi se înghesui în pat lângă mine.

Am ridicat cartea şi am citit cu voce tare:

Taie-mă, nu voi sângera. Gazează-mă, nu voi respira.
Înjunghie-mă, împuşcă-mă, retează-mă, zdrobeşte-mă
Eu am înghiţit ştiinţa
Eu sunt Dumnezeu
Unicul

Am închis cartea şi lumina ei se stinse. În întuneric, Lisa se foi sub pături.

Ochii mi se adaptară. Ea mă fixa.

— *Omul mort*, aşa-i?

— Câinele-i de vină, am zis.

— Sumbră lectură.

Îmi atinse umărul cu mâna caldă, lamele încorporate muşcând uşor din pielea mea.

— Şi noi am fost cum e câinele ăsta, am spus.

— Patetic.

— Înspăimântător.

Am tăcut o vreme. În cele din urmă am rupt tăcerea:

— Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă nu am fi avut ştiinţa? Dacă nu am fi avut creierele noastre mari şi tehnolarvele şi stimulatoarele celulare şi...

— Şi toate astea fac să avem o viaţă bună?

Râse.

— Nu, zise şi mă frecă pe stomac. Îmi plac viermişorii ăia care trăiesc în burta ta.

Începu să mă gâdile.

Viermişori în burta ta,
să aibă Nelly ce mânca.
Tehnolarvele rod ce-i rău,
şi-n schimb ceva bun îţi dau.

M-am luptat cu ea, râzând.

— Asta nu e Yearly.

— Clasa a treia. Bazele biologicii. Doamna Alvarez. Ea era cu adevărat tare în problema tehnolarvelor.

Încercă să mă gâdile din nou, dar eu am îndepărtat-o.

— Da, mă rog, Yearly a scris numai despre nemurire. El nu le-ar fi luat.

Lisa renunţă la gâdilat şi se trânti iar lângă mine.

— Bla, bla, bla. El nu ar fi acceptat nici o modificare genetică. Nici un inhibator de celule. Murea de cancer şi a refuzat medicamentele care l-ar fi salvat. Ultimul nostru poet muritor. Au curs râuri de lacrimi. Şi ce dacă?

— Te-ai gândit vreodată de ce nu a făcut-o?

— Da. Voia să fie celebru. Sinuciderea atrage atenţia.

— Serios, acum. A crezut că a fi uman însemna să aibă animale. Chestia aia cu întreaga reţea a vieţii. Am citit despre el. E ciudat. Nu voia să trăiască fără ele.

— Doamna Alvarez îl ura. Avea nişte vorbe şi despre el. Oricum, noi ce era să facem? Să creăm tehnolarve şi remodelări ADN pentru fiecare specie stupidă? Ai idee cât ar fi costat?

Se ghemui mai aproape de mine.

— Dacă vrei animale în jurul tău, du-te la zoo. Sau cumpără nişte cărămizi şi fă câteva, dacă asta te face fericit. Ceva cu mâini, pentru numele lui Dumnezeu, nu cum e ăla.

Fixa partea inferioară a patului de deasupra:

— Eu l-aş găti într-o secundă.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Câinele e altceva decât o biocreatură. Se uită la noi, iar acolo e ceva diferit de noi. Adică, ia orice biocreatură, e din acelaşi aluat ca noi, turnat într-o altă formă, dar nu şi câinele ăsta...

Căzând pe gânduri, vocea mi se stinse. Lisa râse.

— Dă mâna cu tine, Chen. Când te salută un centaur, nici nu-l bagi în seamă.

Se urcă peste mine.

— Uită de câine. Concentrează-te asupra a ceva ce contează.

Zâmbetul şi lamele ei sclipiră în semiîntuneric.

*

Când m-am trezit, ceva mă lingea pe faţă. La început am crezut că era Lisa, dar ea se urcase în patul ei. Am deschis ochii şi am descoperit câinele.

Era nostim ca animalul să mă lingă, de parcă ar fi vrut să vorbească, să mă salute sau ceva de genul ăsta. Mă linse din nou şi m-am gândit că parcursese un drum lung de când încercase să smulgă braţul lui Jaak. Puse labele pe patul meu, apoi dintr-o singură mişcare greoaie era sus, cu mine în pat, ghemuindu-şi trupul lângă al meu.

Dormi acolo toată noaptea. Era ciudat ca altceva decât Lisa să doarmă lângă mine, dar era cald şi avea ceva prietenos. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc, alunecând înapoi în somn.

Am plecat în vacanţă în Hawaii, ca să înotăm, şi am luat câinele cu noi. Era plăcut să părăsim frigul nordului pentru blândul Pacific. Era plăcut să stai pe plajă şi să priveşti orizontul infinit. Era plăcut să ne plimbăm pe plajă, ţinându-ne de mână, în timp ce valurile negre se spărgeau de ţărm.

Lisa era o înotătoare bună. Străbătea luciul metalic al oceanului ca un ţipar din preistorie şi, când ieşea la suprafaţă, corpul său gol sclipea în sute de bijuterii irizate de petrol.

Când soarele începu să apună, Jaak aprinse oceanul cu 101-ul său. Am stat toţi şi ne-am uitat cum imensa minge roşie a Soarelui se scufunda printre perdelele de fum, lumina sa devenind de un roşu tot mai închis cu fiecare minut. Valurile se năpusteau în flăcări pe ţărm. Jaak îşi scoase muzicuţa şi cântă, în timp ce eu şi Lisa făceam dragoste pe nisip.

Intenţionasem s-o amputăm în weekend, ca să încerce şi ea ce-mi făcuse mie în vacanţa trecută. Era ceva nou în LA, o experimentare a vulnerabilităţii.

Era frumoasă, stând acolo întinsă pe plajă, lucioasă şi excitată de joaca noastră din apă. Am lins opalele de petrol de pe pielea ei şi i-am tăiat membrele, lăsând-o mai neputincioasă decât un copil. Jaak cânta la muzicuţă, urmărea apusul Soarelui şi se uita cum o reduc pe Lisa la miez.

După sex, ne-am întins pe nisip. Ultimele părţi din soare cădeau sub apă. Razele lui sclipeau roşietice peste valurile fumegânde. Cerul, îngroşat cu particule şi fum, se întuneca.

Lisa şopti cuprinsă de emoţie:

— Ar trebui să venim aici mai des.

Am tras de un fragment de sârmă ghimpată îngropată în nisip. Se desfăcu uşor şi mi-am înfăşurat-o în jurul braţului, o bandă strânsă muşcându-mi din piele. I-am arătat-o Lisei.

— Făceam asta mereu când eram copil, am spus zâmbind. Credeam că mă face să arăt fioros.

Lisa zâmbi şi ea.

— Eşti.

— Mulţumită ştiinţei.

Am aruncat o privire câinelui. Stătea întins pe nisip, nu departe de noi. Părea ursuz şi nesigur în noul mediu, rupt de siguranţa puţurilor cu acizi şi a munţilor de steril din patria lui. Jaak se aşeză lângă câine şi începu să cânte. Urechile animalului se întoarseră în direcţia muzicii. Jaak se pricepea. Sunetul plângăreţ al muzicuţei plutea uşor peste plajă, până în locul unde stăteam noi.

Lisa întoarse capul, încercând să vadă câinele.

— Rostogoleşte-mă.

Am făcut ce-mi cerea. Deja membrele i se regenerau. Umflături mici, care aveau să crească devenind membre lungi. Până dimineaţă va fi întreagă şi moartă de foame. Studie câinele.

— Mai aproape de el decât sunt acum n-o să ajung niciodată.

— Poftim?

— E vulnerabil la orice. Nu poate înota în ocean. Nu poate mânca nimic. Trebuie să-i facem noi rost de hrană. Trebuie să-i curăţăm apa. O fundătură a lanţului evolutiv. Fără ştiinţă, am fi

la fel de vulnerabili ca el. Ridică ochii spre mine: La fel de vulnerabili cum sunt eu acum. Rânji: Niciodată n-am fost mai aproape de moarte. Cu excepţia luptelor.

— Extravagant, nu-i aşa?

— Pentru o zi. Mi-a plăcut mai mult când ţi-am făcut-o ţie. Deja mor de foame.

Am hrănit-o cu un pumn de nisip uleios şi am privit câinele. Stătea nesigur pe plajă, adulmecând suspicios câte o aşchie ruginită de fier, care se ridica din pământ asemeni unei aripioare uriaşe a memoriei. Dezgropă cu labele o bucată de plastic roşu lustruită de ocean şi o mestecă puţin înainte de a o abandona, începu să se lingă în jurul gurii. M-am întrebat dacă nu cumva se otrăvise din nou.

— Cu siguranţă te pune pe gânduri, am murmurat şi i-am mai dat Lisei o mână de nisip. Dacă cineva ar veni din trecut şi ne-ar întâlni aici şi acum, ce crezi că ar spune despre noi? Ne-ar considera măcar umani?

Lisa mă privi serioasă.

— Nu, ne-ar considera zei.

Jaak se ridică în picioare şi se aventură în valuri, intrând până la genunchi în apele negre fumegânde. Câinele, mânat de cine ştie ce instinct necunoscut, îl urmă, croindu-şi atent drum prin nisip şi moloz.

*

Câinele se încurcase într-un ghem de sârme în ultima noastră zi petrecută pe plajă. Sârma îl nenorocise: tăiase prin blană, îi rupsese picioarele, practic îl strangulase. Îşi rosese pe jumătate una dintre labe încercând să se elibereze. Când l-am găsit, era o grămadă însângerată de blană zdrenţuită şi carne la vedere.

Lisa se holbă la câine.

— Isuse, Jaak, ar fi trebuit să ai grijă de el.

— M-am dus să înot. Nu pot să stau tot timpul cu ochii pe creatură.

— O să dureze o veşnicie să reparăm asta, răbufni ea.

— Ar fi bine să încălzim vânătorul, am zis. O să ne fie mai uşor dacă-l luăm acasă.

Eu şi Lisa ne-am lăsat în genunchi ca să eliberăm câinele. Acesta scânci şi coada i se mişcă slab când am început noi să lucrăm.

Jaak tăcea. Lisa îl plesni peste picior.

— Hai, Jaak, vino aici. O să-şi piardă tot sângele dacă nu te grăbeşti. Ştii cât e de fragil.

— Cred că ar fi trebuit să-l mâncăm.

Lisa ridică ochii, surprinsă.

— Zău?

— Sigur.

Mi-am ridicat privirea din punctul în care tăiam firele din jurul torsului câinelui.

— Credeam că vrei să fie animalul tău. Ca la zoo.

Jaak clătină din cap.

— Tabletele alea de hrană sunt scumpe. Îmi cheltuiesc jumătate din salariu pe mâncare şi filtre de apă, şi acum porcăria asta.

Flutură mâna către câinele încâlcit.

— Trebuie să-l supraveghezi tot timpul pe fraierul ăsta. Nu merită.

— Totuşi, e prietenul tău. Dă laba cu tine.

Jaak râse.

— Tu eşti prietenul meu.

Coborî ochii spre câine, cu faţa încreţită de concentrare.

— El e... e un animal.

Deşi discutasem cu toţii într-o doară cum ar fi să mâncăm câinele, a fost o surpriză să-l auzim că era atât de hotărât să-l ucidă.

— Poate ar trebui să decizi asta mâine, am zis. Îl putem duce înapoi în buncăr, să-l reparăm, şi după aia să iei o decizie când n-o să mai fii aşa de supărat.

— Nu.

Scoase muzicuţa şi cântă câteva note, o gamă rapidă, însufleţită. Îndepărtă muzicuţa de la gură.

— Dacă vrei tu să pui bani pentru hrana lui, o să-l păstrez, bănuiesc, dar altfel...

Ridică din umeri.

— Nu cred că ar trebui să-l găteşti.

— Nu?

Lisa se uita la mine.

— L-am putea frige chiar aici, pe nisip.

Am privit în jos la câine, un biet animal gâfâind, încrezător.

— Tot nu cred că ar trebui s-o facem.

Jaak se uită serios la mine.

— Vrei să-i plăteşti hrana?

Am oftat.

— Economisesc pentru noii ochelari Reacţie Imersivă.

— Mda, bine, şi eu am lucruri pe care vreau să le cumpăr, ştii asta.

Îşi încordă muşchii, arătându-şi tatuajele.

— Vreau să spun, ce bine face naibii ăsta?

— Te face să zâmbeşti.

— Reacţia Imersivă te face să zâmbeşti. Şi nu trebuie să-i cureţi rahatul. Haide, Chen. Recunoaşte. Nici tu nu vrei să ai grijă de el. E o pacoste.

Ne-am uitat unii la alţii, apoi la câine.

*

Lisa fripse câinele pe un banc de nisip, la un foc din plastice şi petrol adunat din ocean. Gustul era bun, dar în final a fost greu să înţelegem mare lucru. Mâncasem centauri arşi care erau mai buni.

După aceea ne-am plimbat pe ţărm. Valuri opalescente se spărgeau mugind pe nisip, lăsând străluciri de pietre preţioase la retragere, iar Soarele se scufunda roşu în depărtare.

Fără câine, ne-am putut bucura cu adevărat de plajă. Nu mai trebuia să ne facem griji că ar putea călca în acid sau s-ar putea încurca în sârma ghimpată îngropată pe jumătate în nisip, sau ar putea mânca ceva care să-l facă să vomite jumătate de noapte.

Însă îmi aduc aminte cum câinele mi-a lins faţa şi şi-a suit masa blănoasă pe patul meu, îmi amintesc respiraţia lui caldă alături de mine şi, câteodată, mi-e dor de el.

PÂINE ŞI BOMBE

M. RICKERT

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu

Povestirile lui Mary Rickert au apărut cu regularitate în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* timp de mai mulţi ani, începând cu 1999, odată cu *The Girl Who Ate Butterflies*, debutul ei editorial. Textele i-au apărut şi în *SCI FICTION* şi în antologia *Feeling Very Strange* şi a fost nominalizată pentru Premiul Nebula. Culegerea *Map of Dreams* a obţinut Premiul William L. Crawford pentru cea mai bună carte fantasy de debut.

Rickert susţine că a scris această povestire ca răspuns la relatările de presă despre pachetele de hrană paraşutate în Afganistan. S-a spus că acestea aveau ambalaj de aceeaşi culoare ca bombele care explodau când erau ridicate de copiii flămânzi. Mulţi autori au fost motivaţi să scrie povestiri despre 11 septembrie. Aceasta este versiunea ei.

***

Ciudaţii copii ai familiei Manmensvitzender nu mergeau la şcoală, aşa că ne-am dat seama că se mutaseră în casa veche de pe deal pentru că Bobby îi văzuse intrând acolo cu bizara lor adunătură de scaune-balansoar şi capre. Nu ne-am fi putut imagina cum era posibil să trăiască cineva acolo, cu toate geamurile sparte şi curtea devenită o încâlceală ţepoasă de mărăcini. O vreme, ne-am aşteptat să-i vedem pe copii, două fiice despre care Bobby spunea că au părul fumuriu şi ochii precum măslinele negre, apărând la şcoală. Însă nu s-au arătat niciodată.

Eram în clasa a patra, la vârsta care pare ca o trezire din somnul cel lung în lumea impusă de adulţi, cu străzi pe care nu ne era permis să le traversăm, lucruri pe care nu le puteam spune, iar acum le traversam şi le spuneam. Misterioşii copii Manmensvitzender erau doar o continuare a seriei de revelaţii din acel an, între care se remarca mult mai interesanta (şi uneori tulburătoarea) evoluţie a corpurilor noastre. Părinţii noştri, fără excepţie, ne crescuseră într-un mediu în care subiectul acesta fusese atât de bine explorat, încât Lisa Bitten ştia să spună vagin încă dinainte de a-şi cunoaşte adresa. Ralph Linster îl moşise pe frăţiorul său, Petey, când mama lui a intrat în travaliu într-o noapte. Începuse brusc să ningă, iar tatăl lui nu ajunsese acasă. Dar adevărata semnificaţie a acestor cunoştinţe

nu am înţeles-o decât în acel an. Ne trezeam înaintea minunăţiilor lumii şi trupului; strania conştientizare a faptului că o prietenă era drăguţă, sau că mirosea neplăcut, sau se scobea în nas, ori că era grasă şi purta chiloţi murdari, sau altul nu clipea din ochi atunci când se uita la tine mai de aproape şi tu simţeai cum te înroşeşti.

Când înflorea mărul pădureţ, în erupţii de roz, în jurul cărora bâzâiau albinele, iar profesoara noastră, doamna Graymore, privea afară pe fereastră şi ofta, noi ne transmiteam bileţele printre rânduri şi făceam planuri îndrăzneţe pentru picnicul şcolii. Plănuiam cum s-o prindem în ambuscada cu baloane cu apă şi cum vom arunca cu tarte în director. Desigur, nu s-a întâmplat nimic. Doar Trina Needles a fost dezamăgită, pentru că într-adevăr credea că se vor petrece aievea, dar ea încă purta fundiţe prin păr şi îşi sugea, în secret, degetul mare. Nu era departe de-un bebeluş.

Lăsaţi în vacanţa mare, alergam spre casă sau goneam cu bicicletele, ţipând de bucurie pentru că scăpasem. Apoi începeam să facem tot ce ne trecea prin minte, toate acele lucruri pe care ni le imaginasem în vreme ce doamna Graymore ofta cu ochii spre mărul pădureţ, care-şi pierduse, deja, strălucirea şi arăta din nou ca oricare alt copac. Ne jucam cu mingea, mergeam cu bicicletele, ne dădeam cu skateboardurile pe şosea, culegeam flori, ne băteam, ne împăcăm, şi încă ne mai rămâneau ore întregi până la masa de seară. Ne uitam la televizor şi nici vorbă să ne plictisim, însă după o vreme ne lăsam să atârnăm cu capul în jos şi ne uitam aşa la el, sau schimbam canalele, înainte şi înapoi, sau găseam motive să ne certăm cu oricine din casă. Cum eu eram singur, nu mă puteam delecta cu aşa ceva. Asta se întâmpla pe când am început să auzim zgomote ciudate, de capre şi clopoţei. Din camerele cu televizorul, de un cenuşiu ca de molie, am tras draperiile şi ne-am uitat pe geam, în lumina gălbuie a zilei.

Cele două fete Manmensvitzender, în hainele lor strălucitoare, în culori ca de circ, cu eşarfe diafane, una purpurie, cealaltă roşie, strălucind de paiete, veneau agale pe stradă într-o cotigă de lemn, trasă de două capre, cu clopoţei în jurul gâtului. Aşa au început necazurile. Relatările de presă nu pomenesc niciodată de toate astea; de flacăra inflorescenţei merilor pădureţi, de inocenţa noastră, de sunetul clopoţeilor. În

loc de asta, ele se concentrează asupra nefericitelor rezultate. Spun că eram sălbăticiţi. Că nu eram îngrijiţi. Ciudaţi. Mai spun că eram periculoşi. De parcă viaţa ar fi un fel de chihlimbar, iar noi ne formasem şi eram suspendaţi în acea stare, fără să fi evoluat în neverosimila oroare, din care am ieşit apoi aşa cum suntem acum, un profesor, o dansatoare, un sudor, un avocat, mai mulţi soldaţi, doi medici şi eu, o scriitoare.

Toată lumea afirmase că în vremurile imediat următoare tragediei au fost ruinate vieţi, spulberate speranţe, însă numai Trina Needles s-a lăsat amăgită şi, în cele din urmă, s-a sinucis. Noi, ceilalţi, am suferit diferite forme de interdicţie şi apoi ne-am văzut de vieţile noastre. Da, este adevărat, cu un trecut întunecat în urmă, dar, aţi putea fi surprinşi să aflaţi, se poate trăi şi aşa.

Mâna care ţine stiloul (sau creta, stetoscopul, pistolul sau atinge pielea iubitei) este atât de diferită de cea care aprinde chibritul şi atât de incapabilă de un asemenea act, încât nici măcar nu este o chestiune de iertare ori vindecare. Este ciudat să te uiţi înapoi şi să crezi că eu sau ceilalţi am fost amestecaţi în toate astea. Eşti cel de atunci? Ai unsprezece ani şi priveşti firele de praf răsucindu-se leneşe într-o rază de soare care înceţoşează imaginea de la televizor. Se aud clinchetul clopoţeilor, behăitul caprelor şi un râs atât de pur, încât alergăm toţi să le vedem pe fetele cu eşarfele lor viu colorate. Stau în cotiga trasă de capre, care se opreşte într-o răpăială de copite şi păcănit de roţi de lemn când o înconjurăm să cercetăm ochii întunecaţi şi chipurile drăguţe. Fata mai mică, dacă statura poate fi un indiciu, zâmbea, iar cealaltă, mai mică decât noi, dar de cel puţin opt sau nouă ani, avea lacrimi uriaşe care-i curgeau pe obrajii ciocolatii.

Stăm aşa un timp, holbându-ne, iar Bobby zice:

— Ce-i cu ea?

Fata mai mică se uită spre sora ei, care pare că încearcă să zâmbească, în pofida lacrimilor.

— Plânge aşa tot timpul.

Băiatul dă din cap şi-i aruncă o căutătură fetei ocupate cu plânsul, dar care reuşeşte să întrebe:

— Dar voi, copii, de unde sunteţi?

El se uită de jur împrejur la tot grupul, cu acea expresie de „cred că glumeşti”, dar oricine poate vedea că-i place de fata

care plânge, cu ochii şi genele licărind de lacrimi aprinse de lumina soarelui.

— E vacanţa de vară.

Trina, care-şi supsese în secret degetul mare, întreabă:

— Pot să fac şi eu o tură?

Fetele-i răspund că da. Îşi face loc prin grupul mic de gură-cască şi urcă în cotigă. Cea mică îi zâmbeşte. Cealaltă pare că încearcă şi ea, însă plânge şi mai tare. Trina arată de parcă ar începe şi ea să bocească, până când cealaltă îi spune:

— Nu-ţi fă probleme. Aşa-i ea.

Plângăreaţa scutură frâul, iar clopoţeii zornăie şi caprele şi cotiga se pun în mişcare, luând-o clămpănind în jos pe deal. Auzim ţipătul ascuţit al Trinei, însă ştim că n-are nimic. Când se întorc, urcăm pe rând, până când părinţii ne cheamă acasă cu fluierături şi strigăte, iar uşile de sită se trântesc. Plecăm la cină, iar fetele se duc singure în drumul lor, una încă plângând, iar cealaltă cântând, în acompaniamentul clopoţeilor.

— Văd că v-aţi jucat cu refugiaţii, zice mama. Aveţi grijă cu fetele alea. Nu vreau să te duci la ele acasă.

— Nu m-am dus la ele acasă. Ne-am jucat doar cu caprele şi cotiga.

— Atunci e bine, dar ţine-te departe de locul acela. Cum sunt ele?

— Una râde de nu mai poate, iar cealaltă plânge tot timpul.

— Să nu mănânci nimic din ce-ţi oferă.

— De ce nu?

— Nu mânca.

— Nu poţi să-mi explici de ce?

— Nu trebuie să-ţi dau ţie explicaţii, fetiţo, sunt maică-ta.

Nu le-am mai văzut pe fete a doua zi, nici după aia. În cea de-a treia zi, Bobby, care începuse să care un pieptăn în buzunarul de la spate pentru că îşi făcea cărare într-o parte, zise:

— Ei, la naiba, haideţi să mergem până acolo.

O luă pe deal în sus, însă nici unul dintre noi nu-l urmă.

Când s-a întors în acea seară, am alergat să aflăm veşti după vizita sa, încolţindu-l cu întrebările, ca nişte reporteri.

— Ai mâncat ceva? m-am interesat. Mama zice să nu mâncăm nimic acolo.

Se întoarse şi mă fixă cu o astfel de privire încât, pe moment, am uitat că era de vârsta mea, doar un copil, în pofida noii lui frizuri şi a ochilor albaştri cu care mă ţintuia.

— Maică-ta are prejudecăţi, rosti el.

Mi-a întors spatele şi s-a căutat prin buzunare, scoţând afară pumnul strâns, care se deschise pentru a dezvălui o mână de bomboane mici, ambalate în ceva strălucitor. Trina îşi întinse degetele rotofeie spre palma lui Bobby şi înşfăcă una de un portocaliu intens. Gestul ei fu urmat de o învălmăşeală de mâini, până când palma rămase goală.

Părinţii începură să-şi cheme copiii. Mama stătea în prag, însă era prea departe ca să vadă ce făceam. Celofanul bomboanelor pluti până pe trotuar într-un vârtej de albastru, verde, roşu, galben şi portocaliu.

Eu şi mama mâncam, de obicei, separat. Când eram la tata acasă, mâncam împreună, în faţa televizorului, lucru care ei i se părea barbar.

— Era băut? mă întreba.

Mama era convinsă că tata era alcoolic şi credea că nu-mi aminteam de anii când el trebuia să plece mai devreme de la serviciu pentru că-l sunasem să-i spun că mama adormise pe canapea, în pijama, iar măsuţa din sufragerie era plină de cutii şi sticle, pe care el le arunca la gunoi cu o expresie sinistră, mormăind.

Mama stă aplecată peste masă şi mă urmăreşte cu privirea.

— Te-ai jucat iar cu fetele alea azi?

— Nu. Însă Bobby da.

— Păi nici nu mă mir, nimeni nu are cu adevărat grijă de băiatul acesta. Îmi amintesc când taică-său era la liceu cu mine. Ţi-am povestit vreodată?

— Îhî...

— Era un tip arătos. Şi Bobby este un băiat drăguţ, dar ţine-te departe de el. Cred că vă jucaţi prea mult împreună.

— Eu de-abia dacă mă joc cu el. Stă toată ziua cu fetele alea.

— A zis ceva despre ele?

— A spus că unii oameni au prejudecăţi.

— O, măi să fie, chiar aşa? De unde-i vin astfel de idei? Cred că de la bunicu-său. Asculta-mă, nimeni nu mai vorbeşte

aşa, cu excepţia câtorva agitatori nenorociţi, şi au şi motiv. Au murit oameni din cauza familiei ăleia. Ţine minte asta. Foarte, foarte mulţi oameni au murit din cauza lor.

— Familia lui Bobby sau a fetelor?

— Păi, a amândurora. Dar mai ales a fetelor ălora. Sper că n-a mâncat nimic de la ele?

M-am uitat pe fereastră, prefăcându-mă subit interesată de curtea noastră, apoi la ea, tresărind puţin, ca şi cum m-aş fi trezit brusc.

— Poftim? Ăăăă... nu.

Mă privi cu ochii mijiţi. M-am arătat indiferentă. Bătu darabana cu unghiile roşii pe tăblia bufetului din bucătărie.

— Ascultă la mine, spuse ea pe un ton tăios, e război. Mi-am dat ochii peste cap, dar ea continuă: Nu-ţi mai aminteşti, aşa-i? Nici n-ai avea cum. Erai mică. Însă a fost o vreme când această ţară nu ştia ce-i războiul. Pe vremea aceea, oamenii călătoreau cu avionul tot timpul.

Mi-am oprit furculiţa la jumătatea drumului spre gură.

— Mare prostie trebuie să fi fost?

— N-ai înţeles. Aşa făcea toată lumea. Era un mijloc de a te deplasa dintr-un loc în altul. Bunicii tăi îl foloseau mult, ca mine şi tatăl tău.

— Ai fost într-un avion?

— Chiar şi tu ai fost, replică zâmbind. Vezi, nu ştii chiar aşa de multe, domnişorică. Lumea era un loc sigur, dar într-o bună zi n-a mai fost. Iar oamenii ăia au declanşat totul, continuă şi arătă prin fereastra bucătăriei drept spre casa familiei Miller, însă ştiam că nu ei erau cei vizaţi.

— Sunt doar nişte copii.

— Păi, nu de ei e vorba, mă refer la ţara din care au venit. De asta vreau să ai grijă. N-ai de unde să ştii de ce-au venit. Aşa că micul Bobby şi bunicul său radical n-au decât să spună că avem cu toţii prejudecăţi, dar cine mai vorbeşte aşa acum? Se apropie de masă, îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa mea. Vreau să pricepi, nu există nici o cale să descoperi răul. Aşa că ţine-te departe de ei. Promite-mi.

Răul. Greu de înţeles. Am dat din cap.

— Bine, atunci.

Împinse scaunul şi înşfăcă hotărâtă pachetul de ţigări de pe pervazul ferestrei.

— Ai grijă să nu-mi laşi firimituri, pentru că acum este anotimpul furnicilor.

De la fereastra bucătăriei o puteam vedea stând la masa de picnic, iar un fuior de fum cenuşiu se ridica de la ea în rotocoale. Am curăţat resturile de mâncare, am încărcat maşina de spălat vase, am şters masa şi m-am dus afară să stau pe treptele din faţa casei şi să mă gândesc la lumea pe care n-am cunoscut-o niciodată. Casa din vârful dealului scăpăra în lumina soarelui. Ferestrele cu geamurile sparte au fost acoperite cu un fel de plastic care absorbea lumina.

În noaptea aceea, cineva a survolat Oakgrove. M-am trezit şi mi-am pus casca pe cap. Mama mea urla în camera ei, prea înspăimântată ca să fie de ajutor. Mâinile mele nu tremurau în halul în care tremurau ale ei şi nici n-am rămas în pat, urlând. Mi-am pus casca şi am ascultat cum a trecut de noi. Nu noi. Nu oraşul nostru. Nu în noaptea asta. Am adormit cu casca pe cap şi dimineaţa m-am trezit cu urmele ei imprimate pe obraji.

Acum, pe măsură ce se apropie vara, număr săptămânile până când, în căldura ei, merilor, liliacului, lalelelor şi narciselor galbene în plină floare le vor cădea petalele, şi mă gândesc cât de mult seamănă cu perioada inocenţei noastre. Acea descoperire a lumii, cu întreaga ei incandescenţă, înainte de a fi copleşiţi de umbre şi a ne transforma în ceea ce suntem azi.

— Să fi cunoscut tu lumea atunci, spune tata când îl vizitez la azil.

Am auzit asta de atâtea ori încât pentru noi nu mai înseamnă nimic. Prăjiturile, banii, învălmăşeala nesfârşită de lucruri.

— Aveam şase feluri diferite de cereale deodată, îşi ridică el degetul cu un aer sfătos, glazurate cu zahăr, îţi poţi imagina? Rămâneau acolo şi se stricau, aşa că le aruncam. Şi avioanele. Cerul era plin de ele. Vorbesc serios. Oamenii călătoreau departe, familii întregi făceau aşa. Nu conta dacă cineva se muta în altă parte. Pe naiba, săreai într-un avion şi te duceai să-i vizitezi.

Ori de câte ori vorbeşte în acest fel, ori de câte ori o face vreunul dintre ei, par cu toţii tulburaţi şi uluiţi. Clatină din cap şi oftează.

— Eram atât de fericiţi.

*

Nu pot să aud nimic despre acele vremuri fără să mă gândesc la flori de primăvară, la râsul copiilor, la clinchetul clopoţeilor şi la tropăitul caprelor. La fum.

Bobby stă în cotigă, ţinând frâiele, cu câte-o fată drăguţă, cu pielea întunecată, de-o parte şi de alta. S-au tot plimbat în sus şi-n jos pe stradă, toată dimineaţa, râzând şi ţipând, cu eşarfele lor diafane fluturând în urma lor ca nişte curcubee.

Steagurile atârnă informe de stâlpi şi pe verande. Fluturii zboară de colo-colo, intrând şi ieşind din grădini. Gemenii Whitehall se joacă în curtea lor din spate, iar scârţâiturile leagănelor lor neunse se fac auzite peste tot prin vecinătate.

Doamna Renquat îşi luase liber de la serviciu pentru a se duce cu mai mulţi copii în parc. Eu nu sunt invitată, probabil pentru că o detest pe Becky Renquat şi i-am şi spus-o de mai multe ori în timpul întregului an şcolar, trăgând-o de părul ca un şuvoi de aur alb atât de strălucitor, încât n-am putut rezista. Este ziua lui Ralph Paterson şi majoritatea copiilor mici îşi petrec acum timpul cu el şi cu taică-său, la Parcul de Distracţii din Peştera Omului de Zăpadă, unde se îndeletnicesc cu toate lucrurile pe care le făceau copiii obişnuiţi pe vremea când zăpada nu era periculoasă, adică se dau cu săniile şi fac oameni de zăpadă. Lina Breedsore şi Carol Minstreet s-au dus la mall cu bona lor, care are un prieten angajat la un cinematograf şi le poate băga în sală pe ascuns, să vadă filme cât e ziua de lungă. Străzile sunt pustii, cu excepţia gemenilor Whitehall, a Trinei Needles, care-şi suge degetul şi citeşte o carte în leagănul de pe veranda lor, şi a lui Bobby, care se tot pendulează în sus şi-n jos pe stradă, împreună cu fetele Manmensvitzender şi caprele lor. Eu stau pe verandă, decojindu-mi crustele de pe genunchi, însă Bobby nu vorbeşte decât cu ele, cu o voce atât de scăzută încât nu-l aud. În cele din urmă, mă ridic şi le blochez drumul. Caprele şi cotiga se opresc cutremurându-se, cu clopoţeii clincănind la gât, iar Bobby spune:

— Ce vrei, Weyers?

Are ochii atât de albaştri, am descoperit eu recent, încât nu mă pot uita la ei pentru mai mult de treizeci de secunde, ca şi cum m-ar arde. În loc de asta, privesc spre fete, care-mi zâmbesc amândouă, chiar şi cea care plânge.

— Care-i problema ta? rostesc.

Ochii ei întunecaţi se cască şi astfel creşte suprafaţa de un alb lăptos din jurul lor. Priveşte spre Bobby. Paietele de pe eşarfa ei reflectă lumina soarelui.

— Iisuse, Weyers, despre ce tot vorbeşti?

— Doar atât vreau să ştiu, spun, continuând să mă uit la ea, ce-i cu plânsul acesta tot timpul, adică e o boală sau ce?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu.

Caprele-şi dau capul pe spate şi clopoţeii clincăne. Bobby trage de frâie. Animalele se dau înapoi tropăind şi roţile păcănesc, însă continui să le aţin calea.

— Care-i problema ta?

— Este o întrebare perfect rezonabilă, strig spre umbra lui desenată în lumina soarelui. Doar vreau să ştiu ce are.

— Nu te priveşte, ţipă el şi în acelaşi timp fetiţa mai mică vorbeşte.

— Poftim? o întreb.

— Din cauza războiului şi a suferinţelor astea.

Bobby ţine bine caprele. Cealaltă fată se agaţă de braţul lui. Îmi zâmbeşte, dar continuă să bocească.

— Păi cum aşa? A păţit ceva?

— Aşa e ea. Mereu plânge.

— Asta-i o prostie.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Weyers!

— Nu poţi plânge tot timpul, nu se poate trăi aşa.

Bobby mână caprele şi cotiga să mă ocolească. Fata mai mică se întoarce şi mă fixează cu privirea până când, ajunsă la o anumită distanţă, îmi face cu mâna, dar mă întorc fără să-i răspund.

*

Înainte de a fi abandonată şi, mai apoi, ocupată de familia Manmensvitzender, casa cea mare de pe deal aparţinuse familiei Richter.

— O, bineînţeles că au fost bogaţi, îmi spune tata atunci când îi povestesc că fac cercetări pentru o carte. Dar toţi eram. Să fi văzut tu prăjiturile. Şi cataloagele. Le primeam prin poştă şi astfel puteai să cumperi orice, îţi trimiteau totul prin poştă, chiar şi prăjituri. Primeam catalogul ăsta, cum se numea? Henry şi Danny? Ceva asemănător. Numele a doi tipi. Oricum, când eram noi tineri, se trimiteau doar fructe, dar apoi, când toată ţara s-a îmbogăţit, puteai comanda şi pandişpan cu cremă de unt, şi mai

erau maldărele acelea de pachete pe care obişnuiau să ţi le trimită, pline cu bomboane, alune, prăjituri, ciocolată, Doamne, toate astea le primeai prin poştă.

— Îmi spuneai ceva de familia Richter.

— Li s-au întâmplat lucruri îngrozitoare, întregii familii.

— Zăpada a fost de vină, nu?

— Atunci l-am pierdut pe fratele tău, Jamie.

— Nu trebuie să discutăm de asta.

— Ştii, totul s-a schimbat după aceea. Asta a lovit-o pe maică-ta. Cei mai mulţi au pierdut câte un membru al familiei, alţii pe nimeni, dar cu ei a fost altfel. Pentru că aveau casa aia mare pe deal, când ningea ieşeau cu toţii la săniuş. Pe atunci lumea era altfel.

— Nu-mi pot imagina cum.

— Ei bine, nici noi nu ne-am putut. Adică, nimeni n-ar fi ghicit ce avea să se întâmple. Şi, crede-mă, făceam presupuneri. Toată lumea încerca să-şi închipuie ce vor face mai departe. Dar la zăpadă nu se aştepta nimeni. Cât de periculoasă putea să fie.

— Câţi?

— O, au fost cu miile. Cu miile.

— Nu, mă refer la familia Richter.

— Toţi şase. Prima oară copiii, apoi părinţii.

— N-a fost ceva neobişnuit să fie infectaţi adulţii?

— Păi, nu prea mulţi dintre noi se jucau prin zăpadă, aşa ca ei.

— Înseamnă că aţi simţit voi ceva.

— Ce? Nu. Pe atunci eram atât de ocupaţi. Foarte ocupaţi. Aş vrea să-mi pot aminti, însă nu reuşesc, cu ce eram noi atât de ocupaţi. Se freacă la ochi şi se holbează pe fereastră. N-a fost greşeala ta. Vreau să ştii că înţeleg.

— Tată.

— Vreau să spun, voi, copii, să înţelegeţi că asta-i lumea pe care v-am lăsat-o, atât de plină de rău încât nici nu aveţi cum să vă daţi seama.

— Ştiam, tată.

— Tot nu aveţi habar. Ce crezi despre ea când îţi aminteşti de zăpadă?

— Mă gândesc la moarte.

— Ei, atunci ai nimerit-o. Înainte să se fi întâmplat asta, însemna bucurie. Pace şi bucurie.

— Nu-mi pot imagina asta.

— Asta am vrut să spun.

— Eşti bine?

*

Pune macaroanele, aşază un castron înaintea mea şi se ridică, sprijinindu-se de tăblia bufetului pentru a mă privi cum mănânc.

Dau din umeri.

Îmi pune pe frunte o palmă răcoroasă, apoi se dă înapoi şi se încruntă.

— N-ai mâncat nimic de la fetele alea, nu?

Dau din cap. Tocmai deschide gura să rostească ceva când spun:

— Dar ceilalţi copii da.

— Cine, când?

Se apleacă atât de tare, încât îi pot vedea dârele de machiaj desenate apăsat pe piele.

— Bobby. Unii dintre ceilalţi copii. Au mâncat bomboane.

Palma ei se abate dur asupra mesei. Castronul cu macaroane tresaltă, la fel şi tacâmurile. Se varsă puţin lapte.

— Ce ţi-am spus eu? strigă ea.

— Acum Bobby se joacă cu ele tot timpul.

Se uită chiorâş la mine, dă din cap, apoi îşi încleştează fălcile cu o hotărâre sumbră.

— Când? Când au mâncat bomboanele?

— Nu ştiu. Cu câteva zile în urmă. Nu s-a întâmplat nimic. Ziceau că sunt bune.

Gura i se deschide şi se închide, ca la peşti. Se răsuceşte pe călcâie şi înşfacă telefonul în timp ce părăseşte bucătăria. Uşa se trânteşte. O pot vedea pe fereastră, păşind înainte şi înapoi prin curte, gesticulând tare.

*

Mama a organizat întrunirea orăşenească şi au venit toţi, îmbrăcaţi ca la biserică. Singurii care lipseau, din motive evidente, erau cei din familia Manmensvitzender. Cei mai mulţi şi-au adus şi copiii, ba chiar şi bebeluşii, care-şi sugeau degetele sau colţurile păturilor. Eram acolo, la fel şi Bobby, împreună cu bunicul său, care molfăia muştiucul unei pipe stinse şi se tot

apleca spre nepotul său, şuşotind cu el în timpul dezbaterilor. Acestea se încinseră foarte repede, cu toate că nu au fost certuri prea mari, tensiunea fiind alimentată doar de agitaţia generală provocată de evenimente. Mama s-a aprins cel mai tare dintre toţi. Purta rochia ei roşie cu trandafiri, avea buzele date cu ruj roşu aprins, că până şi eu mi-am dat seama că are un anumit fel de frumuseţe, deşi eram prea mică să înţeleg ce era atât de strident.

— Trebuie să ne amintim că suntem cu toţii soldaţi în acest război, spuse ea în aplauzele generale.

Domnul Smyths a sugerat să aplicăm un soi de arest la domiciliu, însă mama a subliniat că ar fi necesar ca o persoană din oraş să le ducă de mâncare.

— Toată lumea ştie că aceşti oameni flămânzesc. Şi, oricum, cine va plăti pentru pâinea lor? De ce să plătim noi pentru ea?

Doamna Mathers pomeni ceva despre dreptate.

— Nimeni nu mai este nevinovat, zise domnul Hallensway.

Mama mea, care se afla în capătul încăperii, sprijinindu-se uşor de masa comisiei, rosti:

— Atunci s-a rezolvat.

Se ridică doamna Foley. Tocmai se mutase din Cheterville, recent distrus. Ridică umerii în felul ei specific, capul părând să i se ghemuiască între ei, se uită în jur cu privirea aceea nervoasă care o caracteriza şi din cauza căreia unii o porecliseră Femeia-Pasăre.

— Este vreunul dintre copii chiar bolnav? întrebă cu un glas tremurat, atât de stins, încât toată lumea trebui să se aplece spre ea pentru a o auzi.

Adulţii se priviră între ei, apoi la copii. Puteam vedea că mama era dezamăgită că nici unul nu anunţase nici un fel de simptome. Discuţia se concentră asupra bomboanelor viu colorate, când Bobby, fără să se ridice sau să-şi înalţe mâna, vorbi cu glas tare:

— Despre asta-i vorba? Despre astea discutaţi?

Se lăsă pe speteaza scaunului pentru a-şi strecura mâna în buzunar şi scoase un pumn de bomboane.

Izbucni un murmur generalizat. Mama se apucă de marginea mesei. Bunicul lui, rânjind cu pipa stinsă în gură, luă una, îi desfăcu ambalajul şi-i făcu vânt în gură.

Domnul Galvin Wright trebui să se folosească de ciocănelul său de preşedinte pentru a face linişte. Mama se ridică în picioare.

— Grozav, n-am ce zice, să vă riscaţi viaţa în acest fel, doar pentru a demonstra ceva.

— Păi, ai dreptate cu demonstraţia, Maylene, glăsui el, uitându-se drept la ea şi dând din cap de parcă ei doi ar fi avut o discuţie particulară, însă ţin aceste bomboane prin casă pentru a mă ajuta să mă las de fumat. Le comand prin catalogul oferit de guvern. Sunt perfect sigure.

— N-am spus niciodată că le am de la ele, vorbi Bobby, uitându-se întâi la mama, apoi prin încăpere, până-mi descoperi chipul, însă eu m-am prefăcut că nu observ.

Când am plecat, mama m-a luat de mână, unghiile ei roşii înfigându-mi-se în încheietură.

— Să nu spui nimic, zise ea, să nu mai spui nici un cuvânt.

M-a trimis direct în camera mea şi-am adormit aşa cum eram îmbrăcată, încă încercând formule pentru a cere iertare.

*

În dimineaţa următoare, când aud clopoţeii, înşfac o franzelă şi aştept pe verandă până când ajung pe vârful dealului. Apoi mă aşez în calea lor.

— Acum ce mai vrei? întreabă Bobby.

Le ofer franzela, ca pe un copilaş ridicat în biserica Domnului. Plângăreaţa începe să bocească şi mai tare, iar sora ei îl apucă pe Bobby de braţ.

— Ce crezi că faci? ţipă el.

— Este un dar.

— Ce fel de cadou idiot mai e şi ăsta? Ia-l de aici! Doamne Dumnezeule, vrei să-l iei de aici?

Braţele îmi cad pe lângă trup, franzela se bălăngăneşte în plasa din mâna mea. Ambele fete plâng.

— Doar am încercat să mă port frumos, spun, iar vocea mea tremură ca a Femeii-Pasăre.

— Doamne, chiar nu ai habar de nimic? face Bobby. Se tem de mâncarea noastră, nu ştii nici măcar atât?

— De ce?

— Din cauza bombelor, proasto. De ce nu gândeşti măcar din când din când?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Caprele îşi scutură clopoţeii şi cotiga se mişcă înainte şi înapoi.

— Bombele! Nu citeşti niciodată din cărţile tale de istorie? La începutul războiului, le-am trimis pachete cu alimente învelite toate în ambalaj de aceeaşi culoare ca bombele care explodau când le atingea cineva.

— Am făcut noi asta?

— Păi, părinţii noştri.

Clatină din cap şi trage de frâie. Cotiga trece zăngănind, cu ambele fete lipite de el, de parcă cine ştie cât de periculoasă aş fi.

*

— O, ce fericiţi am fost! spune tata, legănându-se în amintiri. Parcă eram copii, atât de nevinovaţi, încât nici măcar n-aveam habar.

— De ce n-aveaţi habar?

— Că aveam destule.

— Destul din ce?

— Oh, din toate. Aveam de toate. Ăla-i un avion? zice, uitându-se la mine cu ochii lui apoşi şi albaştri.

— Hai, lasă-mă să te ajut să-ţi pui casca.

O loveşte cu palma, julindu-şi mâinile fragile.

— Încetează, tată. Opreşte-te!

Bâjbâie cu degetele lui artritice, încercând să-şi dezlege cureluşa, însă descoperă că nu poate. Începe să plângă în palmele făcute căuş. Aparatul trece huruind.

Acum, când îmi amintesc cum eram în acea vară de dinaintea tragediei, am o vagă imagine a ceea ce tot încerca tata să-mi explice. Nu-i nicidecum vorba de prăjituri, de cataloagele cu comenzi prin poştă sau de călătoriile pe care le făceau ei cu avionul. Cu toate că se foloseşte de lucruri pentru a descrie, nu despre ele este vorba. Cândva, a existat un altfel de sentiment. Oamenii aveau o anumită manieră de a simţi şi a fi într-o lume care acum nu mai e, distrusă complet, astfel că i-am moştenit doar absenţa.

— Uneori, îi spun eu soţului meu, mă întreb dacă fericirea mea este cu adevărat fericire.

— Bineînţeles că este, ce altceva să fie?

Ne simţeam de parcă am fi fost sub bombardament. Fetele Manmensvitzender, cu lacrimile şi teama lor de pâine, cu

hainele ciudate şi caprele puturoase, erau copii la fel ca noi şi nu ne-am putut scoate din minte întrunirea orăşenească, nici ceea ce se gândiseră adulţii să facă. Ne-am căţărat în copaci, am bătut mingea, am venit acasă atunci când am fost chemaţi, ne-am spălat pe dinţi când ni s-a spus, ne-am terminat de băut laptele, însă am pierdut acel sentiment de dinainte. Este adevărat, nu înţelegeam ce ni s-a luat, însă ştiam ce ni se dăduse şi cine o făcuse.

Noi n-am convocat o întrunire, aşa cum au făcut ei. A noastră s-a petrecut într-o zi atât de fierbinte, încât am stat în casa de păpuşi a Trinei Needles, făcându-ne vânt cu palmele transformate în evantaie şi plângându-ne de vreme ca nişte adulţi. Am pomenit de arest la domiciliu, însă ne-am dat seama că era imposibil de aplicat. Apoi am discutat despre lucruri precum baloanele cu apă şi înfăşurarea în hârtie de toaletă. Cineva a pomenit de rahat de câine băgat în pungi de hârtie puse pe foc. Cred că atunci a început să fie discuţia aşa cum a fost.

V-aţi putea întreba cine a încuiat uşa? Cine a adunat grămezile de vreascuri? Cine a aprins chibriturile? Noi toţi. Iar dacă este să aflu vreo consolare, la douăzeci şi cinci de ani după ce mi-am distrus orice abilitate de a simţi că fericirea mea sau a altora există cu adevărat, o aflu în asta. Luasem cu toţii parte.

*

Poate că nu vor mai fi întruniri orăşeneşti. Poate că acest plan este asemenea celor făcute de noi şi înainte. Însă a fost convocată o întrunire orăşenească. Adulţii se adună să discute cum nu vom fi conduşi de rău şi, de asemenea, despre posibilitatea lărgirii Străzii Mari. Nimeni nu bagă de seamă când noi, copiii, ne strecurăm afară. Am fost nevoiţi să lăsăm în urmă bebeluşii, care îşi sugeau degetele sau colţul păturii şi nu făceau, cu adevărat, parte din planul nostru de mântuire. Eram copii. N-a fost ceva prea bine pus la punct.

Când a venit poliţia, noi nu ne „bălăngăneam într-o imitaţie sălbatică a unui dans barbar”, ori în crize de epilepsie, cum s-a relatat. Încă-l pot vedea pe Bobby, cu părul său umed lipit de frunte, roşul intens din obrajii lui în timp ce dansa sub fulgii albi care cădeau din cerul în care n-am avut niciodată încredere; Trina, alunecând în cercuri, cu braţele larg deschise, iar fetele Manmensvitzender, cu caprele lor şi cotiga umplută

până sus cu fotolii-balansoar, îndepărtându-se de noi, în timp ce clopoţeii clincăneau, la fel ca într-un vechi cântecel. Încă o dată, lumea era un loc sigur şi frumos. Cu excepţia primăriei, unde fulgii mari şi albi se ridicau ca nişte fantome, iar flăcările lingeau cerul ca un monstru uriaş, căruia niciodată nu-i ajungea nimic.

CUM AM INTRAT ÎN ORAŞ ŞI CUM L-AM PĂRĂSIT

JONATHAN LETHEM

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Jonathan Lethem este autorul bestsellerurilor *The Fortress of Solitude* şi *Motherless Brooklyn*, precum şi al multor altor romane, cel mai recent fiind *You Don't Love Me Yet*. Cu primul, *Gun, with Occasional Music*, a câştigat premiile William L. Crawford şi Locus şi a fost finalist în cursa către Nebula. I-au apărut peste şaizeci de proze scurte, în publicaţii care acoperă diverse segmente de piaţă, de la *The New Yorker* şi *McSweeney's*, până la *F&SF* şi *Asimov's*; primul său volum de povestiri, *The Wall of the Sky, the Wall of the Eye*, a primit Premiul World Fantasy. În anul 2005 i s-a acordat bursa „geniu" a Fundaţiei MacArthur pentru contribuţia adusă la dezvoltarea literaturii.

Cum am intrat în oraş şi cum l-am părăsit face parte dintr-un grupaj prin care Lethem ia atitudine împotriva tehnologiilor realităţii virtuale. Într-un interviu acordat publicaţiei *Science Fiction Studies*, a mărturisit: „Nu am început... să scriu o înşiruire de povestiri... examinându-mi propria împotrivire faţă de această tehnologie. Dar, locuind în San Francisco în perioada unui soi de explozie violentă a ideologiilor utopice ale realităţii virtuale şi a tehnologiilor specifice computerelor, am simţit instinctiv nevoia de a-mi reprezenta propriul scepticism în privinţa unor afirmaţii care mi se păreau naive... Şi aşa m-am pomenit dând naştere acestor povestiri menite să opună rezistenţă."

Combinaţi cele de mai sus cu cercetările lui în privinţa maratoanelor de dans din anii 1930 şi veţi obţine această poveste.

***

Când am zărit pentru prima oară pe cineva în apropierea mallului, eu şi Gloria ne-am uitat în jur după bâte. Aveam de gând să-i jefuim, dacă nu erau prea numeroşi. Mallul se afla la vreo opt kilometri distanţă de oraşul spre care ne îndreptam, aşa că n-avea să afle nimeni. Dar, când am ajuns mai aproape, Gloria le-a văzut furgonetele şi a spus că erau incursionişti. Nu ştiam ce-nseamnă, dar ea mi-a explicat.

Era vară. Cu două zile mai înainte, ne despărţiserăm de un grup de oameni, deşi aveau mâncare, fiindcă nu mai puteam

suporta imnurile lor religioase. De atunci nu mai mâncaserăm nimic.

— Atunci ce facem? am întrebat.

— Mă laşi pe mine să vorbesc.

— Crezi c-am putea intra în oraş împreună cu ei?

— Mai mult de-atât. Nu trebuie decât să taci din gură.

Am aruncat bucata de ţeavă pe care o găsisem şi am traversat parcarea. La mall nu se mai găsea de mult mâncare, dar incursioniştii tocmai scoteau scaunele pliante dintr-un magazin şi le fixau cu nişte curele deasupra furgonetelor. Erau patru bărbaţi şi o femeie.

— Salut, a spus Gloria.

Doi dintre bărbaţi nu erau decât nişte haidamaci prostovani care ne-au ignorat şi au continuat cu încărcatul. Femeia stătea în faţa camionetei. Fuma o ţigară.

Ceilalţi doi bărbaţi s-au întors spre noi. Erau Kromer şi Fearing, dar pe atunci încă nu le ştiam numele.

— Căraţi-vă, a zis primul.

Era un tip înalt, saşiu, cu un dinte de aur. Arăta oarecum decrepit, dar dintele istorisea că nu pierduse niciodată o luptă şi nu dormise niciodată într-un hotel ieftin.

— Avem treabă.

Nu făcea altceva decât să fie rezonabil. Dacă nu eşti într-un oraş, nu eşti nicăieri. De ce să stai de vorbă cu cineva pe care-l întâlneşti nicăieri?

Dar celălalt tip i-a zâmbit Gloriei. Avea faţa îngustă şi o mustaţă mică.

— Cine eşti? a întrebat, fără să se uite la mine.

— Ştiu ce faceţi. Am mai luat parte la aşa ceva.

— Da? a făcut tipul, încă zâmbind.

— O s-aveţi nevoie de concurenţi.

— Se mişcă repede, i s-a adresat celuilalt. Eu sunt Fearing, i-a zis ei.

— Fearing şi mai cum?

— Fearing şi-atât.

— Bine, eu sunt Gloria şi-atât.

— Perfect. El e Tommy Kromer. Noi doi conducem afacerea asta. Cum îl cheamă pe micul tău prieten?

— Sunt în stare să spun cum mă cheamă. Sunt Lewis.

— Sunteţi din oraşul ăla frumos din faţa noastră?

— Da de unde, a răspuns Gloria. Mergem într-acolo.

— Şi cum o să intraţi, mai exact?

— Oricum, i-a răspuns, ca şi cum ar fi fost îndeajuns. Acum, cu voi.

— Asta-nseamnă că te grăbeşti cu presupunerile.

— Sau ne-am putea duce să povestim c-aţi jefuit ultimul oraş şi că am fost trimişi să-i avertizăm în privinţa voastră.

— Se mişcă repede, a spus din nou Fearing, rânjind, iar Kromer a clătinat din cap.

Nu păreau prea îngrijoraţi.

— Ar trebui să mă vreţi alături de voi. Sunt o atracţie.

— Asta nu strică, a comentat Fearing.

Celălalt a ridicat din umeri.

— Cam costelivă pentru o atracţie.

— Sigur că sunt costelivă. De-aia eu şi Lewis ar trebui să primim ceva de mâncare.

Fearing s-a holbat la ea. Kromer a intrat în furgonetă cu ceilalţi tipi.

— Sau dacă nu ne puteţi hrăni... a dat să continue Gloria.

— Stai aşa, iubito. Lasă ameninţările.

— Avem nevoie de mâncare.

— O să mâncăm ceva când intrăm. Tu şi Lewis puteţi primi o masă dacă aveţi amândoi de gând să luaţi parte.

— Sigur. O să luăm parte – aşa e, Lewis?

Am ştiut răspunsul corect.

*

Bineînţeles că miliţia oraşului a ieşit în calea furgonetelor. Dar părea să ştie că urmau să sosească incursioniştii şi, după ce au stat două minute de vorbă cu Fearing, au deschis uşile, au aruncat o privire rapidă, apoi ne-au făcut semn să trecem. Eu şi Gloria stăteam în spatele furgonetei, alături de un morman de echipamente şi de unul dintre haidamaci, pe nume Ed, iar Kromer era la volan. Fearing conducea furgonetă în care se afla femeia. Celălalt haidamac conducea singur ultima furgonetă.

Până atunci nu mai intrasem niciodată într-un oraş într-o furgonetă, dar oricum nu mai intrasem decât de două ori. Prima dată pe cont propriu, furişându-mă pur şi simplu, iar a doua oară fiindcă Gloria se dusese cu un miliţian.

Oricum, oraşele nu erau chiar atât de grozave. Poate ăsta avea să fie altfel.

Am mers pe o distanţă de câteva cvartale şi un tip i-a făcut semn lui Fearing să oprească. A venit la geamul furgonetei şi au stat de vorbă, apoi s-a întors la maşina lui, făcându-i cu mâna lui Kromer. Pe urmă ne-am luat după el.

— Ce-a fost asta? a zis Gloria.

— Gilmartin e promotorul, a răspuns Kromer. Credeam că ştii tot.

Ea a păstrat tăcerea, dar eu am întrebat:

— Ce e un promotor?

— Ne găseşte un loc şi sursa de curent electric de care avem nevoie, mi-a explicat bărbatul. Pregăteşte sufleteşte oraşul. Entuziasmează oamenii.

Începea să se-ntunece. Îmi era destul de foame, dar n-am spus nimic. Maşina lui Gilmartin ne-a condus la o clădire mare, în formă de vapor, numai că prin apropiere nu era nici o apă. Kromer a spus că pe vremuri era sală de bowling.

Haidamacii au început să mute lucrurile şi m-au pus să dau o mână de ajutor. În interior, clădirea era prăfuită şi goală şi multe lumini nu funcţionau. A spus că deocamdată era suficient să aducem lucrurile înăuntru. A plecat cu una dintre furgonete, s-a întors şi noi am descărcat o grămadă de paturi mici de campanie, închiriate de Gilmartin, promotorul, aşa că mi-am făcut o idee în privinţa locului unde aveam să dorm. În afară de asta, mai erau lucrurile pentru competiţie. Cabluri pentru computere, costume spaţiale de plastic şi o grămadă de televizoare.

Fearing a luat-o pe Gloria şi s-au întors cu mâncare. Am halit cu toţii pui fript şi salată de cartofi. Nu m-am putut împiedica să cer mai mult, dar nimeni n-a zis nimic. Pe urmă m-am dus să mă culc pe un pat de campanie. Nimeni nu vorbea cu mine. Gloria n-a dormit pe un pat de campanie. Cred c-a fost cu Fearing.

*

Gilmartin, promotorul, îşi făcuse într-adevăr foarte bine treaba. Tot oraşul venise să-şi încerce norocul încă de la prima oră a dimineţii. Când m-am trezit, Fearing era afară, vorbindu-le locuitorilor.

— Înscrierile încep la amiază, nici măcar cu un minut mai devreme. Staţi la rând şi rămâneţi prin preajmă. O să servim cafea. Vă avertizez, numai cei apţi pot intra în acţiune – doctorul

nostru o să vă examineze, n-a fost păcălit niciodată. E logică darwiniană, oameni buni. Viitorul e al celor puternici. Cei umili nu moştenesc decât ceea ce au aici şi acum.

Înăuntru, Ed şi celălalt tip instalau echipamentul. Înşiraseră în mijloc vreo treizeci dintre costumele acelea de plastic cablate şi erau atât de încâlcite printre cabluri şi sârme subţiri încât păreau trupuri găunoase de muşte, captive într-o plasă de păianjen.

Sub fiecare costum era câte un cadru îngust, ca un soi de bicicletă cu şa, dar fără roţi şi cu tetieră. În jurul pânzei de păianjen au instalat televizoarele, în arc de cerc, cu faţa către şei. Pe spatele fiecărui costum era un număr şi în partea de sus a televizoarelor erau numere care se potriveau.

Când s-a întors, Gloria nu mi-a povestit nimic, dar mi-a întins câteva gogoşi şi o cafea.

— Ăsta nu e decât începutul, a spus, când m-a văzut făcând ochii mari. Ne-am înscris pentru trei mese bune pe zi, atâta timp cât rezistă chestia asta. Sau, oricum, atâta timp cât rezistăm noi.

Am mâncat afară, unde îl puteam auzi pe Fearing. Vorbea întruna. Câţiva se aşezaseră la coadă, aşa cum le ceruse. Nu le-am găsit nici o vină, de vreme ce era un orator atât de bun. Alţii îl ascultau, erau cuprinşi de agitaţie sau de tulburare şi plecau, dar îmi puteam da seama că aveau să se-ntoarcă mai târziu, fie şi numai ca spectatori. Când ne-am terminat gogoşile, el s-a apropiat şi ne-a spus să intrăm şi noi în rând.

— Nu e necesar, a zis Gloria.

— Ba da, e, a contrazis-o el.

La coadă am cunoscut-o pe Lane. A spus că avea douăzeci de ani, ca Gloria, dar părea mai tânără. Ar fi putut avea şaisprezece, ca mine.

— Ai mai făcut asta înainte? a întrebat-o.

Lane a clătinat din cap.

— Tu?

— Bineînţeles. Ai plecat vreodată din oraşul ăsta?

— De două ori. Când eram copil. Mi-ar plăcea să ies şi acum.

— De ce?

— M-am certat cu prietenul meu.

Gloria şi-a ţuguiat buzele.

— Ţi-e frică să părăseşti oraşul, dar în schimb ai venit aici.

Lane a ridicat din umeri.

Am găsit-o pe gustul meu, dar Gloriei nu i-a plăcut.

Doctorul s-a dovedit a fi Gilmartin, promotorul. Nu cred că era cu adevărat doctor, dar mi-a ascultat inima. Nimeni nu mi-o mai ascultase până atunci şi asta m-a făcut să mă simt bine.

Înscrierea a fost oricum o glumă. De dragul spectacolului. Au pus o grămadă de întrebări, dar n-au respins decât două femei şi un bărbat, din cauză că erau prea bătrâni, aşa a spus Gloria. Toţi ceilalţi erau OK, deşi unii păreau foarte înfometaţi, ca noi. Era un oraş de hămesiţi. Mai târziu am înţeles că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care Fearing şi Kromer îl aleseseră. Ai fi putut crede că erau atraşi de locurile pline de bani, dar te-ai fi înşelat.

După înscriere ne-au zis s-o ştergem pentru restul după-amiezii. Totul începea la ora opt.

*

Ne-am plimbat prin centrul oraşului, dar aproape toate prăvăliile erau închise. Toate lucrurile bune se aflau în centrul comercial şi trebuia să arăţi un card de identitate ca să intri, iar noi nu aveam.

Prin urmare, aşa cum spune Gloria întotdeauna, ne-am omorât timpul, de vreme ce era toată averea noastră.

*

Locul arăta altfel. Se afla în bătaia reflectoarelor aşezate pe furgonete şi Fearing vorbea la un microfon. Sus, deasupra uşilor, era un banner. Am rugat-o pe Gloria să-mi citească: „Incursiunaton”.

Ed vindea bere scoasă dintr-un răcitor şi unii cumpărau, cu toate că ar fi putut s-o ia din oraş la jumătate de preţ. Era o noapte toridă. Vindeau bilete, dar încă nu lăsau pe nimeni înăuntru. Fearing ne-a spus să intrăm.

Cei mai mulţi concurenţi erau deja acolo. Anne, femeia din furgonetă, era şi ea de faţă, purtându-se ca şi cum ar fi făcut parte dintre ei. Era şi Lane şi ne-am făcut semn cu câte o fluturare de mână. Gilmartin ajuta pe toată lumea să-şi pună costumele. Trebuia să te dezbraci mai întâi, dar nimeni nu părea să se sinchisească. Simpla noastră calitate de concurenţi făcea ca asta să nu fie o problemă, de parcă am fi devenit invizibili unii pentru alţii.

— Putem sta alături? am întrebat-o pe Gloria.

— Sigur că da, numai că nu contează. N-o să ne putem zări deloc înăuntru.

— Unde înăuntru?

— În timpul incursiunilor. O să vezi.

M-a ajutat să intru în costum. Era de plastic, plin de cablaje şi căptuşit la genunchi, la încheieturile mâinilor, la umeri, la subsuori şi în dreptul organelor genitale. Am încercat să-mi pun masca, dar era grea şi am văzut că nimeni altcineva n-o purta, aşa că am scos-o, aşteptând momentul când avea să-mi fie necesară. Pe urmă, Gilmartin a încercat s-o ajute pe Gloria, dar ea a spus că se putea descurca singură.

Aşa că stăteam acolo, pe jumătate dezbrăcaţi şi scăldaţi în cabluri, pe pista de bowling pustie şi bine luminată, pe urmă Fearing şi vocea lui puternică au ajuns brusc înăuntru, oamenii au fost lăsaţi să intre, luminile s-au stins şi a început totul.

— Treizeci şi două de suflete tinere, gata să înoate în afara acestei lumi, către viitorul strălucitor, a continuat Fearing. Întrebarea este cât de departe în viitor îi vor putea purta trupurile lor. Noile lumi sunt la îndemâna lor, să le ia în stăpânire – un corn al abundenţei plin de incursiuni, pentru a trezi, ului şi desfăta simţurile. Aceşti copii norocoşi vor fi scufundaţi într-un ocean de informaţii, copleşitor pentru sensibilităţile lor subnutrite – am asamblat o colecţie cu adevărat grandioasă de tărâmuri pe care să le exploreze şi pe monitoarele din faţa voastră veţi urmări tot ce văd ei. Dar vor fi în stare să facă faţă vitezei mari? Cât timp se vor menţine pe creasta valului? Care dintre ei va reuşi să reziste mai mult decât ceilalţi, luând acasă marele premiu – o mie de dolari? Suntem aici pentru a afla.

Gilmartin şi Ed le puneau tuturor măştile, închizându-le cu un pocnet, răsuceau toate comutatoarele ca să ne conecteze şi ne ajutau să ne întindem pe cadre. Era confortabil să stai pe şaua bicicletei, cu capul pe tetieră şi cu o centură în jurul taliei. Îţi puteai mişca braţele şi picioarele ca şi cum ai fi înotat, aşa cum spusese Fearing. Nu m-a deranjat să-mi pun masca, pentru că devenisem nervos din cauza spectatorilor. Pe mulţi nu-i vedeam din cauza luminilor, dar îmi puteam da seama că erau acolo, privindu-ne.

Masca îmi acoperea urechile şi ochii. În jurul bărbiei aveam un mănunchi de cabluri şi bandă adezivă. La început, înăuntru era întuneric şi linişte, cu excepţia vocii lui Fearing, care continua să se audă din căşti.

— Regulile sunt simple. Concurenţii noştri au câte o pauză de treizeci de minute, pentru odihnă, la fiecare trei ore. Aceşti copii vor fi bine hrăniţi, nu vă faceţi griji din pricina asta. Doctorul nostru le va monitoriza starea de sănătate. Aţi auzit poveşti de groază, dar noi avem echipament de clasă: aici n-o să vedeţi nici un soi de oroare. Copiii dobândesc îngrijirea de calitate oferită de noi într-un singur mod: conexiune continuă şi conştientă cu fluxul de date. Suntem fermi din acest punct de vedere. A dormi înseamnă a muri – poţi să dormi în timpul tău, dar nu în timpul nostru. O singură eroare şi-ai ieşit din joc – astea sunt regulile.

Căştile au început să bâzâie. Mi-am dorit să pot întinde mâna şi s-o prind pe a Gloriei, dar ea era prea departe.

— Nu vor primi nici un ajutor de la arbitrii de nivel sau unii de la alţii, pentru a localiza abundenţa de percepţii din cyberspaţiu. Unii vor descoperi cheile care deschid uşile a mii de lumi, alţii se vor împotmoli în anticamera viitorului. Oricine va fi surprins dând lecţii în timpul perioadelor de odihnă va fi descalificat – fără nici un avertisment şi fără a i se oferi o a doua şansă.

Pe urmă vocea lui Fearing s-a îndepărtat şi au început incursiunile.

*

Mă aflam pe un coridor. Pereţii erau plini de sertare, ca un dulap imens întins la nesfârşit. Pe sertare scria câte ceva, dar n-am luat în seamă. La început nu mi-am putut mişca decât capul, apoi am descoperit cum să merg şi am făcut doar atât o vreme. Dar nu ajungeam nicăieri. Mă simţeam ca şi cum aş fi parcurs un cerc uriaş, în susul peretelui, de-a latul tavanului, apoi din nou în jos, pe peretele opus.

Aşa că am tras un sertar. Părea destul de mare doar pentru a adăposti nişte creioane sau cam aşa ceva, dar, când l-am tras, s-a deschis ca o uşă şi i-am trecut pragul.

— Bine aţi venit la Intimităţi Fierbinţi, s-a auzit o voce.

Nu aveam ce să văd, în afară de câteva culori. Uşa s-a închis în urma mea.

— Pentru a folosi acest serviciu, trebuie să aveţi cel puţin optsprezece ani. Pentru a evita orice acuzaţii, vă rog să plecaţi acum.

N-am plecat, pentru că nu ştiam cum. Spaţiul colorat era, într-un fel, de dimensiuni reduse, numai că nu avea nici o margine. Dar aveam impresia că era mic.

— Acesta este meniul principal. Vă rog să-ntindeţi mâna şi să selectaţi una dintre următoarele opţiuni: femei în căutare de bărbaţi, bărbaţi în căutare de femei, femei în căutare de femei, bărbaţi în căutare de bărbaţi sau alternativele.

Fiecare era un bloc de cuvinte suspendat în aer. M-am întins şi am atins prima variantă.

— După fiecare selecţie, atingeţi *unu* ca să derulaţi din nou înregistrarea, *doi* ca să înregistraţi un mesaj pentru persoana respectivă sau *trei* ca să treceţi la opţiunea următoare. Puteţi atinge *trei* oricând, ca să treceţi la opţiunea următoarea sau *patru*, ca să reveniţi în meniul principal.

Pe urmă, în spaţiul colorat mi s-a alăturat o femeie. Era gătită la patru ace şi rujată.

— Bună, mă numesc Kate, a spus.

S-a uitat lung, de parcă ar fi privit prin capul meu ceva aflat dincolo de mine, şi şi-a atins uşor părul în timp ce vorbea.

— Locuiesc în San Francisco. Lucrez la departamentul financiar, ca manager de personal, dar adevărata mea dragoste sunt artele, în prezent pictatul şi scrisul...

— Cum ai reuşit să intri în San Francisco? am întrebat.

— ...Tocmai mi-am cumpărat o pereche nouă de bocanci şi sper să urc pe muntele Tam în weekendul ăsta, a continuat ea, ignorându-mă.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva de-acolo.

— ...Caut un bărbat pe care nu-l intimidează inteligenţa. E important să-ţi placă tot ce faci, să-ţi placă unde te afli. Vreau, de asemenea, pe cineva destul de sigur de sine ca să-mi pot exprima vulnerabilitatea. Trebuie să fii un bun ascultător...

Am apăsat pe trei. Cifrele îmi sunt cunoscute.

A intrat o altă femeie, aşa, dintr-odată. Era la fel de tânără ca Gloria, dar cu un soi de înfăţişare molatică.

— Mă tot întreb de ce *naiba* fac toate chestiile astea intime, a spus, oftând. Dar ştiu motivul – vreau să am întâlniri. Sunt nou venită în zona San Francisco. Îmi place să merg la

teatru, dar sunt realmente lipsită de prejudecăţi. M-am născut şi am crescut la Chicago, de aceea cred că sunt mai degrabă de pe coasta de est decât de pe cea de vest. Vorbesc repede şi sunt cinică. Cred că sunt oarecum cinică în privinţa acestor anunţuri, cerurile încă nu s-au deschis, fulgerul n-a lovit încă...

Am scăpat de ea, ştiam deja cum.

— ...am propria mea grădină şi afacerea mea cu amenajări exterioare...

— ...cineva care să fie amuzant, nu plicticos şi obsedat...

— ...sunt tandră, sunt senzuală...

Am început să mă întreb cât de îndepărtat era trecutul din care veneau acele femei. Nu-mi plăcea cum mă făceau să mă simt, cumva vinovat şi intimidat în acelaşi timp. Nu credeam că aş fi putut s-o fac fericită pe vreuna dintre ele, nu în felul în care sperau, dar nu credeam nici că avea să mi se ofere şansa de a încerca.

Întoarcerea pe coridor mi-a luat destul de mult. Pe urmă am fost ceva mai atent la modul în care mă puteam strecura în miezul lucrurilor.

Următorul sertar în care am intrat era aproape contrariul. Numai spaţiu şi nici picior de om. Conduceam un avion, zburând aproape pe deasupra întregii lumi, după câte îmi puteam da seama. Sub geam era un şir de cadrane şi de comutatoare, dar pentru mine n-aveau nici o semnificaţie. Mai întâi am fost în munţi şi m-am prăbuşit de mai multe ori, dar a fost plictisitor, fiindcă o voce îmi tot ţinea prelegeri înainte de a decola din nou şi trebuia să aştept. Însă apoi am ajuns în deşert şi m-am menţinut în aer fără prea multe prăbuşiri. Am învăţat să spun „nu” indiferent dacă vocea sugera ceva diferit, cum ar fi fost „îndreaptă-te spre ţintă” sau „acţiune evazivă”. Nu voiam decât să zbor o vreme, atâta tot. De acolo, de sus, deşertul arăta bine, cu toate că nu umblasem prea des prin pustiuri.

În afară de faptul că trebuia să urinez, aş fi putut face asta la nesfârşit. Însă vocea lui Fearing a ajuns înăuntru şi a anunţat că sosise momentul primei perioade de odihnă.

— ... Încă vioi şi nerăbdători după primul lor plonjon printre minunile viitorului, le spunea Fearing oamenilor de pe scaune. Sala nu era decât pe jumătate plină. Prin comparaţie, lumea aceasta li se pare deja monotonă. Însă, remarcaţi ironia, pe

măsură ce minţile lor iscoditoare se vor obişnui cu aceste splendori, trupurile vor începe să se răzvrătească...

Gloria mi-a arătat cum să desprind cablurile, aşa că am putut să ies dintre ele încă purtând costumul şi lăsând masca în urmă. Toată lumea s-a aşezat la coadă în faţa băii. Apoi ne-am dus în sala mare din spate, unde puseseră paturile, dar nimeni nu s-a culcat. Mi-am închipuit că data viitoare aveam să fim cu toţii dornici de somn, dar în clipa aceea eram prea entuziasmat, la fel ca toţi ceilalţi. Fearing a continuat să vorbească, de parcă pauza luată de noi ar fi făcut parte din spectacol în aceeaşi măsură ca orice altceva.

— Halal splendori, a zis Gloria. O grămadă de cybervechituri de mâna a doua.

— Am fost într-un avion, am început eu să povestesc.

— Taci. E interzis să vorbim despre incursiuni. Dar, dacă găseşti ceva care-ţi place, ţine minte unde e.

Până acum nu se întâmplase, dar nu-mi făceam griji.

— Bea nişte apă, m-a sfătuit. Şi ia ceva de mâncare.

Se foiau de colo-colo cu sendvişuri şi am luat două, unul pentru ea. Dar ea părea dornică să stea de vorbă.

Gilmartin, falsul doctor, făcea mare caz mergând printre noi şi consultând pe toată lumea, deşi eram abia la prima pauză. Mi-am închipuit că aveau atâta grijă de noi fiindcă şpilul era să le reamintească oamenilor de pe scaune că ar fi putut vedea pe cineva accidentându-se.

Ed împărţea mere dintr-o pungă. Am luat unul şi m-am dus să mă aşez pe patul lui Lane. Îi stătea bine în costum.

— Prietenul meu e aici, a rostit ea.

— V-aţi împăcat?

— Am vrut să spun fostul... Mă prefac că nu l-am văzut.

— Unde e?

— Stă exact în faţa monitorului meu.

Şi-a înclinat capul într-acolo.

N-am zis nimic, dar mi-am dorit să fi avut şi eu în public pe cineva care să mă urmărească.

*

Când ne-am întors, primul loc unde am nimerit a fost o bibliotecă. Orice carte luată din raft se transforma într-un spectacol, cu diagrame şi fotografii, dar când mi-am dat seama

că toate vorbeau despre afaceri, învăţându-te cum să faci bani, m-am plictisit.

Pe urmă am ajuns într-un donjon. Totul a început cu un vrăjitor care m-a făcut să cresc dintr-un gândac. Eram în laboratorul lui, plin de borcane şi de pânze de păianjen. Faţa lui semăna cu o lumânare topită şi vorbea tot atât de mult ca Fearing. În jur zburau lilieci.

— Trebuie să te rezumi la căutarea lui Kroyd, mi-a spus, şi începu să mă atingă cu bagheta lui.

Mi-am văzut braţele şi picioarele, dar nu mai erau ascunse de costumul de incursionist. Se umpluseră de muşchi. Când m-a atins, am primit o sabie şi un scut.

— Ei sunt însoţitorii tăi, Spintecătorul şi Demolatorul, m-a lămurit el. Ţi se vor supune şi te vor apăra. Dar nu trebuie să-i trădezi niciodată de dragul altora. Asta a fost greşeala lui Kroyd.

— OK, am încuviinţat.

Vrăjitorul m-a trimis în donjon, iar Spintecătorul şi Demolatorul mi-au vorbit. Mi-au spus ce să fac. Vocile lor semănau foarte bine cu cea a vrăjitorului.

Ne-am întâlnit cu Viermeleu. Aşa l-au numit Spintecătorul şi Demolatorul. Avea capul plin de viermi cu feţe mititele şi cei doi mi-au spus să-l ucid, ceea ce n-a fost greu. Capul i-a explodat şi toţi viermii au luat-o la goană, pătrunzând ca apa în dalele de piatră ale podelei.

Pe urmă ne-am întâlnit cu o femeie îmbrăcată sexy, care avea şi ea o sabie şi un scut. Ale ei erau pline de nestemate şi arătau mult mai bine decât Spintecătorul şi Demolatorul. Asta fusese greşeala lui Kroyd, oricine şi-ar fi putut da seama. Însă m-am gândit că el nu era acolo, iar eu eram, şi poate voiam să repet greşeala lui.

Spintecătorul şi Demolatorul au început să zbiere când am făcut schimbul cu femeia, care s-a înarmat apoi cu ei şi ne-am luptat. Când m-a ucis, m-am pomenit înapoi în pragul uşii vrăjitorului, pe unde intrasem prima oară, din nou de dimensiunile unui gândac. Dar de data asta am luat-o în sensul opus, către sertare.

Atunci l-am întâlnit pe omul de zăpadă.

Mă uitam într-un sertar care părea gol. Totul era pur şi simplu negru. Pe urmă am văzut o listă de numere, mică, pâlpâind într-un colţ. Am atins numerele. Doar unul a reacţionat.

Negrul a rămas, dar au apărut cinci imagini ale unui om de zăpadă. Era din trei bulgări albi, părând mai degrabă de plastic. Avea ochii ca nişte simple litere o şi, când vorbea, gura nu i se mişca aşa cum ar fi trebuit. Braţele erau nişte beţe, dar se îndoiau de parcă ar fi fost de cauciuc. În două fotografii era mic, văzut de departe, una fiind luată de jos, ca şi cum s-ar fi aflat pe un deal, iar alta de sus, ca şi cum ar fi fost într-o gaură. Pe urmă erau două fotografii mari, una doar a capului, cealaltă a întregului trup. În ultima privea printr-o fereastră, numai că nu o puteai vedea, ci îţi dădeai seama că e acolo doar din felul în care tăia o parte a omului de zăpadă.

— Cum te cheamă? m-a întrebat.

— Lewis.

— Eu sunt domnul Strănutilă.

Când vorbea, capul şi braţele i se mişcau în toate cele cinci fotografii. Ochii i se măreau şi i se micşorau.

— Ce loc e ăsta în care te afli?

— Nu e nici un loc. E doar un fişier din coşul de gunoi.

— De ce locuieşti într-un fişier aruncat?

— Avocaţii copyrightului erau neliniştiţi din pricina mea.

Părea fericit, indiferent ce-ar fi spus.

— Ce-i neliniştea?

— Făceam parte dintr-un spectacol de televiziune interactiv, special pentru Crăciun. Dar, în ultima clipă, cineva de la departamentul juridic s-a gândit că semănăm prea mult cu omul de zăpadă din jocul *MudFlinger*. Era prea târziu să mă redeseneze, aşa că m-au decupat pur şi simplu şi m-au aruncat în fişierul ăsta.

— Nu te poţi duce în altă parte?

— N-am cine ştie ce mobilitate.

A sărit şi s-a dat peste cap, apoi a aterizat în acelaşi loc, de cinci ori în acelaşi timp. S-a răsucit chiar şi în fotografia fără trup.

— Ţi-e dor de spectacol?

— Sper doar că se descurcă bine. Toată lumea a muncit atât de mult.

N-am vrut să-i spun că asta se întâmplase, probabil, cu foarte mult timp în urmă.

— Tu ce faci aici, Lewis?

— Sunt într-un Incursiunaton.

— Ce-i aia?

I-am povestit despre Gloria, Fearing şi Kromer şi despre concurs. Cred că s-a bucurat fiindcă apărea din nou la televizor.

*

Pe scaune nu mai erau prea mulţi oameni. Fearing le vorbea despre ceea ce urma să se petreacă a doua zi, când aveau să se reîntoarcă. Kromer şi Ed ne-au dus pe toţi în spate. Am aruncat o privire spre patul lui Lane. Dormea deja. Prietenul ei dispăruse de pe scaunul din faţă.

M-am întins pe pat lângă Gloria.

— Acum sunt obosit.

— Atunci dormi puţin, a zis ea şi m-a cuprins cu braţul.

Dar îl auzeam pe Fearing afară, vorbind despre un „sexaton” şi am întrebat-o ce însemna.

— O să fie mâine-noapte, mi-a răspuns, şi şi-a pus braţul deasupra mea. Nu-ţi face griji acum.

Ea n-avea de gând să doarmă, se uita doar în toate părţile.

*

Am descoperit sala de prezentare a Casei Inteligente. Avea o voce în interior. La început, m-am uitat în jur, să văd cine vorbea, apoi mi-am dat seama că era casa.

— Răspunde la telefon! a cerut glasul.

Auzeam sunând. Am ridicat receptorul şi în locul luminilor din încăpere s-a aprins o veioză de pe masa cu telefonul. Muzica din cameră s-a oprit.

— Ce părere ai despre timpul de răspuns?

— E perfect, am spus şi am închis.

În încăpere era un televizor, care s-a aprins. Pe ecran apăruseră mai multe feluri de mâncare.

— Vezi?

— Mâncarea?

— E conţinutul frigiderului tău! Hrana din pachetele cu halo albastru se va strica în următoarele douăzeci şi patru de ore. Cea din pachetele cu halo negru e deja expirată! Vrei s-o arunc eu?

— Sigur că da.

— Acum uită-te pe fereastră.

Am privit. Afară erau munţi.

— Imaginează-ţi cum e să te trezeşti în fiecare dimineaţă în Alpi!

— Păi...

— Şi, când eşti gata să pleci la muncă, maşina ta din garaj e deja încălzită!

Munţii de dincolo de geam au fost înlocuiţi de imaginea unei maşini în garaj.

— Iar mesageria vocală le spune apelanţilor că nu eşti acasă când sesizează ieşirea din garaj!

M-am întrebat dacă aş fi avut unde să conduc maşina. Probabil că nu, fiindcă încercau doar să-mi vândă casa.

— Iar televizorul te anunţă dacă în săptămâna respectivă poţi vedea un film după cartea pe care o citeşti!

Pe televizor a apărut un film, jaluzelele s-au închis şi lumina de lângă telefon s-a stins.

— Nu ştiu să citesc.

— Atunci e cu atât mai important, nu-i aşa?

— Dar dormitorul?

Îmi era gândul la somn.

— Poftim!

S-a deschis o uşă şi am intrat. Un alt televizor. Dar patul nu era bun. Îl acoperea o încâlceală de componente electronice.

— Ce s-a-ntâmplat cu patul?

— L-a stricat cineva. Păcat.

Ştiam că probabil fusese distrus de Fearing sau de Kromer, fiindcă nu voiau să se simtă nimeni atât de confortabil şi să adoarmă, ieşind din concurs. Cel puţin nu încă.

— Îmi cer scuze! a continuat casa. Hai să-ţi arăt centrul de comandă!

*

În următoarea pauză m-am dus direct în patul Gloriei, m-am făcut covrig şi ea s-a încovrigat în jurul meu. Era dimineaţa, cu adevărat foarte devreme, şi nimeni nu se uita acum la spectacol, iar Fearing nu vorbea. Cred că trăgea şi el un pui de somn.

Ne-a trezit Kromer.

— Trebuie să doarmă întotdeauna cu tine, ca un copilaş?

— Lasă-l în pace, a zis Gloria. Poate să doarmă unde vrea.

— Nu înţeleg. E iubitul tău sau fratele tău mai mic?

— Nici una, nici alta. Ce-ţi pasă?

— OK, a cedat el. Oricum, mâine avem o treabă pentru el.

— Ce treabă?

Vorbeau de parcă eu n-aş fi fost de faţă.

— Avem nevoie de un hacker pentru un mic intermezzo pe care-l punem în scenă. El o să fie.

— N-a mai fost niciodată într-o incursiune. Şi nu e hacker.

— N-avem pe nimeni mai potrivit. O să-l ghidăm tot timpul.

— Sunt de acord, am intervenit.

— OK, dar nu-l includeţi în Sexaton, a cerut Gloria.

Kromer a zâmbit.

— Îl protejezi? Îmi pare rău. Toată lumea joacă în Sexaton, iubito. Asta-i esenţa. Clienţii nu ne lasă să încălcăm regulile, a zis, după care a arătat către furgonete. Mai bine te-ai duce acolo.

Credea că habar n-aveam despre ea şi Fearing sau despre alte lucruri. Am vrut să-i spun că nu eram chiar atât de inocent, dar m-am gândit că Gloriei nu i-ar fi plăcut, aşa că mi-am ţinut gura.

*

M-am dus să vorbesc cu domnul Strănutilă. Mi-am adus aminte unde îl găsisem prima oară.

— Ce e un sexaton? am întrebat.

— Nu ştiu, Lewis.

— N-am făcut niciodată sex.

— Nici eu.

— Lumea crede întotdeauna că o fac cu Gloria, fiindcă umblăm împreună. Dar nu suntem decât prieteni.

— Asta-i excelent, a zis domnul Stănutilă. E OK să fiţi prieteni.

— Mi-ar plăcea să fiu iubitul lui Lane.

În pauza următoare, Gloria dormea în timp ce Gilmartin şi Kromer mi-au vorbit despre înscenare. Urma să găsesc un sertar marcat în care trebuia să intru, iar acolo aveam să descopăr o mulţime de numere şi de litere, dar eu trebuia să apăs întruna „1-2-3”, indiferent ce s-ar fi petrecut. Locul avea să treacă drept o arhivă a securităţii, mi-au explicat. Spectatorii vor crede că spărgeam coduri, dar totul era doar de dragul spectacolului. Apoi urma să se mai întâmple ceva, dar nu mi-au dezvăluit ce, au zis doar să tac din gură şi să-l las pe Fearing să vorbească. Aşa că ştiam c-aveau de gând să-mi scoată masca. Dar nu ştiam dacă să-i destăinui Gloriei.

Fearing era din nou în picioare, întâmpinând câţiva spectatori care se reîntorseseră. Nu-mi venea să cred că cineva dorea să-şi înceapă dimineaţa privindu-ne, dar el declama chestii de genul „hotărârea fermă de a supravieţui, care condensează acel spirit de frontieră căruia i s-a datorat cândva măreţia unei ţări numite America” şi „trupuri tinere zvârcolindu-se într-o copulaţie agonizantă cu viitorul”, iar asta sugera, cred, distracţie din belşug.

O femeie din oraş renunţase deja. Dar nu era Lane.

*

Un loc excelent, liniştit, unde puteai merge era Marte. Ca în timpul zborului cu avionul, doar spaţiu şi nici măcar un singur om, însă era cu mult mai bine, fiindcă nu exista nici o voce care să-ţi ceară să te-ndrepţi spre ţintă şi fiindcă nu te prăbuşeai niciodată.

*

M-am dus la sertarul despre care îmi vorbiseră. Am auzit în ureche vocea lui Fearing, spunându-mi că sosise timpul. Locul era un depozit de informaţii, cum fusese şi biblioteca cu volume despre afaceri. Nici un om, doar dosare cu o mulţime de lumini pâlpâitoare şi de cuvinte complicate. O voce îmi cerea întruna „parola de acces”, dar exista întotdeauna un loc unde puteam apăsa „1-2-3”, şi asta făceam. Era un soi de glumă, ca un zid de pene care se năruie ori de câte ori îl atingi.

Am găsit un teanc de hârtii scrise. Multe dintre cuvinte erau ascunse, înnegrite, altele erau de un roşu strălucitor şi licăreau. A sunat o sirenă. Pe urmă am simţit nişte mâini din exterior trăgându-mă şi cineva mi-a scos masca.

De mine trăgeau doi tipi pe care nu-i mai văzusem până atunci, iar Ed şi Kromer trăgeau de ei. Toţi ţipau unii la alţii, dar era un soi de farsă, fiindcă nimeni nu zbiera şi nu îi smucea pe ceilalţi foarte tare.

— Federalii, federalii! striga Fearing.

Un grup de oameni se îngrămădea în jurul ecranului meu, probabil ca să vadă hârtiile pe care le descoperisem, însă acum urmăreau desfăşurarea acţiunii.

Fearing s-a apropiat şi a scos un pistol de jucărie, Kromer a făcut acelaşi lucru şi i-au îndepărtat de mine pe ceilalţi doi bărbaţi. Sunt sigur că spectatorii îşi dădeau seama că era o

înscenare, dar păreau destul de entuziasmaţi, poate aducându-şi aminte de vremurile când federalii erau o realitate.

Am coborât de pe cadru şi m-am uitat în jur. Nu ştiam ce aveau de gând cu mine acum, când ieşisem din incursiune, dar nici nu-mi păsa. Era prima mea şansă de a vedea cum e când toţi concurenţii se află în costumele lor, cu măştile puse, înotând printre informaţii. Nici unul dintre ei nu ştia ce se întâmplă, nici măcar Gloria, care stătea tot timpul alături de mine. Continuau, pur şi simplu, să-şi desfăşoare incursiunile. M-am uitat la Lane. Arăta bine, parcă ar fi dansat.

Între timp, Fearing şi Kromer i-au urmărit pe cei doi tipi, luând-o către partea din spate a clădirii. Spectatorii îşi lungeau gâturile ca să vadă mai bine. Fearing şi-a făcut apariţia şi a luat microfonul:

— Nu e vina lui, oameni buni. Au fost doar instinctele sănătoase de hacker în căutarea corupţiei printre informaţiile codificate. Federalii nu vor să dezgropăm ce-au îngropat, dar puştiul nu s-a putut abţine.

Ed şi Kromer au început să-mi închidă din nou costumul.

— I-am alungat, a continuat Fearing, bătându-şi arma cu palma. Le purtăm de grijă alor noştri. Nu se poate şti cine stă la pândă prin preajmă, nu-i aşa? Pentru protecţia băiatului şi a noastră, vom fi nevoiţi să ştergem fişierul ăla, dar reprezintă o dovadă; nu există nici o limită pentru ceea ce poate dezrădăcina în cyberspaţiu un puşti care are nas pentru informaţii. Nu-l putem scoate din concurs fiindcă a făcut ceea ce-i stă în fire. Aplaudaţi-l, oameni buni.

Spectatorii au bătut din palme şi câţiva au aruncat monede. Ed a adunat mărunţişul în locul meu, apoi mi-a zis să-mi pun masca. Între timp, Gloria, Lane şi toţi ceilalţi îşi continuau incursiunile şi atât.

Am început să-mi dau seama ce vindeau Kromer şi Fearing. Nu era un singur lucru. O parte era trucată, alta era reală, iar o alta era o asemenea amestecătură, încât n-o puteai defini.

Probabil că spectatorii nu ştiau de fapt ce vor, cu excepţia faptului că îşi doreau să dea pentru o vreme uitării vieţile lor ratate şi să-i urmărească pe singurii fraieri mai mari decât ei – pe noi.

— Până una-alta, marele spectacol continuă, a spus Fearing. Cât de mult vor rezista? Cine va primi premiul?

*

În pauză i-am povestit totul Gloriei. S-a mulţumit să ridice din umeri şi mi-a zis să mă asigur că-mi primesc banii de la Kromer. Fearing stătea de vorbă cu Anne, femeia din furgonetă, iar ea se holba la ei ca şi cum ar fi vrut să-i vadă morţi.

Un tip zăcea pe patul de campanie vorbind de unul singur, de parcă nimeni nu l-ar fi putut auzi, iar Gilmartin şi Kromer s-au dus la el şi i-au spus că era scos din joc. N-a părut să se sinchisească.

M-am dus s-o văd pe Lane, dar nu ne-am vorbit. M-am aşezat pe patul ei şi ne-am ţinut de mână. Nu ştiam dacă pentru ea însemna acelaşi lucru ca pentru mine, dar mi-a plăcut.

După terminarea pauzei, m-am dus să vorbesc cu domnul Strănutilă. Mi-a povestit despre spectacolul de Crăciun. Mi-a zis că nu însemna să primeşti întotdeauna daruri. Uneori trebuia să le şi dai.

*

Sexatonul era noaptea târziu. Au golit sala şi toată lumea a trebuit să plătească din nou ca să poată intra, pentru că era un eveniment special. Fearing îl pregătise toată ziua, spunând că era numai pentru adulţi, că avea să separe bărbaţii de băieţi, lucruri de genul ăsta. Şi că unii aveau să iasă din concurs. Aşa că în momentul când ne-a explicat regulile eram destul de agitaţi.

— Ce-ar fi escapadele fără sex virtual? a început. Călătorii noştri trebuie să-şi verifice acum curajul pe tărâmul simţurilor – pentru că viitorul înseamnă mult mai mult decât informaţii reci, lipsite de orice emoţie. E un loc al dorinţei şi al ispitei şi, ca întotdeauna, supravieţuiesc cei mai bine adaptaţi. Soldaţii vor fi acum conduşi într-o bătălie sexuală – întrebarea este dacă vor avea parte de o scurtă desprindere de trup, în clipa de extaz a orgasmului sau de una definitivă, în clipa morţii.

Gloria n-a vrut să-mi explice.

— Nu e o moarte reală, doar atât a rostit.

— Regulile sunt, încă o dată, atât de simple, încât şi un copil le poate înţelege. În incursiunile lor sexuale, concurenţii vor fi liberi să aleagă dintr-o diversitate de parteneri imaginari. Am împânzit acest program cu opţiuni, există câte ceva pentru

toate gusturile, credeţi-mă. Nu vom pune la îndoială alegerea nimănui, dar – asta-i şmecheria – vom consemna rezultatele. Costumele ne vor spune cine va ajunge şi cine nu va ajunge la orgasm în incursiunea următoare, iar cei care nu vor reuşi vor primi înştiinţarea de excludere. Costumele nu mint. Atingeţi extazul, oameni buni, atingeţi-l sau muriţi.

— Acum ai înţeles? m-a întrebat Gloria.

— Cred că da, am zis.

— Spectatorii sunt avertizaţi, ca de obicei, să nu intre în legătură cu concurenţii în timpul jocului. Urmăriţi-le fanteziile pe monitoare sau priviţi-le trupurile tinere luptând cu extenuarea, încercând să construiască o punte între senzualitatea virtuală şi o reacţie fizică autentică, dar nu-i atingeţi.

Kromer trecea printre noi, verificând costumele.

— Care-o să fie fantezia ta virtuală, puştiule? Omul de zăpadă?

Uitasem că mă puteau vedea pe ecranul televizorului meu stând de vorbă cu domnul Strănutilă. M-am înroşit.

— Futu-te să te fut! l-a repezit Gloria.

— Oricând doreşti, scumpo, a râs el.

*

Ei bine, mi-am găsit o cale în Incursiunea lor Sexuală şi nu mă ruşinez prea mult să spun că am dat peste o fată care îmi amintea de Lane, cu excepţia stilului ei de a se strădui din greu să fie sexy. Oricum, semăna cu ea. N-a trebuit să fac prea multe eforturi ca să aduc vorba despre sex. Era singurul lucru la care se gândea. Voia să-i spun ce aveam de gând să-i fac şi, fiindcă nu m-am putut gândi la prea multe, a sugerat chestii cu care am fost de acord. Iar ea s-a foit de colo-colo şi a suspinat de parcă ar fi fost foarte excitant să discutăm despre asta, cu toate că ea era cea care vorbea. Voia să mă atingă, dar nu reuşea cu adevărat, aşa că şi-a scos hainele, s-a apropiat de mine şi s-a stârnit singură. Iar eu am mângâiat-o. Dar n-a părut prea excitată şi era de parcă mâinile mi-ar fi fost de lemn, aşa că atingerea nu putea să fie prea plăcută pentru ea, deşi s-a purtat ca şi cum ar fi fost nemaipomenit.

M-am atins şi eu, puţin, de unul singur. Am încercat să nu mă gândesc la spectatori. Eram puţin cam derutat fiindcă nu ştiam ce era fiecare parte a costumului şi fiindcă ea îmi răsufla

atât de zgomotos în ureche, dar am obţinut rezultatul dorit. Nu mi-a fost greu.

Pe urmă am putut să mă-ntorc la sertare, dar Kromer mă făcuse să mă ruşinez de vizitele la omul de zăpadă, aşa că, deşi mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu el, m-am dus pe Marte.

*

În următoarea pauză, toţi spectatorii erau aţâţaţi. Erau siguri că nu plătiseră degeaba. M-am dus în patul Gloriei. Am întrebat-o dacă şi ea o făcuse tot cu propriile mâini.

— Nu era nevoie.

— Cum altfel?

— M-am prefăcut. Nu cred că îşi dau seama. Vor doar să te vadă bâţâindu-te.

Ei bine, cred că unele femei din oraş nu se bâţâiseră suficient, fiindcă Ed şi Kromer le scoteau din concurs. Două plângeau.

— Aş vrea să n-o fi făcut nici eu, am spus.

— E totuna. Nu trebuie să te simţi stânjenit. Probabil că şi alţii au făcut-o.

Pe Lane n-au eliminat-o, dar am văzut că plângea oricum.

Kromer a venit în partea din spate a clădirii, aducând un alt bărbat.

— Du-te în patul tău, micule om de zăpadă.

— Lasă-l să stea, a zis Gloria, fără să-l privească.

— Am aici pe cineva care vrea să te cunoască. Domnule Warren, ea e Gloria.

Bărbatul i-a strâns mâna. Era destul de bătrân.

— Vă admir. Sunteţi foarte bună.

— Domnul Warren se întreabă dacă eşti de acord să-ţi facă cinste cu ceva de băut.

— Mulţumesc, dar acum am nevoie de somn.

— Poate mai târziu, a spus nou-venitul.

Kromer s-a întors după plecarea lui.

— N-ar trebui să dai cu piciorul unui câştig uşor.

— N-am nevoie de el. O să câştig oricum concursul vostru, codoş afurisit.

— Ei, nu cred că vrei să faci o impresie greşită.

— Lasă-mă-n pace!

Am observat că Anne nu era în zona pentru odihnă şi mi-a trecut prin cap că ea dorea acel câştig uşor pe care nu-l voia Gloria. Nu sunt chiar atât de tâmpit.

*

Grijile pe care mi le făcusem din cauza Sexatonului mă împiedicaseră să-mi dau seama cât de obosit eram. Imediat după aceea am început să aţipesc în timpul incursiunilor. Trebuia să mă mişc întruna. După ce am fost în câteva locuri noi, m-am dus din nou la omul de zăpadă. Era dimineaţa devreme şi mi-am închipuit că probabil Kromer dormea, şi abia dacă erau de faţă câţiva spectatori care să vadă la televizor ce făceam. Aşa că am stat de vorbă cu domnul Strănutilă şi asta m-a ajutat să rămân treaz.

Nu eram singurul care se simţea obosit după noaptea aceea. În următoarea pauză am văzut că o grămadă de oameni se retrăseseră sau fuseseră excluşi. Rămăseserăm numai şaptesprezece. Nici eu n-am putut să rămân treaz, dar m-am deşteptat când am auzit pe cineva ţipând în partea unde se afla Lane.

Erau părinţii ei. Cred că auziseră despre Sexaton, probabil de la prietenul ei, care se afla şi el acolo. Tânăra stătea plângând în spatele lui Fearing, care le cerea părinţilor ei să plece, iar tatăl ei repeta întruna:

— Sunt tatăl ei! Sunt tatăl ei!

Mama ei trăgea de Fearing, dar a apărut Ed şi a-nceput să tragă de ea.

Am dat să mă ridic, dar Gloria m-a înhăţat de braţ.

— Nu te amesteca.

— Lane nu vrea să-l vadă pe ăla.

— Lasă-i pe orăşeni să-şi poarte singuri de grijă, Lewis. Lasă-l pe tatăl lui Lane s-o ia acasă, dacă poate. I s-ar putea întâmpla lucruri mai rele.

— Nu vrei decât s-o vezi scoasă din concurs.

Gloria a râs.

— Nu mă tem că prietena ta o să reziste mai mult decât mine. Oricum, e gata să cedeze.

Aşa că m-am mulţumit să privesc. Kromer şi Ed i-au împins pe părinţii lui Lane şi pe prietenul ei în afara zonei de odihnă, către scaunele spectatorilor. Fearing ţipa la ei, dând o

reprezentaţie pentru public. Din punctul lui de vedere, totul făcea parte din spectacol.

Anne din furgonetă tocmai terminase de vorbit cu fata, care încă mai plângea, dar nu atât de zgomotos.

— Crezi cu adevărat c-ai putea câştiga? am întrebat-o eu pe Gloria.

— Sigur, de ce nu? Pot să rezist.

— Eu sunt foarte obosit.

De fapt, îmi simţeam ochii plini de nisip.

— Ei, dacă ieşi din joc, rămâi prin preajmă. Probabil c-o să primeşti mâncare de la Kromer dacă faci curăţenie sau ceva de genul ăsta. O să-i păcălesc pe nemernicii ăştia.

— Nu-ţi mai place Fearing.

— Nu mi-a plăcut niciodată.

*

În după-amiaza aceea s-au mai retras încă trei concurenţi. Fearing continua să vorbească despre rezistenţă şi eu m-am gândit că era mai greu să trăieşti ca mine şi ca Gloria decât să-ţi duci traiul în oraş, aşa că poate aveam un avantaj. Poate de-asta credea ea c-ar fi putut câştiga, dar cu siguranţă eu nu simţeam acelaşi lucru. Eram atât de dat peste cap, încât nu reuşeam să dorm în timpul perioadelor de odihnă, stăteam întins pur şi simplu şi îl ascultam pe Fearing sau mâncam sendvişuri până îmi venea să vomit.

Kromer şi Gilmartin puneau la cale un intermezzo, dar nu m-au mai amestecat şi nu mi-a păsat. Nu voiam să mi se mai arunce monede. Doar s-o scot la capăt.

*

Când am construit oraşele lângă apă, molima a ucis întotdeauna toţi locuitorii, iar când le-am ridicat lângă munţi, toţi au fost ucişi de vulcani, iar când le-am mutat în câmpie a venit mereu câte un alt trib şi i-a ucis pe toţi, iar eu m-am săturat de toată blestemăţia asta.

*

— Când o să câştige Gloria, o să fie posibil să locuim o vreme în oraş, am spus. Am putea chiar să ne găsim câte o slujbă aici, dacă există vreuna. Pe urmă, dacă Lane n-o să vrea să se-ntoarcă la părinţii ei, o să poată sta cu noi.

— Ai putea câştiga tu concursul, a zis domnul Strănutilă.

— Nu cred. Dar Gloria poate.

*

De ce a traversat Lewis planeta Marte? Ca să ajungă în partea cealaltă. Ha, ha.

*

Am ieşit pentru perioada de odihnă şi Gloria zbiera deja, aşa că mi-am deconectat costumul şi m-am grăbit să văd ce se petrece. Era atât de târziu, încât afară începea să se lumineze şi înăuntru nu era aproape nimeni.

— Trişează! ţipa ea.

Dădea cu pumnii în Kromer şi el bătea în retragere, pentru că era ca o nebună.

— Căţeaua trişează! O lăsaţi să doarmă! zbiera, arătând către Anne din furgonetă. Zace acolo, adormită, şi voi, escroci nenorociţi, derulaţi înregistrări pe monitorul ei!

Anne s-a îndreptat de spate pe cadrul ei şi n-a scos o vorbă. Părea derutată.

— Sunteţi o şleahtă de escroci! repeta întruna Gloria.

Kromer a prins-o de încheieturile mâinilor.

— Ia-o uşurel, ia-o uşurel. Ai nebunie-de-incursiune, fetiţo.

— Să nu-mi spui mie că sunt nebună! a ţipat.

S-a răsucit, a scăpat de Kromer şi a fugit către scaunele spectatorilor. Am alergat după ea şi am strigat-o.

— Lasă-mă-n pace! mi-a zis, şi s-a dus la domnul Warren. Ai văzut, nu-i aşa?

— Poftim? a făcut el.

— Trebuie să fi văzut, să fi observat că nu se mişcă deloc, a insistat Gloria. Haide, spune-le escrocilor ăstora c-ai văzut. O să mă-ntâlnesc cu tine dacă le spui.

— Îmi pare rău, scumpo. M-am uitat la tine.

Kromer m-a dat la o parte din drum şi a înhăţat-o pe Gloria din spate.

— Ascultă-mă, fetiţo. Ai halucinaţii. Te-a cuprins fericirea-incursiunii. Vedem aşa ceva tot timpul, vorbi cu voce scăzută, dar dură. Încă o scenă ca asta şi ai ieşit din spectacol, ai înţeles? Du-te în spate, întinde-te şi dormi. Ai nevoie de somn.

— Nemernicule.

— Sigur, sunt un nemernic, iar ţie ţi se năzăresc tot felul de lucruri.

A prins-o de încheietura mâinii şi ea a cedat.

Domnul Warren s-a ridicat şi şi-a pus pălăria.

— Pe mâine, scumpo. Nu-ţi face griji. Te susţin, i-a zis şi a plecat.

Gloria nici nu s-a uitat la el.

Kromer a dus-o în spate, în zona de odihnă, dar şi eu am încetat brusc să-i mai dau atenţie. Crezusem că Fearing nu profita de scena spontană, vorbindu-i despre ea publicului, pentru că la ora aia nu erau de faţă prea mulţi spectatori pe care să-i impresioneze. Pe urmă m-am uitat în jur şi mi-am dat seama că lipseau două persoane, iar acelea erau el şi Lane.

L-am găsit pe Ed şi l-am întrebat dacă tânăra se retrăsese din concurs, iar el a spus că nu.

*

— Poate există vreo cale prin care ai putea afla dacă Anne face într-adevăr incursiuni sau e o escroacă, i-am zis domnului Strănutilă.

— Nu văd cum. Nu pot s-o vizitez, trebuie să vină ea la mine. Şi pe la mine nu trece nimeni în afară de tine, a răspuns, după care a ţopăit şi s-a legănat în cele cinci locuri ale lui. Mi-ar plăcea să le cunosc pe Gloria şi pe Lane.

— Să nu mai vorbim despre Lane.

*

Când l-am văzut din nou pe Fearing, n-am putut să mă uit la el. Era afară, vorbindu-le oamenilor care treceau pe-acolo dimineaţa, nu la microfon, ci fiecăruia în parte, strângând mâini şi primind complimente, de parcă ar fi făcut el însuşi incursiunile.

În concurs nu mai rămăseserăm decât opt. Lane se număra încă printre noi, dar nu-mi mai păsa.

Ştiam că, dacă aş fi încercat să dorm, n-aş fi reuşit decât să stau întins, gândindu-mă la tot felul de lucruri. Aşa că m-am dus să spăl interiorul costumului, care începuse să miroasă destul de urât. Nu mai ieşisem din el de la începutul concursului. În baie am zărit lumina zilei printr-o fereastră mică şi m-am gândit că nici din clădirea aia nu mai ieşisem de cinci zile, indiferent cât de mult aş fi umblat pe Marte şi prin alte părţi.

M-am întors, am văzut-o pe Gloria dormind şi m-am gândit dintr-odată că ar fi trebuit să-ncerc să câştig.

Poate îmi venise ideea asta pentru că-mi dădeam seama că ea n-avea să câştige.

*

Nu am observat imediat, fiindcă am fost mai întâi în alte locuri. Domnul Strănutilă mă pusese să-i promit c-o să-i povestesc întotdeauna câte ceva nou, aşa că deschideam mereu mai întâi câteva sertare. M-am dus la un joc cu tancuri, dar era foarte plictisitor. Pe urmă am găsit un loc numit Muzeul de Sânge şi Ceară al Istoriei Americii şi am împiedicat de două ori asasinarea preşedintelui Lincoln. Am încercat s-o împiedic şi pe a preşedintelui Kennedy, dar dacă reuşeam o dată se întâmpla oricum în alt fel. Nu ştiu de ce.

Aşa că am avut de gând să-i povestesc domnului Strănutilă despre asta şi atunci am descoperit. M-am dus în sertarul lui şi am apăsat pe numărul corect, dar n-am primit, ca de obicei, cele cinci fotografii ale omului de zăpadă. Erau bucăţi din el, tăiate felii şi întinse în fâşii subţiri şi albe în jurul spaţiului întunecat, ca o centură de lumină albă.

— Domnule Strănutilă?

Nu s-a auzit nici un glas.

Am ieşit şi m-am întors, dar s-a întâmplat acelaşi lucru. Nu putea să vorbească. Centura de fâşii se îngusta şi se lăţea, ca şi cum ar fi încercat să se mişte sau să spună ceva. Semăna puţin cu o mână care se închide şi se deschide. Dar, dacă el era încă acolo, nu putea rosti nici un cuvânt.

Mi-aş fi scos oricum masca, dar fierbinţeala din obraji şi lacrimile m-au silit.

L-am văzut pe Fearing vorbind chiar în faţa mea şi am pornit-o spre el fără să-mi deconectez măcar costumul, aşa că am rupt câteva fire. Nu-mi păsa. Ştiam că ieşisem din concurs. M-am dus direct la el şi l-am atacat din spate. Oricum, nu era chiar atât de mare. Avea numai gură mare, atât. L-am trântit pe podea.

— Tu l-ai ucis, am strigat, şi l-am pocnit cât am putut, dar vă daţi seama că Gilmartin şi Kromer au apărut imediat, prinzându-mă de mâini înainte de a apuca să-l lovesc a doua oară.

Nu mai puteam decât să ţip la el:

— Tu l-ai ucis, tu l-ai ucis.

Fearing îmi zâmbea ştergându-se la gură.

— Omul tău de zăpadă s-a defectat, puştiule.

— Minţi!

— Ne-ai plictisit de moarte cu ăla, bătăuş mititel. Las-o baltă, pentru numele lui Dumnezeu.

Am continuat să dau cu piciorul, deşi m-au tras departe de el.

— O să te-omor!

— Cum să nu. Aruncaţi-l afară.

Zâmbetul nu i-a pierit nici măcar o clipă. Totul părea să se potrivească planurilor lui, asta nu puteam suferi.

Kromer, maimuţa aia mare, şi Gilmartin m-au tras afară, în bătaia soarelui, şi lumina lui mi-a străpuns ochii ca un cuţit. Nu-mi venea să cred că era atât de strălucitor. M-au aruncat pe caldarâm şi, când m-am ridicat, Kromer m-a pocnit serios.

Atunci a ieşit Gloria din clădire. Nu ştiu cum aflase, dacă mă auzise ţipând sau dacă o trezise Ed. Oricum, i-a tras un pumn zdravăn în coaste.

— Lasă-l în pace!

Kromer a fost luat prin surprindere şi a gemut, iar eu am fugit de el. Gloria l-a pocnit din nou. Pe urmă s-a răsucit şi i-a tras un picior în ouă lui Gilmartin, care-a căzut lat. În ciuda celor întâmplate mai târziu, o să-mi aduc întotdeauna aminte că le-a tras tipilor vreo două pe care aveau să le simtă câteva zile.

*

Şleahta care ne-a bătut măr era un amestec de miliţieni şi de alţi indivizi din oraş, iar prietenul lui Lane se număra printre ei. Ciudat că şi-a descărcat frustrările asupra noastră, dar asta arată doar cât de bine ştia Fearing cum să aibă tot oraşul la degetul lui mic.

*

Afară din oraş am găsit o casă veche, în care ne-am putut ascunde şi am dormit. Eu am dormit mai mult decât Gloria. Când m-am trezit, era pe treptele din faţă, frecând o lingură de pavaj ca să-i ascută vârful, deşi îmi dădeam seama că o durea braţul din cauza asta.

— Ei, chiar am primit de mâncare vreo două zile, am spus.

Ea n-a răspuns.

— Să mergem la San Francisco. Acolo sunt o grămadă de femei singure.

Glumeam, bineînţeles.

Gloria s-a uitat la mine.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Că poate-o să intrăm măcar o dată într-un oraş mulţumită mie.

N-a râs, dar ştiam c-avea să râdă mai târziu.

ADÂNCI, TOT MAI ADÂNCI, TUNELURILE

GEORGE R.R. MARTIN

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

George R.R. Martin este autorul foarte popular al seriei fantasy *Cântec de gheaţă şi foc*[10] şi al altor romane, ca *Dying of the Light* şi *The Armageddon Rag*. Povestirile sale, apărute în numeroase antologii şi în majoritatea revistelor principale ale genului – dacă nu în toate, i-au adus patru premii Hugo şi două Nebula, un Stoker şi un World Fantasy. Este cunoscut ca editor al seriei de antologii cu supereroi *Wild Cards*, dar şi pentru activitatea sa de scenarist al serialelor de televiziune *The Twilight Zone* şi *Beauty and the Beast*, din anii 1980.

Înainte să fie încoronat regele fantasy-ului (sau „Tolkien al Americii”, cum îi place revistei *Time* să-l numească), lucrările sale au aparţinut, majoritatea, genului science-fiction, ca povestirea *Regii nisipurilor*, răsplătită cu numeroase premii, şi cea de mai jos.

În aceasta îl veţi întâlni pe Greel, cercetaşul Oamenilor, care a pătruns în Tunelurile Străvechi, de unde, spun poveştile, au ieşit Oamenii cu un milion de ani în urmă. Greel nu e laş, dar se teme, şi pe bună dreptate. Trebuie să înţelegeţi că el este obişnuit cu întunericul, dar au apărut nişte musafiri în tuneluri şi au adus cu ei lumina…

***

Lui Greel îi era frică.

Stătea în bezna caldă şi deasă de după cotitură, cu trupul firav lipit de bara stranie de metal care străbătea podeaua tunelului. Ţinea ochii închişi. Se căznea să stea perfect nemişcat.

Era înarmat. În pumnul drept, încleştat, strângea o suliţă scurtă, cu ţepuşe, dar nu-i alunga deloc teama.

Străbătuse cale lungă, foarte lungă. Urcase mai sus şi ajunsese mai departe decât oricare alt cercetaş al Oamenilor de multe generaţii încoace. Îşi croise drum cu greu prin Nivelurile Periculoase, în care creaturile-vierme îi vânau necontenit pe Oameni. O pândise şi-o omorâse pe cârtiţa ucigaşă incandescentă din Tunelurile Mijlocii, care stăteau să se surpe. Şerpuise prin zeci de culoare fără hartă şi fără nume, care păreau atât de înguste, încât de-abia se putea strecura un om prin ele.

---

[10] Ed. Nemira (n. red.).

Iar acum pătrunsese până în Tunelurile Străvechi, măreţele tuneluri şi coridoare legendare, din care, se povestea, ieşiseră Oamenii cu un milion de ani în urmă. Nu era laş. Îndrăznea să străbată pasaje în care omul nu mai pusese piciorul de sute de ani.

Se temea, dar nu se ruşina. Un bun cercetaş ştie când să se teamă. Iar Greel era unul foarte bun. Aşa că stătea în linişte pe întuneric, strângea suliţa în pumn şi se gândea.

Încetul cu încetul, frica începu să-l părăsească. Prinse curaj şi deschise ochii. Apoi îi închise imediat la loc.

În faţă, tunelul era cuprins de flăcări.

Nu mai văzuse foc până atunci, deşi auzise de multe ori de el în poveşti. Fierbinte. Şi strălucitor, atât de strălucitor, că te usturau ochii. Pe aceia care-l priveau îndelung îi păştea orbirea.

Aşa că rămase cu ochii închişi. Un cercetaş are nevoie de ochi. Nu putea lăsa focul din faţa lui să-l orbească.

Aici în spate, în bezna de după cotitură, ardea chiar foarte tare. Te dureau ochii dacă te uitai cum se agaţă flăcările de zidurile curbate, dar durerea era suportabilă.

Mai devreme însă, când văzuse focul prima dată, nu acţionase deloc înţelept. Se târâse înainte, cu ochi mijiţi, spre cotitura zidului. Atinsese focul de pe piatră. Apoi, ca un prost, se uitase dincolo de curbă.

Şi acum îl usturau ochii. Nu aruncase decât o privire înainte de a se răsuci şi de-a se furişa în linişte în locul unde zăcea acum. Îi fusese destul. Dincolo de curbă, focul ardea mai puternic, mult mai puternic decât şi-ar fi putut el închipui. Îl zărea chiar şi prin ochii închişi, două puncte săltăreţe şi dureroase, de o strălucire nemaipomenită. Nu voiau să dispară. Focul îi rănise parţial ochii, îşi zise.

Totuşi, când pusese mâna pe el acolo sus, pe perete, nu semănase cu cel din poveşti. Simţise piatra rece şi puţin umedă, ca toate pietrele. Focul era fierbinte, spuneau poveştile. Însă cel de pe piatră nu-l arsese.

Atunci nu era foc, hotărî Greel. Ce era, nu ştia. Nu putea să fie foc, dacă nu te ardea.

Se foi uşor pe loc. Cât se poate de încet, întinse braţul în beznă şi-l atinse pe H’ssig.

Fratele-de-spirit se afla la câţiva metri, lângă una dintre celelalte bare de metal. Îl mângâie cu mintea şi-l simţi vibrând

la atingerea lui. Gândurile şi senzaţiile li se amestecară fără cuvinte.

Şi lui îi era frică. Marele şobolan vânător nu avea ochi. Simţul mirosului îi era însă mult mai dezvoltat decât al lui, iar în tunel plutea un miros straniu. Şi de auzit, tot H'ssig auzea mai bine. Cu ajutorul urechilor lui, Greel desluşi din nou zgomotele neobişnuite, stârnite de focul care nu era foc.

Deschise iarăşi ochii. Nu deodată, ci treptat, de data asta. Se uită pe sub pleoapele întredeschise. Găurile lăsate de foc în privirea lui erau tot acolo, dar mai estompate. Iar flacăra mai slabă, care se deplasa de-a lungul zidului curbat al tunelului, era suportabilă dacă nu se uita direct în ea.

Totuşi, nu mai putea înainta. Dar nici înapoi nu avea voie să se târască. Era cercetaş. Avea o datorie de îndeplinit.

Întinse din nou braţul spre H'ssig. Şobolanul vânător îl însoţea de la naştere. Nu-l dezamăgise niciodată. N-o să-l dezamăgească nici acum. Nu avea ochi care să-l doară, dar urechile şi nasul lui îi vor spune lui Greel ceea ce trebuie să ştie despre lucrul de după curbă.

H'ssig mai mult simţi decât auzi ordinul. Încet de tot, începu să se târască spre foc.

*

— O comoară!

Glasul lui Ciffonetto vibra de admiraţie. Stratul de grăsime protectoare de pe faţă nu reuşea să-i ascundă zâmbetul larg.

Von der Stadt arăta neîncrezător. Nu doar chipul, ci tot corpul său emana îndoială. Amândoi bărbaţii erau îmbrăcaţi la fel, în salopete gri fără nici o formă, ţesute din pânză metalică grea. Dar nu puteau fi confundaţi. Von der Stadt avea abilitatea unică de a-şi manifesta îndoiala în timp ce rămânea absolut nemişcat.

Când se mişca sau vorbea, sentimentul răzbătea mai puternic. Aşa se întâmpla şi acum.

— Halal comoară, comentă el, simplu.

Suficient să-l irite pe Ciffonetto, care se încruntă uşor spre tovarăşul său mai bine făcut.

— Eu vorbesc serios, îi zise.

Raza lanternei grele despică întunericul dens şi se deplasă în sus şi în jos pe unul dintre stâlpii mâncaţi de rugină care se întindeau de pe peron până la tavan.

— Uită-te acolo, îl îndemnă.
Celălalt îl ascultă. Plin de îndoială.
— Îl văd. Unde-i comoara?
Ciffonetto mişcă în continuare lanterna în sus şi în jos.
— Asta-i comoara. Tot locul ăsta e o măreaţă descoperire istorică. Am ştiut eu că aici trebuie să căutăm. Le-am spus şi lor.
— Ce-i aşa grozav la un stâlp de oţel? întrebă Von der Stadt, măturându-l şi el cu lanterna.
— Gradul de conservare, răspunse Ciffonetto, apropiindu-se. Deasupra solului e numai zgură radioactivă, chiar şi acum. Dar aici jos avem nişte artefacte splendide. Ne vor ajuta să ne formăm o imagine mult mai clară despre cum arăta vechea civilizaţie înaintea dezastrului.
— Ştim cum arăta vechea civilizaţie înaintea dezastrului. Avem benzi, cărţi, filme, de toate. O sumedenie de mărturii. Războiul nici măcar n-a ajuns pe Lună.
— Da, da, însă aici e altceva. E realitate, rosti şi mângâie afectuos stâlpul cu degetele înmănuşate. Uită-te la el.
Von der Stadt veni mai aproape. Zări litere gravate în metal. Mai degrabă scrijelite. Nu prea adânc, dar se puteau desluşi, deşi mai greu.
Ciffonetto zâmbi din nou. Celălalt se arătă sceptic.
— Rodney o iubeşte pe Wanda, citi el, în cele din urmă şi scutură din cap. La naiba, Cliff, găseşti rahaturi din astea în orice closet public din Luna City.
Tovarăşul său dădu ochii peste cap.
— Dacă am găsi cea mai veche pictură rupestră din lume, tu tot ai zice că nu-i decât cel mai prost desen al unui bivol.
Urmări conturul literelor cu degetele mâinii libere.
— Nu pricepi? E vechi. E istorie. E rămăşiţa unei civilizaţii şi a unei naţiuni şi a unei planete care au pierit cu aproape jumătate de mileniu în urmă.
Von der Stadt nu replică, dar se manifestă mai departe plin de îndoială. Flutură lanterna.
— Mai sunt din ăştia, dacă aşa ceva cauţi, vorbi el şi fixă raza pe un stâlp aflat la câţiva metri distanţă.
De data asta, Ciffonetto citi inscripţia:
— „Pocăiţi-vă, de nu, o să pieriţi”, rosti şi zâmbi, după ce raza lanternei lui se încrucişă cu a camaradului său. Cuvintele profetului, scrise pe zidurile metroului, adăugă încet, chicotind.

— Halal profet, se încruntă Von der Stadt. Cred c-au avut o religie tare sucită.

— Hristoase! N-o lua şi tu întocmai. Era un citat. Un poet de la mijlocul secolului al douăzecilea, pe nume Simon. A scris vorbele astea numai cu cincizeci de ani înaintea dezastrului.

Von der Stadt nu se arătă interesat. Se îndepărtă nerăbdător, plimbând neglijent lanterna printre ruinele negre ca smoala din vechea staţie de metrou.

— E zăpuşeală aici, se plânse.

— Sus e şi mai şi, spuse tovarăşul lui, deja pierdut în lectura altei inscripţii.

— Dar nu-i aceeaşi, veni riposta.

Ciffonetto nu catadicsi să-i răspundă.

— E cea mai mare descoperire a expediţiei, zise el într-un sfârşit, ridicând privirea de pe inscripţie. Trebuie să facem fotografii. Şi să-i aducem şi pe ceilalţi. Ne pierdem vremea la suprafaţă.

— Şi-o să găsim mai multe aici? se auzi întrebarea, plină de îndoială, desigur.

Confirmă dând din cap.

— Păi eu ce tot spun? Suprafaţa e acoperită cu gips. E încă un iad radioactiv acolo sus, după atâtea secole. Dacă a supravieţuit ceva, a supravieţuit sub pământ. Acolo trebuie să căutăm. Ar trebui să ne despărţim şi să explorăm tot sistemul de tuneluri, grăi şi mişcă braţul într-un gest cuprinzător.

— Tu şi cu Nagel v-aţi tot certat pe seama expediţiei. Tot drumul de la Luna City. Se vede că nu prea ţi-a priit.

— Doctorul e un prost, zise Ciffonetto precaut.

— Nu cred. Sunt soldat, nu om de ştiinţă, dar i-am ascultat părerea şi mi se pare logică. Toate lucrurile de aici, de jos, sunt nemaipomenite, dar nu aşa ceva caută el. Nu după ele a fost trimisă expediţia pe Pământ.

— Ştiu, ştiu, caută urme de viaţă. Viaţă umană, mai ales. Aşa că trimite fluturaşi în fiecare zi, tot mai departe. Şi până acum nu s-a ales decât cu câteva specii de insecte şi o mână de păsări mutante.

Von der Stadt scutură din umeri.

— Dacă s-ar uita aici, ar găsi ce caută, continuă celălalt. Nu-şi dă seama cât de adânc săpau oraşele înainte de război. Pe sub picioarele noastre trec kilometri întregi de tuneluri. Nivel

după nivel. Acolo ar trebui să fie supravieţuitorii, dacă mai trăieşte vreunul.

— Tu ce crezi?

— Păi, după război, singurii care ar fi scăpat cu viaţă ar fi fost cei din adăposturile de la mare adâncime. Sau cei din tunelurile de sub oraşe. Radioactivitatea i-ar fi împiedicat să iasă la suprafaţă ani de zile. La naiba, nici acum nu găseşti nimic interesant deasupra. Ar fi fost prinşi în capcană acolo jos. S-ar fi adaptat. După câteva generaţii, nici n-ar mai fi vrut să urce.

Dar Von der Stadt nu-i mai dădea atenţie şi nici nu-l mai asculta. Se deplasase până la marginea peronului şi acum se holba la şine. Stătu aşa un minut, două, apoi luă o hotărâre. Îndesă lanterna la curea şi începu să coboare.

— Hai, spuse el. Să-i căutăm pe supravieţuitorii ăştia ai tăi.

*

H'ssig avansă lipit de bara de metal. Îl ajuta să se ascundă şi ţinea focul la distanţă, aşa că se mişca într-un spaţiu îngust şi aproape întunecat. Strângând în braţe bara cu toată puterea, se târî fără zgomot de-a lungul curbei, apoi se opri.

Greel explora cu ajutorul lui: cerceta cu urechile lui şi mirosea cu nasul lui de şobolan.

Focul vorbea.

Adulmecă două mirosuri, asemănătoare, dar nu identice. Şi distinse două glasuri. Ca şi cum ar fi fost două focuri. Obiectele strălucitoare care-i arseseră ochii erau un fel de fiinţe.

Ascultă. Sunetele percepute atât de clar erau cuvinte. Un soi de limbă. Era sigur. Ştia să facă diferenţa între răcnetele şi mârâitul animalelor şi tiparele vorbirii articulate.

Creaturile de foc glăsuiau într-o limbă necunoscută. Sunetele nu însemnau pentru el nici cât pentru H'ssig, care i le transmitea.

Se concentră asupra mirosului. Era nou, nu-l mai simţise altădată. Parcă aducea cu cel de om, deşi n-avea cum, îşi zise. Un miros asemănător. Şi cuvinte. Oare creaturile de foc să fie oameni? Ar însemna să fie foarte deosebite de Oameni. Dar poveştile pomeneau de cei din vremuri de odinioară, cu puteri şi forme ciudate. Nu cumva sunt creaturile astea aşa ceva? Aici, în Tunelurile Străvechi, unde legendele spuneau că Bătrânii îi creaseră pe Oameni, trăiau asemenea fiinţe? Da.

Începu să se foiască. Se mişcă încet, ridicându-se în poziţia ghemuit ca să privească prin ochii întredeschişi curba din faţă. Un pocnet înfundat îl întoarse pe H'ssig la loc sigur din tunelul înspăimântător aflat dincolo de ea.

Nu exista decât o singură cale prin care să poată afla, îşi zise Greel. Tremurând, porni să exploreze precaut cu mintea.

*

Von der Stadt se adaptase la gravitaţia Pământului mult mai rapid decât Ciffonetto. Ajunse repede pe fundul tunelului şi aşteptă nerăbdător să coboare şi camaradul lui de pe peron.

Acesta sări ultimii câţiva zeci de centimetri şi ateriză cu o bufnitură. Cercetă peronul cu priviri îngrijorate.

— Sper că mai pot să urc înapoi, spuse el.

— Tu ai vrut să explorezi toate tunelurile, veni răspunsul, însoţit de o ridicătură din umeri.

— Da, admise, luându-şi ochii de la peron, ca să privească de jur împrejur. Şi încă mai vreau. Aici, în tunelurile astea, se află răspunsurile pe care le căutăm.

— Sau aşa afirmă teoria ta.

Von der Stadt se uită în ambele direcţii, alese una la întâmplare şi porni înainte, luminându-şi paşii cu lanterna. Ciffonetto veni imediat în spatele lui.

Intrară într-un tunel lung, drept şi pustiu.

— Spune-mi, rosti Von de Stadt dintr-odată, în timp ce mergeau, să zicem că supravieţuitorii tăi au apucat sfârşitul războiului ascunşi în adăposturi. N-ar fi fost obligaţi să iasă la suprafaţă în cele din urmă? Vreau să spun, cum ar putea cineva să trăiască aici? întrebă şi se uită în jur cu dezgust evident.

— Ai luat lecţii de la Nagel? se răţoi tovarăşul lui. Am auzit întrebarea de atâtea ori, că mi s-a acrit de ea. Recunosc că ar fi greu să trăieşti aici, dar nu imposibil. La început, ar avea acces la cantităţi mari de hrană conservată. Multă mâncare se păstra în subsoluri. Ajungeai la ea prin tuneluri. Mai târziu, puteau să-şi cultive hrana. Există plante care cresc fără lumină. Şi, pe lângă ele, insecte şi animale plicticoase, îmi închipui.

— Un regim pe bază de gângănii şi ciuperci. Nu mi se pare prea sănătos.

Cel interpelat se opri brusc, fără a catadicsi să comenteze.

— Uită-te acolo, zise, arătând cu lanterna.

Lumina tresăltă pe o spărtură zimţată din zidul tunelului. Parcă sfărâmase cineva piatra cu multă vreme în urmă.

Von der Stadt lumină şi el zona ca să se vadă mai bine. Din spărtură cobora un culoar. Agitat, Ciffonetto se îndreptă spre el.

— Ce naiba mai zici de asta? întrebă el, rânjind şi vârî capul şi lanterna în pasajul primitiv, dar le scoase repede. Nu-i nimic pe-aici. Se închide după câţiva metri. Totuşi, îmi confirmă spusele.

Celălalt se arătă oarecum tulburat. Mâna liberă îi alunecă spre pistolul din tocul lateral.

— Nu ştiu, rosti el.

— Nu, nu ştii, continuă celălalt triumfător. Nici Nagel nu ştie. Aici jos au locuit oameni. Poate încă mai locuiesc. Trebuie să organizăm o explorare mai serioasă a întregului sistem subteran.

Se întrerupse, amintindu-şi de argumentul tovarăşului său din urmă cu câteva clipe.

— Cât priveşte gângăniile şi ciupercile tale, oamenii se pot obişnui să mănânce multe lucruri. Se adaptează. Dacă au reuşit să supravieţuiască războiului – şi culoarul ăsta dovedeşte că au reuşit atunci au supravieţuit şi urmărilor lui, fac pariu.

— Poate. Nu pricep de ce eşti aşa de nerăbdător să descoperi supravieţuitori. Vreau să zic, expediţia e importantă şi măreaţă şi toate cele. Trebuie să reluăm zborurile în cosmos, iar locul acesta e numai bun ca să ne testăm echipamentul. Şi presupun că savanţii tăi vor lua cu ei nişte exponate reuşite pentru muzee. Dar oameni? Ce altceva ne-a adus Pământul, în afară de Marea Foamete?

Primi un zâmbet îngăduitor.

— Tocmai din cauza Marii Foamete vrem să-i găsim acum pe oameni.

Făcu o pauză.

— Acum avem destule cu care să-l atragem pe Nagel. Hai să ne întoarcem, spuse şi porni în direcţia din care veniseră, apoi continuă. Marea Foamete a fost o consecinţă inevitabilă a războiului de pe Pământ. Când n-au mai sosit provizii, a dispărut orice posibilitate de a-i ţine pe toţi în viaţă pe colonia lunară. Nouăzeci la sută au murit de foame. Luna ar fi putut deveni autonomă, dar numai dacă avea o populaţie foarte scăzută. Asta

s-a întâmplat. Populaţia s-a adaptat. Dar noi am reciclat aerul şi apa şi am cultivat hrană în rezervoare hidroponice. Ne-am luptat, am supravieţuit. Şi am început să reconstruim. Dar am şi pierdut mult. Prea mulţi oameni au murit. Fondul nostru genetic era foarte redus şi nu prea divers. Colonia n-a avut diversitate rasială nici la începuturi. Asta nu ne-a ajutat. De fapt, populaţia a continuat să scadă multă vreme după ce am beneficiat de resursele necesare pentru a susţine mai mulţi indivizi. Ideea consangvinizării n-a mers. Acum, numărul locuitorilor creşte din nou, dar încet. Stagnăm. Ne-a luat aproape cinci secole să reluăm călătoriile spaţiale. Şi încă n-am reprodus multe dintre lucrurile existente pe Pământ înaintea dezastrului.

Von der Stadt se încruntă.

— ”Stagnăm” e un cuvânt cam aspru, remarcă el. Eu cred că ne-am descurcat foarte bine.

Ciffonetto ignoră comentariul fluturând din lanternă.

— Foarte bine, dar nu destul de bine. Nu ne ducem nicăieri. Am făcut al naibii de puţine schimbări şi nici prea multe idei noi nu ne-au venit. Avem nevoie de perspective proaspete, de rezerve genetice proaspete. Avem nevoie de stimulare prin contactul cu o cultură străină. Supravieţuitorii ne-ar oferi aşa ceva. Prin câte a trecut Pământul, şi ei trebuie să se fi schimbat cumva. În plus, ei ar fi dovada că viaţa umană mai poate lua avânt aici. E un aspect crucial, dacă vrem să stabilim o colonie.

Adăugă ultima idee mai mult ca un gând întârziat, dar Von der Stadt o aprobă. Înclină afirmativ din cap cu o figură gravă.

Ajunseseră din nou la staţie. Ciffonetto porni direct spre peron.

— Hai să ne întoarcem la bază. De-abia aştept să văd cum îi cade faţa lui Nagel când îi spun ce-am descoperit.

*

Erau oameni.

Greel era aproape convins. Aveau o structură curioasă a minţii, dar era umană. Îi plăcea să sondeze mintea altora. Cunoştea senzaţia aspră, vagă a minţii de animal, umbrele obscene care alcătuiau gândurile creaturilor-vierme. Şi cunoştea minţile oamenilor.

Asta erau.

Straniu, totuşi. Minţile se împreunează într-o adevărată comunicare numai cu un frate-de-spirit. Dar întotdeauna există

o comuniune între ele. Întunecată şi de nepătruns, plină de nori, arome, izuri şi sentimente. Dar o comuniune.

Acum, nu avu loc nici o comuniune. Mintea lui comunica parcă cu un animal inferior. Nu percepea nici o reacţie. Oamenii şi fraţii-de-spirit îi răspundeau; animalele, nu.

Aceşti oameni nu-i răspundeau. Aceşti oameni-foc ciudaţi aveau minţi paralizate şi schiloade.

În bezna din tunel, Greel se ridică din poziţia ghemuit. Focul dispăruse brusc de pe zid. Oamenii plecau, se depărtau de el în josul tunelului. Focul se depărta odată cu ei.

Avansă prudent, cu H’ssig alături şi cu suliţa în mână. Minţile nu se puteau împreuna la distanţe prea mari. Trebuia să le ţină aproape. Trebuia să afle mai multe. Era cercetaş. Avea o datorie de îndeplinit.

Mintea lui se furişă afară încă o dată, să simtă parfumul altora. Trebuia să fie sigur.

Gândurile lor fremătau în jurul lui haotic, într-un vârtej străpuns de dâre luminoase şi sentimente şi idei săltăreţe, pe jumătate vizibile. Prinse câte ceva. Recunoscu ceva. Apoi îi veni o idee.

Gustă prelung şi adânc din minţile lor şi învăţă din ele. Dar parcă tot cu mintea unui animal se împreuna. Nu era perceput. Nu obţinea nici o reacţie.

Ei se depărtau mereu, gândurile li se disipau, iar împreunarea minţilor devenea tot mai dificilă. Greel avansă. Şovăi când ajunse la curbă. Dar ştia că trebuie să continue. Era cercetaş.

Se lăsă la pământ, miji ochii şi se deplasă de-a lungul curbei în patru labe.

Când trecu de ea, se opri cu răsuflarea tăiată. Se afla într-un coridor larg, o peşteră imensă cu tavan boltit şi pilaştri uriaşi, înalţi până la cer. Pasajul sclipea de lumină, o lumină bizară, agresivă, atotstăpânitoare.

Era un loc de legendă. Coridorul Bătrânilor. Acesta trebuia să fie. Nu mai văzuse niciodată o încăpere atât de mare. Dintre toţi Oamenii, el se aventurase cel mai departe şi urcase cel mai sus. Nu se vedeau oamenii, dar focul lor dansa la gura tunelului din capătul celălalt al coridorului. Intens, dar suportabil. Dispăruseră după altă cotitură. Îşi dădu seama că se uita numai

la reflexia slabă a focului. Câtă vreme nu se uita direct la el, era în siguranţă.

Pătrunse în coridor, cercetaşul din el strigându-i să escaladeze zidul şi să cerceteze încăperea de deasupra, din care se înălţau pilaştri. Nu. Oamenii-foc erau mai importanţi. Iar în coridor se putea întoarce altă dată.

H'ssig se frecă de piciorul lui. Coborî braţul şi mângâie liniştitor blana moale a şobolanului. Fratele-de-spirit îi simţea zbaterea gândurilor.

Oameni, da, era convins. Şi află mai multe. Gândurile lor nu erau ale acestora, dar erau gânduri umane şi pe unele chiar le înţelegea. Unul dintre ei ardea, ardea să găsească alţi oameni. Îi caută pe Oameni, îşi zise Greel.

Acest lucru îl ştia. Era cercetaş şi putea pătrunde în mintea altora. Nu făcea greşeli. Dar ce anume trebuia să facă – asta nu ştia.

Îi căutau pe Oameni. Poate era un lucru bun. Când se gândise prima oară la el, vibrase de bucurie. Oamenii-foc semănau cu Bătrânii din legende. Dacă îi căutau pe Oameni, atunci îi va conduce la ei. O să fie răsplătit regeşte, o să fie slăvit, iar poveştile o să-i ducă numele din generaţie în generaţie.

Mai mult decât atât, era datoria lui. De la ultimele generaţii încoace, lucrurile nu prea mergeau bine pentru Oameni. Vremea binelui se încheiase odată cu sosirea creaturilor-vierme, care-i goniseră dintr-un tunel într-altul. Şi acum, sub picioarele lui, se mai dădeau lupte în Nivelurile Periculoase şi în tunelurile Oamenilor.

Iar Greel ştia că pierdeau.

Încet. Dar sigur. Creaturile-vierme erau noi pentru ei. Mai mult decât animale, dar mai puţin, mult mai puţin decât oameni. Nu aveau nevoie de tuneluri. Pândeau chiar şi prin pământ şi nu erau nicăieri în siguranţă.

Oamenii ripostau. Cei care pătrundeau în mintea altora simţeau creaturile-vierme pe care suliţele le ucideau, iar şobolanii le sfâşiau în bucăţele. Dar creaturile-vierme fugeau întotdeauna înapoi în pământ. Şi erau multe, multe, iar ei foarte puţini.

Însă aceşti oameni noi, aceşti oameni-foc, puteau schimba rezultatul războiului. Legendele spuneau că Bătrânii luptaseră

folosind focul şi arme neştiute, iar aceştia trăiau în foc. Ar putea veni în ajutorul Oamenilor. Le-ar putea da arme puternice ca să alunge creaturile-vierme în bezna din care au venit.

Dar.

Dar aceştia nu erau chiar oameni. Aveau minţile paralizate, iar gândurile lor, în cea mai mare parte, îi erau străine. Nu prindea decât frânturi din ele. Nu le putea cunoaşte la fel ca pe ale Oamenilor, când îşi împreunau minţile.

I-ar putea conduce la ei. Ştia drumul. Înapoi şi în jos, o cotituri aici, încă una dincolo. Prin Tunelurile din Mijloc şi prin Nivelurile Periculoase.

Dar dacă-i conducea şi pe urmă se dovedeau duşmani? Dacă se întorceau împotriva Oamenilor cu focul lor? Se temea de ce-ar putea face.

Fără el, nu-i vor găsi niciodată, era convins. Numai el, din atâtea generaţii, ajunsese atât de departe. Şi numai furişându-se şi pătrunzând în alte minţi şi cu H’ssig alături. Ei n-ar fi găsit niciodată drumurile pe care venise el, tunelurile acelea şerpuitoare care duceau adânc, adânc în pământ.

Aşa că erau în siguranţă dacă el nu făcea nimic, dar atunci creaturile-vierme ar câştiga, în cele din urmă. Ar dura, poate, generaţii la rând. Şi n-ar rezista.

Trebuia să ia o hotărâre. Nici unul dintre cei care pătrundeau în mintea altora nu putea străbate nici măcar o mică parte din distanţa care-l separa pe el de tunelurile Oamenilor. El singur trebuia să hotărască.

Şi va trebui să hotărască repede. Pentru că, îşi dădu seama îngrozit, oamenii-foc se întorceau. Le percepea gândurile stranii tot mai puternic, iar lumina din coridor se intensifica.

Şovăi, apoi porni încet înapoi către tunelul din care venise.

*

— Stai puţin, spuse Von der Stadt când tovarăşul lui urcase deja un sfert de zid. Hai să vedem ce e şi în direcţia opusă.

Ciffonetto întoarse capul stângaci să-l privească, renunţă când văzu că nu poate, apoi sări jos. Păru nemulţumit.

— Ar trebui să ne întoarcem. Am văzut destul.

— Tu ai vrut să explorăm şi locul ăsta de aici, îi răspunse celălalt scuturând din umeri. Aşa că hai să facem o treabă ca

lumea. Poate că nu ne mai despart decât câţiva metri de încă una dintre descoperirile tale măreţe.

— Bine, acceptă Ciffonetto, scoţându-şi lanterna din curea, unde o vârâse când încercase să se urce pe zid. Poate ai dreptate. Ar fi trist să-l aducem pe Nagel aici şi să dea el peste ceva ce nouă ne-a scăpat.

Von der Stadt îl aprobă din cap. Razele lanternelor se împletiră şi cei doi porniră repede către gura adâncă şi întunecoasă a tunelului.

*

Se apropiau. Frica şi nehotărârea i se învălmăşeau printre gânduri. Se lipi de zid. Se dădu înapoi, repede şi fără zgomot. Trebuie să stea departe de foc până hotărăşte ce să facă.

Însă după primul colţ, tunelul se întindea lung şi drept. Greel se mişcă repede. Dar nu destul de repede. Şi, imprudent, avu ochii larg deschişi când focul apăru dintr-odată, izbitor.

Îl usturau ochii. Chiţăi de durere şi se azvârli la pământ. Focul nu voia să plece. Îl vedea cum dansează, schimbând înspăimântător culorile, chiar prin pleoapele lăsate.

Se forţă să se controleze. Se afla încă la distanţă de ei. Avea încă arma. Întinse mâna spre H’ssig, lângă el. Şobolanul fără ochi îl va ajuta din nou să vadă.

Cu ochii tot închişi, începu să se târască înapoi, departe de foc. H’ssig rămase pe loc.

*

— Ce naiba a fost asta?

Întrebarea şoptită a lui Von der Stadt atârnă în aer o clipă, împietri chiar pe locul în care cotise. Lângă el, Ciffonetto înţepenise şi el la auzul zgomotului.

Omul de ştiinţă păru nedumerit.

— Nu ştiu. Ceva... ciudat. Mi s-a părut că-i un animal care suferă. Un fel de ţipăt. Dar parcă cine ţipa se străduia să nu fie auzit.

Plimbă lanterna încolo şi încoace, desenând fâşii de lumină pe catifeaua întunericului, dar nu zări nimic. Von der Stadt o îndreptă pe a lui drept în faţă, fără să se mişte.

— Nu-mi place, zise el, cuprins de îndoială. S-o fi găsind cineva acolo, jos, dar nu înseamnă că e şi prietenos.

Mută lanterna în stânga şi scoase pistolul.

— Hai să vedem, adăugă el.

Ciffonetto se încruntă, dar nu mai zise nimic. Îşi văzură de drum mai departe.

*

Erau mari şi se mişcau repede. Copleşit de disperare, Greel îşi dădu seama că-l vor prinde. Hotărâseră deja în locul lui.

Dar poate că aşa trebuia să se întâmple. Erau oameni. Asemenea Bătrânilor. Îi vor ajuta pe Oameni în lupta împotriva creaturilor-vierme. Va începe o nouă eră. Vremea fricii va trece. Groaza se va stinge. Gloria străveche de care vorbesc poveştile se va întoarce şi Oamenii vor construi, încă o dată, culoare largi şi tuneluri solide.

Da. Hotărâseră în locul lui, dar luaseră hotărârea cea bună. Singura. Omul trebuie să se întâlnească cu omul şi amândoi vor ţine piept creaturilor-vierme.

Ţinu ochii închişi, dar se ridică în picioare.

Şi începu să vorbească.

*

Se opriră din nou, cu picioarele în aer. De data asta nu mai auziră un ţipăt înăbuşit, ci un sunet moale, un fel de şuierat, prea clar să-l confunde cu altceva.

Cele două lanterne fluturară în toate părţile preţ de câteva secunde. Una dintre ele înţepeni. Cealaltă şovăi, apoi împietri şi ea.

Împreună, dădură la iveală un iaz luminos la capătul îndepărtat al tunelului. Şi în mijlocul lui stătea... ce?

— Dumnezeule, vorbi Von der Stadt. Cliff, spune-mi repede ce e, înainte să trag.

— Nu trage. Nu se mişcă.

— Dar... ce e?

— Nu ştiu.

Glasul savantului tremură straniu, nesigur.

Fiinţa din iazul de lumină era scundă, nu cu mult peste un metru. Scundă şi dezgustătoare. Aducea vag cu un om, dar avea membre disproporţionate, mâini şi picioare strâmbe, groteşti. Iar pielea, pielea avea un aspect scârbos, de larvă.

Cel mai urât era însă capul. Mare, mult prea mare faţă de corp, cu toate acestea, nasul şi gura de-abia se ghiceau. Parcă nu avea decât ochi. Doi ochi mari, imenşi, hidoşi, ascunşi acum sub pleoapele de piele albă ca moartea.

Von der Stadt înmărmurise, dar pe Ciffonetto înfăţişarea creaturii îl zgudui. Totuşi el vorbi cel dintâi:

— Priveşte, rosti cu glas încet. Uită-te în palma ei. Cred... cred că-i o unealtă.

Tăcere. Lungă, apăsătoare. Apoi din nou vocea lui Ciffonetto, răguşită:

— Cred că e un om.

*

Greel ardea.

Îl atacase focul. Ochii îl dureau şi închişi. Ştia ce oroare îl pândea dacă i-ar fi deschis. Îl atacase focul. Pielea îl gâdila şi-l durea. Din ce în ce mai tare.

Totuşi, rămase neclintit. Era cercetaş. Avea o datorie de îndeplinit. Răbdă, în timp ce mintea lui se împreuna cu a celor doi.

Şi acolo, în mintea lor, descoperi teama, dar o teamă controlată. Îşi văzu propria imagine prin ochii lor, distorsionată, înceţoşată. Gustă groaza şi repulsia care se războiau într-unui dintre ei. Şi repulsia pură care-l tulbura pe celălalt.

Se înfurie, dar se stăpâni. Trebuie să ajungă la ei. Trebuie să-i conducă la Oameni. Erau orbi şi schilodiţi şi nu-şi puteau înfrâna sentimentele, dar dacă ar înţelege, ar ajuta. Da.

Nu se clinti. Aşteptă. Îl ustura pielea, dar aşteptă.

*

— Aia, vorbi Von der Stadt. Chestia aia e un om?

Ciffonetto dădu afirmativ din cap.

— Trebuie să fie. Are unelte. A vorbit.

Avu o scurtă ezitare.

— Dar... Doamne, nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva. Tunelurile. Bezna. De sute de ani, numai beznă. Nu mi-ar fi trecut prin cap. Atâta evoluţie în aşa de puţin timp.

— Un om? îşi exprimă Von der Stadt iarăşi îndoiala. Eşti nebun. Nici un om nu poate ajunge aşa.

Celălalt nici nu-l auzi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, bolborosi. Ar fi trebuit să bănuiesc. Radiaţiile, bineînţeles. Accelerează mutaţiile. Durată de viaţă mai scurtă, probabil. Ai avut dreptate. Oamenii nu pot trăi cu gângănii şi ciuperci. Nu oamenii ca noi. Aşa că s-au adaptat. S-au adaptat la întuneric şi la tuneluri. A... tresări. Ochii, continuă el, apoi stinse lanterna şi pereţii parcă se

înclinară spre ei. Probabil că sunt sensibili. Îi facem rău. Abate-ţi lanterna.

Tovarăşul lui îi aruncă o privire piezişă.

— E destul de întuneric şi aşa.

Dar îl ascultă. Raza de lumină îşi schimbă direcţia.

— Istorie, spuse Ciffonetto. Un moment care va dăinui prin...

Nu apucă să-şi termine propoziţia. Von der Stadt era tensionat, cu nervii la limită. Când mută lanterna de pe fiinţa din tunel, surprinse o mişcare scurtă prin întuneric. O deplasă înainte şi înapoi, văzu din nou mişcarea şi fixă raza pe şine.

Anterior, fusese gata să tragă, dar ezitase, pentru că fiinţa care aducea a om stătuse nemişcată, dubioasă.

Aceasta de acum nu stătea pe loc. Chiţăia şi mişuna. Şi nici nu era necunoscută.

De data asta, nu mai ezită.

Se auzi un răcnet, urmă o licărire. Apoi încă una.

— L-am nimerit. Un afurisit de şobolan.

*

Şi Greel ţipă.

După usturimea insuportabilă, urmase o clipă de uşurare. Dar numai una. Pe urmă, brusc, îl cotropi suferinţa. Val după val după val. Îl răvăşi, îi strivi gândurile despre oamenii-foc, le strivi teama din mintea lui, îi strivi mânia.

H’ssig era mort. Fratele-de-spirit murise.

Oamenii-foc îl omorâseră.

Urlă de furie amestecată cu durere. Ţâşni în faţă şi ridică suliţa.

Deschise ochii. O scânteiere scurtă, apoi iarăşi durere şi orbire.

Dar scânteierea îi fu de ajuns. Lovi. O dată şi încă o dată. Sălbatic, turbat, lovitură după lovitură, înţepătură după înţepătură.

Pe urmă, din nou, universul se înroşi de durere şi auzi a doua oară zgomotul care adusese moartea lui H’ssig. Se pomeni trântit la pământ şi deschise ochii. Foc, era foc peste tot.

Dar nu ţinu mult. Numai puţin. Imediat lumea se întunecă la loc pentru Greel al Oamenilor.

*

Pistolul încă fumega. Mâna tot nu se mişca. Dar Von der Stadt, cu gura căscată, se holba când la creatura care explodase în tunel, când la sângele care i se scurgea pe uniformă.

După aceea scăpă arma şi-şi duse mâinile în jurul stomacului, în jurul rănilor. Ridică degetele pline de sânge şi se uită mirat la ele, apoi la Ciffonetto.

— Şobolanul, îi spuse cu durere în voce. N-am făcut decât să împuşc un şobolan. Urmărea creatura. De ce, Cliff...

Se prăbuşi. Căzu cu un bufnet. Lanterna clipi de câteva ori şi se stinse.

Bâjbâială prelungă în beznă. În cele din urmă, lanterna celuilalt se aprinse şi savantul, palid ca moartea, îngenunche lângă tovarăşul său.

— Von, rosti el, scuturându-l de uniformă. Eşti teafăr?

Rupse materialul şi văzu carnea sfâşiată.

— Nici măcar nu l-am văzut venind, bolborosea Von der Stadt. Am abătut lanterna, cum mi-ai zis. De ce? N-aveam de gând să-l împuşc. Nu dacă era om. Am împuşcat un şobolan. Un nenorocit de şobolan. Îl urmărea.

Paralizat, Ciffonetto înclină afirmativ din cap.

— N-a fost vina ta. Probabil că l-ai speriat. Dar acum ai nevoie de îngrijire. Te-a rănit grav. Crezi că poţi să ajungi până în tabără?

Nu mai aşteptă răspunsul. Vârî braţul sub al lui, îl ridică în picioare şi începu să-l care în jos prin tunel, rugându-se să ajungă la peron.

— N-am făcut decât să împuşc un şobolan, repeta întruna Von der Stadt, cu glas uluit.

— Nu te îngrijora. N-are importanţă. O să găsim alţi oameni. O să scotocim în tot sistemul metroului dacă va fi nevoie. O să-i găsim.

— Numai un şobolan. Numai un şobolan.

Ajunseră pe peron. Îl lăsă la pământ.

— Nu pot să urc şi să te car şi pe tine. Va trebui să te las aici. Mă duc după ajutor.

Se îndreptă de spate şi-şi agăţă lanterna de curea.

— Numai un şobolan, repetă Von der Stadt.

— Calmează-te. Chiar dacă n-o să-i găsim, n-am pierdut nimic. Sunt, evident, nişte suboameni. Poate au fost ca noi,

cândva. Dar acum nu mai sunt. Au degenerat. Oricum, n-am avea ce învăţa de la ei.

Dar celălalt nu mai asculta şi nu mai auzea nimic. Stătea pur şi simplu proptit de perete, cu braţele strânse în jurul stomacului, simţind cum i se scurge sângele printre degete, bolborosind la nesfârşit aceleaşi cuvinte.

Ciffonetto se întoarse cu faţa la perete. Câţiva metri până la peron, apoi liftul vechi şi ruginit, ruinele din subsol şi lumina zilei. Trebuia să se grăbească. Von der Stadt nu avea să reziste mult.

Apucă piatra, se trase în sus şi se agăţă de zid disperat, cu mâna liberă pipăind după un punct de sprijin. Încă un efort, mai sus.

Aproape că ajunse, aproape că atinse peronul, când muşchii lui de creatură lunară, flasci, cedară. Un spasm brusc şi mâna îi alunecă. Cealaltă nu reuşi să-i susţină greutatea.

Căzu. Pe lanternă.

Întunericul nu era cel cu care se obişnuise, ci mai dens, mai de nepătruns. Îşi stăpâni urletul.

Când încercă să se ridice, îi dădu drumul. Nu numai lanterna se sparse în căzătură.

Ecoul urletului răsună repetat în tunelul lung şi negru, pe care nu-l vedea. Trecu multă vreme până se stinse. Când, în cele din urmă, nu-l mai auzi, urlă încă o dată. Şi încă o dată.

Într-un sfârşit, răguşit, se opri.

— Von, întrebă el, Von, mă auzi?

Nu primi nici un răspuns. Repetă întrebarea. Să vorbească. Trebuie să vorbească întruna, ca să nu-şi piardă minţile. În bezna din jur, ghici mişcări uşoare la câţiva metri de el.

Von der Stadt chicoti, cu mintea rătăcită în capătul celălalt al infinitului.

— N-a fost decât un şobolan. Un şobolan.

Tăcere. Apoi glasul moale al lui Ciffonetto:

— Da, Von, da.

— N-a fost decât un şobolan.

— N-a fost decât un şobolan.

— N-a fost decât un şobolan.

AŞTEPTÂND ZEFIRUL

TOBIAS S. BUCKELL

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu

Tobias S. Buckell este autorul romanelor *Crystal Rain* şi *Ragamuffin*, precum şi al multor povestiri apărute în reviste ca *Analog* şi *Nature* şi în antologiile *Mojo: Conjure Stories, So Long Been Dreaming* şi *I, Alien*. Are în pregătire culegerea de povestiri *Tides from the New Worlds* şi al treilea roman al său, *Sly Mongoose*.

Originar din Caraibe, a trăit o vreme la bordul unei ambarcaţiuni propulsate de un generator eolian. Ca urmare, consideră de multă vreme că ar fi normal ca un apartament dintr-o zonă plană, cum ar fi un deşert, să fie alimentat cu energie eoliană, iar când a început să facă speculaţii despre un viitor cu mai puţin combustibil fosil, şi-a examinat propriul său trecut pentru o alternativă.

Buckell afirmă că SF-ul postapocaliptic este, adesea, o cale de penitenţă pentru toate păcatele noastre moderne, imaginate sau reale. Oricum, această povestire este, poate, cea mai optimistă din întregul volum.

***

Zefirul întârziase cu aproape cinci zile. Vântul ridica praful în mici fuioare răsucite şi bezmetice, care se prăvăleau haotice pe sol printre rămăşiţele oraşului. Mai departe, dincolo de conturul mătăhălos al clădirilor Super Wal-Mart şi Kroger's, stătea Mara, ştergându-şi lentilele binoclului. Platforma pe care se afla se ridica la treizeci de metri, terminându-se în rezervorul cu apa învolburată care alimenta oraşul, permiţându-i să privească pană aproape de marginea orizontului. Îşi încordă privirile, încercând să distingă conturul familiar al celor patru catarge, ca nişte lame, ale *Zefirului*, însă nu văzu decât coloane de praf.

Vechea autostradă de asfalt, construită pe vremurile îmbelşugate de demult, cedase, în cele din urmă, prafului, în pofida eforturilor intense ale oraşului de a-l ţine la distanţă. Barierele zăceau pe o parte.

Încă mai ştia fiecare buclă sau curbă a autostrăzii, pe care le memorase încă de la doisprezece ani, când îşi dăduse seama că ducea spre alte oraşe şi spre oameni.

— Mara, se întunecă.

— Bine, Ken.

Acesta puse cu grijă binoclul în husa lui şi coborî pe o parte a turnului. Îndepărtându-se de mormanul de praf depus la picioarele acestuia, ea se apropie de bărbat, conturat ca o siluetă masivă în lumina amurgului lăsat pe neaşteptate.

— Mama ta insistă să-ţi vorbească.

Ea nu-i răspunse.

— Vrea să vă împăcaţi.

— Plec. Am tot vrut încă de pe când aveam doisprezece ani. Haide, Ken, nu începe din nou, îi zise şi porni rapid spre casă.

Îşi potrivi pasul cu ea şi, chiar dacă-l vedea cum se întreabă ce să mai spună, observa şi cum examinează ferma aflată la limita câmpului vizual. Ferma lor sfida praful şi vântul cu vegetaţia luxuriantă, însă doar pentru că se afla sub sticla protectoare. Ken se opri discret de două ori, verificând dacă nu erau fisuri în faţada clădirii, zone pe unde încerca întotdeauna să se strecoare praful.

— Generatorul lor eolian e defect. Au nevoie de ajutor. Le-am spus că trec pe la ei mâine.

— Nu prea-mi convine, oftă Mara.

Deschise uşa exterioară şi o lăsă să intre. Îşi scutură cizmele de praf, apoi lăsă uşa să se închidă şi trecu mai departe în timp ce ea trăgea de următoarea. Praful se strecura peste tot şi acoperea totul, în pofida oricăror precauţiuni. Măturile nu aveau nici un fel de spor. În timp ce el îl socotea o necesitate inutilă, ea considera destul de apetisantă ideea unui aspirator.

— Am nevoie de ajutorul tău doar pentru o după-amiază. Te-ai simţi prost să laşi pe cineva fără curent, nu?

Ken avea dreptate, fără generatorul eolian, părinţii ei aveau să rămână fără energie.

— OK, am să dau o mână de ajutor.

Îndemânaticul bărbat pregătise deja cina pentru amândoi. Cu toate că era puţin rece de la stat afară, era minunată.

*

Zefirul avea şase zile de întârziere.

Mara se chinui să urce până pe acoperiş şi i se alătură lui Ken. El aranjase deja piesele generatorului eolian, iar ea de-abia reuşise să treacă de taică-său fără să fie oprită din drum. Mama ei era prin preajmă, având un aer rănit şi neajutorat.

— Pala este în regulă, însă alternatorul e prăjit, se strâmbă Ken.

Destul de uşor de reparat. Generatoarele eoliene nu constau decât dintr-un vechi alternator de maşină, legat de o elice şi un tambur, montate pe acoperiş. Electricitatea din casă depindea de bateriile cu ciclu de durată, care foloseau energia generatoarelor pentru a se reîncărca. Panourile solare funcţionau în unele regiuni, însă aici le năpădea praful şi, spre deosebire de generatoarele eoliene, nu funcţionau noaptea. În plus, era destul de uşor să te strecori afară, până într-o parcare, şi să-ţi iei un alternator dintr-una dintre miile de maşini răposate.

Bănuia că tatăl ei îi chemase în ajutor doar ca s-o atragă la fermă. La naiba!

— Mara, spuse tatăl ei, de lângă şanţul de colectare a prafului. Trebuie să vorbim.

Privi drept peste margine, departe, la întinsul orizont maroniu.

— Uită-te la mine. Am fost aspri cu tine. Ne pare rău.

— Ne place de Ken, pretinse maică-sa de jos. Dar eşti tânără, încă nu poţi să pleci.

— Întoarce-te, scumpo. Ne-ai putea ajuta la fermă. N-ai fi chiar atât de ocupată cum eşti cu el.

Bărbatul reacţionă uitându-se în sus cu un rânjet strâmb. Mara înjură şi-şi dădu drumul de la capătul mai jos al acoperişului, icnind când lovi solul prăfuit. Tatăl ei începu să coboare pe scară, dar ea era deja în docar, ridicând pânza şi smucindu-se înainte pentru a traversa suprafaţa de praf înapoi spre siguranţa relativă oferită de ferma lui Ken, lăsând comentariile plângăreţe ale mamei sale în urmă în aerul amurgului.

La naiba, cum de căzuse într-o asemenea capcană? Părinţii ei făceau totul atât de pe faţă. Şi Ken, se înfurie ea pe drumul înapoi. N-ar fi trebuit s-o ia cu el.

Chiar şi după ce se arătă, pregătind spăşit încă o cină fabuloasă, ea încercă să rămână cu capsa pusă. Însă, în cele din urmă, furia i se risipi, cum se întâmpla întotdeauna.

*

În cea de-a şaptea şi de-a opta zi de aşteptare, recepţia se limpezi destul de mult, astfel încât amândoi putură surprinde

unele transmisiuni dinspre nordul îndepărtat. Ken avea destul curent în bateriile din casă pentru opt ore de emisiuni de televiziune şi se ghemuiră amândoi pe canapea.

*

Începu să se întrebe dacă *Zefirul* se va mai arăta vreodată. Ultima apariţie a fost în urmă cu doi ani, când uriaşa corabie pe roţi intrase în oraş pentru o zi. Negustorii şi comercianţii împodobiseră diferitele sale punţi cu zâmbetele şi tarabele lor.

Aflase din discuţiile cu echipajul că era una dintre puţinele legături pe care oraşele îndepărtate ale Americii le mai aveau cu metropolele şi între ele. Chiar de la colapsul pieţei petroliere, când Orientul Mijlociu a fost nimicit prin atacuri nucleare, iar diferite părţi ale Europei incendiate, ţara încercase să înlocuiască o întreagă infrastructură bazată pe petrol.

După aproape două generaţii, reuşea.

Metropolele foloseau mai multă energie nucleară sau chiar exploatau sistemele de canalizare, însă oraşele mai mici au fost afectate cel mai crunt. Obişnuite cu energia, însă excluse din liniile de alimentare şi izolate, au fost înghiţite de o Eră întunecată. Viaţa se susţinea aici numai prin lucrurile esenţiale: apa şi vântul.

Mara voia să vadă un oraş iluminat luxuriant, punând pe fugă penumbra şi noaptea cu ziua artificială, făcută de mâna omului.

*

În cea de-a zecea zi, Ken o găsi în dormitor, făcându-şi bagajele în graba mare.

— *Zefirul* a fost observat venind dinspre est, spuse, ridicând pe umeri o desagă.

— Eşti sigură că asta vrei?

— Ce?

— Să pleci. Nu ştii ce-i acolo. Locuri ciudate, oameni ciudaţi. Primejdii.

Se uită la el.

— Desigur.

Bărbatul îşi înfipse privirea în pământ.

— Credeam că noi doi împărtăşim ceva, tu şi cu mine.

— Desigur.

Mara se opri.

— Ţi-am tot spus că am să plec.

— Dar am sperat...

— Ken. Nu pot.

— Du-te.

Glasul lui se aspri şi plecă în bucătărie. Ea se aşeză la marginea patului înghiţindu-şi lacrimile, apoi înşfăcă două bagaje şi plecă furioasă.

*

Zefirul rulă pe Strada Mare, încetini până când ajunse aproape la pas pentru a permite oamenilor să alerge pe lângă el şi să sară pe punte. Copii se îmbulzeau de o parte şi de alta şi comerţul neînduplecat mergea fără oprire. Cele patru catarge înalte se ridicau deasupra clădirilor cu două-trei etaje din oraş. Arătau ca nişte aripi verticale şi se foloseau de aceleaşi principii fizice. Aerul care traversa marginea mai scurtă a catargului ca o lamă crea un gol, ceea ce punea în mişcare roţile masive ale navei.

Mara urma mulţimea nerăbdătoare din spatele corăbiei. Din când în când, dădea din cap spre câte un chip familiar.

Mărgele de plastic, mai preţioase ca aurul, din cauza rarităţii petrolului, erau înşirate pe tejghelele care ieşeau în afara navei. Se îndreptă cu pas rapid spre una dintre acestea, dar se pomeni împiedicându-se de o figură familiară.

— Unchiule Dan?

— Salut.

O apucase de braţ, strângând-o cu nădejde. Mara văzu conturul masiv al *Zefirului* îndepărtându-se încet. Încercă să se smulgă din strânsoare, dar nu reuşi. Tatăl ei îşi făcea loc prin mulţime.

— Tată! Ce se întâmplă?

— Este pentru binele tău, zise unchiul Dan. Nu ştii ce faci.

— Ba da, ţipă ea, lovindu-l în fluierele picioarelor.

Mulţimea din jur nu le dădea nici o atenţie vizibilă, deşi ştia că până la căderea serii evenimentul va fi principalul subiect de discuţii în oraş.

Se milogi, se rugă, ţipă şi lovi, zgârie şi se luptă. Însă bărbaţii familiei erau hotărâţi. O încuiară în pivniţă.

— Vei ieşi de aici după ce pleacă *Zefirul*, îi promise mama.

Nu erau nici un fel de ferestre. Nu putea decât să-şi imagineze ieşirea lentă din oraş a corăbiei. Încercă să adopte o expresie curajoasă, apoi se ghemui într-un colţ şi plânse. După

aceea bătu cu pumnii în uşă, însă nu veni nimeni să-i dea drumul.

*

Pivniţa era confortabilă. Cuibul familiei, dotat cu mai multe canapele şi covor. Cineva crăpă uşa şi, uitându-se afară, Mara presupuse că era pe la amurg. Ken coborî prudent treptele.

— Eu sunt.

— Presupun că şi tu eşti băgat în asta, nu?

— De fapt, nu. Familia ta vrea ca eu să-ţi bag minţile-n cap. N-am să te mint. Vreau să rămâi, dar să te ţină aici, aşa, este ridicol.

— Cu cât stăm mai mult departe de oraşe, cu atât mai demenţială va deveni situaţia.

— Poate că da. Familia ta este înspăimântată. Nu vor să te piardă.

— Asta nu le dă nici un drept să mă încuie aici, ca pe un câine nenorocit! ţipă.

Ken veni mai aproape.

— Docarul meu cu pânze este afară. Nu trebuie decât să ajungi până acolo. Eşti o navigatoare mai bună decât oricine altcineva, odată urcată în el, nu te depăşeşte nimeni. *Zefirul* mai poate fi prins din urmă. Oricum, nu mi-a plăcut niciodată de unchiul tău.

Ridică privirile spre el şi-l îmbrăţişă îndelung.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

— Dacă te mai întorci vreodată în oraş, caută-mă.

— Ai să vii cu mine atunci?

— Întreabă-mă asta atunci.

Ken se desprinse şi urcă treptele.

— Stai pe-aproape.

Se aruncă asupra unchiului şi tatălui ei, doborându-i cu un urlet puternic. Mara trecu de ei în fugă, pierzându-şi doar un pantof, ţâşnind pe lângă mama ei şi ajungând în curte.

Pânza docarului se umflă pocnind şi zvâcni luând-o peste nisipuri înainte ca ea să se uite peste umăr pentru a vedea două siluete apărând în cadrul uşii, privind-o cum se duce. Nimeni nu catadicsi s-o urmărească. Ştiau cu toţii cât de pricepută era.

*

Îi luă câteva ore bune până când i se arătară cele patru catarge. Putea auzi strigăte îndepărtate în timp ce examina uriaşa corabie de uscat.

— Ahoy, *Zefirule*! strigă.

Cineva coborî o scară, iar ea se căţără. Docarul cu pânză se duse într-o parte şi se răsturnă în nisip, frângându-şi în două micul său catarg. Se simţi uşor eliberată când ateriză zâmbind pe punte.

Negustorul cu scara se dădu într-o parte, lăsând să treacă un ofiţer îmbrăcat în kaki.

— În ultimele câteva ore te-am urmărit cum te apropiai. Ne-a plăcut cum te-ai folosit de vânt.

— Poţi descifra hărţile? întrebă o femeie în uniformă, care purta şnururi ciudate la umeri.

— Nu.

— Cauţi ceva de lucru la bordul navei?

— Da, rosti şi simţi cum i se strânge stomacul.

— Atunci o să te învăţăm cum să citeşti hărţile. Îi întinse mâna. Bun venit la bord, copilă. Eu sunt căpitanul Shana. Dacă mă înfrunţi sau îmi oferi vreun alt motiv, te arunc peste bord şi te las vulturilor. Ai înţeles?

— Da, doamnă.

— Bine. Daţi-i un hamac.

Rămase pe puntea *Zephyrului*, gustând clipa. Apoi un bărbat în uniformă o atinse pe umăr.

— Nu-i vorba aici de jocuri şi distracţii, ci de muncă grea, dar merită. Vino.

Mara se opri şi privi spre orizontul neted, plin de versiuni ispititoare ale viitorului. Apoi îl urmă sub punte.

SĂ NU DISPERI

JACK McDEVITT

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

Jack McDevitt a scris peste zece romane, inclusiv capodopera despre era postapocaliptică *Eternity Road*, în care întâlnim acelaşi univers ca în povestirea următoare. Textele sale au apărut în revistele *Analog, Asimov’s* şi *F&SF*, dar şi în numeroase antologii. A fost nominalizat de treisprezece ori la Premiul Nebula, pe care l-a câştigat prima oară în 2007, pentru romanul *Exploratorul*[11]. *The Hercules Text*, primul său roman, a primit Premiul Locus, iar *Omega* a fost răsplătit cu John W. Campbell Memorial.

Să nu disperi este povestea lui Chaka Milana, o femeie care pleacă din oraşul ei natal în căutarea unui loc legendar, unde se ascund secretele Constructorilor de Drumuri, acei meşteri aproape mitici care au durat benzile de beton de pe suprafaţa pământului şi ruinele oraşelor cu turnuri atât de înalte, încât nu-ţi ajunge o zi întreagă să te sui în vârf. Pe parcursul călătoriei, Chaka întâlneşte avatarul istoric al unui bărbat pe care nu-l recunoaşte, dar pe care cititorii îl vor identifica fără îndoială.

***

Începu să plouă când aruncau ultimele lopeţi de ţărână pe mormânt.

Quait lăsă bărbia în piept şi murmură obişnuitul rămas-bun. Chaka se uită la monumentul comemorativ de lemn pe care scria numele lui Flojian, data naşterii şi a morţii şi inscripţia DEPARTE DE CASĂ.

Nu fusese prea apropiată de el. Un bărbat egocentric, care găsea mereu motiv să se plângă şi întotdeauna ştia mai bine decât alţii ce trebuia făcut. Dar puteai conta pe el că-şi făcea treaba ca lumea, iar acum nu mai rămăseseră decât ei doi.

Quait îşi încheie vorbele, ridică privirea şi îi făcu semn din cap. Venise rândul ei. Bine că s-a terminat. Amărâtul căzuse în cap de pe acoperişul unei ruine şi în următoarele patru zile nu prea avuseseră ce să facă pentru el. Ce mod stupid, chiar tâmpit de a muri.

— Flojian, zise, o să ne lipseşti.

Rostise doar atât pentru că erau cuvinte sincere şi pentru că ploua tot mai tare.

---

[11] Ed. Nemira, 2008 (n. red.).

Se întoarseră la cai. Quait vârî lopata sub şa şi încălecă în stilul lui stângaci, care o făcea întotdeauna să se întrebe dacă Lightfoot n-o să-l azvârle pe partea cealaltă.

Stătea şi se uita la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, ştergându-se cu palma pe obraz.

Îşi trăsese pălăria până peste ochi. Ploaia i se scurgea de pe bor pe umeri.

— E timpul să renunţăm. Să mergem acasă. Dacă putem.

Cerul bubui. Întunericul se îngroşa.

— Nu-i cel mai bun moment să discutăm.

Aşteptă să încalece şi ea. Ploaia bătea pământul moale şi se izbea de copaci.

Chaka întoarse privirea spre mormânt. Flojian zăcea acum printre ruine, îngropat, ca ele, sub dealurile unduioase şi pădurea întinsă. I-ar fi plăcut un asemenea mormânt, se gândi. Se dădea în vânt după lucrurile moarte de mult. Se înveli strâns cu jacheta şi urcă în şa. Quait îşi mână calul la trap.

Îl îngropaseră în vârful celei mai înalte creste din regiune. Acum călăreau de-a lungul ei, croindu-şi drum printre mulaje de beton sparte, buşteni pietrificaţi şi metal ruginit – rămăşiţele lumii vechi, care se scufunda lent în pământ. Timpul se purtase blând cu ruinele: pământul şi iarba rotunjiseră dărâmăturile, se răspândiseră peste ele, le tociseră marginile ascuţite. În cele din urmă, îşi zise, nu va mai rămâne nimic, iar vizitatorii vor sta pe ruine fără să aibă habar de existenţa lor.

Quait se aplecă în ploaie, cu pălăria trasă până peste ochi, cu mâna dreaptă pe coasta lui Lightfoot. Arăta blazat, extenuat şi descurajat şi ea înţelese pentru prima oară că şi el renunţase. Că nu mai aştepta decât să apară altcineva care să ia asupra sa responsabilitatea de a recunoaşte eşecul.

Coborâră de pe creastă şi o luară printr-o trecătoare îngustă, mărginită de blocuri de piatră şi dale.

— Te simţi bine? întrebă el.

Nu avea nimic. Era speriată. Stoarsă de puteri. Se întreba ce le vor spune văduvelor şi mamelor când vor ajunge acasă. La plecare, fuseseră şase la număr.

— Da. Mă simt bine.

Grota se deschidea în faţa lor, o gură neagră, pătrăţoasă, cu margini calcaroase, pe jumătate ascunsă de ferigi. Lăsaseră

un foc aprins, aşa că înăuntru era cald şi bine. Descălecară şi conduseră caii în peşteră.

Quait aruncă nişte butuci în flăcări.

— E frig afară, spuse el.

Un fulger lumină intrarea.

Aşezară ceainicul la fiert pe un bolovan, hrăniră şi adăpară caii, se schimbară cu haine uscate şi se prăbuşiră în faţa focului. Nu scoaseră o vorbă multă vreme. Înfăşurată într-o pătură, Chaka se bucura că e cald şi nu mai stă în ploaie. El notă câte ceva în jurnal, încercând să marcheze mormântul lui Flojian, ca să fie găsit de alţi călători, dacă mai apărea vreunul. După un timp, oftă şi ridică privirea, dar nu o îndreptă spre ea, ci undeva nu foarte departe, în spatele ei.

— Chiar crezi că ar trebui să ne întoarcem?

— Da. Cred că ne-a ajuns. E vremea să mergem acasă.

Quait mişcă aprobator din cap.

— Mă calcă pe nervi gândul că revenim în felul ăsta.

— Şi pe mine. Dar e vremea.

Era greu de spus ce anume fusese cândva grota. Nu arăta ca o peşteră obişnuită. Pereţii erau artificiali. Orice culoare ar fi avut la început, se ştersese complet. Cenuşii, pătaţi, se arcuiau într-un tavan înalt. Erau brăzdaţi de un tipar de diagonale, probabil în scop decorativ. Peştera era largă, mai mare decât sala de consiliu, în care intrau o sută de persoane; şi cobora mult în adâncime, sub deal. Câţiva kilometri buni, probabil.

De obicei, Chaka ocolea ruinele, dacă putea. Nu-i era uşor, pentru că se întindeau peste tot, dar printre ele se adăposteau tot felul de creaturi şi zidurile erau periculoase, aşa cum descoperise Flojian. Oricând putea să-ţi cadă tavanul în cap sau să se prăbuşească podeaua sub tine sau să păţeşti cine ştie ce alt accident. Însă adevăratul ei motiv era că auzise prea multe poveşti despre fantomele şi demonii dintre zidurile care stăteau să se dărâme. Nu era superstiţioasă şi n-ar fi recunoscut că e neliniştită pentru nimic în lume în faţa lui Quait. Însă nu se ştie niciodată...

Descoperiseră peştera după ce Flojian se rănise şi se mutaseră în ea, recunoscători pentru adăpost, dar acum de-abia aşteptau să plece.

Tunetele zguduiau zidurile şi ploaia răpăia ritmic pe creastă. După-amiaza nu se terminase, dar lumina zilei se stinsese deja.

— Cred că e gata ceaiul, spuse ea.

Bărbatul scutură nemulţumit din cap.

— Nu suport să mă dau bătut. O să ne întrebăm întotdeauna dacă nu cumva se află după dealul următor.

Chaka tocmai ridicase ceainicul şi turna lichidul în căni când trăsnetul bubui exact deasupra lor.

— A fost foarte aproape, remarcă, bucuroasă de refugiul din peşteră.

Quait zâmbi, îşi luă cana şi o ridică ironic, mimând un toast în cinstea forţelor care sălăşluiau prin preajmă.

— Poate ai dreptate. Poate ar trebui să înţelegem aluzia.

*

Trăsnetul a fost atras de o traversă mâncată de rugină, un bloc masiv şi diform care ieşea din coasta dealului. Energia s-a scurs în pământ. Dar o parte din ea a atins un cablu îngropat, l-a străbătut până jos, la o cutie de racord, s-a scurs în mai mulţi conductori şi a aprins câteva panouri vechi. Unul dintre ele a transmis energie unui sistem auxiliar demult adormit, altul a activat o serie de senzori care au început să capteze sunetele din peşteră, iar altul, după întârzierea de rigoare, a acţionat un comutator şi a activat singurul program care mai funcţiona.

*

Mâncară zdravăn. Chaka dăduse de dimineaţă peste un curcan ghinionist şi Quait venise cu câteva fructe şi biscuiţi proaspeţi. Provizia de vin o băuseră de mult, dar la câţiva metri de peşteră curgea un pârâu cu apă curată şi rece.

— Nu mi se pare că avem motive să credem că suntem aproape. Nici măcar nu sunt sigură că mai cred în el. Chiar dacă e acolo, preţul e prea mare.

Furtuna se potoli odată cu lăsarea nopţii. Ploaia nu se opri, dar picurii alunecau uşor, ca stropii de ceaţă.

Tovarăşul ei vorbi toată seara despre ambiţiile lui, despre cât de important era pentru el să afle cine fuseseră constructorii vastelor oraşe răspândite prin sălbăticie şi ce se întâmplase cu ei şi despre învăţarea magiei străvechi. Oricum, ea are dreptate, repeta, privind-o, oprindu-se scurt ca să-i dea ocazia să-l întrerupă. Paza bună trece primejdia rea.

— Poţi să fii convins, îl asigură Chaka.

Era cald lângă foc şi, după un timp, Quait adormi. Slăbise zece kilograme de când plecaseră din Illyria, cu zece săptămâni înainte. Îmbătrânise şi-şi pierduse jovialitatea care-o atrăsese la el în primele zile. Nu se mai gândea decât la treburile lui acum.

Încercă să-şi alunge disperarea. Erau departe de casă, singuri, într-o zonă sălbatică, plină de barbari şi demoni şi oraşe moarte, în care sclipeau lumini, cânta muzica din senin şi obiectele se mişcau singure. Se făcu mică sub pături şi ascultă apa curgând din copaci. Un butuc trosni şi căzu în foc.

*

Nu era sigură ce anume o deşteptase, dar se trezise brusc, cu simţurile alerte.

Luna contura o siluetă care stătea la gura peşterii şi privea afară, luminată din spate de foc.

Lângă ea, pieptul lui Quait se ridica şi cobora liniştit.

Dormise cu capul pe desaga şeii. Cu gesturi insesizabile, scoase pistolul dinăuntru.

Silueta părea să fie un bărbat cu talie groasă, în straie neobişnuite. Purta o jachetă asortată cu pantalonii negri, o pălărie cu vârf rotund şi avea baston. În jurul gurii sclipea, când mai slab, când mai puternic, o lumină roşie. Chaka simţi miros de buruieni aprinse.

— Nu mişca, spuse ea încet, ridicându-se să înfrunte apariţia. Am pistol.

Bărbatul se răsuci, o privi mirat şi un nor de fum se ridică deasupra capului său. Pufăia din ceva. Iar mirosul era dezgustător.

— Văd. Sper că n-o să-l foloseşti.

Nu se arătă prea impresionat.

— Nu glumesc.

— Îmi cer scuze, zise el şi zâmbi. N-am vrut să te trezesc.

Avea o cămaşă albă, iar la gât îşi legase, drept papion, o panglică albastru-închis cu buline albe. Era cărunt, cu trăsături aspre, aproape fioroase. Avea ceva de buldog în el. Făcu doi-trei paşi şi-şi scoase pălăria.

— Ce cauţi aici? Cine eşti?

— Aici locuiesc, domniţă.

— Unde?

Chaka îşi plimbă privirea pe zidurile goale, care parcă prindeau viaţă printre pâlpâiri.

— Aici.

Bărbatul ridică braţul să arate peştera, apoi avansă încă un pas. Ea se uită la armă, apoi din nou la el.

— Destul, îl opri. Să nu crezi c-o să ezit.

— Sunt convins că n-ai ezita, domniţă, rosti şi trăsăturile dure se înmuiară într-un surâs blând. Nu sunt periculos, să ştii.

— Eşti singur? întrebă ea, aruncând o privire rapidă în spate.

Nimic nu tulbura adâncul peşterii.

— Acum, da. Înainte, a fost şi Franklin pe-aici. Şi Abraham Lincoln. Şi un cântăreţ american. Cânta la chitară, din câte ţin minte. De fapt, am fost foarte mulţi înainte.

Nu-i plăcea cum decurgea conversaţia. Avea senzaţia că bărbatul vrea să-i distragă atenţia.

— Fără surprize, altfel primul glonţ e pentru tine.

— Mă bucur că am musafiri din nou. Ultimele dăţi când am rătăcit primprejur, n-am văzut pe nimeni în clădire.

— Zău? Care clădire?

— Da, da, atrăgeam mulţimi uriaşe, dar au dispărut băncile şi galeria.

Îşi plimbă încet privirea de jur împrejur.

— Oare ce s-o fi întâmplat?

— Cum te cheamă?

O privi uimit. Aproape şocat.

— Nu ştii?

Se propti în baston şi o examină îndeaproape.

— Atunci nu cred că mai are rost să stăm de vorbă.

— De ce-ar trebui să te cunosc? Nu ne-am întâlnit niciodată. Speră să primească un răspuns. Când văzu că-l aşteaptă degeaba, adăugă: Eu sunt Chaka din Illyria.

Bărbatul se înclină discret.

— Păi, ţinând cont de circumstanţe, cred că trebuie să-mi spui Winston, răspunse şi îşi strânse haina pe lângă corp. Trage curentul. Nu vrei să mergem mai aproape de foc, Chaka din Illyria?

Dacă ar fi avut intenţii rele, ea şi Quait ar fi fost deja morţi. Sau mai rău. Coborî braţul şi vârî arma la curea.

— Mă mir că am dat peste cineva aici. Nu te supăra, dar locul ăsta arată părăsit de multă vreme.

— Da, cam aşa arată, nu?

Femeia se uită la însoţitorul ei. Habar n-avea ce se petrece în jur. N-ar fi fost de nici un ajutor dacă tukii i-ar fi atacat pe furiş în toiul nopţii.

— Pe unde ai umblat?

— Poftim?

— Noi suntem aici de câteva zile. Tu unde-ai fost?

Bărbatul păru nesigur.

— Nu ştiu exact. Dar am fost pe aici, fără îndoială. Întotdeauna sunt aici, răspunse şi se aşeză încet, întinzând mâinile spre foc. Ce bine e!

— E frig.

— N-ai cumva nişte coniac?

Ce-o fi coniacul?

— Nu. N-avem.

— Păcat. Le prieşte oaselor bătrâne, zise, după care scutură din umeri şi se uită în jur. Ciudat. Ştii ce s-a întâmplat?

— Nu, făcu ea, fără să înţeleagă întrebarea. N-am idee.

Winston îşi puse pălăria în poală.

— Locul arată părăsit, remarcă el, dând parcă un înţeles special senzaţiei de paragină. Îmi pare rău, dar n-am auzit niciodată de Illyria. Pe unde se află, dacă nu te superi?

— La câteva săptămâni de drum spre sud-vest. În valea Mawagondi.

— Înţeleg, rosti şi din vocea lui reieşi limpede că nu pricepea. Şi Mawagondi cine sunt?

— E un râu. Chiar n-ai auzit de el? Se uită fix în ochii ei.

— Mă tem că multe sunt lucrurile de care n-am auzit, spuse şi păru că se întristează. Tu şi cu prietenul tău plecaţi acasă?

— Nu. Căutăm Adăpostul.

— Puteţi să rămâneţi aici. Dar eu nu cred c-o să vi se pară prea confortabil.

— Nu, mulţumesc. Eu m-am referit la Adăpost. Sună ciudat, ştiu.

Winston dădu din cap a înţelegere şi-şi încreţi fruntea. În ochi i se citea focul mocnit al gândurilor.

— E cumva lângă Boston?

Chaka aruncă o privire spre Quait şi se întrebă dacă să-l trezească sau nu.

— Nu ştiu. Unde-i Bostonul?

Întrebarea aduse un surâs larg pe chipul lui Winston.

— Din câte se vede, unul dintre noi e pierdut cu totul. Oare cine-o fi?

Femeia văzu licărul din privirea lui şi-i întoarse zâmbetul, înţelese ce spunea el cu accentul lui bizar: amândoi se rătăciseră.

— Unde-i Bostonul? repetă ea.

— La şaizeci de kilometri spre răsărit. Tot înainte pe şosea.

— Care şosea? Nu-i nici una pe-aici. Cel puţin eu n-am văzut vreuna.

Capătul ţigării se lumină, apoi scăpără.

— Vai de mine. Trebuie să fi trecut vreme lungă.

Chaka îşi ridică genunchii şi-i cuprinse cu braţele.

— Winston, să ştii că nu înţeleg o iotă din ce vorbim.

— Nici eu, răspunse şi o ţinti cu privirea. Ce e Adăpostul ăla?

— Nu vorbeşti serios, replică şocată de ignoranţa lui.

— Ba cât se poate. Fii bună şi lămureşte-mă.

La urma urmei, bărbatul locuia în pustietate. De ce se aştepta să ştie?

— Adăpostul a fost casa lui Abraham Polk, îi explică ea, cu mult optimism.

Winston scutură tâmp din cap.

— Mai încearcă o dată.

— Polk a trăit la sfârşitul erei Constructorilor de Drumuri. Ştia că lumea se prăbuşeşte, că oraşele sunt pe moarte. A salvat cât a putut. Comorile. Ştiinţa. Istoria. Totul. Şi le-a depozitat într-o cetate cu intrarea pe sub mare.

— Intrare pe sub mare. Şi cum îţi propui să pătrunzi?

— Nu cred c-o să intrăm. Cred c-o să renunţăm în momentul ăsta şi-o să ne întoarcem acasă.

Winston mişcă aprobator din cap.

— Se stinge focul, observă el.

Chaka aţâţă flacăra şi aruncă un butuc în ea.

— Nimeni nu ştie precis unde a locuit Polk. Poate că nu-i decât o legendă.

Gura peşterii se umplu de lumină. Peste câteva clipe bubui tunetul.

— Când spui Adăpost, parcă spui Camelot, rosti el.

Ce naiba era Camelotul?

— Mi-ai dat de înţeles, continuă Winston după ce-şi luă o pauză să mai tragă din buruiana pe care-o fuma, că lumea de afară e o ruină.

— Vai de mine, nu! Lumea de afară e minunată.

— Dar sunt ruine?

— Da.

— Multe?

— Sufocă pădurile, râurile gem de ele, zac în apele puţin adânci din porturi. Le vezi peste tot. Unele, ciudat, sunt chiar active. De exemplu, am văzut un tren care mergea fără mecanic.

— Şi despre constructori ce ştii?

— Foarte puţin. Mai nimic, ridică Chaka din umeri.

— Secretele lor sunt încuiate în Adăpostul ăla?

— Da.

— Pe care vrei să renunţi să-l mai cauţi.

— Suntem extenuaţi.

— Curiozitatea ta mobilizatoare îmi taie respiraţia.

La dracu'.

— Uite, pentru tine e uşor să condamni, să ne arăţi cu degetul. Habar n-ai prin ce-am trecut. Nici prin cap nu-ţi trece.

Winston o fixă din priviri.

— Sunt convins. Dar răsplata e pe măsură. Şi marea e aproape.

— N-am rămas decât noi doi.

— Nu mulţimea hotărăşte cotiturile istoriei. Nici prudenţa. Căpitanul singuratic e cel care îi stabileşte întotdeauna cursul.

— S-a terminat. Avem noroc dacă ajungem acasă întregi.

— E posibil să ai dreptate. Sigur că a urmări scopul mai departe presupune să rişti mult. Dar trebuie să hotărăşti dacă răsplata e sau nu pe măsură.

— Să hotărâm. Nu sunt singură în aventura asta.

— El îţi va respecta hotărârea. De tine depinde.

Chaka îşi stăpâni lacrimile de furie.

— Am făcut destule. Ar fi lipsit de raţiune să continuăm.

— Valoarea raţiunii e deseori exagerată. Rezonabil ar fi fost să se accepte oferta lui Hitler în 1940.

— Ce-ai zis?

Winston făcu întrebarea uitată cu un gest.

— N-are importanţă. Însă raţiunea, sub presiune, naşte prudenţă, când, de fapt, e nevoie de curaj.

— Nu sunt laşă.

— Nici n-am zis.

Muşcă zdravăn din buruiană. Un norişor albastru pluti spre Chaka. O usturară ochii şi se dădu înapoi.

— Eşti fantomă?

Întrebarea nu suna deloc aiurea.

— Bănuiesc că da. Sunt ceva ce-a rămas după ce s-a retras fluxul, explică el şi ochii îi luciră intens. Mă întreb, oare, dacă nici un om în viaţă nu-şi mai aminteşte de un eveniment, mai are el vreo semnificaţie? Dacă e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată?

Quait se foi în somn, dar nu se trezi.

— Sunt convinsă că nu ştiu răspunsul.

Clipe lungi trecură în tăcere.

Winston se ridică în picioare.

— Nu stau bine aici.

Chaka crezu că-şi exprimă nemulţumirea faţă de ea.

— Pământul e prea tare pentru un bătrân. Şi, bineînţeles, ai dreptate: tu trebuie să hotărăşti dacă vei merge mai departe. Camelot a fost un tărâm al lui nicăieri-niciodată. Valoarea lui a constat în faptul că a existat numai ca idee. Poate că tot aşa e şi cu Adăpostul.

— Nu, ripostă ea. Adăpostul există.

— Şi a pornit cineva în căutarea lui?

— Nimeni. Misiunea noastră e a doua care eşuează. Nu cred că vor urma şi altele.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să te întrebi de ce ai bătut tot drumul până aici? De ce au murit camarazii tăi? Ce anume cauţi?

— Bani. Atât. Manuscrisele vechi sunt nepreţuite. Am fi ajuns renumiţi în toată Liga. De-asta am venit.

Winston îi aruncă o privire gânditoare.

— Atunci du-te înapoi. Dacă nu-i decât o afacere la mijloc, renunţă şi investeşte-ţi banii în imobiliare.

— Ce-ai zis?

— Dar aş vrea să-ţi atrag atenţia că nu astea sunt motivele pentru care ai riscat atât de mult. Şi că vrei să te întorci pentru că ai uitat de ce ai venit.

— Nu-i adevărat, protestă Chaka.

— Ba cum să nu. Vrei să-ţi spun eu de ce ai străbătut o lume străină, în speranţa că, poate, *poate*, vei găsi un loc pe jumătate mitic?

Imaginea lui păru că se pierde, un moment nu mai avu aceeaşi consistenţă.

— Adăpostul nu are nimic de-a face cu faima sau bogăţia. Dacă l-ai găsi, dacă ai fi în stare să-i descifrezi secretele, le-ai avea pe amândouă, cu condiţia să te poţi întoarce acasă cu ele. Dar atunci ai dobândi un lucru infinit mai valoros şi cred că ţi-ai dat seama de asta: ai descoperi cine eşti cu adevărat. Ai afla că eşti fiica unui popor care a proiectat Acropolele, care a scris tragedia *Hamlet*, care a vizitat lunile lui Neptun. Ai auzit de Neptun?

— Nu, nu cred.

— Atunci am pierdut totul. Dar poţi recupera. Dacă vrei. Şi dacă nu vrei tu, atunci altcineva. Dar merită, indiferent de preţ.

Într-o clipă, bărbatul se făcu una cu întunericul.

— Winston, nu te mai văd. Mai eşti aici?

— Da. Sistemul e vechi şi nu rezistă mult la sarcină.

Chaka se uita prin el.

— Chiar eşti o fantomă.

— E posibil să nu reuşeşti. Nimic nu e sigur, decât greutăţile şi încercările. Dar îndrăzneşte. Să nu te dai bătută niciodată.

Îl privi cu ochi mari.

— Să nu disperi.

O străbătu un fior, senzaţia că mai fusese cândva aici, că îl cunoscuse pe bărbat în altă viaţă.

— Mi se pare că te cunosc. Ţi-am văzut fotografia undeva?

— Sunt sigur că nu ştiu.

— Poate din cauza cuvintelor tale. Au ecou.

Winston o fixă din ochi.

— Se prea poate.

Chaka vedea prin el gura peşterii şi câteva stele.

— Nu uita, orice s-ar întâmpla, tu te numeri printre cei aleşi. Un grup de elită, mândru, de fraţi. Şi de surori. Nu vei fi singură niciodată.

Îl privi până când nu rămase din el decât licărul ţigării.

— Ceea ce cauţi tu e adevăratul tău sine.

— Presupui foarte multe.

— Te cunosc, Chaka.

Dispăruse complet. Numai vocea rămase:

— Ştiu cine eşti, iar tu eşti pe cale să afli.

*

— Winston era prenumele sau numele lui? întrebă Quait când puneau şaua pe cai.

— Acum, că m-ai întrebat, îmi dau seama că nu ştiu, se încruntă ea. Nu ştiu nici dacă a fost adevărat sau nu. N-a lăsat nici o urmă. Nimic.

Bărbatul privi soarele la răsărit. Cerul era senin.

— Aşa se petrec lucrurile pe-aici. Unele sunt iluzii; altele nu. Dar aş fi vrut să mă trezeşti.

— Şi eu.

Încălecă şi-l bătu uşor pe Brak pe umăr.

— Zicea că marea e la numai şaizeci de kilometri de aici. Simţeau în jurul lor un aer călduţ de primăvară.

— Vrei să mergem mai departe?

— Quait, ai auzit vreodată de Neptun?

— Camaradul ei scutură din cap.

— Poate că acolo ar trebui să facem următoarea încercare.

CAND SYSADMINII CONDUCEAU LUMEA

CORY DOCTOROW

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu

Cory Doctorow este autorul romanelor *Down and Out în the Magic Kingdom, Eastern Standard Tribe, Someone Comes to Town, Someone Leaves Town*, şi *Little Brother*[12], urmând unul cu titlul de lucru *Themepunks*[13]. Povestirile sale, apărute în diferite reviste, de la *Asimov's Science Fiction* şi până la *Salon.com* au fost adunate în culegerile *A Place So Foreign and Eight More* şi *Overclocked: Stories of the Future Present*. A câştigat de trei ori Premiul Locus, fiind laureat al premiului canadian Starburst şi nominalizat pentru Hugo şi Nebula, iar în anul 2000 a primit Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor debutant. Este şi coeditor al *Boing Boing*, un „dosar online de lucruri minunate".

Când sysadminii conduceau lumea a apărut prima dată în revista online *Jim Baen's Universe*, şi a fost distinsă cu Premiul Locus 2007 pentru cea mai bună nuvelă. În această proză, sysadminii – administratorii de sisteme computerizate – se refugiază în centrele lor de reţele operaţionale după ce o serie de dezastre pun capăt civilizaţiei. Se presupune că Internetul a fost proiectat să supravieţuiască şi unei lovituri nucleare; în această povestire, Doctorow – fost administrator de sistem el însuşi – se întreabă: Dacă Internetul a *supravieţuit* apocalipsei, ce vor face tehnicienii supravieţuitori după ce lumea s-a sfârşit?

***

Când telefonul special al lui Felix sună la ora două dimineaţa, Kelly s-a răsucit spre el şi i-a dat un pumn în umăr şuierând:

— De n-ai oprit blestemăţia asta înainte de culcare?

— Pentru că sunt de gardă, răspunse el.

— Nu eşti un nenorocit de doctor, zise ea, lovindu-l în timp ce el se ridica la marginea patului, trăgându-şi pantalonii pe care-i lăsase pe podea înainte de culcare. Eşti un nenorocit de *administrator de sistem*.

— E datoria mea, făcu el.

— Te muncesc ăştia ca pe un catâr al guvernului. Ştii că am dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, acum eşti tată, nu

---

[12] În pregătire la Ed. Nemira (n. red.).

[13] *Un miliard de şanse*, Ed. Tritonic, 2007 (n. red.).

poţi s-o iei la goană la miezul nopţii când rezerva de pornoşaguri a nu ştiu cui s-a epuizat. Nu răspunde la telefon.

Ştia că ea are dreptate. Răspunse la telefon.

— Routerele principale căzute. BGP-ul[14] nu răspunde.

Glasului mecanic al sistemului de monitorizare nu-i păsa dacă era înjurat, aşa că îşi dădu drumul şi asta-l făcu să se simtă puţin mai bine.

— Poate că reuşesc să repar totul de aici.

Se putea loga la un UPS de la cutii pentru a separa şi reporni routerele. Însă UPS-ul se afla într-un netblock diferit, cu propriile sale routere şi cu sursele independente de alimentare neîntreruptibilă.

Kelly se ridicase acum în capul oaselor, o siluetă greu de distins pe tăblia patului.

— În cei cinci ani de căsătorie n-ai fost niciodată în stare să repari nimic de aici.

De data asta greşea, el repara lucrurile de acasă mai tot timpul, însă o făcea discret şi fără nici un tărăboi, aşa că ea n-aveam cum să ştie. Şi avea şi dreptate – dispunea de consemnări în jurnalul de activitate care arătau că, după ora unu noaptea, nu mai putea fi reparat nimic fără să fie nevoie să ajungă la cutii. Legea Perversiunii Universale Infinite, adică Legea lui Felix.

Cinci minute mai târziu, era la volanul maşinii. Nu reuşise să rezolve problema de acasă. Routerele independente din netblock erau şi ele deconectate. Ultima oară când se întâmplase aşa ceva, un imbecil de muncitor constructor intrase cu lama unui excavator prin magistrala principală în centrul de date, iar Felix se alăturase grupului de cincizeci de sysadmini furioşi, aşezaţi la marginea gropii rezultate din această acţiune, înjurându-i pe sărmanii nenorociţi care lucrară neîncetat să reconecteze zece mii de fire.

Telefonul îi mai sună de două ori în maşină, iar el îl lăsă să se audă în instalaţia stereo şi ascultă raportul sistemului mecanic prin difuzoarele mari, pentru başi, despre cum şi mai multe sisteme din infrastructura reţelei erau acum decuplate. Apoi sună Kelly.

— Salut.

---

[14] „Border Gateway Protocol”, protocolul de rutare folosit în nucleul Internetului (n. tr.).

— Nu te încorda, se simte după vocea ta.

El zâmbi fără să vrea. „Verificat, fără încordare.”

— Te iubesc, Felix.

— Eu sunt cu totul nebun după tine. Culcă-te la loc.

— 2.0 e treaz.

Copilul fusese numit Beta Test pe vremea când se afla încă în pântecele ei, iar când i se rupsese apa, el primise un telefon şi o zbughise din birou strigând:

— *Tocmai a sosit Gold Masterul!*

Au început să-i spună 2.0 încă înainte să fi apucat să termine primul său ţipăt.

— Ticălosul ăsta mic s-a născut să sugă ţâţă.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Aproape că ajunsese la centrul de date. La ora două dimineaţa nu era deloc trafic. Încetini şi trase pe dreapta în faţa intrării în garaj. Nu voia să piardă apelul ei în subteran.

— Nu-i vorba de faptul că m-ai trezit. Eşti acolo de şapte ani. Ai trei subalterni care răspund în faţa ta. Pasează-le lor apelurile. Tu ţi-ai făcut datoria cu vârf şi îndesat.

— Nu-mi place să le cer subalternilor să facă ceva ce eu n-aş face.

— Dar ai făcut deja. Te rog, nu-mi place deloc să mă trezesc singură noaptea. Atunci mi-e cel mai dor de tine.

— Kelly…

— Nu mai sunt furioasă. Acum doar mi-e dor de tine. Când eşti lângă mine, visez frumos.

— OK, făcu el.

— Aşa, pur şi simplu?

— Exact. Pur şi simplu. Nu te pot lăsa să visezi urât şi mi-am făcut datoria. De acum înainte, mai răspund la apelurile de noapte doar ca să-mi acopăr concediile.

— Sysadminii nu-şi iau concediu, râse ea.

— Acesta îşi va lua. Îţi promit.

— Eşti minunat. Oh, fir-ar, 2.0 tocmai şi-a golit fişierele peste halatul meu de baie.

— Aşa, băiatul tatei.

— Da, chiar aşa.

Închise, iar el îşi conduse maşina până în parcarea centrului de date, arătându-şi insigna şi ridicând o pleoapă grea,

pentru a lăsa sistemul de scanare a retinei să arunce o privire cuprinzătoare asupra ochiului său înceţoşat de somn.

Se opri lângă un automat să-şi ia un baton energizant de guarana/medafonil şi o ceaşcă de cafea într-o concentraţie letală, ca pentru roboţi, turnată într-un ambalaj cu protecţie împotriva vărsării accidentale, steril, cu supapă de sorbit. Înfulecă imediat batonul energizant şi sorbi din cafea, apoi permise uşii interioare să-i descifreze geometria palmară şi să-l ţină o clipă în loc. Se deschise cu un oftat şi aerul sub presiune din sas năvăli asupra sa. Trecu, în sfârşit, în sanctuarul interior.

Era un balamuc. Cuştile erau proiectate să permită un spaţiu de manevră în jurul lor pentru doi sau trei sysadmini. Fiecare centimetru cub de spaţiu rămas era plin de suporturi cu servere, routere şi harduri care huruiau. Înghesuiţi printre ele, stăteau nici mai mult, nici mai puţin de douăzeci de sysadmini. Era o adevărată convenţie de tricouri negre cu sloganuri ininteligibile şi de burţi revărsate peste centurile cu telefoane mobile şi scule multifuncţionale.

În mod normal, într-o cuşcă practic ar fi trebuit să îngheţi, însă toate acele trupuri omeneşti supraîncălzeau spaţiul mic şi închis. Cinci sau şase feţe se ridicară şi zâmbiră când trecu el. Doi îl salutară pe nume. Îşi strecură burta printre dulapuri şi cuşti, spre suporturile Ardent din spatele încăperii.

— Felix.

Vorbise Van, care nu era de serviciu în noaptea aceea.

— Ce faci aici? Nu-i nevoie ca mâine să fim amândoi zob.

— Poftim? O, cutia mea este acolo. Sistemul a căzut în jurul orei 1.30 şi-am fost trezit de monitorul meu. Ar fi trebuit să te sun şi să-ţi spun că vin, te-aş fi scutit de un drum.

Propriul server al lui Felix, o cutie împărţită împreună cu alţi cinci amici, se afla într-un suport cu un etaj mai jos. Se întrebă dacă şi el era offline.

— Care-i treaba pe-aici?

— Atac masiv cu un vierme rapid. Un imbecil cu activitate zero până acum a făcut ca toate cutiile Windows din reţea să ruleze teste Monte Carlo pe fiecare bloc IP, inclusiv pe IPv6. Toate sistemele mari Cisco rulează interfeţe administrative peste v6, şi toate clachează dacă primesc mai mult de zece teste simultan, ceea ce înseamnă că aproape toate racordurile au căzut. Şi DNS-ul e zburat din sistem, e ca şi cum cineva ar fi

minat zona de transfer azi-noapte. O, mai e şi un email şi un component IM care transmite mesaje destul de veridice tuturor celor din lista de adrese, borând dialoguri Eliza[15], care-ţi blochează contul de email logat deja şi te obligă să deschizi un troian.

— Doamne!

— Mda.

Van era un sysadmin de tip doi, trecea de un metru optzeci, avea părul strâns într-o coadă de cal la spate şi un proeminent măr al lui Adam. Tricoul lăsat pe pieptul lui plat proclama: CHOOSE YOUR WEAPON şi înfăţişa un şir de zaruri RPG poliedrice.

Felix era sysadmin de tip unu, cu o greutate suplimentară în jurul taliei de treizeci-treizeci şi cinci de kilograme şi o barbă curată şi stufoasă, care-i acoperea bărbia dublă. Pe tricoul său scria HELLO CTHULHU şi înfăţişa un Cthulhu isteţ, fără gură, în stilul Hello Kitty.

Se cunoşteau de vreo cincisprezece ani, după ce se întâlniseră pe Usenet, apoi ajunseseră f2f la sesiunile de bere de la Toronto Freenet, la vreo câteva întruniri Star Trek şi, în cele din urmă, Felix îl angajase să lucreze cu el la Ardent. Van era de nădejde şi metodic. Şcolit ca inginer electrician, ţinea un vraf de carnete de notiţe cu spirală, umplute cu detalii legate de fiecare măsură luată de el vreodată, înregistrată cu ora şi data.

— Nici măcar o singură greşeală de utilizator de data asta, zise Van.

Troienii de email intrau în această categorie – dacă oamenii ar fi fost destul de isteţi să nu deschidă fişiere ataşate suspecte, troienii de email n-ar mai exista. Însă viermii care mâncau routerele Cisco nu erau o problemă creată de utilizatori, ci o eroare a inginerilor de sistem incompetenţi.

— Nu, e de la Microsoft, făcu Felix. De fiecare dată când sunt la lucru la două dimineaţa, este ori vorba de greşeala vreunui utilizator, ori de la Microsoft.

*

Sfârşiră prin a decupla de la Internet routerele alea afurisite. Desigur, nu Felix se ocupă, deşi era foarte tentat să

[15] „Eliza Dialogue”, faimos program de inteligenţă artificială din anii ‘60, care simula comportamentul unui psiholog conversând cu pacienţii (n. tr.).

treacă la fapte şi să le rebooteze după ce le oprise interfeţele IPv6. Toată treaba a fost executată de două namile de Afurisiţi de Operatori din Iad, care trebuiră să răsucească două chei în acelaşi timp ca să aibă acces la cuşcă, precum paza de la un siloz nuclear. Nouăzeci şi cinci la sută dintre convorbirile la mare distanţă din Canada treceau prin această clădire. Avea un sistem de securitate *mai bun* decât majoritatea silozurilor nucleare pentru rachetele Minuteman.

Felix şi Van puseră blocurile Ardent înapoi online, câte unul o dată. Erau infestate cu viermi, iar readucerea routerelor înapoi online nu făcea decât să expună blocurile din aval atacurilor. Fiecare bloc de pe Internet era înecat de viermi sau crea atacuri de acest tip sau ambele. Felix reuşi să ajungă la NIST şi Bugtraq după vreo sută de încercări şi descărcă actualizări de kernel, care ar trebui să reducă încărcătura de viermi intraţi în unităţile din grija sa.

Era zece dimineaţa şi era suficient de flămând să înfulece şi curul unui urs mort, însă se apucă să recompileze kernelurile şi readuse unităţile înapoi online. Degetele lungi ale lui Van zburdau peste tastatura de administrare, avea limba uşor ieşită în afară în timp ce derula pentru fiecare unitate statistici de încărcare.

— Am avut două sute de zile de funcţionare încărcate pe Greedo, zise Van.

Acesta era cel mai vechi server din suport, încă din timpurile când îşi denumeau blocurile după personajele din Star Wars. Acum toate purtau nume după ştrumfi şi, cum aceştia se sfârşiseră, începuseră cu personajele din lumea MacDonald, începând cu laptopul lui Van, devenit Primarul McCheese.

— Greedo va străluci din nou, spuse Felix. Am jos un 486 cu un timp de funcţionare de mai bine de cinci ani. O să-mi frângă inima când va trebui să-i dau un reboot.

— La ce rahat etern mai foloseşti tu un 486?

— La nimic. Dar cine-ar putea opri o unitate cu cinci ani de funcţionare? Asta ar fi ca şi cum ţi-ai eutanasia bunica.

— Vreau să halesc ceva.

— Îţi spun eu ce facem. Întâi repunem cutia ta în funcţiune, pe urmă pe a mea, apoi te iau la Lakeview Lunch pentru o pizza ca mic dejun şi poţi să-ţi iei liber restul zilei.

— S-a făcut. Omule, eşti prea bun pentru noi, trupeţii. Ar trebui să ne ţii într-un puţ şi să ne snopeşti, aşa cum fac toţi ceilalţi şefi. E tot ce merităm.

*

— E telefonul tău, zise Van.

Felix se extrase dintre măruntaiele vechiului 486, care refuzase să mai pornească. „Împrumutase” o altă sursă de alimentare de la nişte tipi care derulau o operaţiune de spam şi încerca să o adapteze. Îl lăsă pe Van să-i întindă telefonul, care-i căzuse de la centură în timp ce se chinuia să ajungă în spatele unităţii.

— Hei, Kel.

Se auzea un zgomot de fond ciudat, ca un târşâit. Să fi fost sarcini electrostatice? Împroşca 2.0 apa în cadă?

— Kelly?

Linia era moartă. Încercă să sune, dar nu auzi nimic, nici sunetul de apel, nici căsuţa vocală, nimic. În cele din urmă, telefonul său intră în faza de temporizare şi anunţă: NETWORK ERROR.

— Fir-ar să fie, zise el încet.

Îşi fixă telefonul la centură. Voia să ştie când avea de gând să ajungă sau poate dorea să-i spună să cumpere ceva. I-ar lăsa un mesaj în căsuţa vocală..

Tocmai testa sursa de curent, când telefonul sună din nou. Îl înşfăcă febril şi răspunse.

— Kelly, hei, ce se întâmplă?

Se sili să elimine iritarea din voce. Se simţea vinovat: practic, obligaţiile sale faţă de Ardent Financial LLC încetaseră odată ce serverele erau din nou online. Ultimele trei ore petrecute aici fuseseră o ambiţie personală, chiar dacă avea intenţia de a-i taxa şi pentru asta.

La capătul celălalt se auzeau scâncete.

— Kelly?

Simţi cum se albeşte şi cum vârfurile degetelor îi amorţesc.

— Felix, zise ea, aproape de neînţeles printre bocete. E mort, oh, Doamne, e mort!

— Cine? *Cine*, Kelly?

— Will.

Will? se gândi el. *Cine mă-sa-i...* Căzu în genunchi. William era numele pe care-l trecuseră în certificatul de naştere, deşi îi spuneau tot timpul 2.0. Scoase un sunet îndurerat, ca un lătrat stins.

— Mi-e rău, continuă ea. Nici nu mai pot să stau în picioare. Oh, Felix, te iubesc atât de mult.

— Kelly? Ce se întâmplă?

— Toţi, toată lumea... N-au mai rămas decât două canale la televizor. Doamne, Felix, pe geam arată ca la învierea morţilor.

O auzi încercând să vomite. Telefonul începu s-o ia razna, aruncându-i zgomotul vomitatului ei ca un generator de ecouri.

— Rămâi acolo, strigă el când legătura se întrerupse.

Formă 911, dar telefonul îi anunţă, iarăşi, NETWORK ERROR, imediat ce atinse tasta SEND.

Îl înşfăcă pe Primarul McCheese de la Van şi-l cuplă la cablul de reţea al vechiului 486, lansă un Firefox din linia de comandă şi căută pe Google website-ul poliţiei metropolitane. Repede, dar nu cu febrilitate, căută un formular de contact online. Nu-şi pierdea niciodată capul. Rezolva problemele, iar intratul în panică nu ducea la nimic bun.

Găsi un formular şi scrise detaliile discuţiei cu Kelly ca şi cum ar fi completat un raport de devirusare, degetele i se mişcau repede, făcând o descriere completă, apoi acţionă comanda TRIMITE.

Van citise totul peste umărul său.

— Felix... începu el.

— Doamne, rosti acesta.

Se ridică încet în picioare de pe podeaua cuştii. Van luă laptopul şi încercă câteva site-uri de ştiri, însă toate dădeau eroare. Era imposibil de spus dacă era aşa pentru că se petrecea ceva îngrozitor sau pentru că reţeaua ceda sub asaltul super-viermelui.

— Trebuie să ajung acasă.

— Te duc eu, se oferi Van. Poţi continua să-ţi suni soţia.

Se îndreptară spre lifturi. Una dintre cele câteva ferestre ale clădirii era acolo, un hublou gros, blindat. Se uitară prin el în timp ce aşteptau ascensorul. Nu era prea multă circulaţie pentru o zi de miercuri. Erau cumva mai multe maşini de poliţie ca de obicei?

— *Oh*, *Doamne*... făcu Van, arătând cu mâna.

Turnul CN, o structură uriaşă, subţire ca un ac şi la fel de vizibilă ca un elefant alb, se înălţa la est de ei. Era înclinat, ca o creangă ieşită din nisipul umed. Oare era în mişcare? Da. Se înclina, încet, însă câştiga viteză, căzând spre nord-est, spre cartierul financiar. Trecu într-o secundă de momentul de echilibru şi se zdrobi. Simţiră unda de şoc, apoi auziră întreaga clădire zguduindu-se de pe urma impactului. Un nor de praf se ridică dintre rămăşiţe şi percepură alte tunete pe măsură ce clădirea cea mai înaltă din lume se prăbuşea, lovind clădire după clădire.

— Centrul de Transmisiuni se duce, zise Van.

Era clădirea CBC, care se prăbuşea într-o mişcare lentă. Oameni fugind în toate părţile fură zdrobiţi de tencuiala căzută. Văzută prin hublou, scena părea un script CGI descărcat de pe un site de schimb de fişiere.

Sysadminii se înghesuiau acum în jurul lor, înghiontindu-se să vadă distrugerile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă unul.

— CN Tower s-a prăbuşit, spuse Felix.

Suna foarte detaşat, chiar şi pentru propriile sale urechi.

— Să fi fost virusul?

— Viermele? Poftim? făcu şi-l examină pe individ, un tânăr administrator de tip doi, cu numai un mic colac de grăsime în jurul taliei.

— Nu viermele. Am primit un e-mail cum că întregul oraş este în carantină din cauza nu ştiu cărui virus. O armă biologică, se pare, răspunse şi îi întinse BlackBerry-ul său.

Fu atât de absorbit de raport – în aparenţă un forward din partea ministerului canadian al sănătăţii încât nici nu observă că se stinseseră toate luminile. Apoi îşi dădu seama şi puse BlackBerry-ul înapoi în palma proprietarului, scoţând un scâncet slab.

*

Generatoarele intrară în funcţiune un minut mai târziu. Sysadminii se îmbulziră pe scări. Felix îl apucă pe Van de braţ şi-l trase înapoi.

— Poate că ar trebui să aşteptăm în cuşcă până se mai liniştesc lucrurile.

— Dar cum rămâne cu Kelly?

Felix se simţea de parcă era gata să vomite.

— Ar trebui să ne întoarcem acum în cuşcă.

Aceasta avea filtre de aer pentru microparticule.

Alergară pe scări în sus spre cuşca cea mare. Felix deschise uşa şi apoi o lăsă să se închidă şuierând în urma lor.

— Felix, trebuie să te întorci acasă...

— Este o armă biologică. Un supervirus. Vom fi OK aici. Atâta timp cât ţin filtrele.

— Poftim?

— Intră pe IRC.

Van luă Primarul McCheese, iar Felix se folosi de Ştrumfiţă. Trecură prin canalele de chat până când găsiră unul cu nişte nick-uri familiare.

> pentagonul s-a dus/casa albă la fel
> VECINUL MEU BORĂŞTE SÂNGE DE LA BALCON ÎN SAN DIEGO
> Cineva a dărâmat Castraveciorul[16]. Bancherii fug din City ca şobolanii.
> Am auzit că şi Ginza[17] arde

Felix scrise: Sunt în Toronto. Tocmai am văzut cum s-a prăbuşit CN Tower. Am văzut rapoarte despre arme biologice, ceva cu acţiune foarte rapidă.

Van citi şi rosti:

— Nu ştii cât e de rapidă. Poate că am fost cu toţii contaminaţi cu trei zile în urmă.

Felix închise ochii.

— Dacă ar fi aşa, cred că am simţi ceva simptome.

> Se pare că un puls electromagnetic a ras Hong Kong-ul, poate şi Parisul – imaginile de pe satelit în timp real le arată într-o beznă totală, iar blocurile de reţea de acolo nu execută nici o rutare.
> Eşti în Toronto?

Era un utilizator cu un nick neobişnuit.

---

[16] „The Gherkin”, zgârie-nori din centrul financiar al Londrei (n. tr.).

[17] Cartier select din Tokyo (n. tr.).

> Da, pe Front Street
> soră-mea se află la Univ Toronto şi nu reuşesc s-o prind, poţi s-o suni?
> Telefoanele-s praf

Tasta uitându-se la mesajul NETWORK ERROR.

— Am un soft pentru telefon pe Primarul McCheese, făcu Van, lansând aplicaţia voice-over-IP. Tocmai mi-am amintit.

Felix îi luă laptopul şi făcu numărul de telefon de acasă. Sună o dată, apoi se auzi un sunet monoton, gălăgios, ca o sirenă de ambulanţă într-un film italian.

> Telefoanele-s praf

Scrise din nou.

Se uită în sus, la Van, şi văzu că umerii lui slăbănogi tremurau puternic.

— Băga-mi-aş picioarele. E sfârşitul lumii.

Felix se decuplă de la IRC o oră mai târziu. Atlanta arsese. Manhattanul era fierbinte de tot – suficient de radioactiv încât să compromită webcamerele din Lincoln Piaza. Toată lumea dădea vina pe Islam, asta până când fu destul de clar că Mecca ajunsese o groapă fumegândă, iar membrii familiei regale saudite fuseseră spânzuraţi înaintea palatelor lor.

Îi tremurau mâinile, iar Van plângea discret în colţul cel mai îndepărtat al cuştii. Încercă din nou să sune acasă, apoi la poliţie. Sistemul nu funcţiona mai bine decât la ultimele douăzeci de încercări.

Se băgă în boxa lui de jos şi se repezi la corespondenţa pe email. Spam, spam, spam. Şi mai mult spam. Mesaje automate. Iată un mesaj urgent de la sistemul de detecţie a pătrunderilor neautorizate în cuşca Ardent. Îl deschise şi-l citi repede. Cineva încerca într-un mod brutal şi repetat să pătrundă în routere. Nu semăna cu semnătura unui vierme. Urmări calea atacului şi descoperi că provenea din aceeaşi clădire, de la un sistem aflat într-o cuşcă de la etajul inferior. Existau proceduri pentru astfel de situaţii. Scană portul atacatorului şi descoperi că portul 1337 era deschis – 1337 era un „leet” sau „elită” în codul hackerilor, care înlocuia cifrele cu litere. Era acel tip de port pe care un vierme l-ar fi lăsat deschis pentru a se strecura în sistem şi pleca oricând. Căută pe Google vulnerabilităţi cunoscute care să

fi lăsat un sistem de ascultare pe portul 1337, restrânse căutările bazându-se pe sistemul de operare cu acces pe baza amprentei palmare al serverului compromis şi, în cele din urmă, îi dădu de capăt.

Era un vierme străvechi, unul împotriva căruia fiecare unitate ar fi trebuit să fie imunizată cu ani de zile în urmă. Nici o problemă. Avea un client pentru el şi îl folosi pentru a-şi crea un cont de root în unitate, în care se logă şi aruncă o privire prin sistem.

Mai era un utilizator conectat, „scaredy”, verifică sistemul de monitorizare a proceselor şi descoperi că acesta multiplicase toate cele câteva sute de procese care-l sondau pe el şi o grămadă de alte cutii.

Deschise o fereastră de chat:

> încetează să-mi sondezi serverul

Se aşteptă la urlete, vinovăţie sau negare. Fu cât se poate de surprins.

> Eşti la centrul de date de pe Front Street?
> Da
> Doamne, credeam că sunt ultimul în viaţă. Eu mă aflu la etajul patru. Cred că afară a avut loc un atac cu o armă biologică. Nu vreau să părăsesc acest spaţiu steril.

Felix expiră zgomotos.

> Mă sondai ca să mă faci să-ţi iau urma?
> Mda
> Isteaţă chestie

Şmecher, ticălosul!

> Mă aflu la etajul şase, mai am pe cineva cu mine.
> Ce ştii?

Felix adăugă logul de la IRC şi aşteptă până când celălalt digeră tot. Van se ridică şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Ochii-i erau sticloşi.

— Amice?

— Trebuie să mă piş.

— Nu deschizi uşa. Am văzut o sticlă goală de Mountain Dew în coşul de gunoi de acolo.

— Bine.

Se duse ca un zombi la coşul de gunoi şi luă sticla goală. Se întoarse cu spatele.

> Eu sunt Felix
> Will

Simţi cum i se strânge stomacul când se gândi la 2.0.

— Felix, cred că trebuie să ies, zise Van, care se deplasa deja spre uşă.

Lăsă tastatura şi se săltă în picioare, aruncându-se spre el şi placându-l înainte de a atinge uşa.

— Van, spuse el, privind direct în ochii sticloşi, confuzi ai prietenului său. Uită-te la mine!

— Trebuie să plec. Trebuie să merg acasă şi să hrănesc pisicile.

— E ceva afară, ceva cu acţiune rapidă şi letală. Poate va fi împrăştiat de vânt. Poate că a şi fost. Dar vom rămâne aici până ştim sigur sau până când nu vom mai avea de ales. Stai jos. Şezi.

— Mi-e frig.

Se făcea tot mai rece. Lui Felix i se făcuse pielea de găină pe braţe, picioarele şi le simţea ca nişte blocuri de gheaţă.

— Lipeşte-te de servere, lângă găurile de eşapare. Profită de aerul cald.

Găsi un suport şi se ghemui lângă el.

> Mai eşti acolo?
> Da, pun la punct ceva logistică
> Cât mai durează până putem ieşi?
> N-am nici o idee

Apoi, pentru o bună bucată de vreme, nu mai scrise nici unul nimic.

Felix trebui să se folosească de două ori de sticla de Mountain Dew. Apoi Van o folosi şi el iarăşi. Felix încercă să-şi sune din nou soţia. Website-ul poliţiei metropolitane era mort.

În cele din urmă, se lăsă să alunece pe servere şi-şi cuprinse genunchii cu mâinile, plângând ca un copil.

După un minut, colegul veni şi i se aşeză alături, cuprinzându-l cu braţul de după umeri.

— Sunt morţi. Kelly şi f... fiul meu. Familia mea nu mai e.

— N-ai de unde să ştii.

— Sunt destul de sigur. Doamne, s-a terminat cu toate, nu-i aşa?

— Mai ardem câteva ore pe aici şi după aia ieşim. Lucrurile s-ar putea întoarce curând la normal. Pompierii se vor ocupa de toate. Vor mobiliza armata, va fi OK.

Pe Felix îl dureau coastele. Nu mai plânsese de când... de când se născuse 2.0. Îşi strânse şi mai tare genunchii.

Apoi se deschise uşa.

Cei doi sysadmini care intraseră aveau ochii injectaţi. Unul purta un tricou pe care scria TALK NERDY TO ME, iar celălalt avea unul cu Electronic Frontiers Canada.

— Haideţi, făcu TALK NERDY. Ne adunăm cu toţii la ultimul etaj. Urcaţi pe scări.

Descoperi că-şi ţinea respiraţia.

— Dacă-i vreun agent patogen în clădire, suntem toţi contaminaţi, continuă TALK NERDY. Deci, luaţi-o din loc, ne întâlnim acolo.

— Mai este unul la etajul şase, făcu Felix ridicându-se în picioare.

— Da, Will, am dat de el. E sus.

TALK NERDY era unul dintre Ticăloşii de Operatori din Infern care decuplase marile routere. Felix şi Van urcară încet treptele, paşii lor răsunând pe culoarele pustii. După atmosfera îngheţată din cuşcă, în casa scărilor te simţeai ca într-o saună.

La ultimul etaj era o cantină, cu toalete care funcţionau, apă şi cafea, automate pentru mâncare. În faţa fiecăruia era câte o coadă dezordonată. Toţi evitau privirile celuilalt. Se întrebă care dintre ei era Will şi apoi se aşeză la coada automatului care vindea mâncare.

Se alese cu încă două batoane energizante şi o ceaşcă enormă de cafea cu vanilie înainte de a rămâne fără fise. Van găsi nişte locuri la masă pentru amândoi, iar Felix puse marfa înaintea lui şi se aşeză la coadă la toaletă.

— Lasă-mi şi mie ceva, zise el, azvârlindu-i colegului său un baton energizant.

În momentul când se aşezară cu toţii, după ce fuseseră evacuaţi din cuşti, TALK NERDY şi prietenul său se întoarseră. Făcură curăţenie la casieria de la capătul zonei cu preparate culinare şi primul se urcă pe stand. Încet, încet, discuţiile se opriră.

— Eu sunt Uri Popovich, iar el este Diego Rosenbaum. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit aici. Iată ce ştim absolut sigur: clădirea este de trei ore alimentată numai de generatoare. Observaţiile vizuale indică faptul că suntem singura clădire din zona centrală din Toronto în care mai este energie electrică şi ar trebui să ne mai ţină încă trei zile. Dincolo de aceste uşi există un agent patogen, de origine necunoscută. Ucide rapid, în câteva ore, şi se împrăştie prin aerosoli. Te contaminezi cu el respirând aer infectat. Nimeni nu a mai deschis uşile exterioare ale acestei clădiri de la cinci dimineaţa încoace. Nimeni nu le va deschide decât după ce dau eu semnalul. Atacurile asupra tuturor oraşelor importante din lume a provocat haos în rândul serviciilor de urgenţă. Atacurile sunt electronice, biologice, nucleare, prin explozii convenţionale, toate de foarte mare anvergură. Sunt inginer pe probleme de securitate şi de unde vin eu astfel de atacuri în serie sunt, de regulă, privite ca oportuniste: gruparea B aruncă în aer un pod pentru că toată lumea este ocupată de atacul cu o armă radiologică a grupării A. O chestie isteaţă. O celulă Aum Shinrikyo din Seul a lansat un atac cu gaze în metroul de acolo, pe la ora două dimineaţa, ora locală, acesta fiind evenimentul cel mai timpuriu pe care-l putem localiza, aşa că acela s-ar putea să fi fost punctul de plecare. Suntem foarte siguri că Aum Shinrikyo n-ar fi putut organiza un astfel de prăpăd: nu au nici o acţiune de război informaţional la activ şi nu au dovedit niciodată sofisticarea organizatorică necesară pentru a distruge atâtea ţinte dintr-odată. Adică nu sunt destul de deştepţi pentru aşa ceva. Rămânem aici, deocamdată, până când arma biologică va fi identificată şi dispersată. Vom supraveghea suporturile şi vom

avea grijă ca reţelele să funcţioneze. Aceasta este o infrastructură esenţială şi este treaba noastră să ne asigurăm că merge strună. În momente de urgenţă naţională, responsabilitatea în această direcţie se dublează.

Unul dintre sysadmini ridică mâna. Era foarte îndrăzneţ îmbrăcat în tricoul lui verde, cu Incredibilul Hulk, iar ca vârstă, unul dintre cei foarte tineri.

— Cine-a murit de ai ajuns tu rege?

— Controlez principalul sistem de securitate, cheile pentru toate cuştile şi parolele pentru uşile spre exterior. Apropo, acum sunt încuiate. Eu i-am adunat pe toţi aici şi am convocat întrunirea. Nu-mi pasă dacă altcineva vrea să preia afacerea, este una de căcat. Dar cineva trebuie s-o facă.

— Ai dreptate, zise puştiul. Şi pot s-o fac la fel de bine ca tine. Numele meu este Will Sario.

Popovich privi în direcţia lui.

— Ei bine, dacă mă laşi să termin ce am de spus, poate că am să-ţi predau steagul după aceea.

— Atunci termină odată.

Sario îi întoarse spatele şi se duse la fereastră. Se uită absorbit afară. Privirea lui Felix era atrasă în aceeaşi direcţie şi văzu mai mulţi nori grei de fum ridicându-se dinspre oraş.

Popovich pierduse momentul.

— Aşa că asta vom face, încheie el.

Puştiul privi în jur după un moment de tăcere prelungită.

— O, acum a venit rândul meu?

Se auziră mai multe chicoteli sonore.

— Iată ce cred: omenirea se duce naibii. Au fost lansate atacuri coordonate asupra fiecărei piese critice din cadrul infrastructurii. Există o singură cale prin care aceste lovituri au putut fi atât de bine coordonate: via Internet. Chiar dacă acceptaţi teza că atacurile sunt toate oportuniste, trebuie să ne întrebăm cum poate fi organizat aşa ceva în câteva minute: prin Internet.

— Deci tu crezi că ar trebui să oprim Internetul?

Popovich râse puţin, dar încetă când văzu că Sario nu spune nimic.

— Am văzut azi-noapte un atac care aproape că a lichidat tot Internetul. Un mic DoS[18] pe routerele esenţiale, un mic DNS-foo[19] şi cade lat ca fata popii. Poliţaii şi militarii sunt o gaşcă de rataţi tehnofobi, de-abia dacă folosesc reţeaua. Dacă-l oprim, provoacă dezavantaje masive atacatorilor, fiind doar un inconvenient pentru apărători. Când va fi cazul, îl vom reface.

— M-ai dat pe spate, zise Popovich.

Rămăsese, literalmente, cu gura căscată.

— E cât se poate de logic, făcu Sario. Multora nu le place să se joace cu logica atunci când ea dictează decizii dure. Este o problemă cu oamenii, nu cu logica.

Zumzetul conversaţiilor se transformă într-un muget.

— LINIŞTE! urlă Popovich.

Discuţiile scăzură în intensitate cu un decibel. Urlă din nou, bătând cu piciorul pe tejgheaua casieriei. În cele din urmă, se instaură un simulacru de ordine.

— Vorbiţi pe rând.

Era roşu ca racul, ţinând mâinile în buzunare.

Un sysadmin era pentru rămânerea pe loc. Altul pentru plecare. Ar trebui să se ascundă în cuşti. Să-şi facă un inventar al resurselor şi să numească un administrator-şef. Ar trebui să iasă şi să caute poliţia sau să se ofere voluntari la spitale. Ar trebui să aleagă apărători care să păzească uşa de la intrare.

Felix descoperi, spre surprinderea sa, că era cu mâna pe sus. Popovich îi făcu semn.

— Numele meu este Felix Tremont, zise el ridicându-se pe una dintre mese şi scoţându-şi PDA-ul. Vreau să vă citesc ceva: „Guverne din Lumea Industrializată, voi, uriaşi uzaţi, de carne şi oţel, vin din Cyberpaţiu, noua casă a Minţii. În numele viitorului, vă cer vouă, care aparţineţi trecutului, să ne lăsaţi în pace. Nu sunteţi bine veniţi printre noi. Nu deţineţi nici o suveranitate asupra locului unde ne adunăm. Nu avem nici un guvern ales, nici nu intenţionăm să alegem vreunul, aşa că mă adresez vouă cu nici o altă autoritate mai mare decât cu cea cu care vorbeşte întotdeauna libertatea. Declar spaţiul social global pe care-l construim liber de tiraniile pe care vreţi voi să ni le impuneţi. Nu

[18] „Denial of Service”, atac informaţional realizat prin expedierea de pachete imense de informaţii (n. tr.).
[19] Atac asupra „Domain Name System”, sistemul care gestionează numele de domenii (n. tr.).

aveţi nici un drept moral să ne conduceţi, nici nu posedaţi alte metode de coerciţie de care să avem motive reale să ne temem. Guvernele îşi trag prerogativele lor juste din consimţământul celor guvernaţi. Nu l-aţi solicitat şi nici nu l-aţi primit pe al nostru. Nu v-am invitat. Nu ne cunoaşteţi, nici pe noi, nici lumea noastră. Cyberspaţiul nu se află între frontierele voastre. Să nu credeţi că l-aţi putea construi, de parcă ar fi un proiect de clădiri publice. Nu puteţi. Este un act al naturii şi creşte de la sine prin forţa acţiunilor noastre colective.” Acesta este un pasaj din Declaraţia de Independenţă a Cyberspaţiului. A fost scrisă acum doisprezece ani. L-am crezut unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care le-am citit vreodată. Am vrut ca fiul meu să crească într-o lume în care cyberspaţiul este liber şi să contamineze cu această libertate lumea reală, astfel ca spaţiul cărnii să devină şi el mai liber.

Înghiţi un nod şi se frecă la ochi cu dosul palmei. Van îl bătea stângaci pe pantof.

— Fiul meu cel minunat şi frumoasa mea soţie au murit astăzi. La fel, milioane de oameni. Oraşul este, literalmente, în flăcări. Metropole întregi au dispărut de pe hartă.

Se îneca cu un scâncet şi înghiţi din nou.

— Peste tot în lume, oameni ca noi sunt adunaţi în clădiri ca aceasta, încercând să-şi revină după atacul cu viermele de azi-noapte, când s-a întâmplat dezastrul. Avem energie independentă. Mâncare. Apă. Reţeaua, pe care băieţii răi o folosesc atât de bine şi de care băieţii buni n-au ştiut niciodată. Nutrim aceeaşi dragoste pentru libertate care provine din responsabilitatea faţă de reţea şi preocuparea faţă de ea. Suntem responsabili de cel mai important mecanism organizaţional şi guvernamental pe care l-a cunoscut lumea vreodată. În acest moment, suntem lucrul cel mai apropiat de forma unui guvern existent acum în lume. Geneva este un crater. East River este în flăcări, iar clădirea ONU a fost evacuată. Republica Extinsă a Cyberspaţiului a trecut prin această furtună practic neatinsă. Suntem custozii unei maşinării nemuritoare, monstruoase şi minunate, una cu potenţialul de a construi o lume mai bună. Nu am pentru ce altceva să mai trăiesc.

În ochii lui Van apăruseră lacrimile. Nu era singurul. Nu l-au aplaudat, dar făcură ceva mai bun. Menţinură o linişte

respectuoasă, totală, preţ de secunde care se întinseră până la un minut.

— Şi cum facem aşa ceva? zise Popovich, fără nici o urmă de sarcasm.

Newsgrupurile se umplură rapid. Le anunţau pe news.admin.net-abuse.email, acolo unde se adunau toţi luptătorii împotriva spamurilor şi unde exista o camaraderie profundă în faţa atacului concertat.

Noul grup era alt.november5-disaster.recovery, împreună cu .recovery.governance, .recovery.finance, .recovery.logistics şi .recovery.defense venind din urmă. Binecuvântat fie alt.hierarchy şi toţi cei care navighează cu el.

Sysadminii depăşiră faza de muncă brută. Googleplexul era online, cu credincioasa Regină Kong aflată la comanda unei găşti de trupeţi pe role, care bântuiau prin giganticul centru de date decuplând cutiile moarte şi lovind comutatoarele de reboot. Arhiva Internetului era offline în Presidio, dar copia sa din Amsterdam era activă şi redirecţionară DNS-ul, aşa că aproape că nu mai era nici o diferenţă. Amazonul era mort. PayPal funcţiona. Blogger, Type-Pad şi Livejournal funcţionau toate, umplându-se de milioane de postări plasate de supravieţuitorii înspăimântaţi, înghesuindu-se la căldura electronică.

Postările de fotografii de pe Flickr erau oribile. Felix îşi anulase înscrierea la ei după ce văzuse o fotografie cu o femeie şi un sugar, contorsionaţi ca într-o hieroglifă a durerii de agentul patogen. Nu semănau cu Kelly şi 2.0, însă nici nu trebuia, începu să tremure, fără a se mai putea opri.

Wikipedia era online, însă încetinită din cauza suprasolicitării. Spamurile erupeau ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic. Viermii cutreierau Internetul.

.recovery.logistics era locul unde se întâmpla esenţialul.

> Am putea folosi mecanismul de vot de pe newsgrupuri pentru a ţine alegeri regionale

Felix ştia că va merge. Votarea pe newsgrupurile Usenet funcţiona de peste douăzeci de ani, fără nici o problemă substanţială.

> Vom alege reprezentanţi regionali, iar ei vor desemna un prim-ministru.

Americanii insistau în alegerea unui preşedinte, ceea ce lui Felix îi displăcea. I se părea ceva prea partizan. Viitorul său nu va fi unul american. Viitorul american se dusese odată cu Casa Albă. Avea de gând să construiască ceva mai măreţ de atât. Existau şi sysadmini francezi, de la France Telecom. Centrul de date al EBU[20] fusese cruţat de atacurile care devastaseră Geneva şi era ticsit de germani sarcastici, a căror engleză era mai bună decât a lui Felix. Se înţelegeau bine cu rămăşiţele echipei BBC, din turnul Canary Wharf.

În .recovery.logistics se vorbea o engleză amestecată, iar momentul era în avantajul lui Felix. Unii dintre admini temperau războaiele verbale, stupide, folosindu-se de practica lor rafinată în decursul anilor. Unii strecurau sugestii utile.

Surprinzător de puţini îl credeau pe Felix dus cu pluta.

> Ar trebui să ţinem alegeri cât de curând posibil. Mâine cel târziu. Nu putem conduce corect fără consimţământul celor guvernaţi.

În câteva secunde primi o replică:

> Doar nu vorbeşti serios. Consimţământul celor guvernaţi? Dacă nu cumva-mi scapă mie ceva, majoritatea celor pe care-ţi propui să-i conduci îşi borăsc acum şi maţele, se ascund pe sub mese sau cutreieră şocaţi străzile oraşelor. Când apucă EI să voteze?

Felix trebui să recunoască faptul că avea dreptate. Regina Kong era isteaţă. Nu existau prea multe femei sysadmini, o adevărată tragedie. Femeile precum Regina Kong erau prea bine pregătite să rămână pe dinafară. Va trebui să încropească o soluţie să echilibreze numărul de femei în noul său guvern. Va cere fiecărei regiuni să aleagă câte-un bărbat şi o femeie.

Intră cu voioşie în discuţii contradictorii cu ea. Alegerile urmau să se ţină a doua zi; va avea el grijă.

[20] „European Broadcasting Union” (n. tr.).

*

— Prim-ministru al Cyberspaţiului? De ce nu ţi-ai spune, mai degrabă, Marele Puba al Reţelei Globale de Date? Sună mult mai demn, mai cool şi te va impune la fel de mult.

În cantină, Will îşi alesese locul de dormit lângă el, cu Van de partea cealaltă. Încăperea mirosea ca o cocină: douăzeci şi cinci de sysadmini care nu se mai spălaseră de cel puţin o zi, înghesuiţi în acelaşi loc. Pentru unii, trecuse cu mult mai mult de o zi.

— Gura, zise Van. Voiai să pui Internetul pe butuci.

— Rectificare: *vreau* să pun Internetul pe butuci. La prezent.

Felix deschise un ochi. Era atât de obosit încât acţiunea i se părea asemănătoare cu ridicatul halterelor.

— Uite ce-i, Sario, dacă nu-ţi convine platforma mea politică, propune tu alta. O mulţime de oameni nu mă aprobă, iar eu îi respect, din moment ce candidează împotriva mea sau îi susţin pe alţii. Asta-i alternativa ta. Iar ceea ce nu-i în meniu sunt bodogăneli şi plângeri. Acum ori te culci, ori te ridici şi-ţi postezi platforma proprie.

Sario se ridică încet, desfăşurându-şi jacheta pe care o folosise drept pernă şi îmbrăcând-o.

— Ia mai duceţi-vă dracului. Am şters-o de-aici.

— Credeam că n-are să plece niciodată, zise Felix şi se întoarse pe partea cealaltă, rămânând treaz o bună bucată de vreme, gândindu-se la alegeri.

Mai existau şi alţi candidaţi. Unii dintre ei nici măcar nu erau sysadmini. Un senator american în retragere, aflat la reşedinţa lui de vară din Wyoming, dispunea de un generator şi de un telefon prin satelit. Cumva, reuşise să dea peste newsgrupul cel mai potrivit şi şi-a aruncat candidatura în arenă. Câţiva hackeri anarhişti din Italia au atacat grupul întreaga noapte, postând diatribe într-o engleză stricată despre falimentul politic al „guvernanţei” în lumea nouă. Felix examină poziţionarea lor pe net şi deduse că erau, probabil, blocaţi într-un mic institut, Interaction Design, pe undeva pe lângă Torino. Italia fusese afectată foarte grav, însă celula de anarhişti îşi stabilise tabăra în acel orăşel.

Un număr surprinzător de candidaţi milita de pe o platformă care propunea închiderea Internetului. Felix avea însă

dubii că aşa ceva era posibil, însă credea că înţelesese impulsul de a merge până la capăt cu acesta şi cu lumea. Şi până la urmă, de ce nu? După toate semnele, totul nu fusese decât o cascadă de dezastre, atacuri şi oportunism, care toate duseseră la Amurgul zeilor. Un atac terorist aici, o contraofensivă mortală acolo, reacţia disproporţionată a unui guvern… Nu le trebui mult până să isprăvească lumea.

Adormi gândindu-se la logistica închiderii Internetului şi avu vise cumplite, în care era singurul apărător al reţelei.

Se trezi la auzul unui sunet scrâşnit, ascuţit. Se întoarse şi văzu că Van stătea în capul oaselor, cu jacheta făcută ghem în poală, scărpinându-se viguros pe braţele slăbănoage. Ajunseseră să aibă culoarea cărnii de vită conservate şi un aspect descuamat. În lumina strecurată prin ferestrele cantinei se vedeau scame de piele plutind şi dansând, formând nori mari.

— Ce faci?

Felix se ridică. Văzând cum unghiile lui Van pătrundeau în piele, începu şi pe el să-l mănânce, prin simpatie. Trecuseră trei zile de când nu-şi mai spălase părul, iar pielea capului şi-o simţea de parcă era năpădită de mici insecte care-şi lăsau ouăle pe acolo, mişunând. Îşi potrivise ochelarii cu o noapte înainte şi-şi atinsese dosul urechilor; observă că degetul strălucea sub un strat gros de sebum. Îi ieşeau coşuri negre în dosul urechilor dacă nu făcea duş două zile la rând şi, uneori, furuncule enorme, crescute adânc, pe care Kelly obişnuia să i le scoată cu o satisfacţie bolnăvicioasă.

— Mă scarpin, făcu Van şi se apucă să-şi prelucreze şi capul, trimiţând în văzduh un nor de mătreaţă pentru a completa ploaia de scame de piele deja eliminate de pe extremităţile sale.

— Doamne, mă mănâncă peste tot.

Felix îl luă pe Primarul McCheese din rucsacul lui Van şi-l cuplă la unul dintre cablurile Ethernet împrăştiate peste tot pe podea. Căută pe Google tot ce ar fi putut avea legătură cu asta şi la care se putea gândi. „Mâncărime” îi aduse 40.600.000 de trimiteri. Încercă serii compuse şi ajunse la legături ceva mai bine filtrate.

— Cred că este o eczemă provocată de stres, zise în cele din urmă.

— Eu nu fac eczeme, răspunse Van.

Îi arătă câteva fotografii înfiorătoare cu piele iritată, roşiatică, pudrată cu alb.

— Eczemă declanşată pe fond de stres, citi el textul explicativ.

Celălalt îşi examină braţele.

— Am eczemă.

— Aici scrie că trebuie s-o menţii hidratată şi să încerci să o tratezi cu cortizon-cremă. Ai putea lua trusa de prim-ajutor din toaletele de la etajul doi. Cred că am văzut câteva pe acolo.

La fel ca toţi sysadminii, Felix avusese timp să cutreiere prin birouri, toalete, bucătării şi magazii, ducând cu el o rolă de hârtie de toaletă, băgată în geanta lui de pe umăr împreună cu trei-patru batoane energizante. Printr-un acord tacit, mâncarea de la cantină se împărţea egal, fiecare sysadmin fiind atent la orice semne de lăcomie şi stocare. Cu toţii erau convinşi că, dincolo de privirile tuturor, lăcomia şi greblarea resurselor existau, pentru că ei înşişi se făceau vinovaţi de asta atunci când nu se uita nimeni.

Van se ridică şi când chipul său ajunse la lumină, Felix văzu cât de umflaţi îi erau ochii.

— Am să întreb pe listele de corespondenţă de ceva antihistaminice.

Pentru supravieţuitorii din clădire existaseră patru liste de corespondenţă şi trei wiki în decursul primelor ore de după întrunirea comună, iar în zilele următoare conveniră doar asupra câte uneia. Felix mai era încă pe lista de corespondenţă împreună cu cinci dintre cei mai de încredere prieteni ai săi, doi dintre ei fiind blocaţi în cuşti din alte ţări. Bănuia că restul sysadminilor procedau la fel

Van se poticni.

— Mult succes în alegeri, zise el bătându-l pe umăr.

Felix se ridică şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, oprindu-se pentru a se holba pe ferestrele murdare. Flăcările ardeau prin Toronto mai intens ca înainte. Încercase să găsească liste de corespondenţă sau bloguri postate de locuitorii din Toronto, însă sigurele găsite erau controlate de alţi dependenţi ai reţelei, aflaţi în alte centre de date. Era posibil – chiar probabil – să mai fie supravieţuitori şi prin alte părţi, cu priorităţi mai presante decât postarea de mesaje pe Internet.

Telefonul său de acasă funcţiona intermitent, însă încetase să mai sune după cea de-a doua zi, când, auzind a cincizecea oară vocea lui Kelly înregistrată pe robot, începu să plângă în mijlocul unei şedinţe de planificare. Nu era singurul.

Ziua alegerilor. Sosise vremea să danseze pe muzică.

> Eşti emoţionat?
> Deloc

Mai adăugase:

> Ca să fiu sincer, nu mă interesează cine ştie cât dacă voi câştiga. Mă bucur doar pentru că facem asta. Alternativa ar fi fost să stăm cu deştu-n cur, aşteptând să vină careva şi să deschidă uşa.

Cursorul rămase letargic. Regina Kong era afectată de o întârziere pronunţată în timp ce-şi păstorea gaşca de googleoizi prin Googleplex, făcând tot ce-i stătea în putere pentru a menţine online centrul ei de date. Trei dintre cuştile offshore ieşiseră din reţea, iar două dintre legăturile redundante din reţea erau prăjite. Spre norocul ei, căutările pe secundă se reduseseră masiv.

> China încă mai există

...scrise ea. Regina Kong avea un display mare, cu o hartă a lumii colorată în accesări-pe-Google-pe-secundă şi putea face minuni cu ea, arătând descreşterea lor în timp prin grafice colorate. Încărcase multe videoclipuri înfăţişând cum molima şi bombele măturaseră omenirea. Se vedea valul iniţial de accesări din partea celor care voiau să afle ce se petrecea, apoi scăderea sumbră, precipitată, pe măsură ce bolile cuceriseră teren.

> China încă mai funcţionează cu aproape nouăzeci la sută din capacitate.

Felix clătină din cap.

> Doar nu crezi că ei sunt răspunzători
> Nu

...răspunse ea, apoi începu să tasteze ceva şi se opri.

> Nu, bineînţeles că nu. Cred Ipoteza Popovich. Aceasta-i o gaşcă de nemernici, toţi folosindu-se de restul ca acoperire. Însă China i-a căpăcit mai tare şi mai repede decât oricine altcineva. Poate că în cele din urmă am găsit o folosinţă pentru statele totalitare.

Felix nu putu să reziste.

> Eşti norocoasă că şeful tău nu poate vedea ce scrii. Voi aţi fost participanţi destul de entuziaşti la ridicarea Marelui Firewall Chinezesc.
> N-a fost ideea mea
> Iar şeful meu este mort. Probabil că sunt morţi cu toţii. Întreaga regiune din San Francisco a fost lovită din plin, iar după aceea a fost şi un cutremur.

Urmăriseră fluxurile de date automate ale USGS[21] de la cutremurul de 6,9 grade care a devastat nordul Californiei, de la Gilroy până la Sebastopol. Unele camere web au dezvăluit adevărata amploare a dezastrului: explozii, în principal provocate de scăpările de gaze, clădiri adaptate seismic surpându-se ca nişte mormane de cuburi pentru copii, după o lovitură zdravănă. Googleplexul, suspendat pe o serie de cabluri elastice de oţel, se cutremurase ca un platou de budincă, însă suporturile rămăseseră pe loc şi cel mai grav incident de care avuseseră parte a fost ochiul învineţit al unui sysadmin care luase în plină figură o buclă de prindere a cablurilor în timp ce aceasta zbura prin aer.

> Scuză-mă, am uitat.
> Nici o problemă. Cu toţii am pierdut oameni, nu?

---

[21] Agenţie americană de supraveghere geologică (n. tr.).

> Mda. Mda. Oricum, nu-s îngrijorat din cauza alegerilor. N-are importanţă cine câştigă. Cel puţin, facem şi noi CEVA
> Nu şi dacă votează pentru vreunul dintre cretinoizii ăia

„Cretinoizi” era epitetul folosit de unii dintre sysadmini pentru a-i descrie pe cei din gaşca doritoare să oprească Internetul. Regina Kong îl născocise, în aparenţă îşi începuse existenţa ca un termen generic pentru toţi managerii IT care n-aveau habar de nimic.

> Nu vor vota. Sunt doar sătui şi obosiţi, asta-i tot. Alegerea ta va marca ziua

Googleoizii erau unul dintre cele mai mari şi mai puternice grupuri rămase, împreună cu echipele de uplink[22] şi resturile echipajelor transoceanice. Susţinerea din partea Reginei Kong venise ca o surpriză, iar el îi trimisese un e-mail căruia ea-i răspunsese concis: „Nu-i pot lăsa pe cretinoizi să conducă.”

> gtg

Scrise ea şi apoi legătura se întrerupse. Deschise un browser şi încercă să intre pe google.com. Browserul intră în latenţă. Reîncărcă pagina, apoi din nou şi, în cele din urmă, i se deschise prima pagină. Indiferent ce afectase punctul de lucru al Reginei Kong – pene de curent, viermi, încă un cutremur, reparase tot. Pufni când văzu că înlocuiseră „o"-urile din Google cu câte un Pământ mic, cu ciuperci atomice ridicându-se de la suprafaţă.

*

— Ai ceva de mâncare? îl întrebă Van.

Era pe la mijlociul amiezii, deşi timpul nu părea să se scurgă într-un mod cine ştie cât de semnificativ în centrul de date. Îşi pipăi buzunarele. Puseseră un supraveghetor, însă nu înainte ca toată lumea să fi şutit câte ceva de halit din interiorul automatelor. Avusese şase batoane energetice şi nişte mere.

---

[22] Legătura dintre staţiile de pe sol şi sateliţi (n. tr.).

Luase două sendvişiuri, însă, prevăzător, le mâncase înainte să înceapă să se râncezească.

— A mai rămas un baton.

Observase că în această dimineaţă pantalonii îi erau ceva mai largi şi asta-l înviorase puţin. Apoi îşi amintise cum îl mai tachina Kelly pe seama greutăţii şi mai plânse un pic. După aceea mâncase două batoane energizante, rămânând doar cu unul.

— Oh, făcu Van.

Chipul său era mai scofâlcit ca oricând, iar umerii i se gârboveau spre pieptul ca un suport.

— Poftim. Votează Felix.

Van înşfăcă batonul energizant şi-l puse pe masă.

— OK, aş vrea să ţi-l dau înapoi şi să spun „nu, nu pot”, însă sunt al naibii de *hămesit*, aşa că am să-l iau şi am să-l halesc. E bine?

— N-am nimic împotrivă. Poftă mare.

— Cum mai decurg alegerile? se interesă, după ce linsese şi ambalajul.

— Habar n-am. N-am mai verificat de-un car de vreme.

Cu câteva ore în urmă câştiga cu o diferenţă insignifiantă.

Absenţa laptopului său era un handicap de proporţii în astfel de chestiuni. Sus, în cuşti, erau zeci de tipi ca el, nenorociţi care plecaseră de acasă în Der Tag, fără să se gândească să-şi ia cu ei ceva pregătit pentru conexiuni WiFi.

— Vă veţi prăji, zise Sario, strecurându-se alături de ei.

Devenise faimos în centru pentru că nu dormea niciodată, trăgea cu urechea, se lua la ceartă în RL[23] cu vehemenţa unui participant la războiul insultelor din Usenet.

— Câştigătorul va fi cineva care înţelege câteva lucruri fundamentale.

Îşi înălţă pumnul, apoi sublinie punctele sale de vedere ridicând câte-un deget:

— Punctul unu: Teroriştii se folosesc de Internet să distrugă lumea, iar noi trebuie, în primul rând, să distrugem Internetul. Punctul doi: Chiar dacă greşesc, întreaga poveste cu alegerile este o glumă. Vom rămâne foarte curând fără combustibil pentru generatoare. Punctul trei: Dacă nu, asta va fi pentru că vechea orânduire şi-a revenit şi funcţionează şi nu va

---

[23] „Real Life”, viaţa adevărată (n. tr.).

da nici măcar o ceapă degerată pe noua voastră lume. Punctul patru: Vom rămâne fără mâncare înainte de a rămâne fără vlaga necesară ca să ne certăm asupra motivelor de a nu merge afară. Avem şansa de a face ceva pentru a ajuta lumea să-şi revină: putem lichida netul, luându-l de sub nasul băieţilor răi. Sau putem rearanja mai multe şezlonguri pe puntea *Titanicului* vostru spre folosul unor vise frumoase despre „cyberspaţiul independent".

Problema era că Sario avea dreptate. Peste două zile nu vor mai avea combustibil, energia intermitentă de la reţeaua naţională lungise durata de viaţă a generatoarelor lor. Iar dacă-i acceptai ipoteza, că Internetul era în primul rând utilizat ca o unealtă pentru a provoca şi mai mult haos, închiderea lui ar fi lucrul cel mai potrivit.

Însă fiul lui Felix şi soţia erau morţi. Nu voia să reconstruiască vechea lume. Voia una nouă. Vechea lume era una care nu avea nici un loc pentru el. Nu mai avea.

Van îşi scărpină pielea decojită şi însângerată. O răbufnire de scame de piele şi resturi se învolbură prin aerul umed şi unsuros. Sario se strâmbă.

— Asta-i dezgustător. Ştii, respirăm aer reciclat. Indiferent ce lepră te roade pe tine, aerosolizarea ei prin atmosferă este o chestie destul de antisocială.

— Eşti o autoritate mondială în materie de comportament antisocial, zise Van. Pleacă, altfel te prelucrez până la moarte cu întregul set de scule.

Se opri din scărpinat şi-şi bătu încet, ca un pistolar, trusa de patente şi cleşti în teaca lor.

— Da, sunt antisocial. Am sindromul Asperger şi n-am mai luat medicamente de patru zile. Da' scuza ta care-i?

Van se scărpină şi mai mult.

— Îmi pare rău. N-am ştiut.

— Oh, eşti de necrezut, pufni Sario în râs. Pariez că trei sferturi din gaşca de aici este aproape autistă. Eu sunt un biet nenorocit. Dar sunt unul care nu se teme să spună adevărul, iar asta mă face mai bun decât tine, imbecilule.

— Cretinoidule, se băgă Felix, cară-te!

*

Mai aveau combustibil pentru mai puţin de o zi când fu ales primul premier al Cyberspaţiului. Prima numărătoare a

voturilor a fost compromisă de un virus care a atacat cu spamuri procesul electoral şi au pierdut o zi importantă pentru a vota încă o dată.

Dar în acel moment totul păru mai mult o glumă. Jumătate dintre centrele de date rămăseseră în beznă. Graficele de pe net ale Reginei Kong cu accesările pe Google erau tot mai sumbre, pe măsură ce tot mai multe părţi ale lumii erau offline, deşi ea menţinea un display cu noile interogări în creştere. Majoritatea erau legate de sănătate, adăposturi, sisteme sanitare şi autoapărare.

Încărcătura letală a viermilor încetinea transferul. Multe dintre casele utilizatorilor de PC-uri rămâneau fără curent şi ieşeau din reţea, aşa că unităţile lor compromise rămâneau în întuneric. Principalele noduri de pe net erau încă active şi sclipeau, dar misivele trimise de aceste centre de date erau din ce în ce mai disperate. Felix nu mai mâncase de o zi şi nimeni altcineva din staţia terestră de conexiune prin satelit.

Şi apa era tot mai puţină.

Popovich şi Rosenbaum veniră şi-l interpelară înainte de a putea să facă altceva decât să răspundă câtorva mesaje de felicitare şi să posteze pe newsgrupuri un discurs preînregistrat de acceptare a funcţiei.

— Avem de gând să deschidem uşile, spuse Popovich.

La fel ca ceilalţi, pierduse şi el în greutate şi arăta şleampăt şi unsuros. Mirosul său corporal era ca o duhoare provenită de la sacii cu gunoi din spatele unei pieţe de peşte într-o zi călduroasă. Felix era convins că nici el nu mirosea mai bine.

— Aveţi de gând să plecaţi în recunoaştere? Să mai luaţi combustibil? Am putea desemna un grup de lucru pentru asta, bună idee.

Rosenbaum clătină din cap cu tristeţe.

— Avem de gând să ne căutăm familiile. Orice o fi afară, s-a consumat deja. Sau poate că nu. Oricum, aici nu mai există nici un viitor.

— Şi cum rămâne cu întreţinerea reţelei? întrebă, deşi cunoştea răspunsul. Cine va menţine routerele în funcţiune?

— Îţi dăm parolele de bază pentru tot.

Îi tremurau mâinile, iar ochii-i erau înceţoşaţi. La fel ca majoritatea fumătorilor surprinşi în centrul de date, nu mai

trăsese nimic toată săptămâna. Toate produsele pe bază de cafeină se terminaseră cu două zile înainte. Fumătorii treceau prin clipe grele.

— Iar eu să rămân aici şi să ţin totul online?

— Tu şi toţi cei cărora le mai pasă.

Felix ştia că-şi irosise şansa. Alegerile păruseră un lucru nobil şi curajos, însă, privind în urmă, totul fusese doar o scuză pentru lupte interne, când ar fi trebuit să vadă ce ar putea face în continuare. Însă problema era că nu aveau nimic de făcut.

— Nu vă pot opri.

— Mda, nu poţi.

Popovich se răsuci pe călcâie şi ieşi. Rosenbaum îl privi plecând, apoi îl apucă pe Felix de umăr şi-l strânse.

— Îţi mulţumesc. A fost un vis frumos. Încă mai este. Poate că vom găsi ceva de mâncare şi combustibil şi ne întoarcem.

Rosenbaum avea o soră cu care rămăsese în contact prin Instant Messenger în primele zile de după izbucnirea crizei. Apoi ea nu-i mai răspunsese. Sysadminii erau împărţiţi în tabăra celor care avuseseră şansa de a-şi lua rămas-bun şi cei care nu o avuseseră. Fiecare credea că fusese mai bine de celălalt.

Discutară despre asta în newsgrupurile lor interne, în fond, rămăseseră tot dependenţi de net. La parter era o mică gardă de onoare, băieţi care-i priviră îndreptându-se spre uşile duble. Atinseră tastele şi barierele de oţel se ridicară, apoi se deschise primul set de uşi. Păşiră pe hol şi închiseră uşile după ei. Se deschiseră cele de la intrare. Afară era o zi senină şi însorită şi, în afară de faptul că era pustiu, totul părea normal. Sfâşietor de normal.

Cei doi făcură un pas timid spre lume. Apoi altul. Se întoarseră spre mulţimea adunată. Apoi se apucară de gât şi începură să se zvârcolească şi să se contorsioneze, căzând grămadă la pământ.

— Raha...! izbuti Felix să exclame înainte ca amândoi să se ridice scuturându-se de praf, râzând atât de tare încât se apucară cu mâinile de burtă.

Le făcură încă o dată semn cu mâna şi se răsuciră pe călcâie.

— Oameni buni, tipii ăia sunt anormali, zise Van.

Se scărpină pe braţele străbătute de dâre lungi, însângerate. Hainele îi erau atât de pline de scame de piele încât păreau date cu zahăr pudră.

— Cred că a fost o chestie destul de hazlie, comentă Felix.

— Doamne, ce foame mi-e, făcu celălalt pe un ton banal.

— Spre norocul tău, am luat toate pachetele pe care le putem mânca.

— Sunteţi prea bun cu noi, răcanii, domnule Preşedinte.

— Prim-ministru, preciză el. Şi nu eşti răcan, eşti viceprim-ministru. Eşti tăietorul meu de panglici desemnat şi distribuitorul meu de cecuri supradimensionate.

Moralul li se ridicase. Privindu-i plecând pe Popovich şi Rosenbaum, le revenise optimismul. Felix ştia că în curând vor pleca cu toţii.

Totul depinsese de rezervele de combustibil, însă cine-ar mai fi aşteptat până când acestea se epuizau?

> jumătate din echipa mea a plecat azi dimineaţă

...scrise Regina Kong. Google se menţinea destul de bine, desigur. Solicitarea serverelor era mult mai diminuată chiar şi decât în zilele când Google încăpea în câteva PC-uri asamblate manual pe sub pupitrele de la Stanford.

> ne-am redus la un sfert

...răspunse Felix. Nu trecuse decât o singură zi de la plecarea lui Popovich şi Rosenbaum, însă traficul pe newsgrupuri ajunsese până aproape de zero. El şi Van nu avuseseră prea mult timp să se joace de-a Republica Cyberspaţiului. Fuseseră mult prea ocupaţi cu familiarizarea cu sistemele predate lor de Popovich, marile routere care acţionau ca noduri importante pentru toate sistemele de bază ale reţelei Internet din Canada. Cu toate astea, mai intra din când în când câte cineva pe newsgrupuri, dar mai mult ca să-şi ia rămas-bun. Vechile războaie verbale despre cine să fie prim-ministru sau dacă să închidă ori nu Internetul, ori despre cine a luat prea multă mâncare, dispăruseră cu toate.

Reîncărcă newsgrupurile. Găsi un mesaj tipic.

> Dezertări pe Solaris

> Uh, salutare. Eu sunt doar un MSCE de categorie uşoară, însă singurul treaz de pe aici, iar patru dintre DSLam-uri tocmai s-au dus. Se pare că există un cod de calcul dedicat care încearcă să determine cu cât să-i încaseze pe clienţii noştri corporatişti şi a generat peste zece mii de căi, înghiţind întreaga capacitate de logare. Vreau să-l opresc, dar se pare că nu reuşesc. Există vreo invocaţie magică pe care s-o rostesc ca să fac această nenorocită de cutie weenix[24] să răpună rahatul? Doar nici unul dintre clienţi ne va mai plăti vreodată. Aş vrea să-l întreb asta pe tipul care a scris codul, însă este mai mult ca sigur mort, din câte-şi poate oricine da seama.

Reîncărcă pagina. Apăruse un răspuns. Era scurt, autoritar şi de ajutor, exact ceea ce nu vedeai aproape niciodată pe un newsgrup de mare calibru când un prostănac lansa o întrebare neghioabă. Apocalipsul trezise spiritul întrajutorării răbdătoare în comunitatea operatorilor de sistem.

Umărul lui Van trecu pe lângă el.

— Sfinte Sisoe, cine-ar fi crezut că poate aşa ceva?

Privi din nou mesajul. Era de la Will Sario.

Deschise fereastra de chat.

> sario, am crezut că voiai moartea Internetului, cum de ajuţi novicii să-şi repare unităţile?
> <cu un zâmbet sfios> Păi, dle prim-ministru, poate că nu suport să văd un computer suferind din cauza unui amator.

Trecu pe canalul cu Regina Kong.

> Cât a trecut?
> De când n-am mai dormit? Două zile. Până când rămânem fără combustibil? Peste trei zile. De când nu mai avem mâncare? De două zile.
> Fir-ar! Nici eu n-am dormit noaptea trecută. Suntem puţin cam în lipsă de personal pe aici.

---

[24] Jargon pentru sistemul de operare Unix (n. tr.).

> asl[25]? Eu sunt Monica şi locuiesc în Pasadena şi m-am plictisit de temele de casă. N-ai vrea să descarci poza mea???

Troienii bântuiau peste tot prin IRC în aceste zile, sărind pe toate canalele de chat care aveau orice urmă de trafic. Uneori, vedeai câte cinci sau şase flirtând unul cu altul. Era destul de ciudat să vezi aceste programe periculoase încercând să tragă în piept alte versiuni ale lor să descarce un troian.

Pocniră amândoi, simultan, troianul de pe canal. El avea acum un program pentru aşa ceva. Lighioana nici măcar n-avu timp s-o rupă la fugă.

> Cum se face că spamul nu scade? Jumătate dintre blestematele de centre de date au tras obloanele

Regina Kong făcu o pauză lungă înainte de a scrie din nou. Ca un automatism, când ea era afectată de întârziere mare, el reîncărcă pagina de bază de la Google. Aşa cum se aştepta, era căzută.

> Sario, ai ceva de mâncare?
> Excelenţa Voastră nu va rata cel puţin încă două mese

Van se întorsese la Primarul McCheese, însă era pe acelaşi canal.

— Ce prostănac. Arăţi destul de gălbejit, tipule.

Nu arăta bine deloc. Părea gata, gata să cadă dacă suflai ceva mai tare spre el, iar vorbirea-i devenise moale şi cleioasă.

> hei kong totu-i ok?
> totu-i bine a trebuit să trag nişte şuturi în cur

— Cum e traficul, Van?

— Redus cu douăzeci şi cinci la sută de azi-dimineaţă.

Mai era un snop de noduri ale căror conexiuni treceau pe la ei. Era de presupus că marea lor majoritate erau ale unor

[25] Acronim pentru „age, sex, location", întrebare prin care se cer detalii despre interlocutor (n. tr.).

clienţi particulari sau comerciali aflaţi în locuri unde reţeaua electrică încă mai funcţiona şi directorii companiilor de telefoane mai trăiau încă.

Din când în când, Felix mai trăgea cu urechea pe conexiuni pentru a verifica dacă exista cineva cu veşti din lume. Aproape tot ce mergea era traficul automat: salvările de reţea, actualizările de stare. Spam. Tone de spam.

> Spamul predomină încă pentru că sistemele de oprire a spamului cad mai repede decât cele care-l generează. Toate rutinele anti-vierme sunt centralizate în câteva locuri. Materialul naşpa se află pe un milion de computere-zombi.

> Numai dacă fraierii ar avea bunul-simţ de a-şi închide PC-urile de acasă înainte să dea ortul popii sau să fugă — în halul în care merg lucrurile nu vom mai direcţiona până seara altceva decât spam

Van îşi drese glasul, era un sunet dureros.

— Cred că se va întâmpla mai repede decât crezi. Nu va observa nimeni dacă plecăm de aici.

Felix îi examină cu privirea pielea de culoarea cărnii de vită conservate, străbătută de zgârieturi lungi şi furioase. Îi tremurau degetele.

— Bei apă destulă?

Van dădu din cap.

— Toată ziua am băut, la fiecare zece secunde. Fac orice numai să-mi umplu burta.

Arătă spre o sticlă de Pepsi Max, reumplută cu apă, aflată lângă el.

— Hai să convocăm o şedinţă.

În ziua Z fuseseră patruzeci şi trei. Acum mai erau cincisprezece. Şase răspunseră convocării la întrunire plecând, pur şi simplu. Toată lumea ştia despre ce va fi vorba la şedinţă fără să i se mai spună.

— Deci asta-i, aveţi de gând să-l lăsaţi să-şi dea duhul?

Sario era singurul dintre ei căruia îi mai rămăsese destulă energie să se enerveze cu adevărat. S-ar duce furios şi în mormânt. Venele de pe gât şi de pe frunte erau îngroşate de furie. Pumnii îi tremurau de nervi. Toţi ceilalţi fanatici intraseră

la locul întrunirii cu laptopurile închise, privind măcar o dată în sus, la unison, fără să-şi ţină ca de obicei un ochi pe chat sau pe logările vreunui serviciu aflat sub monitorizare.

— Sario, cred că faci mişto de mine, zise Felix. Parcă voiai să scoţi Internetul din blestemata de priză?

— Am vrut o treabă curată, *curată*, strigă el. N-am vrut să sângereze şi să se surpe într-o rână în icnete scurte şi să-şi borască maţele. Am vrut să fie un act de voinţă al comunităţii globale de custozi. Am vrut să fie un act afirmativ, făcut de mână de om. Nu entropie, coduri rele şi viermi câştigând lupta. La naiba, asta-i ceea ce s-a întâmplat peste tot.

Sus, în cantina de la ultimul etaj, erau ferestre pretutindeni, blindate, polarizate şi, ca de obicei, cu jaluzelele coborâte. Acum Sario alerga prin încăpere trăgând jaluzelele în sus. *Cum naiba mai are putere să alerge*? *se* întrebă Felix. El de-abia dacă mai putuse urca scările spre întrunire.

Lumina necruţătoare a zilei năvăli înăuntru. Afară era o zi frumoasă şi însorită, însă oriunde te uitai peste acea privelişte impunătoare a zgârie-norilor din Toronto, peste tot se ridicau nori de fum. Turnul TD, un uriaş modernist de cărămizi negre de sticlă, azvârlea în văzduh limbi de flăcări.

— Îşi dă duhul, aşa cum fac toate. Ascultaţi, ascultaţi-mă. Dacă lăsăm netul să se stingă încet, părţi din el vor mai rămâne online luni de zile. Poate chiar ani. Şi ce va mai circula prin el? Viruşi. Viermi. Spamuri. Procese de sistem, transferuri de zone. Lucrurile folosite de noi se defectează şi au nevoie de întreţinere. Lucrurile abandonate de noi nu vor fi folosite şi vor dura pe veci. Vom părăsi netul ca un puţ de gunoi, plin cu deşeuri industriale. Asta va fi afurisita noastră de moştenire, cea a fiecărei taste atinse de tine, de mine, de oricine vreodată. Pricepeţi? Îl vom lăsa să moară încet, ca un câine rănit, în loc să-i tragem un glonţ cinstit în cap.

Van îşi scărpina obrajii, apoi Felix observă că-şi ştergea lacrimile.

— Sario, nu greşeşti, dar nici n-ai dreptate. Să laşi totul să şchioapete până la sfârşit nu-i ceva rău. Cu toţii vom şchiopăta o bună bucată de vreme şi poate că asta va fi de folos unora. Dacă există un singur pachet de date transmis de la un utilizator la oricare altul oriunde în lume, atunci sistemul îşi face datoria. Însă dacă vrei lovitura de graţie, poţi să faci şi asta. Eu sunt

prim-ministru şi aşa rămâne. Vă dau accesul în inima sistemului. Tuturor.

Se întoarse spre panoul alb de afişaj, pe care angajaţii din cantină obişnuiau să scrijelească specialităţile zilei. Acum era acoperit cu resturile dezbaterilor aprinse pe teme tehnice în care se lansaseră sysadminii în timpul scurs de la ziua fatală.

Curăţă cu mâneca o parte din panou şi începu să scrie parole lungi şi complicate, în alfanumerice, ornate de punctuaţie. Felix avea darul de a-şi putea aminti astfel de parole. Se îndoia că-i va mai folosi vreodată.

> Ne ducem, Kong. Oricum, combustibilul e aproape consumat
> Da, bine, atunci asta-i. a fost o onoare, domnule prim-ministru tu o să fii ok?
> i-am poruncit unui tânăr sysadmin să se ocupe de necesităţile mele feminine şi-am găsit încă o rezervă de hrană care va dura vreo două săptămâni acum că nu mai suntem decât cincisprezece sysadmini sunt în raiul porcilor prietene
> eşti uluitoare, Regină Kong, pe bune. Totuşi, nu încerca să fii o eroină. Când trebuie să pleci, pleacă. Trebuie să mai fie ceva pe acolo
> ai grijă felix, pe bune apropo ti-am spus că interogările s-au înmulţit dinspre România? poate că-şi revin într-adevăr.
> pe bune?
> da, pe bune. suntem greu de ucis ca blestemaţii ăia de gândaci

Conexiunea ei pică. Se repezi la Firefox şi reîncărcă pagina Google, dar căzuse şi ea. O încărcă iar şi iar, însă pagina nu-şi mai reveni. Închise ochii şi ascultă cum se scărpina Van pe picioare, apoi îl auzi tastând ceva.

— Sunt din nou online, spuse el.

Felix expiră zgomotos. Trimise mesajul către newsgrup, unul care trecuse prin cinci reconfigurări înainte de a se stabiliza: „Aveţi grijă de tot, OK? Ne vom întoarce într-o bună zi.”

Toţi plecau, cu excepţia lui Sario. El nu-şi lua tălpăşiţa. Veni jos să-i petreacă cu privirile.

Sysadminii se adunară în hol, iar Felix deschise poarta de securitate şi lumina năvăli înăuntru.

Tânărul le făcu semn cu mâna.

— Noroc.

— Şi ţie, răspunse Felix.

Sario avea o strângere de mână tare, mai tare decât s-ar fi cuvenit.

— Poate că ai avut dreptate, continuă el.

— Poate.

— Îl scoţi din priză? îl chestionă.

Acesta privi în sus, spre tavanul fals, părând să străpungă oţelul ranforsat al podelelor, până la suporturile care huruiau mai sus.

— Cine ştie? făcu el, în cele din urmă.

Van se scărpină şi un nor de scame albe dansă în lumina soarelui.

— Hai să-ţi găsim o farmacie, zise Felix.

Se îndreptă spre uşă, iar ceilalţi îl urmară.

Aşteptară ca uşile de interior să se închidă în spatele lor şi atunci le deschise pe cele exterioare. Aerul mirosea şi avea gustul ierbii proaspăt tăiate, ca primele picături de ploaie, ca un lac şi asemenea cerului, aerul naturii, aerul lumii, totul părea ca reîntâlnirea cu un vechi prieten de care n-ai mai auzit de o veşnicie.

— Adio, Felix, spuseră ceilalţi sysadmini.

Se îndepărtau în vreme ce el rămăsese încremenit în capătul scării de beton. Lumina îi deranja ochii, umezindu-i.

— Cred că există un magazin Shopper’s Drug Mart pe King Street, i se adresă lui Van. O să aruncăm o cărămidă prin vitrină şi luăm nişte cortizon, OK?

— Tu eşti prim-ministrul. Ia-o înainte.

*

În cincisprezece minute de mers pe jos nu văzură nici ţipenie de om. Nu se auzea absolut nimic, cu excepţia ciripitului păsărilor şi a unor gemete îndepărtate, a vântului şuierând printre cablurile electrice de deasupra capului. Parcă se plimbau pe suprafaţa Lunii.

— Pariez că au tabletele de ciocolată la Shopper’s, zise Van.

Lui Felix i se strânse stomacul.

— Uau! făcu el salivând din greu.

Trecură de o mică furgonetă, iar pe locul din faţă se afla cadavrul mumificat al unei femei, ţinând în braţe cadavrul uscat al unui bebeluş, iar gura i se umplu de gust de fiere, chiar dacă mirosul care ieşea de după ferestrele ridicate era foarte slab.

Nu se mai gândise la Kelly şi la 2.0 de mai multe zile. Căzu în genunchi şi-i veni din nou să vomite. Aici, în lumea reală, familia lui era moartă. Toţi cei pe care-i cunoştea erau morţi. Nu mai voia altceva decât să se întindă pe trotuar şi să aştepte să piară şi el.

Mâinile aspre ale lui Van îl apucară de subsuoară şi traseră slăbite.

— Nu acum. Odată ce suntem în siguranţă undeva înăuntru şi-am mâncat ceva, atunci putem face asta, dar nu acum. Mă înţelegi, Felix? Nu acum, futu-i!

Înjurătura avu efect. Se ridică în picioare. Genunchii îi tremurau.

— Încă o stradă, spuse Van şi puse braţul lui Felix în jurul umerilor săi, conducându-l.

— Mulţumesc! îmi pare rău.

— N-ai de ce. Ai mare nevoie de un duş. Fără supărare.

— Nici o problemă.

Magazinul Shopper’s dispunea de grilaj de securitate de metal, însă fusese smuls din faţa vitrinelor, sfărâmate brutal. Se strecurară prin spărtură şi pătrunseră în farmacia întunecoasă. Câteva dintre galantare erau distruse, dar în afară de asta totul părea în regulă. Felix observă rafturile cu acadele de lângă casierii în acelaşi moment cu Van şi se repeziră să ia fiecare câte-un pumn şi să se îndoape.

— Voi doi mâncaţi ca nişte porci.

Se răsuciră deodată la auzul vocii femeii. Ţinea un topor de pompieri aproape la fel de mare ca ea. Purta un halat de laborator şi pantofi comozi.

— Luaţi ce vă trebuie şi plecaţi, OK? Nu are nici un sens să faceţi probleme pe aici.

Avea o bărbie ascuţită, iar ochii-i erau scăpărători. Părea să aibă patruzeci şi ceva de ani. Nu semăna deloc cu Kelly, ceea

ce era bine, pentru că lui Felix îi venea să o ia la fugă spre ea şi s-o îmbrăţişeze strâns, aşa cum era. Încă un om în viaţă!

— Eşti doctor? o întrebă, văzând că sub halat avea îmbrăcăminte medicală.

— O să plecaţi? făcu ea, agitându-şi toporul.

Felix ridică mâinile.

— Vorbesc serios. Eşti doctoriţă? Farmacistă?

— Am fost soră medicală calificată acum vreo zece ani. Sunt mai mult web-designer.

— Faci mişto de mine.

— N-ai mai întâlnit până acum vreo tipă care să se priceapă la computere?

— De fapt, persoana care conduce centrul de date de la Google este o fată. O femeie, vreau să zic, prietenă de-a mea.

— Te ţii de glume? O femeie conducea centrul de date Google?

— Conduce. Este încă online.

— Fugi d-aci, zise şi lăsă toporul mai jos.

— Serios. Ai ceva cremă cu cortizon? Îţi spun eu povestea. Pe mine mă cheamă Felix, el e Van şi are nevoie de toate antihistaminicele de care te poţi lipsi.

— Să mă lipsesc? Felix, dragă prietene, aici am suficiente medicamente cât să mă ţină o sută de ani. Toată marfa va expira cu mult înainte să dispară. Vrei să spui că netul încă merge?

— Funcţionează. Oarecum. Asta am făcut noi întreaga săptămână. L-am menţinut online. Dar s-ar putea să nu mai reziste mult.

— Nu. Nici nu mă gândeam, replică ea şi puse toporul jos.

— Aveţi ceva de dat la schimb? Nu-mi trebuie mult, însă am încercat să-mi menţin moralul ridicat făcând troc cu vecinii. E ca şi cum ai juca Civilization.

— Ai vecini?

— Cel puţin zece. Oamenii din restaurantul de peste drum fac o supă destul de bună, chiar dacă majoritatea legumelor sunt din conservă. Însă m-au curăţat de tot alcoolul pentru frecţii.

— Ai vecini şi faci troc cu ei?

— Păi, aşa, convenţional. Fără ei aş fi destul de singură. Am avut grijă de câte nasuri înfundate am putut. Am mai

potrivit un os, vreo încheietură ruptă. Ia ascultaţi, vreţi ceva pâine cu unt de arahide? Am cu tonele. Prietenul tău arată cam flămând.

— Da, vă rog, făcu Van. N-avem nimic de oferit în schimb, însă suntem amândoi dependenţi de muncă şi vrem să învăţăm. N-aţi avea nevoie de asistenţi?

— Nu chiar, răspunse, răsucind lama toporului. Dar nu m-ar deranja nişte companie.

Mâncară sandvişurile, apoi ceva supă. O aduseseră oamenii de la restaurant şi se purtară cumsecade cu ei, deşi Felix îi văzu strâmbând din nas şi verificând dacă funcţiona instalaţia sanitară din camera din spate. Van luă un burete de baie şi intră acolo.

— Nici unul dintre noi nu ştie ce să facă, spuse femeia.

O chema Rosa şi găsi o sticlă de vin şi nişte pahare de plastic de unică folosinţă în secţia de articole de menaj.

— Am crezut că ne vor vizita elicopterele sau tancurile, ori chiar jefuitorii, însă este foarte linişte aici.

— Se pare că şi tu ai ţinut capul la cutie, comentă Felix.

— N-am vrut să atrag atenţia cui nu trebuie.

— Nu te-ai gândit că or fi şi alţii care fac la fel? Dacă ne adunăm toţi, ar fi posibil să facem ceva.

— Sau ne trezim cu gâtul tăiat.

— Are dreptate, zise Van, întărind cu o mişcare din cap.

Felix se ridică în picioare.

— Nici vorbă, n-avem voie să gândim aşa. Doamnă, suntem într-un moment critic. Putem să pierim cu toţii din cauza neglijenţei, ascunşi în cotloanele noastre, sau putem încerca să construim ceva mai bun împreună.

— Ceva mai bun? zise ea şi scoase un sunet dezagreabil.

— OK, nu mai bun. Dar ceva, totuşi. Să construim ceva nou este mai bine decât să lăsăm ca totul să se spulbere în vânt. Doamne, ce-ai de gând să faci după ce-o să citeşti toate revistele şi-o să termini toate pungile de chipsuri de aici?

Rosa clătină din cap.

— Vorbărie goală. Şi ce naiba vrei să facem?

— Ceva. Vom face ceva. Este mai bine decât nimic. Ne vom apuca de acest petic de lume, unde oamenii vorbesc unii cu alţii, şi-l vom extinde. Vom găsi câţi putem şi vom avea grijă

unii de alţii. Probabil că o s-o dăm în bară. Probabil că vom eşua. Dar mai bine o zbârcesc decât să renunţ.

— Felix, râse Van, eşti mai dus cu pluta decât Sario, ştiai?

— Mâine-dimineaţă, la prima oră, mergem acolo şi-l târâm afară din clădire. Va lua şi el parte. Toată lumea va lua. Dă-l în mă-sa de sfârşit al lumii. Lumea nu se termină. Oamenii nu sunt genul de fiinţe care au un sfârşit.

Rosa clătină din nou din cap, însă de data asta zâmbea vag.

— Iar tu ce-ai să fii, Papă-Împărat al lumii?

— El preferă să fie prim-ministru, spuse Van şoptit, ca un sufleor. Antihistaminicele făcuseră miracole cu pielea lui şi culoarea se schimbase dintr-un roşu aprins într-un roz fin.

— Ai vrea să fii ministrul sănătăţii, Rosa?

— Băieţi, astea-s jocuri. Ia ascultaţi: eu vă ajut cum pot, cu condiţia ca tu să nu-mi ceri să-ţi spun „prim-ministru”, iar voi n-o să-mi spuneţi niciodată „ministrul sănătăţii”?

— S-a făcut, răspunse el.

Van goli sticla de vin până la ultimul strop. Ridicară paharele.

— Pentru lume, zise Felix. Pentru omenire.

Se gândi intens.

— Pentru reconstrucţie.

— Pentru orice, făcu Van.

— Pentru orice, întări Felix. Pentru toate.

— Pentru toate, repetă Rosa.

Băură. Voia să plece şi să-şi vadă casa, pe Kelly şi pe 2.0, cu toate că stomacul i se strângea numai la gândul a ceea ce-ar putea găsi acolo. Însă în ziua următoare începură reconstrucţia. Şi luni de zile mai târziu o luară de la început, după ce neînţelegerile duseră la destrămarea micului şi fragilului grup pe care reuşiseră să-l adune. Iar la un an după asta, o luară de la început. Iar cinci ani după, făcură la fel.

Trecuseră aproape şase luni până să se ducă acasă. Van îl însoţi, pedalând în urma lui, amândoi pe bicicletele folosite să cutreiere oraşul. Cu cât mergeau mai spre nord, cu atât era mai puternic mirosul de lemn mistuit de foc. Erau o mulţime de case arse. Uneori, jefuitorii incendiau casele prădate, dar, de cele mai multe ori, era doar natura, cu focuri de tipul celor din păduri şi

de pe munte. Înainte să ajungă, trecuseră prin cinci cvartale înecăcioase, arse, cu fiecare casă făcută scrum.

Însă vechiul cartier al lui Felix era încă în picioare, o oază ciudată de clădiri neatinse, care arătau cumva de parcă proprietarii lor neglijenţi tocmai ieşiseră să cumpere nişte vopsea şi lame noi pentru aparatul de tăiat iarba, ca să-şi aducă locuinţele la aspectul curat şi îngrijit.

Într-un fel, era şi mai rău. Coborâră de pe biciclete la intrarea în zonă şi o luară pe jos în tăcere, ducând bicicletele cu ei, ascultând foşnetul vântului prin copaci. Iarna întârzia în acest an, dar venea, şi cum transpiraţia li se evapora, Felix începu să tremure.

Nu mai avea cheile. Rămăseseră la centrul de date, cu luni şi lumi în urmă. Încercă clanţa, însă nu se clinti. Lovi uşa cu umărul şi aceasta zbură din balamalele umede şi ruginite, scoţând un zgomot puternic, de lemn rupt. Casa putrezea pe dinăuntru.

Uşa se dezmembră când ajunse la pământ. Înăuntru era plin de apă stătută, în sufragerie se adunaseră zece centimetri de apă puturoasă, ca o baltă înspumată. Plescăi prudent prin ea, simţind cum duşumelele se îndoiau buretoase sub fiecare pas.

Sus, la etaj, nasul i se umplu de acea duhoare îngrozitoare de mucegai verde. În dormitor, mobila îl întâmpină familiară, ca un prieten din copilărie.

Kelly era în pat, împreună cu 2.0. După felul în care se găseau era clar că nu muriseră repede. Amândoi erau contorsionaţi, cu Kelly încovrigată în jurul lui 2.0. Aveau pielea umflată, fiind aproape de nerecunoscut. Iar mirosul, Doamne, ce duhoare.

Felix îşi răsuci capul. Crezu că va cădea şi se prinse de măsuţa de toaletă. O emoţie pe care n-ar fi putut-o numi – furie, nervi, tristeţe? – îl făcea să respire greu, icnind după aer de parcă s-ar fi înecat.

Apoi totul se termină. Lumea se sfârşise. Kelly şi 2.0 nu mai erau. Iar el avea ceva de făcut. Îi acoperi cu pătura, iar Van îl ajută solemn. Se duseră în curtea din faţă şi săpară pe rând, folosind lopata din garaj pe care Kelly o utilizase la grădinărit. Aveau deja o mare experienţă în săpatul mormintelor. O mare experienţă în pregătirea morţilor. Săpară, iar câini precauţi

urmăreau scena dintre buruienile de pe pajiştile vecinilor, însă ştiau să-i gonească cu pietre bine ţintite.

După ce mormântul fu săpat, o puseră înăuntru pe soţia lui Felix şi fiul lor. Felix încercă să găsească nişte cuvinte pe care să le rostească lângă movilă, însă nu găsi nici unul. Săpase atât de multe morminte, pentru atâtea soţii şi atâţia soţi şi copii, încât cuvintele dispăruseră de mult.

*

Felix săpa şanţuri şi aduna cutii de conserve şi îngropa morţii. Planta şi culegea recolta. Repară câteva maşini şi descoperi cum să fabrice biocombustibil. În cele din urmă, recuperă unul dintre centrele de date pentru un mic guvern – micile guverne apăreau şi dispăreau, însă acesta era suficient de isteţ să ţină arhive şi avea nevoie de cineva care să-l menţină în funcţie, iar Van i se alătură.

Îşi petreceau o grămadă de timp pe chat şi, uneori, se mai întâmpla să dea de vechi prieteni de pe vremurile ciudate când conduceau Republica Dispersată a Cyberspaţiului, fanatici ai calculatoarelor care insistau să-i spună prim-ministru, cu toate că nimeni în lumea reală nu-i mai pomenea acest titlu.

În majoritatea timpului, nu era o viaţă prea grozavă. Rănile lui Felix nu se vindecară niciodată şi nici ale altora. Erau boli de durată şi boli subite. Tragedii peste tragedii. Însă lui Felix îi plăcea centrul său de date. Acolo, în huruitul unităţilor din suporturi, nu se simţea niciodată de parcă ar fi trăit primele zile ale unei ţări mai bune, dar nu se simţea nici ca în ultimele.

> du-te la culcare, felix
> imediat, kong, imediat ce termin de făcut un backup
> eşti dependent, tipule.
> ia te uită cine vorbeşte

Reîncărcă pagina lui Google. Regina Kong o menţinea online de vreo doi ani. O-urile din Google se schimbau tot timpul, ori de câte ori îi venea ei pe chelie. Astăzi, ele erau ochii unui personaj de desene animate, unul râdea, iar celălalt se strâmba.

Rămase mult timp cu privirile într-acolo, apoi reveni la terminalul său să verifice backupul. Rula fără probleme. Arhivele micului guvern erau în siguranţă.

> ok noapte bună
> ai grijă

Van îi făcu semn cu mâna din uşa întredeschisă, întinzându-şi coloana vertebrală cu o serie de pocnituri.

— Somn uşor, şefu'!

— Nu mai sta iar pe aici toată noaptea. Şi tu ai nevoie de somn.

— Eşti prea bun cu noi, plebea, făcu Van şi se apucă din nou de tastat.

Felix se duse la uşă şi ieşi în noapte. În spatele lui, generatorul cu biodiesel huruia şi scotea un fum acru. Luna plină era sus pe cer, iar lui îi plăcea. Mâine se va întoarce să repare încă un computer şi să lupte din nou cu entropia. De ce nu?

Asta era meseria lui. Doar era sysadmin.

ULTIMA DINTRE FORMELE-O

JAMES VAN PELT

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

James Van Pelt a scris romanul *Summer of the Apocalypse* şi aproape nouăzeci de povestiri, cele mai multe apărute în revistele *Analog, Asimov's, Realms of Fantasy* şi *Talebones*. A publicat, de asemenea, două culegeri: *Strangers and Beggars* şi *The Last of the O-Forms and Other Stories*.

Scrisese o serie de povestiri despre nave-arcă, având viteze subluminice, care părăsesc Pământul, când şi-a dat seama că ideea generală a acestora era dorinţa pasagerilor de a scăpa de „molimele mutagene" şi că ar fi fost interesant să scrie despre ce a se petrecea în urma lor, pe planetă. În acest mod a luat naştere *Ultima dintre formele-O*.

Povestirea, nominalizată pentru Premiul Nebula, se petrece într-o lume unde nu se mai nasc fiinţe normale. Toate sunt mutante şi fiecare reprezintă o mutaţie aparte – ceea ce este atât bine, cât şi rău pentru Feeria Zoologică Ambulantă a doctorului Trevin...

***

Malurile fluviului Mississippi se derulau în întuneric, dincolo de geamul deschis al camionului mare. Bălţile prindeau lumina lunii, care se lăsase către orizont ca o monedă de argint, licărind, kilometru după kilometru, printre movilele pline de copaci întunecaţi sau denaturate de gardurile de bucăţi de şină. Aerul mirosea a umezeală şi a muşchi cu iz de peşte mort, greu ca un prosop ud, dar era mai bine decât în ţarcurile animalelor, într-o după-amiază fierbinte, când soarele bombarda conurile şi exponatele îngrămădite sub umbra lor firavă. Călătoria pe timp de noapte era soluţia. Trevin măsura distanţa în minute. Aveau să treacă în curând prin Roxie şi să ajungă apoi la Hamburg, McNair şi Harriston, parcurgându-le într-o succesiune rapidă. În Fayette era un restaurant frumuşel, unde puteau lua micul dejun, dar asta însemna să iasă de pe autostradă şi, dacă se opreau, aveau să nimerească în cea mai rea perioadă a traficului matinal din Vicksburg. Nu, ceea ce aveau de făcut era să-şi vadă de drum, îndreptându-se către următorul oraş, unde nu şi-ar fi irosit spectacolul.

Întinse mâna peste scaun, către punga de alimente dintre el şi Caprice. Ea dormea, cu capul de bebeluş blond odihnindu-i-se sprijinit de portieră şi strângând în mâinile mici *Odiseea*, o

ediţie în limba greacă, pe care o avea deschisă în poală. Dacă ar fi fost trează, s-ar fi uitat pe hartă şi i-ar fi spus exact câţi kilometri mai aveau până în Mayersville, câte minute le va lua la viteza aceasta şi câţi mililitri de motorină mai aveau în rezervor. Ochii ei de fetiţă l-ar fi ţintuit, parcă întrebându-l: „De ce nu poţi aprecia toate astea singur?” Se gândise să-i ascundă cartea de telefoane, să nu mai aibă pe ce să stea şi să nu se mai poată uita pe geam. Asta i-ar arăta ei. Poate că părea de doi ani, dar în realitate avea doisprezece şi sufletul unui consilier financiar de vârstă mijlocie.

În fundul sacului, sub o cutie goală de gogoşi, găsi feliile de carne uscată de vită. Aveau mai ales gust de piper, dar lăsau în urmă o aromă metalică, usturătoare, pe care încercă s-o ignore. Cine ştie din ce-o fi făcută? Se îndoia că mai rămăseseră vaci în forma-originală, vaci-o, care să fie sacrificate.

După o curbă lungă, indicatorul de la marginea oraşului se contură neclar în întuneric, iar Trevin apăsă frânele încetinind. Poliţaii din Roxie erau notorii pentru controlul riguros al vitezei, iar în fondul comun nu se găseau destui bani pentru mită, ca să-şi cumpere dreptul de a se face nevăzuţi. În oglinda retrovizoare, cealaltă camionetă şi maşina în care se aflau Hardy cel bun la toate şi echipa lui strânseră rândurile.

Semaforul din Roxie clipi galben deasupra unei intersecţii pustii, în timp ce prăvăliile închise stăteau tăcute sub lumina câtorva felinare. După centrul oraşului, întins pe patru cvartale, drumul era mărginit, pe încă un kilometru şi jumătate, de case şi de rulote deopotrivă de părăginite. Curţile din faţă erau presărate cu maşini de spălat stricate şi camionete proptite pe bolţari, scăldate în razele lunii. Ceva lătră la el din spatele unui gard de plasă de sârmă. Trevin încetini ca să se uite mai bine. Curiozitate profesională. Părea un câine-o, stând sub becul de pe verandă, un animal în formă-originală, unul bătrân, dacă mersul lui ţeapăn putea fi un indiciu. Nu mai rămăseseră prea mulţi din *ăştia*. Nu după impactul mutagen. Trevin se întrebă dacă proprietarii care ţineau un câine-o în curtea din spate aveau necazuri cu vecinii, dacă se făcea simţită invidia.

— Dacă nu câştigăm două mii şase sute de dolari în Mayersville, spuse o voce de copilaş, o să fim nevoiţi să vindem camionul, tati.

— Să nu-mi mai spui *niciodată* tati.

Luă în tăcere un viraj larg. Se întâmpla adesea ca şoselelor cu două benzi să le lipsească acostamentul, aşa că era nevoie de concentrare dacă voiai să te afli în siguranţă.

— Nu ştiam că eşti trează. Iar o mie va fi de ajuns.

Caprice închise cartea. Trevin nu-i putea vedea ochii în întunericul din cabină, dar ştia că erau de un albastru de gheaţă.

— Sigur, o mie pentru motorină, dar n-am plătit salariile de câteva săptămâni. Muncitorii n-or să mai suporte o altă întârziere, mai ales după promisiunile tale din Gulfport. Prelungirea termenelor pentru taxele trimestriale a expirat şi nu pot scăpa de federali cum scap de ceilalţi creditori, promiţându-le că vor primi o sumă suplimentară vreme de două luni. Avem mâncare pentru majoritatea animalelor vreo zece zile, dar trebuie să cumpărăm carne proaspătă pentru tigrozelă şi pentru crocoşoarece, altfel vor muri. Ne putem menţine pe linia de plutire cu două mii şase sute, dar ne trebuie cel puţin atât.

Trevin se încruntă. Trecuseră ani de zile de când vocea şi pronunţia ei de fetiţă nu i se mai păreau drăgălaşe, iar aproape tot ce spunea era plin de sarcasm şi de critici. Era ca şi cum ar fi trăit alături de avocatul pitic al propriilor îndoieli.

— Aşa că ne trebuie un public de... continuă el şi îşi încreţi fruntea. Două mii şase sute de dolari împărţit la patru şi jumătate...

— Cinci sute şaptezeci şi opt. O să-ţi rămână un dolar în plus, pentru o cafea, zise Caprice. N-am mai câştigat atât de mult de astă-toamnă, în Ferriday, şi asta fiindcă Oktoberfest s-a terminat devreme în Natchez. Slavă Domnului pentru legile prohibiţiei din Louisiana! Trebuie să recunoaştem că spectacolul n-are nici un viitor, să scăpăm de tot inventarul, să vindem echipamentul şi să concediem angajaţii.

Răsuci lampa cu gât de lebădă care se arcuia dinspre bord şi îşi deschise cartea.

— Dacă am putea rezista până la Rosedale...

Îşi aducea aminte de Rosedale de când trecuseră ultima dată pe acolo, cu şapte ani în urmă. Oraşul îl recrutase. Îi trimiseseră scrisori şi e-mailuri. Se întâlnise la New Orleans cu un comitet din care făcea parte o frumuseţe brunetă, care la cină îl strânsese de picior pe sub masă.

— Nu putem... răspunse Caprice.

Trevin îşi aduse aminte că mâna de pe piciorul lui fusese viguroasă şi caldă. Aproape că sărise de la masă, cu obrajii foarte împurpuraţi.

— Îi atrage festivalul soiei. Totul e din soia. Plăcintă de soia. Bere de soia. Îngheţată de soia, chicoti el. Am scos mulţi bani acolo. Am mers călare pe Strada Principală alături de Regina Soiei din Rosedale.

— Suntem morţi. Ia-ţi pulsul, comentă ea fără să-şi ridice vreo clipă privirea.

Şi Regina Soiei din Rosedale fusese prietenoasă şi, oh, atât de recunoscătoare fiindcă el aduse grădina zoologică în oraş. Se întrebă dacă mai locuia acolo. Ar fi putut să-i facă o vizită.

— Da, dacă mergem la festivalul soiei, o să ne fie bine. O singură expoziţie ca lumea şi ne punem din nou pe roate. O să revopsesc camioanele. Oamenii ne adoră când intrăm în oraş cu muzică. Cea mai mare grădină zoologică ambulantă cu noutăţi din lume. Îţi aduci aminte când a apărut în *Newsweek* reportajul ăla? Doamne, ce zi a fost!

Se uită din nou pe geam. Luna se odihnea acum pe linia orizontului, ţinând pasul cu ei, mare cât o minge de plajă, ca un capac lucios de roată rostogolindu-se alături de ei în noapte, rostogolindu-se în susul fluviului Mississippi, aflat la treizeci de kilometri către vest. Simţea mirosul apei dulci care se scurgea în mare. Cum îşi permitea să se îndoiască de faptul că vor da lovitura? O să-i demonstrez, se gândi. O să şterg zâmbetul ăla atotştiutor de pe faţa ei de fetiţă. O să-i demonstrez în Mayersville, apoi în Rosedale. Banii vor curge grămadă. Vom fi nevoiţi să-i punem în saci. O să vadă ea. Rânjind, îşi afundă mai tare mâna în căutarea unei alte felii de carne uscată şi, de data asta, nu se mai gândi ce gust avea.

Opri camionul în Mayersville la ora zece şi jumătate, cu ochii după afişele şi fluturaşii lor. Trimisese o cutie plină cu două săptămâni înainte şi, dacă băiatul pe care îl plătise îşi făcuse treaba, ar fi trebuit să fie lipite pretutindeni, dar nu zări decât unul, şi acela rupt, redus aproape la jumătate. Văzu mai multe bannere care urau bun venit echipelor participante la Turneul Regional de Softball al Primăverii din Statele Centrale Sudice, iar hotelurile afişau anunţul NU AVEM CAMERE DISPONIBILE, aşa că mulţimea era acolo. Porni muzica şi notele se revărsară

zgomotos din difuzoarele de pe capota camionului. Grădina zoologică e în oraş, îşi spuse el. Veniţi la grădina zoologică! Dar nimeni nu păru să le fi observat sosirea, în afară de doi bătrâni excentrici aşezaţi în faţa frizeriei, care îi priviră cu răceală în timp ce treceau pe lângă ei.

— Eh, Caprice, doar n-o să bată mingea toată ziua. Trebuie să-şi găsească altceva de făcut între meciuri.

Ea mormăi. Avea laptopul deschis pe scaunul de alături şi introducea chitanţele şi facturile în registrele de debit şi de credit.

Parcul rezervat pentru târguri şi expoziţii era la marginea de nord a oraşului, alături de stadion. La poartă îi întâmpină unul dintre îngrijitori, care se urcă pe scara maşinii, astfel încât capul îi ajunse exact până sub geam.

— Trebuie să achitaţi o sută de dolari, taxa de staţionare, vorbi, cu faţa ascunsă sub o pălărie de paie cu boruri largi, care arăta de parcă ar fi făcut de câteva ori ocolul lumii.

Trevin bătu darabana cu degetele pe volan şi îşi păstră calmul.

— Am plătit pentru locul din faţă.

Paznicul ridică din umeri.

— Face o sută de dolari sau trebuie să găsiţi alt loc unde să prindeţi rădăcini.

Caprice se ridică în genunchi şi se întinse peste Trevin. Îşi coborî vocea, în cea mai reuşită imitaţie a glasului lui.

— Completăm un cec pentru Parcările Oraşului Mayersville sau pentru Administraţia Districtului Issaquena?

Surprins, omul îşi ridică privirea, cu figura lui de şaizeci de ani la fel de prăfuită cum îi era pălăria, nelăsându-i lui Caprice timp să se ascundă, ghemuindu-se.

— Bani gheaţă. Fără cecuri.

— Aşa mi-am închipuit şi eu, îi spuse ea lui Trevin, retrăgându-se de lângă geam. Dă-i douăzeci. Ar face bine să aducă toaletele şi neutrodinele pe care le-am comandat.

Trevin aruncă bancnota către paznicul care o prinse aproape din zbor în timp ce cobora de pe scară.

— Hei, domn’le, făcu el. Câţi ani are fetiţa ta?

— Un milion zece, găozarule, răspunse Trevin, eliberând ambreiajul ca să pună camionul uriaş în mişcare. Ţi-am *zis* să nu te-arăţi. O să intrăm în tot soiul de belele dacă localnicii află că

am un mutant care-mi ţine registrele. Doar ştii că au o legislaţie a muncii. Oricum, de ce m-ai pus să-i dau bani? Cu bancnota aia am fi cumpărat carne o zi sau două.

Caprice rămase în genunchi, să se poată uita pe geam.

— De fapt, e omul de serviciu. Nu trebuie să enervezi niciodată omul de serviciu. Ia te uită, au mai curăţat puţin locul ăsta! Ultima dată, între noi şi fluviu era un pâlc de copaci.

Trevin se aplecă peste volan. Era nevoie de efort să iei un viraj cu un asemenea camion la orice viteză mai mică de cea de rulare pe autostradă.

— Ai vrea să fie copaci şi tufe lângă locul unde *joci* softball? Urmăreşti mingea trimisă de o aruncare liberă în tufişuri şi nu te mai întorci niciodată...

Dincolo de spaţiul pentru târguri, terenul cobora către digul de-a lungul căruia, la mai puţin de o sută de metri depărtare, curgea Mississippi, o imensă întindere noroioasă, brăzdată de şiruri de spumă de un cenuşiu întunecat, plutind în derivă sub soarele dimineţii. O barjă neagră era atât de îndepărtată încât nici măcar nu se auzea pufăitul motorului care o purta în susul apei. Observă, cu o privire aprobatoare, nesfârşitul gard de plasă de sârmă, înalt de trei metri, dintre ei şi fluviu. Cine putea ştii ce creatură îngrozitoare s-ar fi putut furişa dintr-acolo?

Aşa cum se întâmpla de obicei, avură nevoie de aproape toată ziua să se instaleze. Din camioane se iviră mai întâi animalele mari, duhnind a blană încinsă şi a cuşti murdare în ţarcurile lor înalte de doi metri şi jumătate. Părând letargică şi bolnavă, tigrozela, un animal cu picioare lungi şi copite şi aproape fără gât sub chipul impresionant, cu colţi ca nişte săbii, abia dacă-şi ridică privirea din cuşcă în timp ce era coborâtă pe solul jilav. Scoase un răcnet neimpresionant. Trevin îi verifică umiditatea corpului.

— Acoperiţi-o imediat cu o prelată, îi spuse lui Harper, un bărbat priceput la toate, masiv şi irascibil, care purta tricouri vechi, de la concertele rock, întoarse pe dos. În camionul ăla trebuie să fie aproape cincizeci de grade, adăugă Trevin.

Se uită cu dragoste la animal, amintindu-şi cum îl cumpărase de la o fermă din Illinois, unul dintre primii pui mutanţi din America, de dinainte ca agentul mutagen să fie recunoscut, să i se dea un nume şi să devină o molimă. Sora

tigrozelei era aproape tot atât de stranie: picioare masive, piele solzoasă şi un cap prelung şi subţire, ca de ogar, însă fermierul o omorâse deja în momentul sosirii lui Trevin. Mama lor, cea mai obişnuită vacă din lume, îşi privea puii cu o nedumerire obtuză.

— Ce naiba nu e în ordine cu vaca mea? repetase fermierul de mai multe ori înainte de a începe să se tocmească pentru preţ. Vrei să te sun dacă mă mai procopsesc cu vreun alt animal ciudat? întrebase apoi, după ce îşi primise banii.

Trevin mirosise profitul. Cerând câte douăzeci de dolari de la fiecare client, câştigase câte zece mii pe săptămână în iunie şi iulie, arătând tigrozela din spatele camionetei sale. Poate n-oi fi fiind prea deştept, se gândea, dar ştiu cum se face un dolar. Până la sfârşitul verii, Feeria Zoologică Ambulantă a doctorului Trevin luase deja fiinţă. Acela fusese anul în care Caprice călătorise alături de el, pe un scaun de maşină pentru copii, după ce mama ei murise la naştere. În august mergeau spre nord, din Senetobia către Memphis, când, la vârsta de unsprezece luni, fetiţa scosese primele ei cuvinte:

— O sută treizeci de kilometri pe oră nu înseamnă mai mult decât viteza legală?

Tonul vocii ei avea, chiar şi atunci, ceva muşcător şi sardonic. Trevin fusese cât pe ce să facă zob camioneta.

Crocoşoarecele mârâi şi muşcă barele cuştii când îl scoaseră afară, lovind în metal cu botul lui acoperit de blană. Îşi azvârli cele nouăzeci de kilograme în uşă şi aproape că răsturnă cuşca, smulgând-o din strânsoarea purtătorilor săi.

— Feriţi-vă mâinile, se răsti Harper la oamenii lui, sau o să le scrieţi mamelor voastre cu creionul lipit cu bandă adezivă de-un ciot!

Pe urmă descărcară restul animalelor: o porcspimandră, puiul diform al unei broaşte-bou, care îşi ondula pielea umedă, plină de ţepi, la fiecare mişcare a unei umbre; unigâsca, de dimensiunile unui curcan sălbatic susţinut de patru picioare subţiri, năpârlită, cu penele zdrenţuite desprinzându-se în mănunchiuri de sub cornul perlat, strălucitor; toţi ceilalţi pui mutanţi, progeniturile de nerecunoscut ale unor pisici, veveriţe, cai, maimuţe, foci sau ale oricăror altor animale, pe care reuşise să le adune în grădina sa zoologică. Cuşti mari, cuşti mici, acvarii, terarii, ţarcuri de dimensiuni reduse, colivii, pari cu pripoane – totul fu adus afară, pentru a fi expus.

La asfinţit, animalele fuseseră plasate la locurile lor şi hrănite, până la ultimul. Steagurile circului fluturau deasupra semitrailerelor. Difuzoarele erau cocoţate în vârfurile stâlpilor lor de susţinere.

Paznicul parcului cutreiera printre cuşti, cu mâinile îndesate adânc în buzunare, familiar şi prietenos, de parcă n-ar fi încercat să-i jumulească de bani în prima parte a aceleiaşi zile.

— Dacă vă faceţi tabăra aici, ar fi bine să nu ieşiţi din camioane după ce apune soarele.

— De ce? întrebă suspicios Trevin.

Omul îşi ridică bărbia, arătând către fluviu, care strălucea în lumina asfinţitului roşu ca o pată de sânge.

— Acu’ vreo două zile, nivelu’ apei a crescut şi-a trecut peste garduri. Digu’ a rezistat, da’ s-ar putea să fi căzut vreun mutant cu colţi de partea noastră. Aşa că nu poţi călca-ntr-o baltă făr’ să ia careva o-mbucătură din tine! Voluntarii din Apărarea Civilă umblă pe maluri în fiecare zi după jivinele ăle mai afurisite, da’ fluviu’ e mare. Aveţi vreo armă?

Trevin ridică din umeri.

— O bâtă de baseball. Poate-avem noroc şi-adăugăm ceva la menajerie. Aşteptaţi lume multă la turneul de softball?

— Treiş’ două de echipe. Am adus tribune suplimentare.

Trevin dădu din cap. Dacă punea muzică dimineaţa devreme, poate reuşea să-i atragă pe cei care aşteptau începerea meciurilor. Nimic nu se compară cu o mică distracţie înainte de a se instala căldura. Paznicul parcului plecă peste vreo două minute. Trevin se bucură să-l vadă îndepărtându-se. Avea impresia clară că tipul căuta ceva bun de furat.

După cină, Caprice se căţără în cuşeta de sus, abia reuşind din cauza picioarelor ei scurte. Trevin îşi azvârli pătura deoparte. Deşi trecuse de ora zece, încă mai erau peste treizeci şi două de grade. Cele mai multe dintre animale se liniştiseră în cuştile lor. Numai tigrozela era gălăgioasă, ţipetele ei melodioase înşirându-se unul după altul, o chemare blândă, melodică, greu de asociat cu înfăţişarea feroce.

— Mâine nu te-arăţi. Vorbesc serios, spuse Trevin, după ce stinsese lumina. Nu vreau să pui oamenii pe fugă.

Caprice pufni zgomotos.

— E o ironie că nu mă pot arăta într-o grădină zoologică plină cu mutanţi. M-am săturat să mă tot ascund, ca un

monstru, încă vreo cincizeci de ani şi gata, oricum n-o să mai rămână nici unul dintre ai voştri. Aţi putea accepta inevitabilul. Eu sunt viitorul. Ar trebui să se ia în consideraţie asta.

Trevin îşi puse mâinile sub ceafă şi rămase cu privirea aţintită în sus, spre cuşeta ei. Prin plasa pe care o fixase la geamuri se auzea clipocitul fluviului. În depărtare zbieră un animal, strigătul lui părând un amestec între un fluierat şi o tuse urâtă. Încercă să-şi imagineze ce putea scoate un asemenea sunet.

— Oamenilor nu le plac mutanţii umani sau cel puţin cei care par umani, spuse într-un târziu.

— De ce? întrebă ea, cu sarcasmul şi asprimea dispărându-i brusc şi cu desăvârşire. Dacă ar ajunge să mă cunoască, şi-ar da seama că nu sunt rea. Am putea discuta despre cărţi sau despre filozofie. Sunt o *minte*, nu doar un trup.

Animalul urlă din nou în întuneric, iarăşi şi iarăşi, până când se opri în mijlocul unui ţipăt. Răsunetul unei lovituri puternice, urmate de zgomotul apei împroşcate, marcă sfârşitul creaturii.

— Cred că asta îi întristează.

— Pe *tine* te întristez?

În interiorul întunecos al cabinei camionului, vocea ei sună întocmai ca a unui copil de doi ani. Îşi aduse aminte de vremea când *era* o fetiţă, când el încă nu aflase că era anormală, că n-avea să se „facă mare” niciodată, că, judecând după ADN-ul ei, nu era umană. Când încă nu vorbea cu înfumurare, făcându-l să se simtă idiot când îl privea cu ochii ei de bebeluş. Când încă nu-i interzisese să-i spună tati. Pe atunci se gândise că semăna puţin cu mama ei. Şi acum mai întrezărea ecourile acelei asemănări, când Caprice îşi pieptăna părul sau când dormea, respirând cu buzele uşor întredeschise, exact ca mama ei. Gândul la vremurile acelea îi tăie răsuflarea.

— Nu, nu mă întristezi.

Peste câteva ore, când ea adormise de mult, Trevin alunecă printr-o serie de vise în care era sufocat de nişte prosoape pluşate aburinde şi, când le aruncă, îl înconjurară creditorii. Aveau poliţe cu scadenţa depăşită şi nici unul nu era uman.

Trevin se trezi înainte de răsăritul soarelui să hrănească animalele. Jumătate din şmecheria care făcea o grădină

zoologică să meargă consta în a descoperi ce mâncau creaturile. Simplul fapt că părinţii lor fuseseră, să zicem, cai nu însemna că fânul rezolva problema. Caprice întocmea pentru el tabele detaliate; greutatea animalului, câtă hrană consumase, ce vitamine se dovediseră de folos ca suplimente alimentare. Conducerea unei grădini zoologice se făcea ţinând cont de anumite aspecte practice. Goli un coş de ştiuleţi de porumb în cuşca porcului cocoşat. Animalul sforăi, apoi ieşi cu stângăcie din cuşca de câine, semănând foarte puţin cu un porc sau cu orice alt animal cunoscut de Trevin. Îl privi recunoscător, cu ochii ca nişte farfurii, înainte de a-şi afunda faţa în troacă.

Trevin înaintă printre rânduri. Larve într-o cuşcă. Grăunţe în următoarea. Oase de la măcelar. Mâncare pentru câini. Peşte stricat. Pâine. Cereale. Legume vechi. Ovăz. Tigrozela gustă friptura de vacă pe care i-o aruncă înăuntru, lingând-o cu limba ei delicată, precum a unei pisici, înainte de a o sfâşia în bucăţele mărunte şi de a o mesteca încet, cu delicateţe. Ganguri mulţumită.

În capătul şirului, mai aproape de fluviu, două cuşti erau căzute de pe postamentele pentru expunere şi făcute bucăţi. De barele contorsionate erau lipite cheaguri de sânge negru şi bucăţi de carne şi dispăruseră ambele animale adăpostite în interior, nişte făpturi oarbe, pieloase, aducând a păsări. Trevin oftă şi ocoli cuştile, inspectând pământul. Vinovatul era sugerat de o singură urmă palmată, cu patru crestături adânci lăsate de gheare, dintr-un petic de noroi. Alte două urme incomplete veneau dinspre râu. Trevin îşi puse degetul în amprenta ceva mai adâncă de un centimetru. Solul era umed, dar tare. Trebui să apese cu putere ca să-şi afunde degetul la aceeaşi adâncime. Se întrebă cât o fi cântărind creatura şi îşi propuse să ţină minte ca în seara următoare să depoziteze cuştile mai mici în camion, ceea ce însemna mai multă muncă. Oftă.

La ora opt, terenurile de softball din partea opusă a parcului se umpluseră. În timpul meciului, jucătorii se încălzeau dincolo de garduri. Apăruseră corturi care adăposteau echipa sau barăcile cu de-ale gurii. Trevin zâmbi şi porni muzica. De camioane erau prinse bannere. FEERIA ZOOLOGICĂ AMBULANTĂ A DOCTORULUI TREVIN. PRIVIŢI CIUDĂŢENIILE NATURII! EDUCATIV! DISTRACTIV! Până la amiază, avură parte de cincisprezece vizitatori.

Lăsându-l pe Hardy să se ocupe de bilete, Trevin umplu o cutie cu fluturaşi pentru reclamă, îşi agăţă la centură un capsator, apoi o porni spre terenurile de sport, împărţind foile volante. Soarele dogorea ca o etuvă şi, pe stadion, jucătorii erau singurii care nu se aflau în corturi sau sub umbrele. Mai mulţi oameni îi oferiră bere – luă una - dar fluturaşii, încreţiţi de umiditate, dispărură sub scaune sau în spatele lăzilor frigorifice.

— Facem din prima zi a turneului o zi specială. Doi dolari intrarea sau trei pentru dumneavoastră şi un prieten, zicea el, cu cămaşa lipită de spate. O să fie deschis după apusul soarelui, când e mai răcoare. Sunt nişte exponate care nu trebuie ratate, oameni buni!

— Nu trebuie să *plătesc* ca să am parte de un memento, fir-ar să fie! spuse o femeie până-n treizeci de ani, cu obrajii înroşiţi de soare şi părul blond legat la spate.

Mototoli hârtia primită şi o aruncă.

— Dă-i pace, Doris, făcu unul dintre colegii ei de echipă, aşezat pe pământ, cu o bere între genunchi. Încearcă şi el să câştige o pâine.

— Am apărut în *Newsweek*, zise Trevin. Poate-aţi citit despre noi.

— Poate-o să venim mai târziu, tipule, spuse jucătorul aşezat pe jos.

Doris deschise o cutie cu bere.

— În după-amiaza asta s-ar putea să şi ningă.

— Poate, răspunse prietenos Trevin.

Apoi se îndreptă spre oraşul aflat de partea cealaltă a spaţiului pentru târguri. Soarele îi apăsa scalpul cu ghimpi de foc. După vreo sută de metri, îşi dori să fi purtat o pălărie, dar era prea târziu să se mai întoarcă.

Fixă un fluturaş de primul stâlp de telefon care-i ieşi în cale. *Da*, îşi spuse, *puţină publicitate şi ne umplem de bani*. Trotuarul lucea sub valurile fierbinţi de căldură în timp ce mergea de la un stâlp la altul, trecând pe lângă magazinul de computere şi pe lângă cel de băuturi, pe lângă Biserica Baptistă – pe marchiză scria ACCEPTAŢI COPIII - pe lângă sala de biliard şi pe lângă magazinul auto cu piese de schimb. Intră în fiecare prăvălie şi îl rugă pe proprietar să-i plaseze afişul la vedere. Cei mai mulţi fură de acord. Dincolo de Strada Mare erau mai multe cvartale de locuinţe. Trevin intră pe o stradă, o străbătu în

întregime şi se întoarse pe următoarea, fixându-şi afişele şi remarcând, aprobator, plasele de sârmă de la ferestre.

În ziua de azi nu eşti niciodată prea prudent, îşi zise, cu capul înotându-i în arşiţă. Berea părea să i se fi evaporat imediat prin pielea pe care acum şi-o simţea lipicioasă. Soarele îi pulsa în spate. Numărul magic e cinci-şapte-opt, se gândi. Să-i spunem şase sute. Şase sute de oameni, haideţi la grădina zoologică, haideţi la grădina zoologică, haideţi la *grădina zoologică*!

Când o luă în sfârşit pe drumul de întoarcere către parcul pentru târguri, soarele îşi începuse coborârea către asfinţit. Îşi târa picioarele, dar nu mai avea nici o foaie volantă.

Se lăsă seara. Trevin aştepta lângă casa de bilete, în uniforma lui de patron de grădină zoologică, un costum roşu cu umeri laţi şi epoleţi aurii. Cutia pentru mărunţiş se deschise cu un zornăit vesel; ruloul de bilete era pregătit. Muzica menajeriei cânta încet în difuzoare, iar licuricii pâlpâiau în întunericul de deasupra fluviului. Era ciudat, se gândi, că agentul mutagen afecta numai vertebratele mari, nu şi mamiferele de mărimea unui şoarece şi micile şopârle, nici peştii mărunţi, insectele sau plantele. Oricum, *în ce* s-ar fi transformat un gândac mutant? Aveau o înfăţişare nepământeană de la bun început. Chicoti în sinea lui, în timp ce în minte continua să-i răsune cântecelul care îl însoţise de-a lungul trotuarelor: şase sute de oameni, haideţi la grădina zoologică, haideţi la grădina zoologică, haideţi la grădina zoologică!

Urmări cu privirea fiecare maşină care trecea pe şosea, aşteptându-se să încetinească şi să intre pe terenul târgului.

De la asfinţitul soarelui până la miezul nopţii nu cumpărară bilete decât douăzeci de clienţi; cei mai mulţi erau jucători de softball care descoperiseră că în Mayersville nu era cine ştie ce viaţă de noapte. Cerul se umpluse de nori ca nişte bureţi de sârmă în adâncurile cărora pâlpâiau fulgere îndepărtate.

Trevin învârtea ruloul de bilete pe ax, într-o parte şi într-alta. Un cuplu de fermieri bătrâni, în salopete pătate de solul gras din preajma fluviului Mississippi, îşi târşâi picioarele pe lângă el la plecare.

— Aveţi ceva animale bizare aici, domnule, zise bătrânul, iar soţia lui dădu aprobator din cap. Dar nimic mai bizar decât cele peste care am dat în ultimii ani, cutreierând pe pământurile

mele. Aşa că nu-mi mai amintesc cum arată un animal în formă-o.

— Suntem prea aproape de fluviu, adăugă bătrâna. Ferma noastră e aia de acolo.

Arătă către o casă mică de sub un felinar singuratic, plasată alături de ultimul teren de sport. Trevin se întrebă dacă se duceau vreodată să recupereze mingile de home run de pe veranda lor.

Teancul subţire de bancnote din cutia cu încasări îi foşni sub degete. Banii ar fi trebuit să curgă grămadă, se gândi. Ar fi trebuit să ne înecăm în bani. Cei doi bătrâni stăteau alături de el, privind înapoi, către grădina zoologică. Îi aduceau aminte de părinţii lui, nu de înfăţişarea lor, ci de răbdarea de neclintit. Nu se grăbeau niciodată.

N-avea nici un motiv să stea de vorbă cu ei, dar nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut.

— Am fost aici acum câţiva ani. Mi-a mers chiar foarte bine. Ce s-a-ntâmplat?

Femeia îşi prinse soţul de mână.

— Oraşul e pe moarte, domnule, spuse ea. Moare în toate privinţele. Toamna trecută au închis şcoala elementară. Nu mai sunt copii de vârsta potrivită. Dacă vrei să vezi o adevărată grădină zoologică, du-te la Spitalul de Pediatrie din Districtul Issaquena. Pedeapsa paternităţii. Totuşi, nu mai sunt mulţi oameni care au copii.

— Sau oricum altcumva ai vrea să-i numeşti, adăugă bătrânul. Grădina ta zoologică e deprimantă.

— Însă am auzit că ai ceva special, rosti sfioasă femeia.

— Aţi văzut crocoşoarecele? întrebă Trevin. Are o poveste cu totul deosebită. Şi tigrozela. Aţi văzut-o?

— Da, răspunse ea, părând dezamăgită.

Bătrânii se urcară în camioneta lor, care prinse viaţă hârâind, după o jumătate de duzină de încercări cârâite ale starterului.

— Am găsit un cumpărător pentru camion în Vicksburg, spuse Caprice.

Trevin se răsuci în loc. Fata stătea în întunericul de lângă casa de bilete, cu un blocnotes îndesat sub braţ.

— Ţi-am spus să nu ieşi la vedere.

— Şi cine-o să mă vadă? Nu atragi clienţi nici dacă le faci reduceri!

Îşi roti privirea prin parcarea pustie.

— Nu trebuie să-l livrăm noi. Vine în oraş săptămâna viitoare, cu alte afaceri. Pot să fac pe Internet întreaga tranzacţie, să transfer actul de proprietate şi să încasez banii.

Cu una dintre luminile din spate stinse, camioneta fermierilor viră, ieşind din parc şi intrând pe drumul de ţară care ducea spre casa lor aflată la mai puţin de două sute de metri.

— Şi ce-o să facem cu animalele? întrebă, aproape cu lacrimi în ochi.

— Le dăm drumul celor inofensive. Le ucidem pe cele foarte periculoase.

Trevin se frecă la ochi. Ea bătu din picior.

— Uite ce e, n-avem timp pentru sentimentalisme. Grădina zoologică e un eşec. Oricum o să pierzi în curând totul. Dacă eşti prea încăpăţânat ca să renunţi definitiv, vinde acum camionul ăsta şi câştigi câteva săptămâni în plus sau chiar un sezon întreg, dacă facem economii.

Trevin îşi luă ochii de la ea. Licuricii continuau să pâlpâie deasupra fluviului.

— Va trebui să iau nişte decizii, grăi el cu greutate.

Ea îi întinse blocnotesul.

— Le-am luat eu deja. Aici e ce-o să încapă într-un singur semitrailer. I-am lăsat deja pe Hardy şi pe salahori să plece, cu câte un salariu de desfacere a contractului de muncă, pe cecuri postdatate.

— Dar echipamentul, cuştile?

— Groapa districtuală de gunoi e la nord de aici.

Oare ceea ce detecta în vocea ei era o notă de triumf? Luă blocnotesul. Caprice îşi lăsă mâinile să atârne pe lângă trup, holbându-se la el cu bărbia ridicată. Luminile grădinii zoologice îi aruncau pe faţă umbre prelungi. Ar fi putut s-o azvârle cât colo cu şut, se gândi, şi, sub impulsul ideii, piciorul îi tremură preţ de o secundă.

Îşi îndesă blocnotesul sub braţ.

— Du-te la culcare.

Caprice deschise gura, apoi o închise, înghiţindu-şi vorbele, oricare ar fi fost ele. Îi întoarse spatele.

Rămase pe taburet încă multă vreme după plecarea ei, cu cotul sprijinit pe genunchi şi cu bărbia în palmă, privind insectele care se roteau în lumină. Tigrozela se ghemui, aşezându-se pe pulpe, în alertă, cu ochii spre fluviu. Trevin îşi aduse aminte de un film de animaţie înspăimântător, pe care-l văzuse cândva. Două cotoroanţe stăteau pe capra unei căruţe pline de cadavre. Cea care ţinea hăţurile se întorcea spre cealaltă, spunând: „Ştii, după ce-o să se termine molima, rămânem fără slujbă.”

Tigrozela se ridică în picioare, atentă la fluviu. Îşi străbătu cuşca mişcându-se cu atenţie, fără să-şi dezlipească ochii de zona întunecoasă. Trevin îşi îndreptă spatele. Oare ce vedea animalul acolo? Pentru o clipă nesfârşită, peisajul rămase neschimbat: insecte învârtejindu-se în jurul becurilor bâzâind uşor, scoţând în evidenţă cuştile; metalul strălucind pe fundalul nopţii de primăvară, tigrozela foindu-se, lemnul lustruit al casei de bilete alături de mâna lui şi clipocitul strident al apelor fluviului în fundal.

Dincolo de cuşti, către Mississippi, o porţiune de întuneric se desprinse din noapte. Trevin clipi şi încremeni fascinat, cu părul zbârlindu-i-se pe ceafă. Creatura cu braţe scurte şi mai înaltă decât un om examină grădina zoologică, apoi îşi dădu drumul în patru labe, ca un urs, numai că pielea îi sclipea, umedă ca a unei salamandre. Capul său triunghiular adulmecă solul, mişcându-se pe deasupra pământului jilav de parcă ar fi urmărit un miros. Când ajunse la prima cuşcă, una dintre cele mici, care găzduia nevăstuicoşarpele, fiara din fluviu îşi desprinse de pământ picioarele din faţă, înhăţând-o cu ghearele degetelor.

Cuşca deveni de nerecunoscut cât ai clipi, iar nevăstuicoşarpele se făcu nevăzut.

— Hei! strigă Trevin, scăpând de paralizia ce-i fusese provocată de stupoare.

Creatura îl privi. El întinse mâna sub casa de bilete, înşfăcă bâta de baseball şi făcu un pas înainte. Monstrul se răsuci, pregătindu-se să înhaţe cuşca următoare. Bărbatul se congestionă la faţă.

— Nu, nu, nu, lua-te-ar naiba!

Făcu un pas, apoi încă unul, şi se pomeni deodată alergând, cu bâta deasupra capului.

— Cară-te! Cară-te!

Îşi coborî bâta şi izbi animalul peste umăr, strivind carnea cu un sunet înăbuşit.

Creatura ţipă.

Trevin se retrase, scăpând bâta când îşi astupă urechile. Ţipătul se repetă sonor, ca fluieratul unui tren. Stătu deasupra lui, cu ghearele întinse, preţ de vreo zece bătăi de inimă, apoi păru să-şi piardă interesul, se apropie de cuşca următoare, o prinse de bare şi o făcu bucăţi dintr-o singură smucitură.

Cu urechile ţiuindu-i, înhăţă bâta căzută şi se repezi înainte, legănând-o. Ridicat pe picioarele din spate, monstrul îşi dezgoli colţii, zeci de ace strălucitoare pe maxilarul triunghiular. Trevin îl izbi în coastă. Creatura se ghemui cu o agilitate surprinzătoare, dând înapoi, cu ghearele întinse, şi scoţând un urlet asurzitor. Bărbatul lovi. Rată. Monstrul îl pocni peste gambă, sfâşiindu-i pantalonii şi aproape făcându-i piciorul să alunece de sub el.

Apoi prinse să se mişte cu stângăcie, coborând panta către gardul de lângă dig în timp ce Trevin încerca o nouă lovitură. Rată. Creatura zbieră, dând să se învârtească în jurul lui. El sări brusc într-o parte, păstrându-şi cu grijă echilibrul pe noroiul alunecos. Dacă ar fi căzut? Fiara se repezi la el cu gura deschisă, dar se retrase ca un câine ameninţat când înălţă bâta. Bărbatul respira sacadat, împingând-o cu capătul bâtei şi îndepărtând-o de cuşti. În spatele lui se auzi sirena unei maşini de poliţie şi motorul vui, dar el nu cuteza să privească în jur. Nu putea decât să încolţească animalul, cu bâta pregătită.

După o îndelungată succesiune de fente, fiara de coşmar se opri la gard, îşi arcui spatele şi prinse să se ridice exact când el cobora bâta înălţată deasupra capului, ca un topor, lovind cu ambele mâini. Simţi vibraţia bâtei care strivea ţeasta şi creatura se prăvăli în nămol, o masă înfiorătoare de carne. Cu inima bătându-i cu violenţă, se clătină o clipă pe picioare, apoi se aşeză lângă animal.

În susul dealului, strigătele oamenilor de sub luminile grădinii zoologice se pierdeau în întuneric. Erau jucători de softball? Locuitori ai oraşului? Luminile unei maşini de patrulare a poliţei clipeau, albastre şi roşii, alte trei sau patru maşini erau parcate lângă camioane, cu farurile aprinse. Evident că nu

puteau să-l vadă, iar el era prea obosit să strige. Se întinse pe spate, ignorând umezeala pământului.

Creatura moartă mirosea a sânge şi a nămol. Îşi puse piciorul pe ea, aproape regretând că murise. Ce adaos ar fi fost pentru grădina lui zoologică dacă ar fi reuşit s-o prindă vie! Zvâcnetul puternic din piept i se linişti treptat. Mâlul i se părea moale şi cald. Deasupra capului, norii se subţiară, mânaţi de vânt prin faţa lunii pline.

Dintre cuşti se auzeau voci. Îşi lungi gâtul, încercând să vadă ce se întâmpla. Oamenii se îngrămădeau şi lumina lanternelor despica văzduhul. Începură să coboare dealul. Oftă. Nu-şi salvase grădina zoologică, nu cu adevărat. A doua zi aveau să lase unul dintre camioane în urmă. Iar în două luni avea să dispară totul, celălalt camion, animalele – îi părea rău mai ales de tigrozelă - intrările în oraşe în sunetul muzicii, cu steagurile fluturând şi cu oamenii aliniaţi pe marginea drumului, să vadă menajeria. Nici un motiv să mai poarte uniforma de patron al grădinii zoologice, cu frumoşii ei epoleţi aurii. *Newsweek* n-avea să-l mai intervieveze niciodată. Se terminase totul. Măcar dacă s-ar fi putut afunda în mâl, dispărând, pentru a nu fi silit să privească dezintegrarea propriei sale vieţi.

Se săltă în capul oaselor, nu cumva să fie crezut mort. Îşi flutură mâna când îl găsi lumina celei dintâi lanterne. Nămolul îi picura de pe haină. Poliţiştii ajunseră primii.

— Dumnezeule atotputernic, ăsta-i unul mare!

Un poliţist îşi îndreptă raza lanternei către creatura fluviului.

— Ţi-am spus că gardurile nu-s bune de nimic, adăugă celălalt.

Toată lumea păstră distanţa, cu excepţia poliţiştilor. Primul răsuci leşul. Zăcând pe spate, cu braţele scurte căzute în lături, aproape că nu mai părea atât de mare şi de intimidant. Sosiră mai mulţi oameni: nişte orăşeni pe care nu-i recunoscu, cuplul de bătrâni de la ferma de dincolo de terenurile de sport şi, în cele din urmă, Caprice, cu o lanternă părând aproape prea mare s-o poată duce.

Primul poliţai îngenunche alături de creatură, îşi împinse pălăria în susul frunţii, apoi spuse, cu voce destul de scăzută pentru ca Trevin să presupună că nu-l auzea decât colegul lui:

— Hei, nu credeţi că seamănă cu puştiul Andersonilor? Au spus că l-au sugrumat.

— Nu era nici pe jumătate atât de mare, dar cred că ai dreptate.

Celălalt poliţai aruncă o haină, acoperind chipul creaturii, apoi rămase privind în jos, către ea, vreme îndelungată.

— Să nu le spui nimic, bine? Maggie Anderson e verişoara nevesti-mii.

— Nu-i nimic aici de văzut, oameni buni, anunţă primul poliţai, cu un glas mult mai puternic. Ăsta-i mort. Vă puteţi întoarce cu toţii acasă.

Însă atenţia mulţimii nu se mai îndrepta către ei. Fasciculele lanternelor se îndreptaseră spre Caprice.

— E o fetiţă! spuse cineva, şi toată lumea veni mai aproape. Ea îşi plimbă lumina lanternei de la un chip la altul. Apoi, cu disperarea pe faţă, alergă stângace spre Trevin, îngropându-şi obrajii la pieptul lui.

— Ce ne facem acum? şopti ea.

— Taci. Intră-n joc.

Trevin o mângâie pe ceafă, apoi se ridică. Un junghi ascuţit îi săgeta piciorul, dându-i de ştire că-şi întinsese vreun muşchi. Lumea era numai lumină strălucitoare, iar el nu-şi putea acoperi ochii. Îi închise pe jumătate.

— E fiica ta, domnule? îl întrebă cineva.

Trevin o strânse mai tare. Mâinile ei mici se încleştară de haina lui.

— N-am mai văzut un copil de zece ani, spuse o altă voce. Lumina lanternelor veni mai aproape.

Bătrâna fermieră păşi atunci în mijlocul cercului, cu faţa brusc iluminată.

— Pot s-o ţin în braţe pe fetiţa ta, fiule? Doar s-o ţin în braţe?

Întinse braţele, cu degetele tremurând.

— Îţi dau cincizeci de dolari dacă mă laşi s-o ţin în braţe, spuse o voce din spatele lanternelor.

Trevin se întoarse încet, scăldat în lumină, până ce ajunse din nou cu faţa către bătrână. În minte i se formă o imagine, la început neclară, dar devenind din ce în ce mai limpede. Un singur semitrailer, cu remorca aranjată ca o cameră de copil – ba nu, ca o creşă! Tapet cu ursuleţul Winnie Pooh. Un pătuţ. Una

dintre chestiile alea care cântă şi se-nvârtesc, cum îi zice – o jucărie care atârnă! Un balansoar mititel. Muzică pentru copii. Şi ar merge din oraş în oraş. Pe afiş ar scrie ULTIMA FETIŢĂ ÎN FORMĂ-O, iar el ar *vinde bilete* şi lumea ar *sta la coadă*. Banii ar curge grămadă!

Trevin o împinse uşor pe Caprice, care-l ţinea strâns de haină.

— E OK, scumpete. Doamna asta cumsecade vrea să te ţină puţin în braţe. Eu o să fiu lângă tine.

Fata se uită la el, cu o disperare de neconfundat pe chip. Oare vedea şi ea deja camionul cu creşa? Îşi imagina bannerul şi procesiunea nesfârşită de orăşele?

Bătrâna o luă în braţe ca pe o vază de preţ.

— E în ordine, micuţo. E în ordine.

Se uită la Trevin, cu lacrimile pe obraji.

— E întocmai ca nepoţica pe care mi-am dorit-o întotdeauna! A început să vorbească? N-am mai auzit o voce de copilaş de-o eternitate. Vorbeşte?

— Haide, Caprice, iubito. Spune-i ceva doamnei cumsecade. Ochii ei se pironiră într-ai lui. Chiar şi la lumina lanternei, le vedea albastrul de gheaţă. Îi auzea vocea sardonică, aşa cum îi vorbea noapte de noapte, în timp ce traversau ţara. „Din punct de vedere financiar, nu e fezabil să continuăm, rostea cu glasul unui copil de doi ani. Ar trebui să acceptăm inevitabilul.”

Ea îl privi cu buza tremurând. Îşi aduse pumnul strâns lângă obraz. Nimeni nu se clintea. Nici măcar nu le desluşea respiraţiile.

— Tati, zise, după ce-şi băgă degetul mare în gură. Flică, tati.

Trevin se înfiora, apoi se sili să zâmbească.

— Bravo, eşti o fetiţă bună.

— Tati, *flică*.

Pe culmea dealului, tigrozela urla şi, chiar dincolo de gard, Mississippi îşi rostogolea lacrimile clipocind.

NATURĂ MOARTĂ CU APOCALIPSĂ

RICHARD KADREY

Traducere din limba engleză
Roxana Brînceanu

Richard Kadrey este autorul a şase romane, printre care *Angel Scene, Butcher Bird* şi importantul volum cyberpunk *Metrophage*. Povestirile sale au apărut în numeroase antologii, ca şi în revistele *Asimov's, Interzone, Omni* şi *Wired*.

Natură moartă cu Apocalipsă fost publicată pentru prima dată într-un webzine, *The Infinite Matrix*. Versiunea de faţă este una revizuită şi uşor extinsă.

Kadrey spune că povestirea îşi are originea într-o imagine dintr-un vis în care cadavre de cai erau târâte afară din nişte canale sub reflectoare industriale. El a luat această imagine şi a transformat-o într-o serie de instantanee de viaţă după ce totul se va fi prăbuşit – despre oameni lăsaţi în urmă şi slujbele cu care îşi umplu zilele, despre bieţii nătângi care trebuie să cureţe mizeria sfârşitului lumii.

***

Au scos încă un cal din canal, cu părul castaniu lucind într-un roz ca de gumă de mestecat din cauza freonului. În fiecare noapte, alte bălţi apar bolborosind la suprafaţă din adâncurile pământului. Freon. Ulei vechi de motor. Apă grea de la rachete nucleare uitate. În fiecare zi, câteva zeci de animale flămânde se îneacă în bălţile stătătoare.

Cu picioarele atârnând liber în moarte, calul se clatină ca o zdreanţă când mica macara diesel îl smulge cu zgomot din noroi şi îl depune pe chei, alături de celelalte trupuri. În lumina de lucru cu tentă albăstruie, împărţim morţii în Uman şi Animal, divizăm Animalele în Mamifere şi Altele, apoi subdivizăm Altele în Vertebrate şi Nevertebrate şi aşa mai departe.

Am început la Recuperarea Informaţiilor, căutând documente în birouri guvernamentale scufundate, vechi biblioteci şi librării. Odată am nimerit într-o arhivă a poliţiei, înconjurat de feţe şi fotografii de la locul crimelor şi violurilor. Am găsit un birou al Fiscului, unde cetăţenii nemulţumiţi măcelăriseră un expert, apoi aşezaseră măruntaiele birocratului pe un copiator. Am înotat printre sute de duplicate granulate ale ficatului şi intestinelor lui. Am nimerit în magazine pentru adulţi şi am recuperat jucării sexuale pline de apă şi ediţii vechi din *Wet & Messy Fun*. Să aduci la suprafaţă orice ar putea fi folositor, au spus, aşa că de ce nu? Tot ce am scos a ajuns într-o

singură grămadă mare, urmând să fie sortată de Clasificarea Informaţiilor.

Mi-aş fi dorit să fi fost vreun război, vreo molimă sau un nou Cernobîl măreţ. Ceva la care noi să putem arăta şi spune: „Asta e. Asta a ucis lumea.” Dar nu a fost aşa.

A început în New York. Sau Londra. Posibil Mumbai. Un accident minor în trafic – doar o aripă îndoită – şi cineva a ratat o întâlnire, ceea ce a însemnat că altcineva nu a putut trimite un fax, lucru care a făcut pe altcineva să piardă avionul. Acel cineva s-a luat la ceartă cu un şofer de taxi şi a fost împuşcat. Nimeni nu ştie de către cine. Indiferent ca s-a întâmplat, împuşcătura a declanşat o revoltă. Camerele TV au transmis *live* revolta unei ţări atât de încordate de furie şi tensiuni încât au izbucnit revolte din Maine până în Hawaii. Când filmările au ajuns la sateliţi, revolte spontane au explodat peste tot în jurul lumii.

Pe aeroportul Vantaa din Helsinki, un grup de hamali şi prostituate în grevă au împins automatele prin ferestrele de la etajul trei într-o parcare, omorând un diplomat spaniol. În Shanghai, fermierii şi studenţii s-au înfuriat, distrugând cazinourile nou construite pe malul oceanului, dând foc clădirilor şi aruncând miliarde de yeni în apele portului. În New Orleans, copiii au invadat cimitirele situate la suprafaţă şi au târât morţii pe străzi.

Străvechi rivalităţi naţionale şi invidii recente au ieşit la suprafaţă. De jur împrejurul lumii, guvernele au intrat în sesiuni de urgenţă. Mulţi politicieni au văzut în subitele izbucniri de violenţă un atac al unor celule teroriste asupra cetăţenilor din ţările lor. Alţii au pretins că e vorba de o molimă biblică, Ragnarok sau întoarcerea zeităţilor Rudras înainte de vreme.

N-aş putea spune cât a trecut de când lumea s-a făcut ţăndări. Toate ceasurile par să se fi oprit. Câţiva puştani au construit un cadran solar, dar cum jumătate dintre oraşele lumii încă ard, cerul e mai mult o ciorbă clocotind de cenuşă. Ne încălzim jefuind bibliotecile prin care obişnuiam să colind, punând pe foc mai întâi ziarele vechi, apoi cataloagele, bestsellerurile şi cărţile de autoajutorare, în cele din urmă croindu-ne drum până la ediţiile princeps.

În unele zile cerul se deschide şi plouă cu peşti. Alteori, cu pietre sau păpuşi Barbie. Noaptea trecută am prăjit un somon

din cer la focul unui exemplar din *Marele Gatsby* cu autograf. Am împărţit peştele cu Natasha, o fată mută care lucrează pe una dintre macarale, ridicând cadavrele din bălţile de freon. Locuieşte cu mine la docuri, în containerul cargo pe care l-am rechiziţionat. Am ucis un om ca să obţin containerul şi încă mai sunt nevoit să ciopârţesc ocazionalii musafiri nepoftiţi. Natasha nu e deloc timidă cu un cuţit sau cu o bară de fier în mână şi a rezolvat ea însăşi câţiva intruşi. Presupun că cei pe care i-a rezolvat ea erau intruşi. Oricum, suntem pe val.

Nu sunt convins că ceea ce e între noi este o poveste de dragoste obişnuită. Trăiesc cu o fată care ştie să facă mănuşi din piele de pudel şi îmi face rost din gunoaie de ghete şi haine întotdeauna pe măsura mea. Cultivă plante într-o cadă pe acoperiş şi ne decorează casă cu jucării rotitoare şi bucăţi de statui sparte din muzeele jefuite. Îmi lipseşte îngheţata, maşinile decapotabile şi mersul la cinema. Nu sunt suficient de nebun ca să pretind că sunt mai fericit de când lumea a dispărut, dar cu excepţia momentelor când plouă cu pietre nu sunt cu mult mai nenorocit ca înainte.

S-a găsit un strat de animale de la grădina zoologică sub şoseaua prăbuşită la Williamsburg Bridge. Oamenii din zonă au trăit în belşug din fripturi de elefant şi chiftele de girafă. Guvernul local vrea ca noi să ajutăm la adunarea rămăşiţelor de trupuri, aşa că asta facem. Nimeni nu întreabă de ce. În plus, birocraţii refuză să lase lumea să se sfârşească înainte ca fiecare formular să fie completat, ştampilat şi semnat cu iniţialele corecte. Apocalipsa e ultima răsuflare a birocraţiei.

După cină, eu şi Natasha stăm pe acoperişul cargoului urmărind un câmp plin de maşini de poliţie scufundându-se încet într-o mlaştină de gudron apărută de curând. Toţi cei de la docuri sunt aici. Se aude un *Hop* puternic atunci când ultimul vehicul alunecă bolborosind sub suprafaţă.

Vă rog, ultima persoană de pe planetă să stingă lumina!

ÎNGERII LUI ARTIE

CATHERINE WELLS

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Catherine Wells este autoarea mai multor cărţi, printre care romanul postapocaliptic *Mother Grimm* şi trilogia *Coconino*: *The Earth is All That Lasts - Children of the Earth* şi *The Earth Saver. Stones of Destiny* - romanul cel mai recent, este prima incursiune a scriitoarei în ficţiunea istorică. Povestirile sale au apărut în revistele *Asimov's* şi *Analog*, precum şi în antologiile *Redshift* şi *The Doom of Camelot*.

Povestea de faţă, apărută iniţial în *Realms of Fantasy*, a fost inspirată de un vis tulburător, avut de Wells cu mai bine de treizeci de ani în urmă. În vis, un tânăr s-a urcat pe un burlan de scurgere dintr-o casă închiriată ca să-şi viziteze un prieten; şi, cu toate că era un om cumsecade, cineva a intrat în magazinul lui de biciclete şi a tras cu o carabină prin vitrină. Lipsa de sens şi nedreptatea acelui vis au obsedat-o şi, mulţi ani mai târziu, în timp ce străbătea drumurile de ţară din Arizona pe un tandem, şi-a imaginat o societate postapocaliptică implicând biciclete şi bărbaţi tineri, iar rezultatul a fost *Îngerii lui Artie*.

****

Presupun că, atunci când te hotărăşti să spui o minciună, e contraproductiv să scrii adevărul, aşa cum fac eu. Dar indiferent cine ar supravieţui aici, pe Pământ, e foarte puţin probabil să citească textul acesta şi e cu atât mai puţin probabil să-i dea crezare. Şi aşa mulţi nu mai sunt în stare să citească – oricum, nu în limba cultă – şi sigur va fi mai rău înainte de a fi mai bine. Va fi mult, mult mai rău.

Numele meu de botez e Faye, dar nu l-am mai folosit de când aveam zece ani. În anul acela ne-am mutat în interiorul scutului antiradiaţii, într-o clădire dărăpănată din Habitatul Kansas. Mama a plâns, fiindcă fraţiorul meu a murit chiar înainte de a ajunge acolo, şi a continuat să geamă întruna, spunând că poate ar fi supravieţuit dacă am fi ajuns mai devreme înăuntru. Dar, pentru a pătrunde în interiorul scutului, trebuia să ai bani sau vreun talent, iar părinţii mei nu aveau nici una, nici alta. Aşa că ne-am prăjit pielea şi globii oculari sub soarele nefiltrat al Pământului până când au părăsit planeta destui oameni bogaţi pentru a se găsi şi pentru noi loc sub scut.

Artie mi-a bătut la geam în prima noapte; se căţărase pe burlanul de scurgere, venind din apartamentul aflat chiar dedesubt. Bineînţeles că ploaia artificială nu mai funcţiona în sectorul nostru, fiindcă infrastructura nu mai avea mult până să se ducă naibii, dar burlanul încă mai era acolo. Artie D'Angelo era un puşti de vârsta mea, costeliv, caraghios, dar agil ca o maimuţă. Când l-am văzut atârnat de burlanul ăla, am fost mai degrabă uluită decât speriată.

— Salut! a spus el, de dincolo de fereastră, cu un zâmbet larg. Avea părul negru, buclat, ochi mari, adânci, şi urechi clăpăuge. M-am urcat pe patul meu, care era chiar sub geam, şi m-am holbat la el.

— Ai de gând să deschizi? m-a întrebat. Sau mă laşi să atârn toată noaptea de burlanul ăsta?

Am aruncat o privire peste umăr, asigurându-mă că uşa era închisă, am ridicat geamul mobil şi Artie s-a căţărat înăuntru.

— Eu sunt Artie, s-a prezentat. Stau la etajul de jos.

— Faye, am răspuns. Nu poţi intra pe uşă?

— Am bătut mai devreme, dar n-a răspuns nimeni.

Ştiam care era motivul.

— Tatei îi e frică să deschidă.

El a ridicat din umeri.

— În cartierul ăsta, e mai bine aşa. Dar v-am văzut mutându-vă şi m-am gândit că trebuie să fiţi de afară, aşa că probabil veţi avea nevoie de cineva care să v-arate împrejurimile.

Şi, în următoarele luni, chiar asta a făcut. Fiind născut în Hab-Kan, îi cunoştea reţeaua de pe sol şi din subsol. Fără cele învăţate de la el, probabil că aş fi murit în acel prim an. În momentul când în interior a început să fie primită drojdia societăţii, din care făcea parte familia mea, în jumătate dintre sectoare domnea mai mult sau mai puţin anarhia, şi un copil de zece ani putea să fie ucis cu uşurinţă dacă nu ştia unde să fugă şi unde să se adăpostească. Artie m-a învăţat asta şi multe altele. În zilele acelea de început, el a fost salvarea mea; în zilele de acum, eu voi fi salvarea lui.

Ne ascundeam de Patrulele Civice din B4, când a rostit pentru prima oară numele pe care mi l-am atribuit. S-a întâmplat pe vremea când Surorile întru Ştiinţă de Carte încă

mai încercau să conducă şcoli în B4 şi nu au reuşit să se apropie niciodată mai mult de atât de B9. Şcoala nu mă entuziasma, dar mama voia să merg, iar Artie susţinea cu insistenţă că traversarea lui B4 era la fel de sigură ca traiul în B9. Era adevărat în majoritatea timpului, dar nu şi atunci când intrau în acţiune Patrulele Civice.

Am ştiut că ziua aceea avea să ne aducă necazuri, pentru că banca Melissei fusese goală la strigarea catalogului şi, în pauze, circula zvonul că fusese găsită într-un tomberon, cu o serie de părţi lipsă. Ceea ce însemna că în după-amiaza aceea Patrulele Civice ieşiseră pe teren, în căutarea cuiva care să fie pedepsit. Cei din B9 erau una dintre ţintele favorite. Eu şi Artie fugeam din cotlon în cotlon, deasupra pământului şi dedesubt, încercând să ne ferim din calea lor. Ne-am uitat de sub un furgon abandonat al salubrizării când le-au venit de hac la trei adolescenţi care jucau baschet pe stradă.

Probabil că băieţii fuseseră scanaţi ca fiind din B4, pentru că patrulele au dat să se îndepărteze; însă unul dintre cei trei a zis ceva. Vorbe murdare, brutale. Şi un PC-ist l-a împuşcat. Cu o arbaletă, pentru că în habitate n-au fost niciodată permise armele cu proiectile sau cu impulsuri electrice – riscul de avariere a scutului era prea mare. Când au dat să-şi scoată cuţitele, ceilalţi doi au fost săgetaţi, la rândul lor.

Mai văzusem şi până atunci oameni murind – afară, lucrurile stăteau chiar mai rău decât sub scut. Dar aceea a fost prima oară când mi-am dat seama, când am înţeles că la prima mişcare bruscă mă aştepta soarta lor. Un PC-ist i-a lovit pe băieţi cu piciorul, asigurându-se că erau morţi. Un altul a despicat pantalonii băiatului rău de gură şi i-a retezat organele genitale.

— Asta-i pentru Melissa, l-am auzit spunând, şi a azvârlit carnea însângerată de partea cealaltă a străzii, chiar lângă furgonul sub care ne ascunseserăm, întinşi pe burtă.

Văzând-o acolo, chiar sub ochii mei, m-am sufocat de groază. Mi-am îndesat pumnul în gură să nu urlu, iar Artie m-a tras lângă el, apăsându-mi faţa de pieptul lui sfrijit şi strângându-mă cu putere în braţe.

— Sst, mi-a şoptit la ureche, ştiind amândoi cât de înfricoşată eram şi ce cumplit ar fi fost dacă ne auzeau PC-iştii.

Nu-ţi pot face nici un rău. Nu pot, Faye, pentru că... pentru că eşti vrăjită.

Am fost atât de uluită, încât m-am oprit din plâns, întrebându-mă ce naiba putea însemna asta în lumea noastră muribundă. Aşa cum mă ţinea, lipită de el, nu vedeam Patrula Civică, dar după un minut sau două mi-a dat drumul şi am ştiut că plecase.

— Cum ai spus, vrăjită? am întrebat, în cea mai firavă şoaptă, neştiind cât de mult se îndepărtaseră.

— Au plecat, nu-i aşa? mi-a răspuns, tot pe şoptite. Vrăjită. Porţi numele magic.

I-am spus că, după părerea mea, el era magia în persoană.

— Poate, a încuviinţat, inspectând cu atenţie strada sa se convingă că era într-adevăr pustie. Dar numele tău, „Faye”, sună ca Morgan LeFey, nu crezi?

A început să se târască, străduindu-se să iasă de sub furgon. L-am urmat.

— Despre cine vorbeşti?

— Sora regelui Arthur. Şi ea era vrăjită. L-a dus pe Arthur pe insula Avalon, unde nu putea să moară.

În noaptea aceea, târziu, Artie s-a urcat pe burlan în camera mea şi am stat acolo ore întregi, în întuneric, timp în care mi-a spus poveşti despre Arthur şi cavalerii lui; nişte bărbaţii care îi apărau pe cei neajutoraţi în loc să-i persecute, care luptau împotriva ticăloşilor din vremea lor şi îi învingeau întotdeauna. Abia după mulţi ani mi-am dat seama ce întorsătură le dăduse atunci poveştilor, anume pentru mine, ca să mă facă să cred că existaseră cândva oameni cărora le păsa de cei de teapa mea, care apărau dreptatea şi nobleţea spiritului şi care socoteau o onoare protejarea celor slabi.

În noaptea aceea mi-am luat numele de Morgan, nu fiindcă aş fi crezut că avea într-adevăr ceva magic, ci pentru că îmi doream să fiu o parte a acelui ideal. Aveam nevoie de speranţa reprezentată de regele Arthur şi o vedeam în Arthur al meu – în Artie. Gândindu-mă la mine însămi ca la sora lui, simţeam o plăcere tihnită, profundă, pe care n-o pot explica.

Şi nici nu eram singura pe care Artie o atrăgea atât de mult. Când l-am cunoscut, începuse deja să-şi adune un grup de discipoli: copii alături de care crescuse şi alţii, ca mine, cu care se împrietenise pe parcurs. Numărul însemna siguranţă, atâta

vreme cât nu erau implicate arbaletele. O bandă oferea protecţia unei duzini de cuţite, care nu puteau fi înlăturate în acelaşi timp. Şi apoi am descoperit o altă formă de apărare – sau, mai degrabă, Artie a descoperit-o şi asta l-a schimbat. Ne-a schimbat pe toţi.

În zilele acelea eram hoţi; nu-mi place s-o spun, dar asta eram. Artie era hoţ. Eu eram hoaţă. Furtişagurile noastre respectau o etică, fiindcă nu furam niciodată de la oameni mai săraci şi mai nevolnici decât noi – acesta fiind începutul destul de rudimentar al Codului. Dar ne însuşeam lucruri care nu ne aparţineau şi nu ne gândeam la asta mai mult decât se gândeşte o capră la iarba cosită. Aşa am căpătat primele biciclete.

José a început. Din exterior sosise un convoi de aprovizionare, plin cu bunuri pentru Platforma de Lansare. Aşa numeam noi sectoarele unde locuiau tehnicienii, administratorii şi ceilalţi membri ai elitei, cei care aveau cu siguranţă cabine rezervate pe următoarea navă de transport care ducea oamenii departe de planeta noastră muribundă. În timp ce ultimul şofer s-a oprit să flirteze cu paznica, José a forţat încuietoarea camionului şi s-a strecurat în interior. Bineînţeles că lucra pentru nişte copii mai mari decât el şi, în momentul când aceştia au blocat drumul convoiului în G5, José cercetase încărcătura, aşa că au ştiut ce lăzi să şterpelească. Într-una dintre ele se aflau şase biciclete.

Una dintre acestea a fost plata lui. Nimeni nu era mai mândru decât el, când a apărut cu noul lui trofeu. O ducea pe umăr, fiindcă nu ştia să meargă pe ea şi fiindcă, oricum, îi sărise lanţul. Artie o privise şi o tot privise şi mi-am dat seama că ideile i se învârtejeau în minte ca un ciclon. În momentul acela avea treisprezece ani şi, cu toate că încă era costeliv, se maturizase suficient de mult pentru ca fetele să-nceapă să-i arunce o a doua privire; însă ori de câte ori era posedat de o idee continua să arate ca un puştan tont, cu colţurile gurii căzute fără vlagă şi cu ochii lipsiţi de orice expresie.

— Aşa-i că tu ştii să mergi cu ea? a întrebat José, pentru că, asemenea tuturor copiilor mai mici, considera de la sine înţeles că Artie ştia tot ce merită să fie cunoscut şi că avea toate deprinderile care merită să fie dobândite.

Artie reuşise până şi să fie admis la Academia Spark, ceea ce uimise pe toată lumea. Puştii din B9 nu ajung acolo. Cei mai mulţi dintre ei nu se obosesc nici măcar să meargă la şcoală.

Artie nu avea nici un răspuns la întrebarea lui José; nici măcar nu eram sigură că o auzise. L-am înghiontit.

— Eu ştiu să merg cu bicicleta, am spus, cu voce scăzută. Am învăţat afară. Acolo e plin de ele, nu te costă nimic; bătrânul meu a reparat una pentru mine.

În cele din urmă, ochii lui s-au dezlipit de bicicletă şi m-au ţintui, încă prins în vârtejul încântării provocate de gândurile lui neobosite.

— Tatăl tău poate repara biciclete?

Am ridicat din umeri.

— Se pricepe la maşinării şi chestii d-astea. Pân' la urmă, asta ne-a adus sub scut. S-a prins cum se sudează.

Auzindu-mă, Artie s-a strâmbat şi a revenit în prezent.

— Nu vorbi ca pe stradă, Morgan, m-a certat el. Trebuie să exersezi engleza literară dacă vrei să mergem împreună la Academie.

Era visul lui pentru mine, îşi dorea să fiu şi eu admisă la Academia Spark. Îmi dădeam silinţa, pentru că el spunea că aşa ar fi trebuit, dar nu-mi făcusem niciodată prea multe speranţe.

— Da, Artie, ştie câte ceva despre biciclete, am zis, pronunţând exagerat cuvintele. Dar nu sunt sigură cât.

Ştia destule. Când a ieşit din schimbul de lucru, tata a adus bicicleta în stare de funcţionare în mai puţin de cincisprezece minute; pe urmă, Artie ne-a luat, pe ea şi pe mine, şi a găsit o porţiune părăsită de tunel, unde putea învăţa fără spectatori să stăpânească mersul pe două roţi. Eram singura în care avea destulă încredere pentru a mă lăsa să fiu martoră la dezonoarea primelor lui eşecuri. O săptămână mai târziu, când i-a înapoiat bicicleta lui José, a pedalat pe stradă sub ochii celorlalţi, a frânat, oprind lin, şi a coborât cu o uşurinţă îndelung exersată.

— Ne trebuie mai multe din astea, a anunţat el. Fiecare trebuie să aibă câte una. Cu ele, suntem mai iuţi decât oricine altcineva. Putem lua raţiile familiilor noastre fără sa ne temem c-o să fim jefuiţi pe drumul de întoarcere, fiindcă nimeni n-o să ne poată prinde. Putem ajunge la un prieten care a dat de belea şi putem fugi când ne caută belelele. Bicicletele sunt răspunsul.

Şi, pentru că el era Artie, l-am crezut cu toţii.

În anul următor, pe străzile din B9 bicicletele au încolţit precum ciupercile. Timp în care am pierdut un puşti – Torey a fost nimerit de una dintre săgeţile Securităţii în timp ce fugea din F5, unde n-ar fi trebuit să se strecoare niciodată - dar şaptesprezece dintre noi au rămas pe roţi. Cavalerii Roţii Rotunde, râdeam eu.

Te-ai putea întreba cum de reuşea Artie să-şi creeze un asemenea grup de discipoli, să câştige loialitatea atâtora, care s-ar fi sacrificat pentru Codul lui, unii chiar dându-şi viaţa. Sunt convinsă că răspunsul constă în cele trei calităţi pe care le poseda într-o mai mare măsură decât orice altă fiinţă umană: compasiunea, încrederea nestrămutată şi dorinţa irezistibilă. Când se oprea asupra unei idei, o urmărea cu o concentrare de care muritorii obişnuiţi nu sunt capabili, iar intensitatea devoţiunii lui îi absorbea pe alţii aidoma unei găuri negre.

Bicicletele au devenit lumea lui. Combinând cunoştinţele sumare ale tatei şi o serie de cărţi pe care le-am găsit online, Artie a învăţat nu numai cum să întreţină şi să repare o bicicletă, ci şi geometria cadrului, factorii solicitanţi şi modul de apreciere a performanţelor. Am învăţat şi eu câte ceva din toate astea, fiindcă nu te puteai învârti prin preajma lui fără să înveţi, dar m-am ocupat mai ales de întreţinere şi de reparaţii. Însă pentru el nu era suficient să deprindem cu toţii mersul pe bicicletă şi procedeele de întreţinere – trebuia să ne antrenăm. Ne trezea în fiecare zi înainte de răsăritul soarelui şi ne luam la întrecere de-a lungul străzilor pustii din B9 şi B7. Am făcut muşchi zdraveni la picioare în timpul acestor curse, în care fiecare încerca să fie mai rapid şi mai rezistent.

Ne-am aventurat curând în afara sectoarelor unde locuiam, devenind o prezenţă familiară în zonele înalte, care erau B-urile şi G-urile, ba chiar şi în unele părţi din A-uri. Şaptesprezece ciclişti trecând în grup, ca o săgeată, cu o viteză de peste treizeci de kilometri pe oră, reprezintă o privelişte impresionantă – ceea ce era atât bine, cât şi rău. O gaşcă de bătăuşi din A12, numiţi Dulăii, încerca să ne prindă-n cursă ori de câte ori traversam sectorul lor, şi o făceam des, escortându-l pe Artie când se ducea la Academia Spark sau când se întorcea de la cursuri. Dar eram, întotdeauna, prea iuţi, prea inteligenţi şi prea mobili pentru ei.

Artie continua să le accepte provocările, ţinând să ajungă la Academia Spark din două motive. OK, din trei. Al treilea era imposibilitatea de a suporta să i se interzică un anumit lucru. Însă primul era că îi plăcea să înveţe. Învăţătura îi încărca bateriile. Studia ingineria mecanică şi profesorii de la Spark îl încurajau. Probabil se gândeau că va împiedica infrastructura habitatului să se prăbuşească.

Dar al doilea motiv pentru care nu renunţa la Academie era Yvonne.

Ei, Artie avea prietene prin vecinătate şi avusese din momentul în care crescuse destul de mult ca să priceapă de ce dorea un bărbat să introducă protuberanta A în fanta B. N-aş spune că mi-a povestit când s-a culcat pentru prima oară cu o fată – avea într-o oarecare măsură noţiunea apartenenţei mele la sexul feminin şi pricepea ca nu aş fi apreciat o istorisire a cuceririlor lui - dar ştiam că se întâmplase, pentru că am văzut-o pe fata aia încercând să-l ia în stăpânire. Slabe şanse. Când vine vorba de fete, Artie avea gusturi fine. Iar în sectorul B9 nu găseşti şampanie.

Yvonne era şampanie. N-am întâlnit-o niciodată, dar ştiam fiindcă Artie îmi povestise despre ea în amănunţime. O lăsase să-i fure inima, ceea ce nu era genul de poveste pe care să le-o poată spune celorlalţi băieţi, aşa că mi-o destăinuia mie. Mi-a mărturisit că ar fi putut afla majoritatea lucrurilor pe care le învăţa la Academie din cărţi şi din înregistrări video, accesibile de la distanţă, până şi cu aparatura arhaică din B9. În plus, ar fi câştigat o raţie numai mulţumindu-se să conducă serviciul de curierat pe care îl iniţiase, aşa că nu avea cu adevărat nevoie să participe la un program de învăţământ universitar. Însă o fată ca Yvonne nu se putea mărita cu un curier, trăind apoi în B9. Aşa că Artie trebuia să obţină o diplomă şi o repartiţie într-o casă mai bună pentru a-şi croi o viaţă alături de ea.

A se consemna că, după părerea mea, el s-ar fi dus oricum la Academie. Nu vreau să spun că nu i-ar fi plăcut să fie curier – era încântat să-şi folosească abilităţile de ciclist, evitând obstacolele şi flirtând cu primejdia. Îi plăcea să organizeze activitatea de curieri pentru noi, ceilalţi, îi plăcea că puteam livra pachetele repede şi în siguranţă, în folosul oamenilor cărora le era teamă să umble pe străzi. Cât despre protejarea copiilor mai mici şi ajutorul dat celor sosiţi din exterior pentru a

se obişnui cu habitatul, acestea erau, pentru el, moduri de a intra în contact cu vieţile oamenilor şi de a le face mai bune. Nevoia de a se purta astfel sălăşluia adânc înăuntrul lui, stând la baza Codului pe care îl întemeiase.

Însă pentru Yvonne trebuia să fie mai mult decât un curier. Restul găştii noastre ştia că Artie avea o prietenă la Academie, dar toţi îşi închipuiau că nu se deosebea cu nimic de fetele cu care se culca în B9 – cu excepţia faptului că era, cumva, mai excitant să ai un orgasm cu o prinţesă din C5, aşa că toţi ceilalţi băieţi se uitau la Artie cu un soi de veneraţie. De aceea, când Yvonne s-a descotorosit de el, a urcat pe burlan în camera mea şi mi-a plâns în braţe.

Eu şi Artie n-am fost niciodată amanţi. Nu m-a dorit niciodată astfel, iar eu ştiam că n-avea rost să-l ispitesc. Ar fi fost ridicol: sunt o femeie lipsită de orice farmec şi am fost un copil urât. Mama spunea ca de vină sunt radiaţiile pe care le-am absorbit afară - dar nu trebuia să-mi arunc privirea prea departe ca să văd falca prelungă şi ochii prea apropiaţi pe care i-am moştenit, sau părul flasc şi spălăcit şi dinţii strâmbi. Şi forma trupului meu evită frumuseţea: am corpul osos şi sânii minusculi. Există băieţi cărora nu le pasă cum arată Fanta B, atâta vreme cât se potriveşte cu Protuberanta A, dar Artie nu s-a numărat niciodată printre ei.

Aşa că l-am ţinut în braţe în noaptea în care Yvonne i-a respins dragostea, ştiind că mai aproape de el n-aveam să mă aflu niciodată. A doua zi s-a apucat să construiască prima lui bicicletă.

Înainte de a absolvi Academia Spark, pentru că avea mâini atât de îndemânatice, consilierii au încercat să-l orienteze către practicarea profesionistă a unuia dintre talentele sale: sculptură, modelare, sudură.

— N-ai fi mai fericit, l-au întrebat, confecţionând componente? Construind maşini? Fabricând un produs?

Dacă Yvonne l-ar fi părăsit mai devreme, probabil că ar fi cedat sub presiunile lor; însă, aşa cum stăteau lucrurile, le-a spus că putea face şi una, şi alta: proiectare şi construcţie. Cu inima zdrobită, avea nevoie să-şi dovedească asta.

Prima lui bicicletă n-a fost o operă de artă: ţevi de permaloi sudate una de alta. Dar era funcţională şi era un început. Eu şi DeRon am preluat conducerea serviciului de

curierat - ne ocupam deja de întreţinerea de rutină a bicicletelor grupului nostru - astfel încât Artie să aibă timpul necesar pentru a construi. Mi-a povestit că instructorii lui de la cursurile universitare de inginerie l-au luat în râs fiindcă îşi pierdea vremea fabricând „jucării”. Roboţi noi, pentru evacuarea apei blocate, şi conducte pentru canalizare, sau geometrii inovatoare pentru susţinerea tunelelor deformate din HabKan – acestea erau proiecte demne de un inginer mecanic, spuneau ei. Nu mijloacele rapide de transport pe străzile dezgustătoare ale sectoarelor anarhice.

Însă el făcea în timpul zilei tot ce îi cereau şi, când HabKan era acoperit de întuneric, încuia uşa din faţă a magazinului abandonat care ne servea drept cartier general, îşi scotea desenele şi începea să construiască.

Artie considera că era treaba lui să aibă grijă ca orice copil din B9 dispus să respecte Codul să aibă o bicicletă lucioasă şi eficientă, care să-l scoată în afara pericolului. În privinţa asta, Codul era extrem de simplu: ai grijă de bicicleta ta şi de prietenii tăi; nu lupta niciodată, dacă poţi fugi; studiază şi însuşeşte-ţi cunoştinţe; fă ca lucrurile să fie mai bune pentru toată lumea, nu doar pentru tine. Aceste dogme îi erau impuse oricui făcea parte din gaşca lui.

La vremea aceea lăsaserăm hoţiile în urmă şi ne ocupam de o afacere legală, recunoscută de Administraţie, livrând colete şi mergând în recunoaştere în folosul convoaielor de carturi electrice şi al grupurilor de pietoni care străbăteau HabKan. Purtam matricole care arătau că făceam parte din grupul lui Artie – îngerii lui Artie, aşa ne numeam - având autorizaţia de a traversa sectoarele şi de a intra în tunelurile şi în clădirile publice. Administraţia ne dădea, ca parte a raţiilor noastre, căşti de protecţie, mănuşi şi armuri corporale uşoare, şi au stanţat cleme cu care să fixăm pantofii flexibili de pedale, lucru care ne oferea o siguranţă mai mare. Când mergeam în grup, cu armuri identice şi pantofi aşijderea, oamenii se dădeau deoparte, rămânând cu gura căscată.

Pe măsură ce clientela ni s-a extins şi în alte sectoare, salariile noastre – convenite iniţial sub formă de alimente, unelte şi îmbrăcăminte – au început să fie plătite într-o măsură din ce în ce mai mare în aşa-numitele CreSchi, sau Credite de Schimb, care circulau în voie prin sistemul financiar al

habitatului şi erau rambursate prin raţii, distracţii sau prin aproape orice altceva ţi-ai fi dorit. Eu, una, păstram pentru mine o singură raţie şi îi dădeam lui Artie tot ce câştigam în plus, să cumpere materiale pentru biciclete şi să le ofere copiilor din B9 o şansă: de a învăţa, de a creşte mari, de a crede în bunătatea şi în meritele altor oameni.

Însă e greu sa oferi speranţă unei planete în pragul morţii.

În timp ce Artie se străduia să îmbunătăţească lucrurile în B9, în afara HabKan-ului viaţa devenea din ce în ce mai lipsită de sens. Plantele şi animalele mureau sub razele nefiltrate ale soarelui, foamea curma vieţile oamenilor, copiii se năşteau cu mutaţii atât de oribile, încât erau ucişi chiar de părinţii lor. Domnea brutalitatea, pentru că viaţa era scurtă şi urâtă, iar oamenii furau orice plăcere puteau; iar asta însemna mult prea adesea un influx de adrenalină dobândit prin impunerea dorinţei asupra cuiva sau a ceva. Nu ştiu de cât timp erau Oamenii cu Coasa o problemă afară; dar n-o să uit niciodată ziua când au reuşit să facă o breşă în sistemul de Securitate al HabKan-ului.

Foloseau motociclete vechi, cu motoare cu combustie internă, alimentate cu orice fel de alcool reuşeau să fabrice. Filozofia lor era nihilistă: Pământul şi locuitorii săi erau condamnaţi, aşa că de ce nu i-ar fi ajutat să înainteze pe calea distrugerii? Dacă ei înşişi mureau sau nu în timpul acestei acţiuni părea sa nu aibă pentru Oamenii cu Coasa nici o importanţă. Dintre cei în jur de douăzeci care au spart poarta în ziua aceea, numai doi au făcut efortul de a se salva de moartea sigură pe care şi-au găsit-o în mâinile apărătorilor habitatului. Dar, înainte de asta, optsprezece ofiţeri ai Securităţii şi peste o sută de civili au căzut pradă armelor lor cu proiectile – ca să nu-i mai pun la socoteală pe aceia pe care i-au călcat pur şi simplu. În urma incendiilor pe care le-au stârnit, alte sute s-au ales cu arsuri mortale.

Infrastructura porţii, inclusiv scutul antiradiaţii, a fost atât de grav avariată încât Administraţia a sigilat întregul sector şi s-a mulţumit să construiască o nouă poartă, mai spre interior. Nu s-a făcut nici un efort pentru repararea tunelurilor prăbuşite şi a clădirilor şubrezite de foc din A7 şi A8. De ce s-ar fi străduit? Nu lipsa spaţiului ţinea oamenii afară din HabKan, ci lipsa hranei furnizate de serele noastre. Locuinţe se găseau din belşug şi, în

cele optsprezece ore de nebunie a distrugerii, Oamenii cu Coasa terorizaseră numai zonele rezidenţiale.

Artie a lipsit de la cursuri două luni – timp în care el şi ceilalţi studenţi au ajutat la repararea avariilor scutului şi ale altor părţi esenţiale ale suprastructurii. Într-o zi, în timp ce lucram în subteranele sectorului C7 – Artie, ca inginer de teren, iar eu şi DeRon, ca şefi de echipă în subordinea lui - s-a apropiat de noi cea mai izbitor de frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată: înaltă şi suplă, cu pometi ridicaţi şi pielea întunecată, fără nici un cusur.

— Domnul D'Angelo? a întrebat, iar vocea ei era ca frişca groasă, un fluid domol şi bogat care se revărsa spre a fi absorbit de aerul însetat.

Artie s-a îndrăgostit la prima vedere, îi stătea scris pe tot chipul când a coborât de pe scara pe care abia se urcase.

— Eu sunt Artie D'Angelo.

Am încercat să văd ceea ce vedea Saronda: un tânăr vânos, timid, de un metru optzeci şi cinci, cu pântecul plat şi coapse ca două trunchiuri de copaci; părul pe care sudoarea i-l despărţise în şuviţe sub casca tare; ochii înroşiţi şi barba nerasă de două zile, care spuneau cât de puţine alte lucruri făcuse în ultimele patruzeci şi opt de ore, în afara strădaniei de a salva câte ceva de la distrugere.

Dar ea a zâmbit, un zâmbet tot atât de cald şi de sincer, pe cât era de strălucitor de alb.

— Eu sunt Saronda McCabe. Am înţeles că dumneata construieşti biciclete.

Era studentă la inginerie electrică şi tatăl ei îşi făcea griji pentru că mergea de acasă, din F3, până în C7, locul unde se desfăşurau activităţile practice. Ea se gândise că o bicicletă ar fi fost o rezolvare. Artie a încuviinţat, adăugând că printre serviciile lui făceau parte şi antrenamentele pentru evitarea pericolelor – pe care el era, fireşte, încântat să i le ofere gratuit. Eu şi DeRon am schimbat o privire, apoi ne-am luat echipa, căutând câte ceva de mâncare pentru prânz pe când cei doi îşi făceau ochi dulci şi schimbau complimente.

— Pe zece CreSchi că e în chiloţii ei înainte de a se lumina de ziuă, a murmurat DeRon când treceam de un colţ.

Nu credeam – părea o femeie de înaltă clasă - dar nu eram atât de proastă încât să accept pariul. O treabă bună – aş fi pierdut.

Odată ce bicicleta a fost gata, am început să facem un ocol în timpul drumurilor noastre de dimineaţă, trecând prin F3, de unde o luam pe Saronda, însoţind-o apoi pe o distanţă de vreo câţiva kilometri, după care ea şi Artie se desprindeau de grup, văzându-şi de drum în stilul lor – pentru că, spunea el, ea încă nu putea ţine pasul cu noi. Era adevărat, şi au început într-adevăr să meargă mai mult alături de noi după ce a făcut progrese. Însă ea avea o locuinţă separată de a părinţilor – tatăl ei ocupa o poziţie sus-pusă în cadrul Administraţiei – şi, peste două luni, îl luam şi pe Artie tot din F3.

Construcţia bicicletelor a fost lăsată deoparte. Oricum, la vremea respectivă, toţi puştii din B9 aveau biciclete şi fiecare înger avea câte una pe cinste, personalizată. În weekenduri, Artie se întorcea în B9, să verifice desfăşurarea activităţii de curierat şi să-şi piardă vremea împreună cu gaşca lui, fiind acelaşi Artie, cu zâmbetul larg, râsul cald, grija stăruitoare faţă de vecinii lui. Dar puştii îi simţeau lipsa şi unii au început să acţioneze necontrolat, încălcând Codul. Ceea ce l-a adus înapoi o vreme, fiindcă îşi dădea seama că era nevoie de prezenţa lui ca să-i menţină pe linie, ca să creadă cu toţii în continuare în cauza lor. Însă eu îmi făceam atunci mai multe griji pentru el, fiindcă după lăsarea nopţii se urca pe bicicletă şi o pornea spre F3, s-o vadă pe Saronda. La ora aia nu era bine să ieşi din casă fără gaşca ta.

Mi-am spus că Artie făcea o greşeală cumplită, că se îndrepta spre un alt eşec, aşa cum se întâmplase în povestea cu Yvonne; dar nu cred că aveam cu adevărat această convingere. Era prea fericit, iar Saronda – la naiba cu trăsăturile ei perfecte, sculpturale - era o persoană cumsecade. Cu adevărat cumsecade. Îmi plăcea, oricât de mult m-aş fi străduit să nu fie aşa. Odată a venit cu noi în B9, fiindcă voia să vadă unde locuia Artie şi unde locuiam noi, toţi ceilalţi, să-i cunoască pe copii şi să-i audă recitând Codul.

— Când eram mică, am vrut să mă alătur Surorilor întru Ştiinţă de Carte, mi-a mărturisit, în vreme ce Artie îi explica unui puşti de nouă ani cum funcţiona schimbătorul de viteze şi care era cea mai simplă metodă de montare a unui lanţ sărit. Dar

tata nici n-a vrut s-audă. A subliniat că, acolo unde mergem noi...

S-a întrerupt brusc şi i-am văzut durerea de pe chip înainte de a se grăbi să schimbe subiectul. Dar am ştiut, am ştiut. Şi am vrut să ţip la Artie, pentru că era atât de prost, şi la Saronda, pentru că nu punea capăt întregii istorii, şi la mine, pentru că nu-i zgâlţâiam pe amândoi, făcându-i să înfrunte realitatea - dar erau atât de îndrăgostiţi. Aici, în B9, nu avem decât momente. Mi-am închipuit că aveau dreptul să le trăiască pe ale lor.

Era septembrie când a sosit nava de transport şi cei care puteau plăti taxa pentru plecarea în spaţiul cosmic au început să se îmbarce. S-a stârnit o oarecare agitaţie când un Om cu Coasa transfug a ieşit de unde o fi stat ascuns vreme de zece luni ca să arunce o grenadă artizanală către navetă, în timp ce era trasă la doc. A murit cu şase săgeţi de arbaletă înfipte în piept, iar un ofiţer de securitate s-a azvârlit peste grenadă, într-un gest eroic, ca să împiedice avarierea navetei. Am privit totul la ştiri fără prea mare interes, aşteptând în schimb bătaia din geamul meu.

Prin sticlă, zâmbetul lui Artie era forţat.

— Ai de gând să deschizi? m-a întrebat. Sau mă laşi să atârn toată noaptea de burlanul ăsta?

Mă aşteptam la o repetare a nopţii în care îl părăsise Yvonne, fiindcă ştiam ce se întâmplase: familia Sarondei urma să plece cu transportorul, iar ea alesese viaţa din afara planetei – unde se putea trăi confortabil şi în pace timp de sute de ani - în loc să-şi petreacă două decenii alături de un băiat din B9.

Dar mă înşelam. Tatăl ei îi cumpărase şi lui un bilet de călătorie, pentru fericirea Sarondei şi pentru că vedea în el un om care merita să fie salvat, un om care îşi putea aduce o contribuţie.

— Atunci ne luăm rămas-bun, am spus, cu vocea sugrumată de durerea pierderii.

Dar Artie a clătinat din cap.

— Nu plec, a zis el, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată serios la asta.

— Cum adică? Trebuie să pleci, Artie. Trebuie să scapi de-aici.

— Şi să vă las pe voi cu toată distracţia? a făcut el, cu toate că vocea i se frânsese şi ochii îi înotau în lacrimi. Nicidecum.

— Trebuie! am strigat eu din nou, lovindu-l în piept cu pumnul. Trebuie, Artie! Pentru noi toţi! Eşti primul om din B9 căruia i s-a oferit vreodată ocazia de a pleca de aici şi trebuie să te duci. Trebuie să mergi acolo unde se poate trăi vreme de sute de ani, trebuie s-o faci pentru noi. Trebuie să trăieşti toţi anii ăia pentru noi, Artie, tu eşti singurul care o poate face.

A clătinat din cap, cu toate că, de data asta, a avut nevoie de ceva mai mult timp ca să poată vorbi.

— Nicidecum, a repetat. Cine-o să le facă biciclete copiilor? Cine o să-i convingă să adopte Codul? Ai văzut ce s-a-ntâmplat când am lipsit doar două luni.

Mi-a zâmbit, deşi a trebuit să-şi şteargă ochii cu dosul mâinii.

— În plus, nu-i pot părăsi pe îngeri. DeRon o să ajungă mercenar în următoarele şase săptămâni, iar Stash face deja contrabandă în secret – trebuie să-l fac cu ou şi cu oţet înainte de a târî întreaga operaţiune în afara legii. Iar acum sunt grupuri de biciclişti în alte cinci sectoare şi trei dintre ele respectă Codul. Trebuie să fiu prin preajmă şi să mă asigur că lucrurile rămân aşa.

— Şi Saronda? l-am provocat, căutând cu disperare o cale de a-l convinge să plece.

A respirat adânc.

— Crede că sunt deja la bord. Tatăl ei o să-i spună abia după lansare, mi-a promis.

Pe urmă s-a uitat pe fereastră când o străfulgerare de lumină a traversat cerul întunecat: naveta pleca să întâlnească nava de transport, aflată în aşteptare.

— Afurisit să fii, Artie! am ţipat, de parcă eu aş fi fost cea pe care o părăsise. Să te ia naiba, ar fi trebuit să pleci cu ea!

Şi l-am lovit din nou, iarăşi şi iarăşi, până m-a prins de mâini să mă oprească şi furia mi s-a topit în lacrimi. Pe urmă m-a strâns la piept şi am plâns împreună, până când am adormit, în cele din urmă, epuizaţi, unul în braţele celuilalt; şi visele noastre au fost ecouri ale plânsetului chinuit al Sarondei.

Ce poveste ar fi fost toate acestea dacă s-ar fi încheiat aici? Atunci poate n-aţi fi înţeles şi n-aţi fi crezut toate legendele

care îi înconjoară pe Artie şi pe îngeri. V-aţi fi închipuit că şi-a devotat restul vieţii protejării copiilor din B9 şi, în cele din urmă, şi din celelalte sectoare, şi că a readus mândria, onoarea şi – îndrăznesc să spun – cavalerismul într-o societate care le pierduse pe toate. Aceasta era intenţia lui, cu siguranţă. Dar n-a avut niciodată ocazia.

Ştiam, de luni de zile, că printre Dulăi se afla un Om cu Coasa, unul dintre cei scăpaţi cu viaţă în ziua invaziei. Ştiam, fiindcă filozofia lor insidioasă începuse să se strecoare din A12. Însă, când fusese atacată naveta, ne închipuiserăm cu toţii că fusese vorba despre el şi că moartea agresorului pusese capăt ameninţării.

Ne înşelam.

Era cu şase luni mai târziu şi Artie se afla în magazin, construind o bicicletă pentru un puşti proaspăt sosit din exterior.

Eu stăteam în camera mea, chiar vizavi, studiind tratatul lui Taninger despre legendele populare. Deşi nu fusesem niciodată acceptată la cursurile de nivel superior, Artie insistase să continuu cu studiul la distanţă. Cu ajutorul lui, ajunsesem la nivelul primului an universitar la matematică şi ştiinţele naturii şi ceva mai departe în privinţa ştiinţelor sociale. Citindu-l pe Taninger, tocmai îmi trecuse prin minte că în legendele din ciclul arthurian existau multe paralele la ciclul legendelor creştine, când am auzit cele două detunături ale carabinei.

M-am repezit la uşă dintr-o săritură, fără să mă opresc nici măcar pentru o privire pe fereastră. Cu toate că sunetul îmi era străin şi până nu cu mult timp în urmă nu ştiusem ce îl producea, am fost luată în stăpânire de ideea că venea din atelierul lui Artie.

Omul cu Coasa nu rămăsese prin preajmă, dar opera lui sărea în ochi într-o mult prea mare măsură. Geamul de sticlă securizată al vitrinei din faţă nu fusese conceput să reziste atacului violent al armelor ilegale cu proiectile; se sfărâmase într-un milion de cioburi inofensive, care mi-au scârţâit sub picioare în timp ce mă împleticeam printre dărâmăturile din partea din spate a încăperii. Artie era pe podea, între standul de îndreptare şi dispozitivul de montare a cadrului, într-o harababură de ţevi de permaloi şi piese de legătură. Avea pieptul sfâşiat în locul unde îl nimerise în plin răbufnirea unei

explozii, iar picioarele şi braţele i se umpluseră de pete strălucitoare de sânge.

În urma mea a mai intrat cineva – Louis.

— Cheamă un doctor! am strigat. Cheamă medevacul! Dar lumina din ochii lui Artie se stingea deja.

— Am vrut să te iau cu mine, a rostit, cu voce neclară şi cu o spumă sângerie însoţindu-i cuvintele desprinse de pe buze.

— Nu vorbi, i-am cerut. Stai liniştit. Ajutorul e pe drum.

— Am spus că merg dacă mergi şi tu, a reuşit să adauge.

— Taci, Artie! am ţipat. Nu-mi vinde mie gogoşi! Termină!

A zâmbit, deşi părea imposibil.

— Morgan LeFey, a şoptit, du-mă în Avalon...

Se povesteşte că l-am dus la spital, că doctorii au reuşit să-l stabilizeze atât cât era necesar pentru a-l pune într-o capsulă criogenică. Capsula a plecat cu următoarea navă de transport către lumea îndepărtată unde îl aştepta Saronda şi unde medicii au cunoştinţele necesare să-l vindece. Într-o bună zi, după ce-o să-şi revină, o să se-ntoarcă pe Pământ, în HabKan. Între timp, îngerii lui Artie continuă să se afle aici şi ceea ce a început el nu piere.

Aşa sună povestea. Dar Artie a murit în noaptea aia, în braţele mele, şi nici un medevac nu s-a deranjat să vină. Nu în B9. Eu şi Louis l-am dus în subterane, într-un loc unde prăbuşirea unui tunel n-a mai permis decât pentru mersul târâş. L-am întins acolo, am astupat ermetic zona şi n-am spus nimic, nimănui altcuiva. Pe urmă, eu am inventat povestea despre capsula criogenică. Ha. De parcă în HabKan ar exista aşa ceva.

Acesta este aşadar adevărul despre cele întâmplate cu Artie D’Angelo, dar nu încercaţi să i-l spuneţi cuiva din HabKan. În moarte a devenit mai grandios decât fusese în viaţă – am avut eu grijă. Un act brutal de nihilism m-a lipsit de prietenul meu, de liderul grupului meu, de lumina mea călăuzitoare, dar nu voi îngădui să lipsească HabKan-ul de speranţă. Poveştile despre faptele eroice ale lui Artie se îmbogăţesc la fiecare istorisire; şi prin ele reuşeşte, într-un mod la care nu putea decât să viseze, să-i protejeze pe cei neajutoraţi şi să îmbunătăţească vieţile celor pe care i-a lăsat în urmă.

A renunţat, pentru noi, la şansa de a trăi sute de ani în confort şi în pace, alături de femeia pe care o iubea. În locul acestei şanse, am să-i dăruiesc nemurirea.

Odihneşte-te în pace în Avalon, Arthur al meu. HabKan nu va uita.

DUPĂ JUDECATA DE APOI

JERRY OLTION

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Jerry Oltion este autorul romanelor *Paradise Passed, The Getaway Special, Anywhere But Here* şi al multor altora. În anul 1998 i s-a decernat Premiul Nebula pentru nuvela *Abandon in Place,* pe care a extins-o mai târziu până la dimensiunile unui roman. A scris şi peste o sută de povestiri, majoritatea apărute în paginile revistelor *F&SF* şi *Analog*.

După Judecata de Apoi, publicată în acest volum pentru prima oară, vorbeşte despre ziua biblică dintr-un punct de vedere raţionalist; membrii echipajului unei nave interstelare se întorc pe Pământ pentru a afla că înălţarea la ceruri s-a petrecut în lipsa lor. Oltion priveşte religia dintr-o perspectivă extremistă – considerând-o o năpastă pentru omenire - fapt care l-a determinat să scrie acest text, speculând asupra ideii că să fii „lăsat în urmă” poate nu e chiar aşa de rău.

****

Era o dimineaţă friguroasă şi zăpada îmi scârţâia sub cizme în timp ce înaintam în susul potecii, în căutarea lui Jody. Viscolul din noaptea trecută aşternuse peste crusta veche de o săptămână un strat afânat, înalt până la glezne, şi urmele ei ieşeau în evidenţă, clare şi bine conturate, îndreptându-se către scheletele golaşe ale plopilor şi pierind din vedere dincolo de curbă. Se îndreptase către munţi şi nu era nevoie să-i văd urmele ca să ştiu că plecase singură.

Cu excepţia acelor urme, nu exista, nicăieri, nici un alt semn care să sugereze prezenţa omului. Cizmele mele atingeau zăpada făcând singurul zgomot din pădure şi, în afară de deplasarea mea, singura mişcare era a norişorilor de abur care se îndepărtau, dispărând înapoia mea la fiecare respiraţie. Mă simţeam izolat în pufoaică, având un sentiment copleşitor de singurătate. Ştiam de ce o luase Jody încoace. Într-un loc care era de aşteptat să fie pustiu, n-avea de ce să caute oameni care nu se aflau acolo.

Am găsit-o aşezată pe un gard de şine, cu privirea pierdută către munţii de dincolo de câmpul acoperit de zăpadă. Stătea pe şina de jos, cu bărbia odihnindu-i-se pe mâinile ascunse în mănuşi. Părul castaniu, lung până la umeri, îi ieşea înfoindu-se de sub fesul strâmt, de lână. Îşi legănase picioarele, săpând şanţuri în zăpadă.

— Bună, Gregor, a spus, întorcând capul când mi-a auzit scârţăitul paşilor în spatele ei, apoi şi-a îndreptat din nou ochii spre munţi.

M-am uitat şi eu într-acolo, după ce m-am aşezat alături de ea, sprijinindu-mi bărbia pe mâini, exact ca ea.

Lumina soarelui cuprindea pe de-a-ntregul piscurile, acoperind câmpia cu o strălucire albă şi dându-le stâncilor o culoare de o falsă căldură. Pe pantele colţuroase nu creştea nici un copac. Erau numai piatră şi gheaţă.

Munţii Tetoni, m-am gândit. Ţinutul lui Dumnezeu. Cât de adevărate se dovediseră aceste cuvinte.

— Am uitat cât de impresionanţi pot fi munţii, am zis, cu pliurile mănuşilor îngheţând sub răsuflarea mea.

— Şi eu, a răspuns ea. A trecut mult timp. Doisprezece ani. Cinci la dus, cinci la întoarcere şi alţi doi petrecuţi acolo, pe planeta prăfoasă a unui soare străin.

— Pe Dessica nu exista nimic de genul ăsta, a comentat ea.

— Nu erau gheţari. Numai gheaţa poate sculpta astfel un munte.

— Hmm.

Am rămas cu ochii la piscurile însorite, cufundându-ne fiecare în gândurile lui. Eu mă gândeam la Dessica. După asolizare, lăsaserăm să se scurgă două luni înainte de a-i da un nume, însă decizia fusese unanimă. Fierbinte, uscată, cu furtuni de praf care puteau dura săptămâni la rând – dacă a existat vreodată un iad, atunci se afla acolo. Dar opt dintre noi rămaseserăm pe planetă vreme de doi ani, explorând şi adunând date; prima expediţie interstelară la lucru. Apoi împachetaserăm şi făcuserăm cale-ntoarsă – către un pământ pustiu. Nici măcar un singur suflet de om, nicăieri. Nimic care să ne întâmpine, în afara animalelor sălbatice şi a oraşelor abandonate, pline de ziare îngălbenite, vechi de patru ani.

După cum relatau ele, atunci apăruse pentru prima oară Iisus. Nu la Ierusalim, nici la Vatican, nici măcar în Salt Lake. Pe Marele Teton. Cel mai înalt din lanţul de munţi, de o frumuseţe aspră, un monument potrivit pentru Fiul lui Dumnezeu. Aproape că-l puteam vedea eu însumi, plutind când cobora pe de culme şi încheindu-şi zborul alături de Capela Transfigurării, în spatele

căreia se afla cabana unde ne petrecuserăm noaptea. Era pe cât de greu de crezut, pe atât de uşor de imaginat.

Ceea ce se întâmplase după aceea era partea dură. Se pare că El le lăsase oamenilor şase zile în care să se pregătească, iar într-a şaptea îi chemase pe toţi la Judecată. Nimic special pentru cei credincioşi, nici un răgaz pentru purificarea necredincioşilor prin suferinţă; îi luase pe toţi deodată, probabil pentru a-i tria mai târziu. Ziarele păstrau tăcerea asupra metodei pe care o folosise, toţi reporterii, redactorii şi operatorii de presă fiind, după toate probabilităţile, captivaţi de importanţa momentului, ca oricine altcineva, iar eu nu-mi puteam imagina cum decurseseră lucrurile. Majoritatea oamenilor se aşteptaseră să se înalţe la ceruri; dar pe la cinci mii de metri s-ar fi sufocat, iar la peste douăsprezece mii le-ar fi fiert sângele. Îmi închipuiam că nici măcar Dumnezeul Vechiului Testament nu le-ar fi hărăzit o asemenea suferinţă celor care credeau în EL. Părea mai probabil să fi alunecat într-o altă dimensiune, dar nu-mi puteam imagina nici cum s-ar fi petrecut aşa ceva.

Străduindu-mă să vizualizez inimaginabilul, mi-am adus aminte de ce venisem s-o caut pe Judy.

— Căpitanul vrea să oficieze serviciul divin în scurt timp. S-a gândit că poate ţi-ar plăcea să fii de faţă.

Judy m-a privit cu expresia rezervată de obicei unui frate mai mic, încet la minte.

— De ce vrea să se roage? Ca să atragă atenţia lui Dumnezeu? Am încuviinţat din cap.

— Dave a convins-o. Îşi imaginează că semnalul e cu atât mai puternic cu cât se roagă mai mulţi dintre noi.

— Foarte ştiinţific.

— Dave e inginer. Gwen e de acord cu el.

— Presupun că vrea să-l roage pe Dumnezeu să-l trimită pe Iisus înapoi, să ne ia.

— Cam asta e ideea, da, am răspuns, începând să mă simt foarte stânjenit.

Mi-a adresat din nou privirea aia.

— Dar tu nu eşti convins c-o să meargă, nu-i aşa?

— Merită o încercare. Doar nu doare, nu?

— Vorbeşti ca un adevărat agnostic, a râs ea.

M-am foit, ca să nu mă mai înghiontească în coapsă una dintre sudurile gardului. Îmbinarea şinei cu stâlpul a scos un scârţâit.

— Toţi suntem agnostici, am subliniat. Sau eram.

Când selectaseră echipajul, organizatorii misiunii căutaseră oameni care să ia decizii în baza informaţiilor existente, nu să îşi confunde dorinţele cu realitatea şi nici să nu dea crezare zvonurilor. Astfel de oameni sunt înclinaţi spre agnosticism.

— Eu încă mai sunt.

Am privit-o surprins.

— Cum reuşeşti? întreaga populaţie a lumii a dispărut, toate ziarele pe care le-am găsit vorbesc despre A Doua Venire a lui Hristos – adăugând fotografii – şi toate mormintele sunt goale. Toate astea nu ţi-au trezit credinţa?

A clătinat din cap şi m-a întrebat, cu simplitate:

— Noi de ce suntem aici?

— Cum adică?

— Adică, dacă se aşteaptă din partea mea să cred că Iisus a venit pentru a doua oară, a invocat ziua judecăţii şi a luat în Ceruri orice suflet omenesc, atunci noi ce căutăm aici? De ce nu ne-a luat şi pe noi?

— Nu ne aflam pe Pământ.

— Aşa cum nu erau nici cei trei mii de colonişti de pe Lună, care au fost luaţi.

— Ne deplasam cu o viteză egală cu nouăzeci şi opt la sută din viteza luminii. Eram la o depărtare de trei ani şi jumătate lumină.

— Aşa că Dumnezeu ne-a ratat. Asta vreau să subliniez. Dacă ar fi fost atotştiutor, ar fi avut idee unde ne aflăm.

Mă gândisem la acelaşi lucru în zilele scurse de la întoarcere.

— Poate a avut, am spus.

— Poftim?

— Poate Dumnezeu a ştiut de noi. Poate am fost abandonaţi dinadins, ca pedeapsă fiindcă nu credem în el.

— Atunci cum rămâne cu ateii? a pufnit ea. Şi cu ceilalţi agnostici? De ce numai noi opt?

Mi-am ridicat mâinile înmănuşate, cu palmele deschise.

— Habar n-am. Nu sunt Dumnezeu.

— Dacă ai fi fost, ai fi făcut o treabă mai bună.

Nu ştiam dacă să-i iau vorbele drept compliment sau cum altcumva să le consider, aşa că m-am decis să le ignor.

— Dacă n-a fost Dumnezeu, atunci ce crezi că s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu. Poate au venit extraterestrii să ne ia pe toţi în robie. Poate am fost un experiment de laborator şi au obţinut toate datele care îi interesau. Poate avem gust de carne de pui. Există o mulţime de explicaţii mai plauzibile decât asta, cu Dumnezeu.

— Dar fotografiile cu Iisus?

Şi-a frecat nasul înroşit cu o mănuşă.

— Dacă ai avea de gând să culegi întreaga populaţie a unei planete, nu te-ai folosi de religia ei ca să ţii pe toată lumea la respect?

— Iisus n-ar fi avut prea mare influenţă asupra evreilor, i-am atras eu atenţia. Sau asupra musulmanilor. Sau asupra ateilor.

— Aşa susţine fostul agnostic care a început să creadă după ce a citit articolele din ziare.

A spus-o cu blândeţe, dar m-a durut oricum.

— Uite ce e, Gwen o să-nceapă în curând. Vii sau nu?

— Ce naiba, a zis, ridicând din umeri. Trebuie să fie amuzant s-asculţi o predică agnostică.

Ne-am rotit picioarele pe deasupra şinei gardului şi ne-am ridicat, întorcându-ne apoi pe propriile noastre urme către cabană, un hotel imens de buşteni, construit la sfârşitul secolului trecut pentru a găzdui mulţimea de turişti veniţi să viziteze unul dintre ultimele locuri nepângărite de pe pământ.

Pe drum, am luat mâna dreaptă a lui Jody în mâna mea stângă. Un gest firesc, inconştient; pe moment, nu eram o pereche, dar fuseserăm de vreo câteva ori. Pe o navă cu echipaj restrâns şi cu o grămadă de timp pentru experimente, încercaserăm toate combinaţiile posibile, cel puţin o dată. Căldura şi alinarea pe care le-am simţit în timp ce mergeam umăr la umăr prin zăpada proaspătă m-au făcut să mă bucur că nu ne despărţiserăm niciodată printr-o ceartă. Am avut impresia că era posibil să ne îndreptăm către un alt răstimp petrecut împreună.

Jody trebuie să fi simţit acelaşi lucru.

— Dacă presupunem că Dumnezeu se află într-adevăr în spatele tuturor acestora şi că nu e o glumă proastă de proporţii imense, atunci poate fi vorba despre o recompensă, a spus ea, când am ajuns printre plopi.

— O recompensă?

A dat din cap, încuviinţând.

— Îmi place aici. E frumos şi locul e liniştit. Ultima dată când am ajuns în zona asta, era ca o grădină zoologică. Turişti oriunde te-ai fi uitat, şiruri de rulote şi de maşini de teren cât vedeai cu ochii, gunoaie zburând în toate părţile. Am impresia că acum am ajuns s-o văd aşa cum trebuie să arate.

— Aşa cum a lăsat-o Dumnezeu?

— Da, poate.

A zâmbit larg – zâmbetul unui teolog agnostic - şi a adăugat:

— Poate reprezentăm următoarea arcă a lui Noe. La urma urmelor, eram cu toţii pregătiţi să-ntemeiem o nouă colonie. Reprezentăm cea mai bună rezervă de material genetic pe care a putut-o găsi autoritatea spaţială de la Naţiunile Unite şi avem în instalaţia frigorifică mai multe ovule fecundate. Poate Dumnezeu a decis că e momentul să scape de toate lepădăturile şi să dea omenirii o nouă şansă.

— E ceva cam frig pentru Eden, am obiectat eu.

— Avem la dispoziţie întreaga lume, a subliniat ea. M-am gândit la asta. Am presupus că aşa era, cel puţin până când se făceau praf avioanele şi aeroglisoarele. Nu exista nici o modalitate prin care opt oameni să poată menţine la nesfârşit o civilizaţie tehnologică. Echipamentul nostru de colonizare era menit să ne menţină în ceea ce numeau savanţii specializaţi în sociologie de la ONU o „eră industrială augmentată artificial”, până când populaţia avea să fie destul de numeroasă pentru a construi propriile fabrici şi aşa mai departe, însă nu la un nivel prea luxos. Ideea fusese mai degrabă să alegem un loc unde să ne stabilim, decât să facem pe turiştii pe o nouă planetă. Bineînţeles că trebuia să existe cel puţin o zonă locuibilă, motiv pentru care renunţaserăm, după doi ani de cercetări, şi ne întoarserăm acasă.

— Nu m-am gândit niciodată că am putea să ne continuăm vieţile, atât şi nimic mai mult. Adică nu aşa îmi imaginam lucrurile după A Doua Venire.

Jody a ridicat din umeri.

— Abia am aterizat; am fost cu toţii prea ocupaţi încercând să înţelegem ce s-a-ntâmplat. Însă dă-le timp şi cred că mulţi dintre noi vor începe să se gândească la asta. Vreau să spun că, dacă o facem cum trebuie, s-ar putea să nu mai avem nevoie de nici un alt paradis.

Am simţit dintr-odată un fior rece pe şira spinării şi nu era din cauza zăpezii.

— S-ar putea să nu mai avem timp. Dacă întrunirea pentru rugăciuni organizată de Gwen dă rezultate, Dumnezeu s-ar putea întoarce astăzi după noi.

Jody şi-a ridicat privirea spre mine, cu îngrijorarea mea oglindită pe chip.

— Fir-ar să fie, a spus, luând-o apoi la fugă spre capelă. Am început să alerg după ea, strigând amândoi într-un glas:

— Gwen! Aşteaptă, Gwen!

*

Nu e uşor să alergi prin zăpadă. Picioarele noastre spărgeau crusta care ne susţinuse în timp ce mergeam şi am sfârşit prin a ne lupta din greu pentru fiecare pas. Când am dat buzna în capelă, eram amândoi transpiraţi şi gâfâiam, reuşind să ne recăpătăm răsuflarea pe cât era necesar ca să putem striga:

— Nu începe rugăciunea!

Gwen stătea în picioare în spatele amvonului, purtând o robă lungă, albă, cu tivul auriu lat de-o palmă. O găsise într-un dulap din sacristie. Peretele din spatele ei era aproape în întregime de sticlă, oferind congregaţiei – Dave, Maria, Hammad, Arjuna şi Keung, aşezaţi pe băncile din primul rând – o privelişte fantastică a Tetonilor, în fundalul propriei ei splendori. Toţi s-au întors să ne privească în timp ce Jody repeta:

— Nu te ruga. Trebuie să ne gândim mai întâi bine la asta, din toate punctele de vedere.

— La ce să ne gândim din toate punctele de vedere? a făcut Gwen încruntată. Trebuie să luăm legătura cu Dumnezeu.

— Trebuie?

— Ce vrei să zici? Sigur că trebuie. Ne-a lăsat în urmă!

— Poate e un lucru bun.

Scoţându-şi mănuşile, fesul şi haina în timp ce vorbea, Jody i-a repetat tot ce-mi spusese mie şi a încheiat sugerând:

— Aşa că poate ar fi mai bine să păstrăm tăcerea şi să ne vedem de treburile noastre.

În timp ce o ascultase, Gwen clătinase din cap fără încetare. Era o femeie voinică şi aureola de bucle negre, bogate, îi unduia dintr-o parte în alta la fiecare mişcare a capului.

— Nu ştim care-s treburile noastre. Ar putea foarte bine să fie un soi de test.

— Exact! Ar putea fi un test, de-aia cred că ar fi mai inteligent din partea noastră să ne gândim foarte bine ce anume cerem. S-ar putea să primim.

Dave ascultase cu tot atâta intoleranţă ca Gwen. A vorbit înainte de a apuca ea să dea vreun răspuns:

— Dacă Dumnezeu ar fi vrut să repopulăm Pământul, nu ne-ar fi spus? Lui Noe i-a zis ce avea de făcut.

Jody ridică din umeri.

— Dumnezeu era mult mai vorbăreţ pe vremea aia.

— Dacă voi credeţi în Biblia iudeo-creştină, s-a amestecat Hammad în discuţie.

— Ziua creştină a Judecăţii a venit şi a trecut, a rostit Gwen. În ce altceva ar trebui să credem?

Hammad şi-a desfăcut braţele, arătând întreaga capelă şi incluzând tot ce se afla în afara ei.

— Ar trebui să credem în ceea ce am crezut întotdeauna: în mărturia simţurilor noastre. Pământul a fost depopulat. Ziarele rămase în urmă relatează că o făptură care îşi spunea Iisus Hristos şi-a asumat responsabilitatea. Dincolo de asta nu putem decât să facem speculaţii.

— Staţi o clipă, a intervenit Maria, dar Arjuna i-a luat vorba din gură înainte de a-şi termina ideea.

— Putem şi să...

— Da, dar... a intervenit Keung şi apoi totul a degenerat într-o cacofonie.

Gwen nu fusese aleasă degeaba căpitan. I-a lăsat să continue câteva secunde, apoi a strigat din toate puterile:

— Linişte!

Vocile din capelă au amuţit.

— Bun, a spart ea tăcerea. E evident că am făcut o presupunere greşită când m-am gândit că suntem cu toţii dornici să-i cerem lui Dumnezeu să se-ntoarcă după noi. Judy

crede că n-ar trebui să facem nici o încercare de a intra în legătură cu El. Voi, ceilalţi, ce părere aveţi?

Corul de voci aproape că a acoperit-o din nou pe a ei.

— Pe rând! a zbierat. Tu, Dave.

— Cred că ar trebui să implorăm iertarea Lui şi să-i cerem să ne ia cu El.

— Hammad?

— Să-L întrebăm ce vrea să facem, în loc să ne mulţumim cu atâtea presupuneri.

— Maria?

— Eu... ăă, sunt sigură că ar trebui să-ncercăm să intrăm în legătură cu el, dar sunt de părere că, totuşi, ceea ce spune Hammad are sens.

— Mulţumesc, a zis acesta. Gwen s-a uitat la mine.

— Gregor?

Eu m-am uitat la Hammad, apoi la Jody.

— Nu sunt sigur că e o idee bună să-i atragem atenţia asupra noastră. În funcţie de a cui versiune de creştinism e adevărată, am putea ajunge să ne fie mult mai rău decât în situaţia actuală.

— Arjuna?

— Sunt oarecum de acord cu Jody şi Gregor, numai că mă-ntreb ce-o să facem dacă Dumnezeu se hotărăşte să stingă luminile.

— Au trecut patru ani, a subliniat Hammad.

— Ceea ce nu înseamnă că... a dat să spună Dave şi cacofonia a reînceput.

— Linişte! a strigat Gwen.

A înşfăcat crucea de lemn din faţa amvonului şi a folosit-o în chip de ciocănel, lovind cu ea în suprafaţa înclinată a pupitrului.

— Bun, a zis după ce am tăcut cu toţii, să-ncercăm din nou. Keung, tu ce crezi?

— Cred că n-are nici o importanţă, a vorbit el, înălţând din umeri. Dacă se poate ajunge la El prin rugăciuni, atunci unul dintre noi e posibil s-o fi făcut deja. Dacă-i putem atrage în vreun fel atenţia, atunci n-are nici un rost să ne ascundem, fiindcă, în cele din urmă, îşi va da seama că suntem aici.

— Asta înseamnă că votezi pentru sau împotriva rugăciunii?

— Înseamnă „puţin îmi pasă”.

Gwen dădu din cap.

— Ei, atunci se pare că victoria e a contingentului pro rugăciune, dar nu văd nimic rău în a întreba politicos ce intenţii are Dumnezeu cu noi înainte de a implora o intervenţie divină. Putem cădea de acord în privinţa asta?

— Nu, a răspuns Jody, dar încuviinţările lui Dave, Maria şi Hammad au răsunat mai zgomotos.

— Jody, a zis Gwen, Keung are dreptate; dacă rugăciunea funcţionează, atunci cineva o să atragă atenţia lui Dumnezeu mai devreme sau mai târziu.

— Nu, n-o să fie aşa, a contrazis-o Jody. În jurul nostru sunt milioane de arme, dar asta nu-nseamnă că trebuie să ne-apucăm să tragem unii într-alţii. N-avem nevoie să ne rugăm.

— Eu am, a spus Dave.

Jody s-a holbat la el pentru o clipă, apoi a clătinat din cap şi şi-a luat din nou haina, fesul şi mănuşile.

— Atunci eu o să aştept afară, a anunţat, atingându-mă în treacăt când s-a îndreptat spre uşă. Poate Dumnezeu mă ratează din nou când vine după voi, idioţilor.

Am ieşit în urma ei. Nu-mi scosesem haina, îi desfăcusem doar fermoarul; mi-a făcut plăcere să simt aerul rece pătrunzându-mi prin cămaşă.

— Idioţi, a repetat Jody, când ne-am văzut singuri. Se joacă cu dinamita acolo, înăuntru. Mai rău. Cu antimateria.

— E literalmente posibil, am comentat. Cine ştie din ce e făcut Dumnezeu.

— Aahhh, Dumnezeu, Dumnezeu, Dumnezeu, a mormăit ea. Mi-e greaţă de toată povestea asta. Aş vrea ca El să fi rămas dracului afară din viaţa mea.

Am împuns-o cu degetul în coaste.

— Asta a şi făcut, prostuţo.

— Nu e de râs.

— Ba e, cu siguranţă. Ne-am petrecut toată viaţa spunând că n-are importanţă ce gândim sau ce facem în privinţa religiei, de vreme ce imposibilitatea aflării adevărului e inerentă, iar acum ne temem că rugăciunile cuiva ne vor scoate în afara existenţei. Cred că e ilar.

Ne-am întors pe lângă cabana oaspeţilor, pe o potecă mărginită de pini şi de nămeţi de zăpadă. Dintr-un impuls, am

întins mâna şi am plesnit o creangă tocmai când trecea Jody pe sub ea.

— Aaa! a ţipat când un bulgăre i-a alunecat în josul cefei şi, înainte de a apuca să mă-ndepărtez destul, s-a aplecat, şi-a umplut căuşul palmei cu zăpadă şi mi-a azvârlit-o în faţă.

M-am împleticit de-a-ndăratelea şi m-am aşezat pe neaşteptate pe un troian, ceea ce m-a salvat de o altă lovitură în plină faţă, zăpada zburându-mi în schimb pe deasupra capului.

Cât am stat căzut la pământ m-am gândit că aş fi putut foarte bine să mă apăr, aşa că am început să-i răspund aruncând în ea cu zăpadă, atât de repede pe cât puteam să-mi umplu mâinile. Era prea rece s-o facem bulgări, aşa că ne-am mulţumit să ne folosim palmele drept lopeţi şi s-o trântim fiecare peste celălalt, ţipând şi râzând ca nebunii, în vreme ce restul omenirii se ruga pentru un miracol.

*

Întrunirea pentru rugăciune s-a încheiat cu vreo jumătate de oră mai târziu. În momentul acela, eu şi Jody stăteam confortabil pe o blană de urs, în faţa principalului şemineu din cabană, o construcţie enormă, din lespezi de piatră, cu vatra suficient de mare ca să coci un aeroglisor. Hammad ne-a găsit primul.

— Se pare că n-am reuşit să trezim divinitatea, a spus el, scoţându-şi haina şi agăţând-o într-un cuier de perete. Dacă nu cumva e nevoie să treacă un anumit timp.

— Oh, grozav, a ripostat Jody. Acum o să aştept toată noaptea să se deschidă cerurile şi să mă trezească un cor de heruvimi.

— După cum arătaţi voi doi, în primul rând că n-o să dormiţi prea mult, dacă nu cumva o să vă fure somnul de extenuare.

S-a aşezat pe unul dintre fotoliile pufoase de lângă noi şi şi-a întins picioarele către foc.

— Ştiţi ce, cred că dreptatea e de partea voastră, a adăugat. Ar trebui să ne vedem de vieţile noastre şi să-l lăsăm pe Dumnezeu să-şi vadă de a lui. Trebuie să recunosc că mă simt extrem de uşurat fiindcă am scăpat de întregul tămbălău.

— Şi eu, am adăugat. De când am aflat că El există, mă simt ca un intrus pe teritoriul unei bande. Mă tot aştept să mă

bată cineva pe umeri, dându-mi de înţeles că am intrat într-o mare belea.

— Mă întreb dacă asta simt de obicei oamenii credincioşi, a zis Jody. Dacă trec prin viaţă mergând pe vârfuri, nu cumva să atragă o atenţie nedorită.

Hammad a scuturat din cap.

— Mă îndoiesc că majoritatea oamenilor au privit vreodată lucrurile aşa. Probabil că au...

Uşa de lemn masiv s-a deschis brusc, iar Dave, Gwen şi ceilalţi au pătruns, scuturându-şi zăpada de pe cizme şi discutând. Dave ne-a aruncat mie şi lui Jody o privire aspră şi a plecat în camera lui sau altundeva, însă Gwen, Maria, Arjuna şi Keung şi-au scos hainele şi ni s-au alăturat lângă foc.

— Ei bine, cel puţin nu se poate zice că n-am încercat, a spus Gwen, întorcându-se cu spatele la foc.

Îşi lăsase roba în capelă şi purta o cămaşă şi nişte pantaloni absolut obişnuiţi.

— Şi acum? a întrebat Jody. Călătorii? Vizite în cele mai interesante locuri de pe Pământ? Distracţie cu jucăriile lăsate în urmă până când ruginesc toate şi se transformă în pulbere? Sau trecem imediat la treabă şi înfiinţăm o colonie?

— Fără supărare, a răspuns Arjuna, dar, după ce am stat doisprezece ani numai în imediata voastră apropiere, sunt gata să petrec o vreme singură.

Keung s-a îndepărtat în glumă de ea, dar a zis:

— Exact asta simt şi eu. Nu m-ar deranja să am, o vreme, un continent întreg numai pentru mine.

Maria părea şocată.

— Staţi o clipă. Despărţirea ar putea însemna că unii riscă să fie lăsaţi din nou în urmă dacă Dumnezeu se întoarce.

— Nu se întoarce, a rostit Keung.

— Ce te face să fii sigur?

— De fapt, nu sunt, a continuat, ridicând din umeri, dar nu mi-am petrecut toată viaţa neţinând seama de povestea asta ca să-ncep acum să-mi fac griji. Dacă vine după mine, vine şi gata, iar dacă nu, e la fel de bine. Am destule de făcut pe cont propriu.

— Cam aşa văd şi eu lucrurile, m-am amestecat. Mi-ar plăcea să cutreier puţin lumea, câtă vreme am ocazia.

— Şi mie, a adăugat Jody.

Gwen s-a întors cu faţa la foc, vorbindu-ne peste umăr.

— Sistemul de telefonie prin satelit e încă în funcţiune, aşa că n-o să ne fie prea greu să păstrăm legătura. Chiar aici, în hotel, există sute de telefoane celulare şi fac pariu că măcar unele dintre ele continuă să aibă conturi active, alimentate lunar prin cărţi de credit. N-o să fie greu să găsim unul pentru fiecare. Bineînţeles că nu e obligatoriu să ne jucăm cu toţii de-a turiştii. Oricine doreşte poate rămâne să pună bazele coloniei.

— Unde? a întrebat Hammad.

— Lângă Mediterană, a răspuns Arjuna, chiar în timp ce eu spuneam „În California”.

Ne-am uitat unul la altul pentru o clipă, după care eu am ridicat din umeri şi am încuviinţat:

— OK, lângă Mediterană.

Din spatele cabanei s-a auzit o bubuitură pătrunzătoare.

— A sunat ca un foc de armă, a zis Gwen şi a rupt-o la fugă de-a lungul coridorului, strigând tot timpul: Dave! Dave!

Am urmat-o imediat cu toţii, dar eu mi-am îngăduit un răgaz ca să înşfac vătraiul de lângă şemineu. Poate se sinucisese, poàte nu. Un vătrai nu e cine ştie ce armă împotriva unei puşti, dar mă simţeam mai bine decât cu mâinile goale.

L-am găsit pe Dave afară, pe veranda care dădea spre Râul Şarpelui, cu o carabină în mână, şi am văzut zăpada pătată de o harababură de pene şi de sânge. Am observat boabe de mei printre pene; era evident că Dave împrăştiase o mână şi aşteptase să vină ceva după ele. Apreciind după rămăşiţe, acel ceva nu era cu mult mai mare decât un şoarece.

— Cam puţin pentru o cină, nu-i aşa? am întrebat, întinzând vătraiul şi întorcând cu o uşoară lovitură pasărea minusculă, să-i pot vedea burta.

— E un experiment, a explicat Dave.

M-am bucurat constatând că se ferea, cu grijă, să-ndrepte arma către cineva.

— După spusele lui Iisus, nici măcar o vrabie nu poate cădea pe pământ fără ştirea lui Dumnezeu.

M-am gândit că e destul de uşor de verificat. Jody venise lângă mine şi studia pasărea.

— Ar fi fost, dacă ai fi reuşit să împuşti o vrabie. Ăsta e un piţigoi de munte.

Dave a roşit când am râs cu toţii, dar a răspuns:

— Nu e vorba de specie; ideea contează.

— Oricum, nu pare să dea rezultate.

— Poate-ar fi trebuit să-i legi mai întâi un bilet de picior, am adăugat.

— Pentru aşa ceva se foloseşte de obicei la un porumbel, a continuat Keung, râzând.

— Nu e de amuzant, s-a răstit Dave. A respirat adânc, apoi a continuat:

— Încerc să atrag atenţia lui Dumnezeu. Dacă voi sunteţi de părere că e caraghios sau inutil, îmi pare rău, dar eu cred că e important şi am de gând să încerc tot ce îmi stă în puteri, până când o să găsesc o rezolvare.

— Ce urmează? l-a chestionat Gwen. Sacrificiul oilor? Reconstruirea Chivotului Legii?

— Orice e necesar, a ripostat el.

M-am pomenit tremurând şi, când nu m-am putut opri, mi-am dat dintr-odată seama că, în afară de Dave, ieşiserăm cu toţii fără pufoaice.

— Haide, i-am spus lui Jody. Să mergem înăuntru înainte de a ne găsi moartea.

*

În dimineaţa următoare, am plecat amândoi către Parcul Yellowstone. Restul echipajului s-a risipit prin alte părţi ale globului, dar eu şi Jody am hotărât că, de vreme ce ne aflam atât de aproape, am fi putut vizita cea mai mare atracţie turistică a lumii. Am găsit un aeroglisor încă utilizabil, a cărui evaluare spunea că avea să mai funcţioneze încă vreo câteva sute de ore, am aruncat tot ce ne aparţinea în partea din spate şi am zburat la mică înălţime deasupra Râului Şarpelui, trecând pe lângă Lacul Jackson şi pătrunzând în parc. Am ignorat rampele de îmbarcare şi automotoarele care transportaseră turişti în ultimii cincizeci de ani, trecând exact pe lângă panoul care anunţa că introducerea unui vehicul personal între hotarele parcului e infracţiune federală.

Pădurea părea fără sfârşit. Am zburat printre copaci, de-a lungul vechiului terasament, ca să vedem cât mai mare parte din ea, inclusiv animalele pentru care era vestit parcul. În acele părţi ale lumii, unde populaţia fusese mai densă, ecosistemul continua să fie dereglat după brusca noastră dispariţie, dar Yellowstone ajunsese singur la un echilibru înainte de A Doua

Venire. Am privit elanii şi bizonii înaintând cu greu, ca nişte imense pluguri de zăpadă cu copite, şi am întrezărit chiar şi un lup bând dintr-un pârâu din preajma Bătrânului Credincios.

Gheizerele arătau, probabil, la fel ca întotdeauna, dar, aşa cum stăteam doar noi doi acolo, pe drumul podit cu scânduri din faţa celui numit astfel, mi se părea că priveam cea mai puternică erupţie care se petrecuse vreodată. Aburi şi apă clocotită propulsate la peste treizeci de metri în aer, într-o răbufnire a cărei forţă cutremura pământul.

— Ştii, a rostit Jody, în timp ce dezlănţuirea îşi pierdea intensitatea, tocmai mi-am dat seama că a fost o prostie să venim aici acum.

— Cum adică o prostie?

— Dacă Dave reuşeşte să ia legătura cu Dumnezeu, am avea la dispoziţie o eternitate în care să privim astfel de lucruri în acţiune.

M-am uitat la colina aburindă de piatră roşcată, apoi la albul strălucitor al zăpezii de pe câmpie şi la pădurea verde de dincolo de ea.

— Vorbeşti despre părţile frumoase sau despre cele fierbinţi?

— Cine ştie?

Da, cine să ştie. După standardele agnostice, dusesem o viaţă perfect morală, dar cine ar fi putut spune dacă avea să fie satisfăcătoare în ochii lui Dumnezeu? Şi, la drept vorbind, cine să ştie, chiar şi acum, dacă Raiul şi Iadul existau cu adevărat? Iisus venise şi luase pe toată lumea; din câte cunoşteam noi, i-ar fi putut duce şi pe Andromeda.

Mă întrebam totuşi dacă fusese înţelept să-i lăsăm lui Dave libertatea de a se ţine de capul lui Dumnezeu. Întregul echipaj vorbise despre asta înainte de a ne despărţi, pornind fiecare în direcţia aleasă, dar nici unul nu ştia ce altceva ar fi putut face în privinţa lui. N-avea să-şi găsească liniştea înainte de a încerca tot ce-i trecea prin minte şi nimeni nu voia să încerce să-l închidă, împiedicându-l. Presupun că, după rugăciune şi după episodul cu vrabia, nimeni nu credea că ar fi fost posibil să aibă succes, motiv pentru care nu ne mai făceam griji. Speram cu toţii că avea să renunţe după o vreme, redevenind prietenul nostru, un membru normal – deşi oarecum

bântuit de obsesii – al echipajului, alături de care ne obişnuiserăm să trăim.

Ne-am dat seama că făcuserăm o greşeală câteva zile mai târziu, când i-a telefonat lui Gwen. Ea renunţase oficial la rangul de căpitan şi plecase în Hawaii pe calea aerului, dar continua să aibă rolul unui coordonator. Dave o sunase ca să afle unde se aflau toţi ceilalţi şi, când îl întrebase de ce, îi spusese că voia doar să ne avertizeze să ne ţinem departe de oraşul Cheyenne din Wyoming şi de oricare alt loc de pe traseul vânturilor din direcţia acestuia.

— În afara traseului vânturilor? am întrebat când ne-a sunat Gwen să ne retransmită mesajul. Ce naiba mai încearcă de data asta?

Eu şi Jody ne aflam din nou în maşină, îndreptându-ne spre nord, către izvoarele fierbinţi ale mamuţilor. O stafie a chipului lui Gwen ne-a privit de dincolo de imaginea transparentă pe care ne-o proiecta telefonul în faţa ochilor.

— N-a vrut să-mi spună. Mi-a cerut doar să ţin, pentru o vreme, pe toată lumea departe de vestul mijlociu al Statelor Unite.

— Fac pariu că are de gând să detoneze o bombă nucleară, a comentat Jody. La Cheyenne se află una dintre bazele Air Force, unde erau depozitate.

— O bombă nucleară? s-a mirat Gwen. Ce legătură are asta cu Dumnezeu?

— Poate îşi închipuie că pentru a ne face auziţi trebuie să batem cât mai tare la uşă, am zis râzând.

— Da, dar unde se află uşa? a întrebat Jody. Cu siguranţă nu în Cheyenne. Am fost acolo. E un orăşel guvernamental prăfos din prerie.

Mi-a pălit zâmbetul.

— Dacă amplasamentul fizic are vreo importanţă, atunci, luând în consideraţie unde s-a arătat Iisus, presupun că e vorba despre Marele Teton.

— N-ar provoca o explozie nucleară în munţii Tetoni, nu-i aşa? a făcut Jody, îngrozită de o asemenea idee.

— Nu ştiu, a răspuns Gwen. Probabil că nu, măcar la prima detonare. Presupun c-o s-o facă pe undeva prin Nebraska. Dar, dacă aşa n-o să rezolve nimic, atunci cred c-o să fie în stare.

Treceam printr-un culoar lung, tăiat în linie dreaptă printr-un ocean de pini; am eliberat acceleraţia şi aeroglisorul s-a oprit alunecând lin şi înălţând în trombe zăpada din jur.

— Noi suntem încă în Yellowstone, dar am putea ajunge la Cheyenne în... cât să fie, patru ore? Cinci?

Până atunci tăndălisem aproape de sol, bazându-ne pe portanta aerodinamică, dar, dacă era cazul, puteam zbura oricât de sus ar fi fost necesar.

— Nu ştiu dacă e sau nu o idee bună. Nu-mi place că v-aţi putea îndrepta spre o explozie nucleară.

— Nici mie, am ripostat, dar gândul că Dave aruncă în aer un întreg lanţ muntos ca să atragă atenţia lui Dumnezeu mă încântă cu atât mai puţin.

— Şi că dă peste cap ecosistemul tocmai când începea să-şi revină, a adăugat Jody.

Zăpada încetase să se mai învolbureze în jurul nostru. Paletele maşinii o spulberaseră pe toată. Ani înclinat joystickul într-o parte, până când am descris o jumătate de cerc, apoi l-am tras în sus şi l-am împins din nou înainte. Vehiculul s-a ridicat deasupra copacilor şi a accelerat către sud.

— Cheyenne ar putea fi un loc destul de sigur, am zis. La urma urmelor, acolo o să se afle Dave. Credeţi c-ar fi bine să-l sunăm şi să-l anunţăm că venim sau să-ncercăm să-l prindem cu garda jos?

— O să se-ascundă dacă-l înştiinţăm, şi-a dat cu părerea Jody.

— Dar s-ar putea să nu detoneze bomba dacă-l facem să creadă că vă aflaţi în apropiere de zona exploziei, a comentat Gwen.

— S-ar putea? Cât de tare crezi că a luat-o razna?

— Poate deloc. Nu ştiu. Toată povestea are o foarte mare încărcătură emoţională pentru noi toţi. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi se poartă pe de-a-ntregul raţional, dar cum am putea spune dacă acţionăm sau nu logic? Ne aflăm pe un teren cu totul nou.

— Nu cred că detonarea unei bombe nucleare e un act raţional, s-a amestecat Jody.

— Nici dacă reuşeşte să atragă atenţia lui Dumnezeu asupra noastră?

— Mai ales atunci. Gwen a zâmbit strâmb.

— Nici asta nu e întru totul raţional, Jody.

— E aşa cum simt.

— Iar Dave simte, fără îndoială, că trebuie să-l aducă pe Dumnezeu înapoi, pentru el.

— Fără îndoială. De-asta simt eu că trebuie să-l opresc.

— Ai grijă să nu te laşi ucisă când o faci, a zis Gwen, dând din cap.

Jody a râs.

— Într-un fel, asta mi-ar anula scopul, nu-i aşa?

*

Zburam pe deasupra bazinului măturat de vânt al unui râu, la vreo sută de kilometri nord-vest de Cheyenne, când am văzut norul ciupercă ivindu-se deasupra orizontului.

Pentru o secundă, am fost prea năucit ca să mă mişc, privind cum se înălţa rapid unda de şoc, formând o cochilie sferică, şi cum se vânzolea şi se învârtejea norul în interiorul ei.

— Hristoase! am strigat apoi, reamintindu-mi unde ne aflam, şi am smucit de maneta pentru aterizare forţată de sub tabloul de bord. Era pentru prima oară când făceam aşa ceva într-o maşină; airbagurile care au răsărit din uşi, din plafon şi din bord m-au trântit de spătarul scaunului şi mi-au astupat complet vederea preţ de zece sau cincisprezece secunde cumplite, timp în care secvenţa automată de aterizare a preluat controlul şi ne-a făcut să cădem ca o piatră. Am tresăltat o singură dată, puternic, ca o plută izbită de valuri, apoi ne-am lăsat pe pământ cu un scârţâit. Airbagurile s-au retras în locaşurile lor ascunse şi m-am prăbuşit peste bord. Eram înclinaţi în faţă, sub un unghi de vreo treizeci de grade,

Jody s-a sprijinit în mâini înainte de a cădea înainte.

— Stăm pe un tufiş.

M-am uitat pe geamul din partea mea. Era sigur că o tufă mică, cioturoasă, ţinea partea din spate a maşinii în aer. Nu era o poziţie potrivită pentru momentul când unda de şoc avea să se rostogolească asupra noastră. Am pornit motorul şi am săltat joystickul, cu intenţia de a ne înălţa, şi vehiculul a transformat tufa în aşchii cu un sunet ce părea al cuburilor de gheaţă dintr-un blender, împrăştiind pretutindeni fărâme de frunze gri-albăstrui şi expulzând din ţevile de eşapament o rafală al cărei miros de pelin îţi umplea ochii de lacrimi. Totuşi s-a ridicat de la sol şi vântul ne-a împins câţiva metri înainte până când am

reuşit o nouă aterizare. Am rămas locului, privind cum se înălţa norul şi aşteptând să ajungă la noi suflul exploziei.

Am aşteptat şi am tot aşteptat. Vântul şi-a schimbat uşor direcţia, apoi şi-a regăsit-o şi, după o vreme, ne-am dat seama că, la distanţa aceea n-aveam să mai simţim nimic altceva, aşa că am ridicat cu prudenţă aeroglisorul la o înălţime de câţiva metri şi ne-am reluat zborul către sud. Vehiculul căpătase o vibraţie urâtă de pe urma impactului cu tufa, dar putea totuşi să zboare.

Pe măsură ce înaintam, norul ciupercă era purtat de vânt către est, în faţa noastră, fiind sfâşiat de curenţii de aer de la diverse altitudini. Ne deplasam totuşi mai repede decât vântul şi, când am ajuns mai aproape, ne-am dat seama că bomba nu putea să fi explodat prea departe de Cheyenne.

Jody s-a uitat la mine cu o figură îngrijorată.

— Parcă Gwen spunea c-o s-o arunce în Nebraska. Am început să-mi fac şi eu griji.

— Poate-a explodat pe ţeava de lansare.

— Ar fi mai bine să sunăm, să vedem dacă e teafăr.

Nu voiam să ne spulberăm şansele de a-l lua prin surprindere, dar m-am gândit că, dacă era rănit, era bine să ştim.

— OK, am spus, şi ea a format numărul.

După ce a sunat de vreo şase ori fără să primim nici un răspuns, am început să mă-ngrijorez de-a binelea, însă afişajul telefonului a prins apoi să pâlpâie şi chipul lui ne-a apărut în faţa ochilor.

— Aici Dave.

Jody a căpătat o expresie severă.

— Mi-a telefonat Dumnezeu şi mi-a cerut să-ţi transmit că trebuie să încetezi.

Am văzut speranţa înflorind pe figura lui pentru o clipă. Pe urmă s-a încruntat.

— Foarte nostim. Ai sunat să mă hărţuieşti sau ai ceva important de spus?

— Am sunat să vedem dacă eşti OK. Explozia aia pare să se fi declanşat foarte aproape de oraş.

— A fost în oraş. Sau, oricum, la baza Air Force, ceea ce e aproape acelaşi lucru. Nici una dintre rachete nu se afla într-o

stare destul de bună pentru zbor, aşa că am aruncat un proiectil în aer la faţa locului.

— Tu unde erai? am întrebat.

— În Colorado Springs, a răspuns râzând. La punctul de control al NORAD. În clipa de faţă, deasupra capului meu se află un munte de opt sute de metri, pentru cazul că v-ar trece prin minte să-ncercaţi să mă opriţi.

— Nu ţi-e teamă că Dumnezeu o să te scape iar din vedere? a spus Jody, tachinându-l.

Dave a clătinat din cap.

— Nu v-ar veni să credeţi dacă aţi vedea ce sistem de spionaj aveau aici. Pot supraveghea prin satelit întreaga lume. Dacă se arată, o să aflu şi o să detonez o altă bombă, mai aproape de locul unde mă găsesc. O să ştie că sunt aici.

Aşa cum ştiam acum şi noi. Am îndreptat vehiculul către sud.

— Te-ai gândit vreodată care ar fi părerea lui Dumnezeu despre bombe? a întrebat Jody. Distrugerea, dintr-o singură lovitură, a unei atât de mari părţi a muncii mâinilor sale l-ar putea înfuria.

— E un risc pe care sunt dispus să mi-l asum.

— Dar ţi-l asumi în numele nostru, al tuturor, iar eu nu sunt dispusă să accept.

— Acum nu eşti, a subliniat el, dar o să-mi fii recunoscătoare când o să reuşesc.

— Şi dacă nu? Nici unul dintre noi n-o să-ţi mulţumească fiindcă ai aruncat în aer un ciorchine de precipitaţii radioactive. Urmează să trăim aici, Dave. Aşa cum o să trăieşti probabil şi tu.

— Aşa gândeau ecologiştii, a râs. Aşa că n-au mai tăiat pădurile şi n-au mai ars combustibilii fosili, şi toate astea pentru ce? Ei au plecat, iar pădurile şi combustibilii fosili sunt încă aici. A fost o irosire desăvârşită.

Abia reuşeam să-mi cred urechilor.

— Chiar crezi ce spui?

— Da, sunt convins.

— Atunci eşti mai rău decât credeam.

— Ah, de ce-oi fi stând de vorbă cu voi? a ripostat cu ochii îngustaţi, apoi a întins mâna şi imaginea lui a pâlpâit şi a dispărut.

Jody s-a uitat la mine.

— Nu cred c-o să fie uşor să-l liniştim. Dacă e în centrul de comandă NORAD, atunci nu ştiu nici măcar dacă o să putem ajunge la el.

— O să găsim o soluţie când suntem acolo.

Încercam să mă conving pe mine în aceeaşi măsură în care încercam s-o conving pe ea. N-aveam idee ce trebuia să facem, dar ce altceva aveam de făcut decât să-ncercăm?

*

Aşa firave cum erau planurile noastre, maşina le-a dat o turnură neaşteptată chiar la sud de graniţa dintre Wyoming şi Colorado. Trepidaţiile paletelor din spate se amplificaseră continuu şi coborâsem cât mai aproape de pământ ca să fie cât mai puţin solicitate, sperând să ajungem într-un alt oraş înainte de a ieşi complet din funcţiune, dar încă ne mai aflam la o mare distanţă, către nord, de Fort Collins, când cea din dreapta a cedat cu un zgomot strident şi vehiculul s-a lăsat pe-o parte, a lovit pământul, apoi s-a rotit pe jumătate şi s-a dat cu totul peste cap. Airbagurile au ieşind şuierând din locaşurile lor să ne imobilizeze iarăşi, dar cel din faţa lui Jody a explodat cu un pocnet şi am auzit-o ţipând surprinsă când a căzut cu capul înainte, izbindu-se de parbriz.

— Jody!

M-am zbătut să-ntind mâna spre ea peste airbagurile care continuau să mă ţină locului. Ne-am oprit derapând, dar, maşina fiind cu susul în jos, s-au dezumflat încet, să nu cădem pe plafon, frângându-ne gâturile. Am reuşit să mă strecor printre cel aflat în faţa mea şi cel dintre scaune. Jody zăcea în golul dintre plafon şi parbrizul rotunjit, cu faţa plină de sângele scurs dintr-o tăietură adâncă din frunte. Bâjbâia după ceva de care să se prindă ca să se ridice.

Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că ar fi trebuit să stea întinsă dacă îşi fracturase gâtul sau şira spinării, însă apoi mi-am dat seama că nu era destul loc pentru asta şi că probabil i-ar fi fost oricum mai bine dacă ar fi şezut în poziţie verticală. I-am luat mâna într-a mea şi am ajutat-o să se răsucească până când s-a putut aşeza pe plafon. Scaunele erau exact deasupra capetelor noastre.

— Ai ceva rupt? am întrebat-o, uitându-mă în spaţiul dintre scaune şi podea, în căutarea unei truse de prim ajutor.

— Nu ştiu. N-am senzaţia asta, a rostit, după ce şi-a îndoit braţele şi picioarele.

Şi-a dus mâna la frunte, să-mpiedice sângele să-i intre în ochi în timp ce clipea ca să-şi limpezească vederea.

— Ambii ochi sunt OK, a adăugat după o clipă.

Avea vocea puţin cam neclară, dar calmă, ca urmare a anilor de antrenament pentru cazuri de urgenţă.

N-am reuşit să găsesc nici o trusă de prim-ajutor, aşa că am rupt o fâşie din cămaşa mea şi am folosit-o să-i absorb sângele din rană. S-a cutremurat de durere când i-am atins tăietura, dar eu m-am bucurat să văd muşchiul în loc de os înainte ca sângele să izvorască din nou.

— Cred c-o să supravieţuieşti, am zis, încercând să-mi ascund îngrijorarea din voce.

Probabil că rănile n-aveau s-o ucidă, dar o noapte sub cerul liber în Colorado, la vreme de iarnă, ar fi putut. M-am aplecat să privesc pe geam. Soarele era încă destul de sus, deasupra munţilor. Ne mai rămăseseră două ore de lumină, dar nu vedeam nici o casă şi nu ştiam cât de mult am fi avut de mers ca să găsim una. Acolo vântul nu era atât de puternic cum fusese în nord, dar continua să bată destul de tare pentru a reduce temperatura cu vreo zece grade la contactul cu pielea. Începuse deja să fure căldura din maşină.

Jody se gândise la aceleaşi lucruri.

— Încântarea că lumea e pustie mi-a pierit dintr-odată.

— Încă n-am dat de belea. În primul rând, lumea nu e pustie. Am deschis telefonul maşinii, am format numărul privind tastatura de-a-ndoaselea şi am aşteptat, cu speranţa că emiţătorul putea face legătura cu antena de sub noi.

— Pe cine suni? Pe Dave?

— Exact. E singurul care se află în apropierea noastră.

— Ce te face să crezi c-o să ne ajute?

— Nu ştiu dacă o să ne-ajute sau nu. Dar o rugăminte nu strică.

Am aşteptat zece sau cincisprezece secunde, timp în care telefonul a încercat să stabilească legătura. În cele din urmă, am văzut pe parbriz o fantomă pâlpâitoare, albicioasă, şi glasul lui Dave a întrebat, inegal, printre paraziţi:

— Ce mai e?

— Sunt Gregor. Am avut un accident, la nord de Fort Collins. Jody e rănită. Poţi veni să ne iei?

Faţa lui întoarsă cu susul în jos ne-a privit cu suspiciune.

— E un truc să mă scoateţi de-aici.

— Nu, nu e, a intervenit Jody.

S-a aplecat spre obiectivul camerei video şi şi-a luat de pe frunte cârpa îmbibată în sânge. Expresia lui Dave a devenit ceva mai compătimitoare, dar nu cât ar fi fost normal.

— Îmi pare rău, a ripostat. V-aţi băgat singuri în asta, aşa că puteţi ieşi tot singuri.

— Dave, nu-ţi cerem o simplă favoare. Am putea muri de frig aici.

— Nu fi melodramatic. Sunteţi ingenioşi... Imaginea i s-a disipat o secundă, apoi a reapărut.

— ...Sigur aveţi cu voi paltoane, căciuli şi tot restul.

— Suntem într-o maşină răsturnată, în mijlocul pustietăţii, şi tu îmi spui să ne punem paltoanele? Fir-ar să fie, Jody e rănită! Trebuie s-o duc într-un spital, să văd dacă nu şi-a rupt ceva. Ar putea avea leziuni interne.

Era greu să-i desluşesc expresia feţei în imaginea răsturnată, albicioasă. M-am gândit că se încrunta, apoi, pentru o scurtă clipă, s-a liniştit.

— Bine. O să vin. O să dureze o vreme până ies de sub munte şi încă o oră sau două până ajung acolo şi dau de voi. Rămâneţi pe loc.

Pe urmă a închis, înainte de a mai apuca vreunul dintre noi să deschidă gura.

Capitularea lui bruscă m-a făcut să cad un moment pe gânduri. Nu-mi plăcea senzaţia pe care mi-o crease şi mi-am dat curând seama de ce.

— Nemernicul n-are de gând să vină. Jody mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Cum? Tocmai a zis că...

— Vrea să credem că vine, dar are de gând s-aştepte până murim de frig. Gândeşte-te puţin. Ce altă metodă de a atrage atenţia lui Dumnezeu poate fi mai bună decât să trimită două suflete desprinse de trup să bată pentru el la porţile Cerului?

— Dar... el... ar fi în stare de una ca asta?

— Cu siguranţă. Tocmai a spus. O să dureze „o vreme” până iese de sub munte şi o altă „vreme” până ajunge aici, şi

ceva mai multă „vreme” până ne găseşte. O să se asigure că are nevoie de un timp îndelungat, aşa că, în momentul când o să ajungă aici, o să poate susţine, cu toată sinceritatea, că s-a străduit să ne salveze, dar a fost prea târziu.

— Nu, nu cred c-o să facă aşa ceva, a clătinat ea din cap.

— Eu cred. Şi nu aştept să mă conving pe pielea mea.

— Ce-ai de gând?

Am întins mâna spre scaunele din spate, ca să iau paltoanele noastre.

— Am de gând să plec spre Fort Collins, am zis, ajutând-o pe Jody să-l îmbrace pe al ei, să văd dacă găsesc vreo casă sau vreo altă maşină care funcţionează. N-o să mă duc prea departe, ca să mă întorc înainte de căderea întunericului.

— Perfect, a încuviinţat ea, după un moment de gândire. Între timp o sun pe Gwen, să văd cine altcineva ar mai putea ajunge la noi.

— Bine.

Mi-am pus paltonul, căciula şi mănuşile, am deschis geamul şi m-am lăsat să alunec pe pământul îngheţat. O rafală rece a repezit înăuntru o trombă de zăpadă. M-am aplecat s-o sărut pe Jody, apoi m-am retras şi, înainte de mă ridica în picioare, m-am asigurat că închisese bine geamul.

Vehiculul era o pată întunecată, alungită, pe fundalul alb al zăpezii; nu mi-ar fi fost greu s-o regăsesc dacă mă întorceam înainte de a se lăsa noaptea. Am luat-o în direcţia în care speram că se afla oraşul, întorcând din când în când capul să mă asigur că reperam din nou maşina, până când înclinarea terenului a ascuns-o vederii. Pe dealurile submontane din Colorado nu era atât de multă zăpadă ca în Yellowstone, dar era destul de groasă ca să las lin şir de urme de toată frumuseţea. Avea să fie nevoie de câteva ore pentru ca ninsoarea să le astupe, aşa că nu-mi făceam prea multe griji. Căutam orice semn de civilizaţie, înaintam cu greu, cu mâinile în buzunare şi cu capul lăsat pe o parte, ca să-mpiedic vântul să-mi pătrundă în josul gâtului.

Mergând astfel, mi-am dat seama cât de mult aveam să detest traiul primitiv când toate maşinăriile aveau să se facă bucăţi. La vremea aceea aveam să fiu bătrân şi aveam să merg probabil pe jos, indiferent unde mi-aş fi dorit să ajung. Era posibil chiar şi să mă-ncălzesc arzând lemne, în funcţie de cât

de mult rămânea în funcţiune centrala electrică a coloniei. Nu era de mirare că Dave îşi dorea cu atâta disperare să se-ntoarcă Dumnezeu după el.

M-am gândit la Jody aşteptându-mă în maşină şi la faptul că putea să moară din cauza rănilor sau a frigului. Pe moment, nu m-a deranjat ideea unui Dumnezeu care să vegheze asupra noastră, dovedind, totodată, că ne ajuta la nevoie. Şi, chiar dacă nu voia – sau nu reuşea s-o ţină în viaţă - gândul că aş fi fost cumva din nou alături de ea după ce vom fi murit amândoi, îmi oferea, cel puţin, o oarecare uşurare. Nu prea multă, fiindcă nu puteam fi niciodată sigur de ceva care nu se petrecuse încă, dar existenţa unei asemenea posibilităţi m-ar fi ajutat să merg înainte pentru o vreme.

Mi-a trecut prin cap că, dacă Jody murea, m-aş fi putut alătura cu uşurinţă căutărilor lui Dave. Dar ea n-avea să moară. Nu trebuia decât să găsesc un adăpost ca să ne fie amândurora foarte bine.

În cele din urmă, am zărit ceea ce căutam într-o vale cu pante line: o casă şi un hambar în mijlocul unui pâlc de plopi de apă înalţi şi desfrunziţi. În capătul unui drum lin, care se desprindea din autostrada din stânga mea pentru a coborî şerpuind într-acolo, erau parcate două vehicule. Am pornit-o într-acolo luând-o de-a dreptul peste câmp.

Era mai departe decât părea, dar am ajuns exact în clipa când soarele atingea creştetul munţilor. Casa era descuiată, aşa că n-am fost nevoit să sparg uşa. Era şi neîncălzită, dar, prin comparaţie cu gerul de afară, înăuntru m-am simţit foarte bine. Am încercat s-o sun pe Jody de pe telefonul meu celular, dar, când l-am deschis, am văzut că ecranul avea o crăpătură serioasă şi nu s-a luminat. Se părea că picasem peste el în timpul prăbuşirii. Şi telefonul din casă era mort; nu m-a surprins, după patru ani cu o asemenea vreme. Dar de cârligul fixat de uşa din spate atârna un set de chei, aşa că le-am luat şi le-am încercat la cele două vehicule.

Pe alee se aflau un aeroglisor şi o camionetă cu tracţiune pe patru roţi. Primul era tot atât de mort ca telefonul, dar camioneta a zvâcnit când am răsucit cheia în contact. Am apăsat ambreiajul, am încercat din nou şi am primit drept răsplată cârâitul volantului care se tura, căpătând viteză. Indicatorul de combustibil arăta o valoare scăzută, dar m-am

gândit că n-aveam nevoie de prea mult ca să ajung până la Jody şi înapoi.

În timp ce volantul motorului îşi mărea turaţia, m-am uitat în torpedou, în căutarea unui telefon funcţional, dar n-am găsit decât o grămadă de chei şi de siguranţe electrice. Ceea ce nu era liniştitor. Am eliberat uşor ambreiajul şi camioneta a prins totuşi să înainteze, aşa că am scos-o pe alee şi am început să-mi croiesc drum către autostradă cu ea tresăltând şi răsucindu-se. Auzisem că un vehicul cu roţi se poate împotmoli cu uşurinţă în zăpadă, aşa că m-am gândit că trebuia să mă deplasez cât mai mult cu putinţă pe drumuri înainte de a încerca să traversez câmpul.

Ideea era bună şi ar fi mers dacă, la vreun kilometru în josul drumului, în locul unde traversa fundul văii şi începea să urce pe celălalt versant, n-ar fi fost un nămete. Mi-am dat seama prea târziu că drumul nu urca datorită înălţării terenului şi, când camioneta a intrat cu botul în morman, s-a cutremurat afundându-se cu alţi câţiva metri şi s-a oprit, împotmolită pe de-a-ntregul. N-am putut s-o urnesc nici înainte, nici înapoi, nici măcar după ce am lăsat-o în viteză şi am coborât s-o împing.

Bineînţeles că în ea nu era nici o lopată. Trebuia să mă întorc la fermă în căutarea uneia. Înjurându-mă pentru prostia de a nu fi fost prevăzător, m-am înapoiat pe urmele lăsate de cauciucuri.

Când am ajuns din nou în preajma casei, începuse să se întunece, aşa că am cotrobăit prin sertarele din bucătărie până am dat peste o lanternă care funcţiona, după care m-am dus în hambar şi am găsit o lopată. M-am întors cu paşi grăbiţi la camionetă şi am început s-o scot din zăpadă, cu speranţa că Jody nu era prea îngrijorată fiindcă încă nu mă întorsesem. De ea nu mă despărţeau decât un kilometru sau doi; dacă aveam grijă să nu mă împotmolesc din nou, puteam ajunge în câteva minute.

Tocmai terminasem de săpat un făgaş pentru roata stângă şi începusem să mă ocup de dreapta, când am văzut o lumină strălucitoare venind dinspre sud şi coborând către mine. A lunecat prin apropierea mea, continuând să coboare şi îndreptându-se drept către maşină. Dave.

— Să fiu al naibii, am spus cu glas tare. Chiar a apărut.

M-am sprijinit o clipă de camionetă, trăgându-mi răsuflarea. Acum nu mai trebuia să mă spetesc; el şi Jody aveau să vină, probabil, foarte curând după mine.

Dacă mă puteau găsi. Dintr-un aeroglisor ar fi fost destul de greu să se ghideze după urmele mele şi, dacă nu vedeau ferma, ar fi fost foarte uşor să mă scape din vedere în camioneta de pe drum.

Am întins mâna în cabină şi am aprins farurile. Ar fi trebuit să ajute. Dar am reînceput să sap.

Zece minute mai târziu, terminasem făgaşul pentru a doua roată. Încă nu veniseră în căutarea mea. M-am urcat în camionetă, am băgat-o în viteză şi am dat drumul ambreiajului, dar nu s-a clintit.

Din nou afară, cu lopata, de data asta săpând în zăpada de dedesubt. A fost nevoie de alte cincisprezece minute. La următoarea încercare, camioneta s-a urnit puţin şi am mişcat-o înainte şi înapoi până când a început să ruleze, apoi am condus-o în susul drumului cât de repede am putut. Ceva nu era în regulă.

Dave îşi lăsase luminile de aterizare aprinse. Imediat ce am ajuns pe buza văii, le-am văzut strălucind, îndreptate exact asupra maşinii noastre răsturnate. Vedeam o siluetă stând alături de ea, dar n-aş fi putut spune dacă era Dave sau Jody.

Drumul nu cotea încotro aş fi vrut. Blestemându-mi norocul, am accelerat şi am ieşind de pe şosea, hurducându-mă peste bolovani şi peste tufişuri şi încercând să-mi corectez traiectoria ori de câte ori atingeam pământul. Cauciucurile fulau şi volantul motorului protesta scrâşnind, dar ţineam acceleraţia apăsată până la podea şi păstram viteza în timp ce camioneta se apropia tresăltând de cele două maşini zburătoare. Pe măsură ce distanţa se diminua, am reuşit să văd că în lumină stătea Dave, iar Jody zăcea întinsă pe pământ, în faţa lui. Era nemişcată.

Am deschis brusc torpedoul, tocmai când vehiculul a izbit o protuberantă dură a terenului, împrăştiind cheile pe scaune şi pe podea. Am înşfăcat cu dreapta una dintre cele mai mari în timp ce frânam, derapând, alături de maşina lui Dave, am sărit jos cu ea ridicată şi am zbierat la el:

— Ce i-ai făcut?

Nici măcar n-a încercat să se apere. Pur şi simplu stătea, cu un zâmbet extaziat pe chip.

— Dă-i drumul, a zis, n-are importanţă. O să-i spun lui Dumnezeu că fapta ta a fost îndreptăţită.

— Tipul cu care-o să vorbeşti n-o să fie Dumnezeu, am ripostat. Am ridicat cheia, gata să-i găuresc capul, dar, aşa cum stătea acolo, mi-am dat seama că nu puteam. Nici măcar cu Jody zăcând întinsă la picioarele noastre.

Îi scosese paltonul şi mănuşile. Faţa şi mâinile ei erau albe ca zăpada şi din gura deschisă nu i se înălţa aburul nici unei răsuflări.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama de la început că este nevoie ca unul dintre noi să meargă la El, în numele tuturor, mi-a explicat Dave, în timp ce mă aplecam să pun mâna pe gâtul ei, în căutarea pulsului. M-aş fi dus eu însumi, odată ce am înţeles, dar Jody era deja atât de aproape, încât m-am gândit că ar putea foarte bine să fie ea cea aleasă. Pur şi simplu, n-are importanţă.

Nu vedeam nici o rană, în afara celei de pe frunte. Probabil că fusese inconştientă la sosirea lui sau el o năucise, lovind-o cumva. N-am reuşit să-i găsesc pulsul, dar degetele îmi erau atât de îngheţate după ce săpasem în zăpadă, încât probabil că nu l-aş fi aflat nici pe al meu. M-am lăsat asupra ei, vrând să-i simt respiraţia pe obraz, dar nimic. Neştiind ce altceva să fac, i-am acoperit gura cu a mea şi i-am suflat aer în plămâni.

Dave m-a înşfăcat de guler.

— Nu, nu pot îngădui. Nu poţi s-o aduci înapoi înainte de a fi siguri că şi-a făcut treaba.

M-am ridicat cu o mişcare rapidă şi l-am lovit peste tâmpla stângă cu latul cheii. Capul i-a zvâcnit într-o parte şi a căzut pe spate cu o bufnitură, în vârtejind zăpada în jurul lui. M-am aplecat din nou asupra lui Jody.

Cinci apăsări pe piept, respiraţie, cinci apăsări, respiraţie, iarăşi şi iarăşi. La un moment dat, între o eternitate şi cea următoare, ea s-a cutremurat, a icnit, răsuflând singură, şi a gemut.

Am chiuit de bucurie, am ridicat-o în braţe şi am dus-o în maşina lui Dave, unde am aşezat-o pe scaunul pasagerului şi am deschis caloriferul la maximum.

Am alergat în partea opusă şi m-am urcat şi eu. S-a trezit cu un ţipăt, când am trântit portiera, a văzut că eram eu şi s-a lăsat să cadă înapoi pe scaun.

— Hristoase, m-ai speriat. Am avut un vis al naibii de nebu... stai o clipă.

S-a uitat în jur, privind maşina, mult mai mare decât cea cu care zburaserăm noi.

— Asta-i aeroglisorul lui Dave, a spus după o clipă. Până la urmă a venit.

— Chiar aşa, şi te-a târât afară, să mori.

Am aruncat o privire, vrând să mă asigur că mai zăcea acolo unde căzuse. Exact după ce mi-am dat seama că nu dispăruse, uşa de lângă mine s-a deschis brusc şi el stătea alături, cu cheia mea în mână.

M-am aplecat spre comenzile de pe bord, dar s-a întins peste mine şi m-a pocnit cu cheia peste mână înainte ca maşina să fi apucat să se pună în mişcare.

— Nu, nu se poate. Ieşi. O să terminăm experimentul ăsta într-un fel sau altul.

Mi-am acoperit cu stânga mâna dreaptă, care amorţise deodată, întrebându-mă dacă îmi puteam încleşta pumnul şi dacă o reuşită ar fi folosit la ceva.

Jody s-a aplecat, astfel încât Dave s-o poată vedea.

— S-a încheiat deja.

— Cum adică? E imposibil. Eşti încă în viaţă.

— Am reînviat, idiotule, a râs. Am fost moartă. Am fost acolo. Am văzut preţioasele tale porţi ale Raiului şi sunt foarte bine închise.

— Le-ai văzut? am întrebat eu.

— Sunt închise? a făcut Dave.

— Da.

Când s-a uitat la el, în ochii lui Jody era o scânteie din focul primordial.

Dave a lăsat cheia să cadă la pământ.

— Lăsaţi-mă să intru, a zis cu voce îmblânzită. Aici e frig. Am căzut pe gânduri, preferând mai degrabă să-l ţin încă o vreme afară, dar Jody a vorbit prima.

— Haide, vreau să-i povestesc ceva.

Aşa că mi-am înclinat scaunul în faţă şi l-am lăsat să urce pe bancheta din spate. În clipa când s-a aşezat, am apăsat

butonul de ascensiune, ceea ce ne-a ridicat imediat la vreo sută de metri.

— Unde te duci?

— Destul de sus ca să te gândeşti de două ori înainte de a încerca vreo drăgălăşenie.

— N-o să mai încerce nimic, a spus Jody. Nici acum, nici altă dată.

— Ce te face să fii atât de sigură?

A zâmbit larg, aşa cum ar face o haită de lupi care înconjoară un cerb.

— Fiindcă, dacă o face, s-ar putea să fie rănit şi, dacă vi se pare că de partea noastră e pustiu, aşteptaţi pân-o să vedeţi ce e dincolo de moarte.

— Ce e? a întrebat Dave, aplecându-se printre scaunele din faţă. Privirea ei s-a pierdut în depărtare.

— Am găsit locul unde era cândva Raiul. La capătul unui lung tunel de lumină. De fapt, nu erau nişte porţi; era mai degrabă un soi de... un loc. E greu să-l descrii la modul fizic. Dar vă pot spune că acolo trebuia să merg şi pot să vă spun că era închis.

— Definitiv? a insistat Dave.

— Aşa am simţit. Nu mai exista decât amintirea unor porţi, fără nici o speranţă de a mai pătrunde cineva. Aşa că le-am întors spatele, dând să vin înapoi, dar la început n-am putut găsi drumul. Am pribegit o vreme, înainte de a da peste el, ca din întâmplare. Dacă Gregor nu mi-ar fi salvat trupul, nu cred că l-aş mai fi descoperit vreodată.

— Pe unde ai pribegit? a întrebat poruncitor Dave. Cum era acolo?

— Ca în ceaţă, a răspuns Jody, apoi vocea a început să-i tremure. Eram un simplu punct într-o ceaţă cenuşie, amorfă, fără nici un contur. Nu se auzea nici un sunet, nu exista nici un miros. Nu aveam un trup cu care să aud, să miros, să simt. De fapt, nici nu ştiu dacă vedeam ceva. Acolo nu era nimic de văzut.

— De unde ai ştiut unde îţi era corpul?

— De unde ştii unde ţi-e bărbia? Era pur şi simplu acolo. Jody i-a întors spatele şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Uite ce e, sunt obosită, mă doare capul şi astăzi am murit o dată. Vreau să mă odihnesc. O să-ţi povestesc totul mâine.

Am înţeles aluzia şi am pornit în căutarea unui spital.

*

Mai târziu, după ce i-am bandajat capul şi m-am asigurat că n-avea alte răni, ne-am instalat în apartamentul nupţial de la ultimul etaj al hotelului Hilton din Fort Collins. Dave era într-una dintre camerele de dedesubt. Aş fi vrut să-l duc în închisoarea oraşului, dar Jody nu m-a lăsat.

— Nu mai are dinţi, mi-a spus ea când stăteam în patul enorm, încălzindu-ne sub o duzină de pături şi bucurându-ne de lumina tot atâtor lumânări. De-acum o să creadă tot ce-i spun. În plus, avem nevoie de el. Cel mai bun lucru pe care-l putem face e să-l tratăm ca pe un alcoolic în curs de recuperare, sau cam aşa ceva, şi să-l reintegrăm în vieţile noastre cât de repede putem.

— Să-l reintegrăm în vieţile noastre? am întrebat, neîncrezător. După tot ce ţi-a făcut? Te-a ucis. Ai fost moartă!

— Ei, de asta nu-s tocmai sigură, a chicotit.

— Poftim? Dar tunelul de lumină, porţile Raiului şi tot restul?

Şi-a coborât vocea până la o şoaptă.

— A fost un vid total. I-am spus ce-a vrut s-audă. Ei, oricum, ceea ce-am vrut eu s-audă.

În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, m-am holbat la ea, uluit. A ridicat din umeri.

— Nu-mi aduc aminte nimic din clipa când m-a pocnit, lăsându-mă fără cunoştinţă, până în momentul când m-am trezit cu tine alături.

— Nu-ţi aduci aminte?

— Nu.

— Atunci eşti o actriţă dată naibii.

— Foarte bine, fiindcă vreau să fie convins.

M-am gândit la vorbele ei.

— Chiar dacă noi nu suntem? am întrebat, după o vreme.

— Cum să fim?

— Ai vrut să-l convingi pe Dave, dar noi, ceilalţi, ne aflăm exact în aceeaşi situaţie ca mai înainte. Habar n-avem ce ne-aşteaptă după moarte.

Jody a chicotit din nou şi s-a ghemuit mai aproape de mine sub pături.

— Atunci, dacă există, Dumnezeu e drept. La urma urmelor, sunt agnostică. Pe orice altă cale, n-aş fi înţeles nimic.

MUT

GENE WOLFE

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

Gene Wolfe – cunoscut în primul rând pentru ciclul în mai multe volume *Cartea Soarelui Nou*[26] – a scris peste două sute de povestiri şi treizeci de romane. A primit de două ori premiile Nebula şi World Fantasy, iar Michael Swanwick l-a numit odată „cel mai mare scriitor de limba engleză în viaţă”. Cele mai recente romane ale sale sunt *The Wizard Knight, Soldier of Sidon* şi *Pirate Freedom*.

În povestirea care urmează este vorba despre doi copii care, întorcându-se acasă, găsesc locuinţa goală şi sunt obligaţi să se maturizeze în grabă. A apărut prima oară în programul Convenţiei Mondiale Horror din 2002, la care a fost invitat de onoare.

În acelaşi program, Neil Gaiman ne-a dat câteva sfaturi despre cum să-l citim pe Gene Wolfe. Primele două puncte din eseul său au fost următoarele:

(1) Aveţi încredere oarbă în text. Răspunsurile sunt în el.

(2) Nu vă încredeţi în text nici măcar o clipă. E viclean, formidabil şi poate oricând să vă scape din mână.

Ţineţi minte aceste două sfaturi când citiţi povestirea de mai jos. Iar când aţi terminat-o, poate vreţi să-l auziţi şi pe al treilea: „Recitiţi textul. A doua oară e mult mai bun.”

***

Jill nu era sigură că se afla într-un autobuz, deşi avea aceeaşi formă şi culoare. Întâi şi-ntâi (îşi zise ea), Jimmy şi cu mine suntem singurii pasageri. Dacă e un autobuz de şcoală, unde sunt copiii? Şi dacă e unul în care plăteşti la urcare, de ce nu se urcă nimeni? Mai mult, a trecut pe lângă indicatorul de staţie şi n-a oprit.

Şoseaua era îngustă, crăpată şi spartă; vehiculul avansa greoi. Crengile copacilor se aplecară asupra lui, ascunzând razele soarelui, se dădură la o parte înduplecate câteva clipe, apoi se aplecară la loc.

După câte se părea, pentru totdeauna.

Nu se zărea nici o maşină pe drum, nici camioane, nici SUV-uri, nici alte autobuze. Depăşiră o firmă ruginită, cu imaginea unei fete călare, dar nu văzură nici fete, nici cai. O căprioară cu ochi mari, inocenţi, stătea lângă un semn care

[26] Ed. Leda, 2009 (n. red.).

arăta un ţap săltând şi se uita cum trece autobuzul lor (dacă asta era cu adevărat). Îi aminti lui de o poză dintr-o carte: o fetiţă cu păr blond şi cu braţul înconjurând gâtul unei căprioare. În poveste, copila dădea numai peste animale rele şi oameni vicleni, urâţi; autorul ilustraţiilor fusese drăguţ că-i dăduse fetei ocazia să se mai aline. Se uita de obicei mai întâi la celelalte poze, fascinată şi înspăimântată, apoi revenea la cea cu căprioara cu un sentiment de uşurare. Pe lume există şi lucruri rele, dar şi lucruri bune.

— Mai ţii minte când a căzut cavalerul de pe cal? îi şopti ea fratelui său.

— N-ai văzut în viaţa ta un cavaler. Nici eu.

— În cartea mea. Aproape toţi oamenii cu care se întâlnea fetiţa erau înspăimântători, dar îi plăcea de cavaler şi lui îi plăcea...

O întrerupse vocea şoferului:

— Chiar acolo-n dreapta-i îngropată mămica voastră, arătă cu degetul, tuşind.

Jill încercă să desluşească ceva, dar nu văzu decât copaci. Pe urmă încercă că şi-o amintească pe Mama. Nu-i venea în minte nici o imagine clară, nici un glas, nici un cuvânt. Existase o mamă. A lor. A ei. O iubise pe mama şi Mama o iubise pe ea. N-o să uite niciodată, îşi promisese. Aşa ceva nu se putea îngropa.

Copacii dispărură, iar în locul lor apăru un zid de piatră cu o poartă mare de fier, cu bare răsucite, flancată de coloane de piatră, de pe care îi priveau fioros lei de piatră, ghemuiţi. Pe placa de fier de pe bare scria: POPLAR HILL[27].

Poarta, placa, leii şi coloanele dispărură cât ai clipi. Zidul nu se mai termina, apărat de copaci şi în faţă şi în spate. Anini în faţă, arţari şi mesteceni în spate, hotărî ea. Nici urmă de plopi.

— Am citit vreodată cartea ta de poveşti?

Jill îi răspunse scuturând din cap.

— Nici nu mi-am închipuit. Am tot vrut, dar n-am mai apucat. Ţi-a plăcut?

Văzându-i expresia, Jimmy o cuprinse cu braţul.

— N-a dispărut pentru totdeauna, Jelly. Bine? Poate c-o să ţi-o trimită.

---

[27] „Dealul cu plopi” (n. tr.).

În timp ce-şi ştergea lacrimile, autobuzul se abătuse de la drum şi acum se târa pe o cale de acces şerpuitoare şi îngustă, printre arbori. Încetini la o curbă, apoi încetini mai mult. Coti din nou. Desluşi o casă mare prin parbriz. Un bărbat în jachetă de tweed stătea la ceea ce părea a fi intrarea din spate şi fuma pipă.

Şoferul tuşi şi scuipă.

— Ăsta de-aci e locu' tăticului vostru, îi anunţă. Tre' să fie şi el pe-aci, pe undeva, o să se bucure când vă vede. Să fiţi cuminţi, să nu-i pară rău că s-a bucurat, m-aţi auzit?

Jill răspunse cu o înclinare a capului. Autobuzul frână, se opri şi se deschise uşa.

— Aci coborâţi. Să nu vă uitaţi gentile.

Şi dacă nu i-ar fi adus aminte, fetiţa tot nu şi-ar fi uitat-o. Ţinea în ea toate bunurile lumeşti pe care avusese voie să le ia, aşa că o luă de jos cu greu. Fratele ei coborî înainte cu geanta lui, iar uşa se închise în spatele lor.

Jill privi lung intrarea din spatele casei.

— Tata a fost aici, rosti ea. L-am văzut.

— Eu nu.

— Stătea şi ne aştepta în faţa uşii. Băiatul înălţă din umeri.

— Poate că a sunat telefonul.

În spatele lor, autobuzul dădu înapoi, înainte, iar înapoi şi o luă pe drumul de acces. Jill îi făcu semn cu mâna.

— Stai! Stai puţin!

Şoferul nu dădu nici un semn c-ar fi auzit-o.

— Ar trebui să intrăm în casă. Poate ne aşteaptă înăuntru, zise băiatul şi porni.

— Dacă-i încuiată?

Îl urmă neîncrezătoare. Uşa nu era încuiată, nici măcar închisă bine. Pe podeaua din bucătărie zăceau împrăştiate frunze, de parcă cineva lăsase uşa deschisă ore întregi şi vântul le gonise înăuntru. O închise bine în spatele ei.

— Poate că s-a dus (vocea fratelui ei se înăspri brusc) în faţă.

— Dacă ar vorbi la telefon, l-am auzi.

— Nu şi dacă ar asculta ce spune cealaltă persoană, comentă fratele ei, sătul de bucătărie. Hai să mergem.

Dar nu-l urmă. Văzu un aragaz electric cu ochiuri incandescente, mai roşii decât focul, un frigider, în care găsi o

bucată de brânză şi două sticle de bere, şi o cămară plină cu conserve. Zări o mulţime de vase, oale, tigăi, cuţite, linguri şi furculiţe.

Fratele ei se întoarse.

— Merge televizorul în camera din faţă, dar nu e nimeni acolo.

— Tata trebuie să fie pe undeva. L-am văzut.

— Eu nu.

— Păi, eu da.

Îl urmă pe fratele ei pe un coridor lat, cu ferestre înalte şi întunecoase pe o parte, pe lângă uşa imensă a sufrageriei, unde nu mânca nimeni, apoi în camera de zi, luminoasă, în care ar fi putut parca vreo şase autobuze.

— Un om a făcut asta, zise ea, privind în jur.

— Ce?

— Ce vezi aici. A ales mobila, covoarele, totul.

— Uită-te acolo, îi arătă fratele ei cu degetul. Un scaun făcut din corn. Grozav!

— Da. Numai că eu nu l-aş fi cumpărat. O cameră e... E o ramă şi oamenii din ea sunt poze.

— Eşti nebună.

— Ba nu, scutură din cap în semn de autoapărare.

— Zici că tata a cumpărat astea să-l facă să arate bine.

— Ca să dea bine. Nu-i poţi face pe oameni să arate bine. Dacă nu arată bine, asta e. N-ai ce face. Dar poţi să-i faci să dea bine şi asta-i mai important. Oricine dă bine la locul potrivit. Dacă ai avea fotografia tatei...

— N-o am.

— Dac-ai avea-o. Şi ai vrea s-o înrămezi. Vânzătorul de la magazinul de rame te invită să alegi ce vrei. Ai alege una frumoasă, neagră, cu flori de argint?

— La naiba, nu!

— Vezi? Dar mie mi-ar plăcea să am o fotografie de-a mea într-aşa o ramă.

— O să-ţi aduc eu una într-o zi, rosti băiatul zâmbind. Ai văzut televizorul?

— Imediat ce-am intrat. Dar n-auzi ce spune omul ăla, pentru că sonorul e dat la minimum.

— Atunci tata poate că totuşi vorbeşte la telefon.

— În altă cameră?

Aparatul se afla pe o măsuţă lângă televizor; Jill ridică receptorul şi-l duse la ureche.

— Ce se întâmplă? Îl auzi?

— Nu, răspunse şi puse uşor receptorul în furcă. Nu se aude nimic. Nu e conectat.

— Atunci tata nu vorbeşte la telefon în altă cameră. Nu era logic, dar se simţea prea obosită să-l contrazică.

— Nici nu cred că-i aici, adăugă fratele ei.

— Televizorul e aprins, spuse Jill şi se aşeză pe un scaun de lemn ceruit, cu perne maro-portocalii. Tu ai aprins lumina?

Jimmy scutură din cap.

— De altfel, l-am văzut. Stătea în prag.

— Bine.

Băiatul tăcu. Înalt şi blond, ca Tata, avea un chip care îşi găsea încet adevărata formă într-o expresie de seriozitate.

— Aş fi auzit maşina dacă ar fi plecat. Am stat intenţionat cu urechile ciulite.

— Şi eu.

Fata nu rosti nimic, dar simţea în casă o prezenţă care te obliga să asculţi. Ascultă, ascultă. Tot timpul.

MUT, scria pe ecran, şi nu se auzea nici un sunet.

— Aş vrea să ştiu ce zice bărbatul ăla de la televizor, îi spuse fratelui ei.

— E dat la minimum şi nu găsesc telecomanda. Am căutat-o. Jill tăcu, se lipi de perna maro-portocalie de pe scaun şi fixă ecranul. Scaunul îi dădea senzaţia că era înconjurată de un zid de apărare, oricât de mic.

— Vrei să schimb canalul?

— Ai zis că nu găseşti telecomanda.

— Există butoane.

Băiatul trase de o uşiţă prinsă în balamale într-o parte a ecranului. Pornit, oprit, înainte, înapoi, mai tare, mai încet. Dar nici un buton MUT.

— N-avem nevoie de un asemenea buton, şopti ea, ne trebuie unul de NE-MUT.

— Vrei să schimb canalul? Uite.

Mută şi nimeri un ecran gri, cu dungi ondulate şi cuvântul „mut”, cu galben, într-un colţ, dar la postul următor, o femeie drăguţă şi prietenoasă stătea la masă şi vorbea. Într-un colţ, acelaşi cuvânt cu galben. Femeia ţinea un creion tot galben, cu

vârf foarte ascuţit, şi se juca cu el în timp ce vorbea. Jill ar fi preferat ca ea să scrie ceva.

Postul următor arăta o stradă aproape pustie şi MUT cu galben. Aproape pustie, pentru că pe jos stăteau întinse două persoane, un bărbat şi o femeie. Zăceau nemişcate.

— Vrei să te uiţi la asta? Jill scutură din cap.

— Dă înapoi la bărbatul la care se uita şi Tata.

— Primul?

Fata confirmă cu o înclinare a capului. Canalele se derulară înapoi.

— Îţi place...

Fratele ei se opri la mijlocul propoziţiei. Secundele se târau, temătoare şi parcă vinovate.

— Eu... rosti sora lui.

— *Sst!* E cineva la etaj. Auzi?

Jimmy ţâşni afară din cameră. Fata, care nu auzise nimic, murmură pentru sine:

— Nu-mi place deloc de el. Dar vorbeşte mai rar ca femeia şi cred c-aş putea să învăţ să-i citesc de pe buze dacă m-aş uita mai mult.

Făcu mai multe încercări şi, între timp, căută telecomanda.

*

Nu era nimeni la etaj, doar un dormitor mare cu două pătuţuri, unul la peretele din est, celălalt la peretele din sud, trei ferestre şi două măsuţe de toaletă. Băiatul ar fi vrut o cameră numai pentru el; dar fata, îngrozită la gândul de a rămâne singură pe întuneric, îi promisese că încăperea va fi doar a lui şi ea nu va avea nici una, că va mătura şi va şterge de praf în locul lui în fiecare zi şi că-i va face patul.

El acceptă fără tragere de inimă.

Mâncară chili din conservă în prima seară şi terci de ovăz a doua zi dimineaţa. Casa, descoperiră ei, avea trei etaje şi paisprezece camere, cincisprezece, dacă socoteai şi cămara. Televizorul, pe care Jill îl stinsese când ieşi din cameră ca să pregătească cina, era aprins din nou, tot cu sonorul la minimum.

Mai era şi un garaj cu două maşini. Băiatul îşi petrecu toată după-masa căutând cheile, dar nu le găsi. Nu găsi nici un fel de chei.

În camera de zi, bărbatul din televizor care vorbise (neauzit) nu se oprise nici acum. Jill îşi petrecu mai tot timpul

urmărindu-l şi, în cele din urmă, trase concluzia că era o înregistrare. Ultima lui remarcă (pe care o făcea îndreptând privirea spre biroul lucios) era imediat urmată de prima.

În seara aceea, în timp ce pregătea cârnaţi şi salată de cartofi din conservă, îl auzi pe fratele ei strigând „Tată!”, urmă trântitul unei uşi şi zgomot de picioare alergând.

O luă şi ea la fugă şi-l ajunse din urmă tocmai când privea printr-o uşă întredeschisă îngustă, care dădea în coridorul din spate.

— L-am văzut! Stătea acolo şi se uita fix la mine. Intrarea îngustă ducea la nişte scări întunecate, la fel de înguste.

— Pe urmă l-am auzit trântind uşa. Ştiu că pe asta a trântit-o. Asta trebuie să fie!

Jill privi în jos, nedumerită de curentul care trăgea prin uşă, rece, umed şi fetid.

— Arată ca o pivniţă.

— *Este* pivniţa. Am coborât în ea de mai multe ori, dar n-am descoperit niciodată de unde se aprinde lumina. Mi-am tot zis c-o să găsesc o lanternă şi-o să cobor din nou.

Băiatul porni în jos pe scări, dar se răsuci mirat când se aprinse un bec slab, agăţat de o sârmă.

— Cum ai reuşit?

— Comutatorul e aici în hol, pe peretele din spatele uşii.

— Păi, hai odată! Nu vii?

Fata îl urmă.

— Aş vrea să ne întoarcem în locul ăla.

Fratele ei n-o auzi. Sau, dac-o auzi, preferă s-o ignore.

— E aici jos, undeva, Jelly... trebuie să fie. Cu noi amândoi după el, nu se mai poate ascunde.

— Nu mai e şi altă ieşire?

— Nu cred. N-am stat niciodată prea mult aici. Era foarte întuneric şi mirosea urât.

Găsiră sursa mirosului în spatele unor rafturi, pe care se înghesuiau unelte şi cutii de vopsea. Cadavrul intrase în putrefacţie şi avea hainele pătate. În unele locuri, carnea se despicase, în altele, căzuse. Băiatul dădu la o parte resturi de lemn, o stropitoare de grădină, câteva sticle şi căni de pe rafturi, ca să ajungă mai multă lumină la trupul neînsufleţit de pe podea; după un minut-două, Jill îl ajută şi ea.

După ce făcură tot ce le stătu în puteri, el întrebă:

— Cine-a fost?

— Tata, şopti fata.

Apoi se răsuci pe călcâie şi urcă scările, se spălă pe mâini şi pe braţe la chiuveta din bucătărie şi se aşeză la masă; rămase aşa până auzi uşa pivniţei închizându-se şi fratele ei veni lângă ea.

— Spală-te, îi spuse ea. Ar trebui să facem câte o baie, serios. Amândoi.

— Atunci hai să facem.

La etaj erau două băi. Jill o folosi pe cea mai apropiată de camera lor, Jimmy, pe cealaltă. După ce se spălă şi se şterse, fata îşi puse un halat care trebuie să fi fost cândva al mamei, ridicându-l din talie şi înnodând cordonul strâns, să nu măture podeaua cu poala. Astfel îmbrăcată, duse hainele celelalte la parter, în spălătorie, şi le vârî în maşină.

În camera de zi, bărbatul de pe ale cărui buze încercase să citească dispăruse. Ecranul gri rămase gol, în afară de cuvântul MUT, care sclipea galben. Găsi panoul pe care i-l arătase fratele ei. Celelalte canale pe care comută erau tot goale, tot gri, tot fără sonor.

Apăru şi fratele ei, în chiloţi şi pantofi.

— Nu mănânci? o întrebă.

— Mai târziu. Nu mi-e foame.

— Te superi dacă eu mănânc?

Jill ridică din umeri.

— Crezi că-i Tata, nu? Ce-am găsit în pivniţă.

— Da. N-am ştiut că aşa arăţi când mori.

— L-am văzut. La început nu te-am crezut. Dar l-am văzut cu ochii mei, a închis uşa pivniţei. L-am auzit.

Fata nu spuse nimic.

— Crezi c-o să-l mai vedem?

— Nu.

— Aşa, pur şi simplu? A vrut să-l găsim, şi l-am găsit, numai atât a vrut?

— Ne spunea că e mort, vorbea Jill cu glas plat, fără intonaţie. A vrut să ştim că nu mai e pe-aici să ne-ajute. Acum ştim. Nu mănânci?

— Ba da...

— Dacă mai stai puţin, mănânc şi eu cu tine. Ai văzut că nu mai merge televizorul?

— Nici înainte nu mergea.

— Poate. Mâine plec în oraş. Mai ţii minte poarta pe lângă care am trecut cu autobuzul?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

— Poplar Hill.

— Exact. Mă duc până acolo. Poate că-i descuiată, să treacă maşinile prin ea. Dacă nu e, o să mă caţăr cumva pe zid. E înconjurat de copaci şi nu-i prea înalt. Aş vrea să vii cu mine, dar dacă nu vrei, eu merg oricum.

— Mergem amândoi. Acum hai să mâncăm.

*

Porniră a doua zi de dimineaţă, după ce închiseră uşa de la bucătărie, dar se asigurară că nu e încuiată. O luară în jos, pe drumul de acces lung, şerpuitor, pe care urcase autobuzul. Când casa se văzu tot mai puţin, Jill se opri şi privi înapoi.

— Parcă fugim de acasă, rosti ea.

— Nu fugim, zise fratele ei.

— Nu ştiu.

— Lasă că ştiu eu. Ascultă, aceea e casa noastră. Tata a murit, aşa că e a ta şi a mea.

— Nu-mi trebuie, replică ea, dar, când clădirea dispăru de tot din vedere, adăugă: E singura pe care-o avem.

Drumul era lung, dar nu nesfârşit, iar la capătul lui, şoseaua - dacă i se putea spune aşa – se întindea la stânga şi la dreapta, liniştită şi pustie.

— Mă gândeam că, dacă trec maşini, le putem facem semn, rosti băiatul. Sau poate că trece autobuzul.

— A crescut iarbă prin crăpături.

— Da, ştiu. Pe aici, Jelly.

Jimmy porni înainte cu cea mai serioasă expresie, ca întotdeauna, şi foarte, foarte hotărât. Fata ţopăi în spatele lui.

— Vii la Poplar Hill cu mine?

— Dacă reuşim să oprim o maşină sau un camion sau altceva, mă duc cu ei, dacă mă iau. Vii şi tu.

Jill scutură din cap.

— Dacă nu reuşim, mă duc la Poplar Hill, cum zici tu. Poate găsim pe cineva acolo să ne ajute.

— Sunt convinsă c-o să găsim pe cineva, încercă fata să pară mai încrezătoare decât era.

— Nu se mai vede nici o imagine la televizor. Am încercat toate canalele.

La trei paşi în faţa ei, băiatul nu privi înapoi.

— Şi eu.

Fata minţea, nu le încercase chiar pe toate.

— Înseamnă că nu mai e nimeni la posturile de televiziune. La nici unul.

Fratele ei îşi drese glasul şi dintr-odată vorbi mai gros, ca adolescenţii cu vocea în schimbare.

— Nici un om viu, oricum.

— Poate că mai trăieşte cineva care nu ştie cum să pornească aparatele, presupuse Jill. Poate că nu este curent, adăugă ea după o clipă.

Băiatul se opri şi întoarse capul.

— La noi este.

— Înseamnă că mai trăiesc şi alţi oameni. Asta ziceam.

— Exact! Şi mai înseamnă că s-ar putea să treacă o maşină pe-aici, asta ziceam *eu*.

O tufă mică, verde şi proaspătă, creştea dintr-o fisură în şosea. La vederea ei, Jill avu impresia că o forţă străină şi imposibil de cunoscut le auzise vorbele şi încerca să le arate, cu blândeţe, că se înşelau. Se cutremură şi adună în gând toate argumentele care susţineau că tufa se înşela, nu ei.

— În locul acela am văzut oameni vii. Nici şoferul nu avea nimic

Poarta de fier era tot acolo, aşa cum o zărise cu o zi înainte, graţioasă şi solidă, între coloanele de piatră. Leii mârâiau şi azi din vârful lor, iar pe placa de tablă de pe bare tot POPLAR HILL scria.

— E încuiată, o anunţă fratele ei.

Scutură încuietoarea ca să-i dovedească – un lacăt uriaş de alamă, care părea nou.

— Trebuie să intrăm.

— Bineînţeles. O să mă duc de-a lungul zidului, vezi? O să caut un loc pe unde să mă caţăr sau poate că s-a dărâmat pe undeva. Când găsesc ceva, vin să-ţi spun.

— Vreau să te însoţesc.

Frica o cuprinse rece, ca o pală de vânt. Dacă Jimmy pleca şi nu-l mai vedea niciodată?

— Ascultă. Acasă aveai de gând să faci asta de una singură. Dacă poţi s-o faci de una singură, atunci poţi să rămâi aici zece minute şi să te uiţi după maşini. *Să nu vii după mine!*

Nu merse după el. Dar peste o oră, când fratele ei apăru tot zgâriat şi murdar şi vru să-i vorbească prin poartă, îl aştepta de cealaltă parte a zidului.

— Cum ai intrat? o întrebă, când fata apăru lângă el.

Jill ridică din umeri.

— Mai întâi zi-mi tu. Cum ai intrat?

— Am găsit un copăcel putred şi căzut. Era destul de mic să-l târâi, dacă nu încercam să-l ridic. L-am proptit de zid, m-am urcat pe el şi am sărit pe partea cealaltă.

— Atunci nu mai poţi să ieşi, îi spuse Jill şi porni pe un drum care se depărta de poartă.

— Găsesc eu o cale. Tu cum ai intrat?

— Printre bare. Dar sunt cam strâmte şi ruginite. Nu cred c-ai încăpea. Am aşteptat aici o groază de vreme, adăugă ea, puţin răutăcioasă.

Aleea privată urca pe un deal printre şiruri de copaci zvelţi, care-i amintiră lui Jill de fotomodele îmbrăcate în rochii verzi la parada modei. Uşa masivă a casei pătrate din vârful dealului era încuiată; iar când fratele ei bătu în ea cu inelul mare de alamă, dinăuntru nu se auzi decât ecoul, oricât de tare izbi cu el. Butonul drăgălaş, de culoarea perlei, pe care apăsă, produse doar nişte sunete îndepărtate, care nu aduseră pe nimeni la uşă.

Uitându-se pe fereastra din stânga intrării, văzu un scaun de lemn cu perne maro-portocalii şi un ecran gri de televizor. Într-un colţ, cuvântul MUT, scris cu litere galbene strălucitoare.

Dădură ocol casei şi găsiră uşa de la bucătărie descuiată, aşa cum o lăsaseră. Jill tocmai scotea carnea tocată de vită din tigaie, când se stinseră luminile.

— Asta înseamnă că nu mai mâncăm mâncare gătită, îi spuse fratelui ei. Aragazul e electric.

— O să se aprindă la loc, o asigură băiatul, încrezător. Dar nu se întâmplă.

*

Când veni noaptea, Jill se dezbrăcă în dormitorul întunecos pe care şi-l aleseseră, în casa fără lumină, împăturind hainele pe

care nu le vedea şi aşezându-le cât de bine putu pe un scaun invizibil, înainte de a se vârî în aşternut.

Călduţ şi gol, veni şi fratele ei, în clipa următoare.

— Ştii, Jelly, îi spuse când o trase lângă el, cred că suntem singurii oameni care mai trăiesc în toată lumea.

INERŢIA

NANCY KRESS

Traducere din limba engleză
Roxana Brînceanu

Nancy Kress este autoarea a paisprezece romane science-fiction şi fantasy şi a mai mult de optzeci de povestiri, adunate în *Trinity and Other Stories, The Aliens of Earth* şi *Beaker's Dozen*. Nuvela ei *Beggars în Spain*, care mai târziu a devenit roman, a câştigat atât Premiul Nebula, cât şi Hugo. A mai primit de încă două ori Nebula, o dată pentru povestirea *Out of All Them Bright Stars* şi apoi pentru *The Flowers of Aulit Prison*, care a mai fost recompensată şi cu Theodore Sturgeon Memorial. În 2003, a obţinut John W. Campbell Memorial pentru romanul *Spaţiul probabilistic*[28].

În 2007 şi 2008, a publicat alte trei cărţi: o nouă culegere de povestiri la Golden Gryphon Press, un nou roman SF, *Steal Across the Sky* şi un thriller SF, *Dogs*, care, la fel ca povestirea următoare, vorbeşte despre o epidemie extrem de rapid transmisibilă.

Inerţia spune povestea victimelor unei epidemii care desfigurează, internate în echivalentul modern al coloniilor de leproşi. Kress afirmă că identitatea – cine eşti, de ce eşti aici, de ce eşti ceea ce eşti (şi ce ar trebui să faci în acest sens) - reprezintă o idee centrală a operei ei, iar această poveste nu este o excepţie.

****

La apusul soarelui, partea din spate a dormitorului a căzut. Acum e un perete, expunându-şi cuiele şi tencuiala albastră crăpată, iar în clipa următoare se transformă în scânduri, de fapt, într-un gard neregulat, înalt până la talie, cu marginile în acelaşi timp zimţate şi îmblănite, parcă acoperite cu pudră. Prin deschizătură, un copac bolnăvicios se iţeşte în spaţiul îngust dintre spatele barăcii noastre şi spatele unei barăci din Cartierul E. Încerc să mă dau jos din pat să mă uit mai de aproape, dar astăzi artrita mă chinuie prea rău, de fapt din cauza asta mă şi aflu în pat. Rachel se repede în dormitor.

— Ce s-a întâmplat, Buni? Eşti teafără?

Dau din cap şi arăt cu degetul. Fata se apleacă prin gaură, iar amurgul californian se întinde ca o aură în jurul părului. Dormitorul e şi al ei; are salteaua sub patul meu cu baldachin, atins de vreme.

[28] Ed. Lucman, 2006 (n. red.).

— Termite! La naiba! Nu ştiam că avem aşa ceva. Sigur nu ai păţit nimic?

— Sunt bine. Eram în capătul opus al camerei, draga mea. Sunt bine.

— Păi va trebui s-o chemăm pe mama să aducă pe cineva să repare.

Nu zic nimic. Rachel se îndreaptă, îmi aruncă o căutătură rapidă şi întoarce capul. Nu spun nimic despre Mamie, dar la o licărire bruscă a lămpii cu petrol mă uit drept la ea, doar pentru că e aşa de plăcut sa o priveşti. Nu e frumoasă, nici măcar printre cei de aici, cu toate că până acum boala i-a afectat numai partea stângă a feţei. Încreţitura de piele îngroşată, stricată, aspră ca o cârpă veche, nu e vizibilă deloc din dreapta. Însă are nasul mare, sprâncenele dese şi lăsate şi bărbia ca un ciot osos. Un nas onest, sprâncene expresive, ochi cenuşii cinstiţi, o bărbie care iese în evidenţă de câte ori înclină capul, ascultând cu înţelepciune – în ochii unei bunici, e frumoasă. Afară, nimeni n-ar vedea-o aşa. Dar ar greşi.

— Poate ar trebui să schimb un bilet de loterie pentru altă tencuială şi cuie şi să cârpesc chiar eu, zice ea.

— Termitele tot acolo o să fie.

— Mă rog, da, dar trebuie să facem ceva.

N-o contrazic. Are şaisprezece ani.

— Simţi ce aer intră – o să îngheţi noaptea în anotimpul ăsta. Pentru artrita ta ar fi groaznic. Acum vino în bucătărie, Buni, am făcut focul.

Mă ajută să ajung în bucătărie, unde soba de metal în care ard lemne răspândeşte o căldură plăcută care îmi face bine la încheieturi. Soba a fost donată coloniei cu un an în urmă de cine ştie ce grup de caritate sau de interese pentru, presupun, vreo scutire de impozite care încă e valabilă în astfel de cazuri. Dacă mai e vreunul. Rachel îmi spune că primim în continuare ziare şi, o dată sau de două ori, am învelit legumele din grădina noastră în unele care arătau destul de noi. Spune chiar că băiatul cel mic al familiei Stevenson lucrează pe un computer donat, legat în reţea în sala comună din Cartierul J, dar eu nu mai urmăresc legile fiscale de Afară. Nu întreb nici de ce Mamie a fost cea care a primit soba cu lemne, deşi nu era o lună cu loterie.

Lumina din sobă e mai puternică decât flacăra de petrol din dormitor; observ că dincolo de preocuparea ei pentru peretele distrus, chipul ei e rumen de emoţie. Pielea tânără străluceşte de la bărbia inteligentă până la pielea stricată de boală, care desigur nu îşi schimbă niciodată culoarea. Îi surâd. La şaisprezece ani e atât de uşor să te emoţionezi. O panglică nouă de pus în păr de la depozitul de donaţii, o privire din partea unui băiat, un secret împărtăşit cu verişoara ei Jennie.

— Buni, spune, îngenunchind lângă scaunul meu, cu mâinile neliniştite pe mânerele de lemn uzat, Buni, avem un vizitator. De Afară. L-a văzut Jennie.

Continuu să zâmbesc. Nici Rachel, nici Jennie nu-şi pot aminti de vremurile când coloniile de bolnavi aveau mulţi vizitatori. Mai întâi, siluete voluminoase în costume anticontaminare, apoi, câţiva ani mai târziu, siluete mai suple în noile sani-costume. Încă mai erau introduşi oameni de Afară, şi, ani de zile, pe la punctele de control de la Graniţă a existat trafic în ambele sensuri. Dar, desigur, nu are cum să-şi amintească; nu se născuse încă. Mamie avea numai doisprezece ani când fusese introdusă aici. Pentru Rachel, un vizitator putea foarte bine să reprezinte un eveniment nemaipomenit. Întind mâna şi o mângâi pe păr.

— Jennie a zis că el vrea să vorbească cu oamenii cei mai bătrâni din colonie, cei care au fost aduşi aici bolnavi. A aflat de la Hal Stevenson.

— Chiar aşa?

Părul ei e moale şi mătăsos. La fel fusese şi părul lui Mamie la vârsta aceasta.

— Poate va dori să-ţi vorbească!

— Sunt aici.

— Dar nu eşti încântată? Ce crezi că vrea?

Sunt scutită să-i răspund pentru că intră Mamie, cu prietenul ei, Peter Malone, urmând-o cu o plasă de cumpărături de la depozit.

La primul sunet al clanţei, se ridică de lângă scaunul meu şi se duce să răscolească în foc. Faţa i se goleşte complet de expresie, cu toate că ştiu că e doar ceva temporar.

— Am ajuns! strigă Mamie, cu vocea ei ascuţită de păpuşă, şi aerul rece din hol se roteşte în jurul ei ca o apă limpede.

Mamă dragă, cum te simţi? Rachel! Nici nu-ţi închipui, Pete a avut nişte cartele în plus şi ne-a luat pui! O să fac o tocăniţă!

— A căzut peretele din dormitor, zise fata plat.

Nu se uită la Peter şi la puiul iui înfăşurat în plasă, dar eu mă uit. Afişează rânjetul lui răbdător, de lup. Presupun că a câştigat cartelele la poker. Are unghiile murdare. Pe bucata de ziar pe care o pot eu vedea scrie EŞEDINTELE CONFISCĂ C.

— Cum adică „a căzut”?

— A căzut pur şi simplu. Avem termite.

Mamie se uită neajutorată la Peter, al cărui rânjet se lărgeşte. Pot să prevăd ce-o să se întâmple: ceva mai târziu, o să aibă loc o scenă, nu neapărat pentru noi, cu toate că va avea loc în bucătărie, ca s-o putem urmări. Se va ruga frumos de bărbat să repare peretele. El va refuza, zâmbind. Atunci va face tot felul de aluzii la un schimb, fiecare fiind din ce în ce mai explicită. El va accepta să repare. Rachel şi cu mine, neavând altă cameră încălzită în care să stăm, vom privi focul, podeaua sau propriii pantofi până când ei se vor retrage ostentativ în camera ei. Ostentaţia e jenantă. Mamie a avut întotdeauna nevoie să demonstreze că este o femeie dorită.

Dar Peter o priveşte pe fată, nu pe ea.

— Puiul nu e de Afară, Rachel. E din curtea din Cartierul B. Te-am auzit spunând că sunt foarte curaţi.

— Mda, face fata scurt, nepoliticos. Mamie îşi dă ochii peste cap.

— Spune „mulţumesc”, dragă. Pete s-a dat peste cap să facă rost de puiul ăsta.

— Mulţumesc.

— Nu poţi să vorbeşti şi tu mai din suflet? face ea, cu o nuanţă sfredelitoare în voce.

— Mulţumesc, repetă fata.

Se îndreaptă spre dormitorul nostru cu trei pereţi. Bărbatul, încă urmărind-o atent, mută puiul dintr-o mână în cealaltă. Plasa elastică imprimă linii pe pielea gălbuie a păsării.

— Rachel Ann Wilson!

— Las-o în pace, zice el calm.

— Ba nu, replică ea.

Printre cele cinci dungi încrucişate ale bolii, faţa ei are trăsături răutăcioase.

— Ar putea cel puţin să înveţe bunele maniere. Şi vreau să audă ce avem de anunţat! Rachel, întoarce-te imediat!

Se întoarce din dormitor; ştiu că întotdeauna îşi ascultă mama. Se opreşte în uşă, aşteptând. Două suporturi goale de lumânări, ambele înnegrite de fum vechi, îi încadrează capul. De iarna trecută nu mai avem lumânări pentru ele. Mamie, cu fruntea încreţită de iritare, zâmbeşte luminos.

— O să avem cu toţii o cină specială. Eu şi Pete avem o veste. O să ne căsătorim.

— Aşa e, zice şi el. Felicitaţi-ne.

Rachel, deja nemişcată, înţepeneşte şi mai mult. Peter o priveşte atent. Mamie coboară ochii, roşind, iar eu simt un junghi de milă nerăbdătoare faţă de fiica mea, care îşi sprijină tinereţea celor treizeci şi ceva de ani de o trestie aşa de subţire ca Peter Malone. Îl fixez cu asprime. Dacă o atinge vreodată pe fată... dar nu prea cred. Astfel de lucruri nu se mai întâmplă acum. Nu înăuntru.

— Felicitări, murmură ea.

Traversează camera să-şi îmbrăţişeze mama, care îi răspunde cu o fervoare teatrală. Peste câteva secunde, va începe să plângă. Peste umărul ei surprind chipul lui Rachel, pentru o clipă întristată şi iubitoare, şi las ochii în jos.

— Ei bine! Asta cere un toast! strigă Mamie veselă.

Face cu ochiul, încearcă o piruetă stângace şi scoate o sticlă din fundul dulapului de bucătărie, pe care Rachel l-a câştigat la ultima loterie a donaţiilor. Arată bizar în bucătăria noastră: lac alb strălucitor, cu aspect vag oriental, printre scaunele şchioape şi masa zgâriată, cu sertarul rupt, pe care nimeni n-a încercat măcar să-l repare. Mamie desface sticla despre care eu nici nu ştiam că se află acolo. E şampanie.

Oare ce-au gândit cei din Afară când au donat şampanie unei colonii de bolnavi? Bieţii amărâţi, chiar dacă nu au niciodată nimic de sărbătorit... Sau iată ceva cu care nu vor şti ce să facă... Sau mai bine ei decât eu, atât timp cât cei bolnavi rămân înăuntru... Chiar nu contează.

— Ador şampania! strigă entuziastă; cred că a mai băut din ea. Aaa, uite, mai vine cineva să ne ajute să sărbătorim! Intră, Jennie, hai şi bea puţină şampanie!

Jennie intră, zâmbind. Observ aceeaşi emoţie care o însufleţise şi pe Rachel înainte de anunţul mamei ei. Îi

străluceşte pe chip, unul frumos. Nu are urme de boală pe mâini sau pe faţă. Trebuie să le aibă pe undeva, s-a născut înăuntru, dar nimeni nu întreabă. Probabil, Rachel ştie. Cele două fete sunt nedespărţite. Jennie, fiica fratelui soţului decedat al lui Mamie, este verişoara ei şi, teoretic, Mamie este tutorele ei. Dar nimeni nu mai dă atenţie unor astfel de lucruri, iar ea locuieşte cu nişte oameni într-o baracă din Cartierul vecin, cu toate că eu şi Rachel am rugat-o să stea aici cu noi.

Scutură din cap iar părul ei frumos, atât de blond încât pare alb, îi atinge umerii, şi roşeşte jenată, evitând să se uite la femeie.

— Mă mărit, Jennie, zice Mamie, coborându-şi din nou ochii sfioasă.

Mă întreb ce a făcut, şi cu cine, ca să obţină şampania.

— Felicitări! rosteşte tânăra călduros. Şi ţie, Peter.

— Spune-mi Pete, cere el, aşa cum mai ceruse şi înainte.

Îi surprind privirea lacomă asupra lui Jennie. Ea nu o observă, dar un al şaselea simţ – chiar şi aici, înăuntru – o face să se tragă uşor înapoi. Ştiu că va continua să-i spună „Peter”.

— Mai ia şampanie. Rămâi la cină, îi zice Mamie.

Jennie măsoară din ochi cantitatea de şampanie din sticlă şi mărimea puiului care sângerează pe masă. Le priveşte discret şi apoi, evident, minte:

— Îmi pare rău, nu, noi am luat masa astăzi. Voiam doar să întreb dacă pot să aduc mai târziu pe cineva să te vadă, Buni. Un vizitator, zice şi vocea ei coboară până la o şoaptă, iar strălucirea revine. De Afară.

Mă uit la ochii ei albaştri sclipitori, la chipul lui Rachel, şi nu am inima să refuz. Deşi bănuiesc cum se va desfăşura vizita, dar fetele nu. Nu sunt bunica ei, dar îmi spune aşa încă de când avea trei ani.

— Bine.

— O, mulţumesc! strigă, ea şi Rachel uitându-se încântate una la alta. Mă bucur că ai acceptat, altfel poate nu am mai fi avut niciodată ocazia să vorbim de aproape cu vreun vizitator!

— Cu plăcere.

Sunt aşa de tinere. Mamie pare iritată; anunţul ei a trecut pe planul secund. Peter se uită cum Jennie o îmbrăţişează impulsiv pe Rachel. Dintr-odată ştiu că şi el se întreabă unde se află boala pe corpul ei şi cât e de întinsă. Îmi surprinde privirea

şi se uită în podea, cu ochii lui întunecaţi acoperiţi de pleoape, pe jumătate ruşinat. Dar numai pe jumătate. Un lemn trosneşte în sobă, iar pentru o clipă focul se înteţeşte.

*

În după-amiaza următoare, Jennie îl aduce pe vizitator. Mă surprinde imediat: nu poartă sani-costum şi nu este sociolog.

În anii care au urmat internărilor, coloniile de bolnavi au avut o mulţime de vizitatori. Doctorii încă sperau să găsească un leac pentru crestele groase de piele cenuşie care se răspândeau încet pe corpul oamenilor – sau deloc, deşi nimeni nu ştia de ce. Desfigurând. Urâţind. Poate chiar omorând. Şi transmisibile. Aici era marea problemă: erau transmisibile. Aşadar, doctori în sani-costume au venit să caute cauze sau tratamente. Jurnalişti în sani-costume au venit să caute instantanee pe care să le întindă pe pagini întregi. Comitete de jurişti în sani-costume au venit să caute informaţii, cel puţin până când Congresul le-a luat coloniilor dreptul la vot, la presiunea plătitorilor de impozite, la rândul lor presaţi, nemulţumiţi de statutul nostru de dependenţi de dolari. Iar sociologii au venit în turme, cu mini-camere de filmat în mâini, gata să înregistreze colapsul coloniilor prost organizate şi bolnave, care degenerau într-o anarhie de bande de stradă, un loc unde supravieţuia doar cel puternic.

Mai târziu, cum asta nu s-a întâmplat, au venit alţi sociologi, în sani-costume de tip nou, să înregistreze motivele pentru care coloniile nu se prăbuşiseră conform previziunilor. Cu toţii au plecat nemulţumiţi. Nu exista nici un leac, nici o cauză, nici o poveste, nici un colaps, nici un motiv.

Sociologii au fost mai încăpăţânaţi decât toţi ceilalţi. Jurnaliştii trebuie să fie pe fază şi să vină cu poveşti interesante, dar sociologii nu trebuie decât să publice ceva. În plus, întreaga lor tradiţie culturală le spunea că înăuntru, mai devreme sau mai târziu, societatea va degenera, formând zone de război. Privează-i pe oameni de electricitate (energia devenise scumpă), de poliţie municipală (care refuza să meargă înăuntru), de libertatea de a pleca, de lupta politică, de slujbe, de autostrăzi, cinematografe, tribunale şi învăţământ primar de stat – şi violenţa neînfrânată va deveni instrument de supravieţuire. Aşa spun toate canoanele culturale. Bucăţi întregi de oraşe rase de bombe, împăratul muştelor. Proiectele

Chicago. Filmele western. Memoriile celor din închisori. Bronx. Partea de est a L.A. Thomas Hobbes. Sociologii le ştiau pe toate.

Numai că nu s-a întâmplat aşa.

Sociologii au aşteptat. Înăuntru, am învăţat să cultivăm legume şi să creştem găini, care, după cum am aflat, mănâncă orice. Cei dintre noi pricepuţi la computere şi-au păstrat slujbele adevărate cu ajutorul modemurilor câţiva ani – poate chiar vreo zece - înainte ca echipamentul să devină prea învechit fi imposibil de înlocuit. Cei care fuseseră profesori au organizat şcoli pentru copii, deşi presupun că programa a devenit tot mai simplă de la an la an: Rachel şi Jennie nu par să ştie prea multe despre istorie şi ştiinţe. Medicii s-au folosit de medicamentele donate de corporaţii în schimbul deducerii de impozite şi, după vreun deceniu, au început să-şi pregătească ucenici. Un timp - s-ar putea să fi fost destul de îndelungat - am ascultat la radio şi ne-am uitat la televizor. Poate unii încă le folosesc, dacă cele donate mai funcţionează.

În cele din urmă, sociologii şi-au amintit de alte modele mai vechi de privare, discriminare şi izolare din culturile mai mari. Shtetl-urile evreieşti. Hughenoţii din Franţa. Fermierii amish. Modele autosuficiente, stagnând, dar evitând colapsul. Şi, în timp ce ei îşi aduceau aminte, noi am organizat loterii, am pregătit ucenici, am raţionalizat depozitele de hrană în funcţie de necesităţi, ne-am înlocuit mobila ruptă cu altă mobilă ruptă, ne-am căsătorit şi am avut copii. Nu am plătit impozite, nu am purtat războaie, nu am ţinut alegeri, nu am oferit nici o dramă. După un timp – destul de lung - vizitatorii au încetat să mai vină. Chiar şi sociologii.

Dar iată-l pe acest tânăr, fără sani-costum, zâmbind cu ochii căprui pe sub părul des şi negru şi luându-mi mâna. Nu tresare când atinge pielea stricată de boală. Nici nu pare să catalogheze mobilierul din bucătărie pentru o înregistrare ulterioară: trei scaune, o imitaţie Queen Anne donată şi un autentic Joe Kleinschmidt de înăuntru; masa; soba cu lemne; dulapul oriental de lac sclipitor; chiuveta de plastic cu o pompă manuală conectată la rezervorul alimentat de o conductă din Afară; lada de lemne donate purtând inscripţia „Dar din partea Boise-Cascade”; două fete tinere, inteligente, tandre şi emoţionate, pe care ar face bine să nu le trateze ca pe nişte monştri creaţi de boală. A trecut mult timp, dar eu îmi amintesc.

— Bună ziua, doamnă Pratt. Eu sunt Tom McHabe. Vă mulţumesc că aţi acceptat să staţi de vorbă cu mine.

Aprob din cap.

— Despre ce o să discutăm, domnule McHabe? Sunteţi ziarist?

— Nu. Sunt medic.

Nu mă aşteptam. Nu mă aşteptam nici la încordarea subită care îi traversă faţa înainte de a se pierde într-un alt zâmbet. Cu toate că e destul de firesc să reacţioneze aşa: venind înăuntru, desigur, nu mai poate pleca niciodată. Mă întreb de unde a contractat boala. De foarte multă vreme nu au mai apărut cazuri noi în colonia noastră. Oare să fi fost duşi, din vreun motiv politic, într-o altă colonie?

— Nu am boala, doamnă Pratt.

— Atunci de ce...

— Scriu un studiu despre progresul bolii la rezidenţii vechi din colonii. Bineînţeles, trebuie să fac asta înăuntru, spune el şi eu îmi dau imediat seama că minte.

Rachel şi Jennie nu pricep, desigur. Stau de o parte şi de alta a lui ca nişte păsări flămânde, ascultând.

— Şi cum o să scoţi studiul de aici, odată scris?

— Radio pe unde scurte. Colegii mei îl aşteaptă, explică, dar nu mă priveşte în ochi.

— Şi studiul ăsta merită internarea permanentă?

— În cazul dumneavoastră cât de repede a progresat boala? întreabă fără să răspundă.

Se uită la faţa, mâinile şi braţele mele, o analiză obiectivă şi profesionistă, care mă face să decid că măcar partea asta din povestea lui e adevărată. E medic.

— Vreo durere în zonele afectate?

— Nici una.

— Incapacitate sau scăderea capacităţii de muncă drept rezultat al bolii?

Rachel şi Jennie par uşor nedumerite; el mă testează să vadă dacă înţeleg terminologia.

— Nu.

— Vreo schimbare în ultimii ani a aspectului primelor zone de piele afectate? Modificări de culoare, densitate a ţesutului sau dimensiune a crestelor îngroşate?

— Nu.

— Alte schimbări pe care nu le-am menţionat?

— Nu.

Dă din cap şi se leagănă pe călcâie. E calm, pentru cineva care e pe cale să capete el însuşi pielea stricată, care nu creează disconfort, a bolii. Aştept să văd dacă o să-mi spună de ce se află de fapt aici. Tăcerea se prelungeşte. În cele din urmă, rosteşte:

— Aţi fost expert contabil.

— Vrea cineva un pahar de suc? întreabă Rachel în acelaşi timp. McHabe acceptă bucuros. Cele două fete, fericite să aibă ceva de făcut, se ocupă cu pomparea de apă rece, strivirea piersicilor din conservă şi amestecarea sucului într-un urcior de plastic maroniu, cu o adâncitură într-o parte, unde s-a atins de soba încinsă.

— Da, am fost expert contabil. Ce-i cu asta?

— Acum sunt în afara legii.

— Experţii contabili? De ce? Pilonii de bază ai societăţii, spun, şi îmi dau seama cât de mult a trecut de când n-am mai folosit astfel de cuvinte; au gust metalic, de tinichea veche.

— Nu mai e aşa. Fiscul calculează toate taxele şi trimite fiecărei familii o factură tipizată. Calculele prin care ajung la fiecare cifră în parte sunt secrete. Ca să împiedice inamicii străini să ghicească veniturile disponibile pentru apărare.

— Aha.

— Unchiul meu a fost expert contabil.

— Şi acum ce e?

— Nu mai e expert contabil.

Nu zâmbeşte. Jennie ne oferă câte un pahar de suc, mie şi apoi lui McHabe, iar el zâmbeşte. Tânăra pleacă genele şi o undă de culoare se furişează pe obrajii ei. Ceva se mişcă în spatele ochilor lui McHabe. Dar nu e ca la Peter; nu e deloc la fel.

Mă uit la Rachel. Nu pare să fi observat nimic. Nu e geloasă sau îngrijorată ori rănită. Mă relaxez puţin.

— Aţi publicat şi nişte articole în revistele de popularizare a istoriei, îmi spune McHabe.

— Cum de ştii?

Din nou nu îmi răspunde.

— O combinaţie neobişnuită de talente, contabilitatea şi istoria.

— Presupun că da, zic fără interes. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Pot să întreb ceva? se adresează Rachel lui McHabe.

— Sigur!

— Afară aveţi leacuri care să vindece lemnul de termite? Chipul ei e extrem de serios. McHabe nu râde, iar eu admit – recunosc – că e un om plăcut. Îi răspunde amabil:

— Noi nu vindecăm lemnul, ci eliminăm termitele. Cel mai bun mod este să foloseşti în construcţii lemn saturat cu creozot, o substanţă chimică ce nu le place, aşa că nu intră. Dar trebuie să existe chimicale care să le omoare şi după ce s-au instalat deja. O să întreb şi o să vă aduc ceva la următoarea mea incursiune înăuntru.

Următoarea lui incursiune înăuntru. Aruncă bomba ca şi cum circulaţia din Afară înăuntru şi invers ar fi firească. Ochii lui Rachel şi ai lui Jennie se măresc; amândouă se uită la mine. La fel şi McHabe, iar privirea lui e un studiu rece, o apreciere a reacţiilor mele. Se aşteaptă ca eu să cer detalii sau chiar să mă înfurii pentru că minte, dar a trecut mult de când nu am mai gândit în asemenea termeni, şi mi-e greu. Şi nici nu ştiu dacă minte sau nu, dar până la urmă ce mai contează? Câţiva oameni de Afară vin în colonia noastră – cum ne-ar afecta? Nu ar fi o imigrare masivă, iar emigrare nu va fi deloc.

— De ce vă aflaţi de fapt aici, doctore McHabe? rostesc calm.

— V-am spus, doamnă Pratt. Ca să evaluez progresele bolii. Nu spun nimic El adaugă:

— Poate că aţi vrea să aflaţi mai multe despre cum e astăzi Afară.

— Nu în mod special.

— De ce?

Ridic din umeri.

— Ne lasă în pace.

Mă cântăreşte din ochi.

— Mie mi-ar plăcea să aud despre cum e Afară, zice Jennie timid, înainte ca Rachel să poată adăuga „Şi mie”, uşa se deschide violent şi Mamie intră cu spatele în încăpere, strigând în hol în urma ei:

— Şi să nu te mai întorci niciodată! Să nu crezi că o să te mai las să mă atingi după ce i-ai tras-o unei... unei... Sper să aibă o boală venerică şi s-o iei pe...

Îl vede pe McHabe şi se întrerupe, dar tot corpul îi tremură de furie. Un răspuns slab din hol, ale cărui cuvinte sunt neinteligibile din scaunul meu de lângă foc, o fac să icnească şi să devină şi mai roşie. Trânteşte uşa, izbucneşte în lacrimi şi fuge în dormitorul ei, trântind şi uşa acestuia.

Rachel se ridică.

— Lasă-mă pe mine, iubito, zic, dar înainte să mă pot ridica -artrita mea e mult mai bine acum - fata dispare în camera mamei ei.

Bucătăria răsună de linişte jenantă. Tom McHabe se pregăteşte să plece.

— Stai jos, doctore, îi spun, sperând că, dacă el rămâne, Mamie îşi va reţine istericalele şi Rachel va ieşi mai curând din cameră.

McHabe pare nehotărât. Apoi Jennie intervine:

— Da, te rog, rămâi. Ne povesteşti... – îi observ sfiala, dorinţa de a nu părea proastă – despre cum sunt oamenii Afară?

Rămâne. Uitându-se la ea, dar vizându-mă pe mine, vorbeşte despre ultima versiune a legii marţiale, despre eşecul Gărzii Naţionale de a-i ţine sub control pe protestatarii faţă de războiul din America de Sud, care ajunseseră la limita zonei cu gard electrificat a Casei Albe; despre puterea crescândă a mişcării underground a Fundamentaliştilor, pe care celelalte mişcări underground o numeau „banda lui Dumnezeu”. Ne povesteşte despre industriile care pierd teren în mod constant în faţa competitorilor coreeni şi chinezi, despre rata şomajului în creştere, jocul politicilor etnice, oraşele în flăcări. Miami. New York. Los Angeles – cele care se revoltaseră ani de-a rândul. Acum mai sunt Portland, St. Louis, Atlanta, Phoenix, Grand Rapids arzând. E greu de imaginat.

— Din câte pot eu să-mi dau seama, donaţiile la depozitul nostru nu au încetat.

Se uită din nou la mine analizându-mă cu şiretenie, cântărind ceva ce eu nu pot vedea, apoi atinge marginea sobei cu o gheată. Observ că e la fel de veche şi scâlciată ca ale noastre.

— O sobă făcută în Coreea. Acum ei fac aproape toate donaţiile. Ţine de relaţiile publice. Chiar şi o mare parte dintre congresmenii legii marţiale au rude înăuntru, deşi acum nu mai recunosc. Asiaticii au încheiat înţelegeri privind protecţia completă, cu toate că, bineînţeles, donaţiile către voi sunt numai o mică parte a acestora. Dar aproape tot ce aveţi înăuntru este gălbejit.

Acest tânăr amabil care îmi aduce veşti într-o notă atât de liberală foloseşte cuvântul cu naturaleţe, iar acest lucru îmi spune mai multe despre Afară decât toate buletinele şi rezumatele lui.

— Am văzut... Cred că era un bărbat asiatic. Ieri, rosteşte împiedicat Jennie.

— Unde? întreb tăios.

Foarte puţini americani asiatici contractaseră boala; încă un lucru pe care nu-l înţelegea nimeni. În colonia noastră nu există nici unul.

— La Graniţă. Un gardian. Alţi doi bărbaţi îl loveau şi îl insultau, noi n-am auzit prea bine prin difuzoare.

— Noi? Tu şi Rachel? Ce-aţi căutaţi acolo? zic, şi-mi aud propria intonaţie.

Graniţa, o fâşie largă şi pustie de pământ, e înţesată de mine şi sârmă ghimpată pentru a ne ţine pe noi, contagioşii, înăuntru. Este înconjurată de kilometri de teren desfrunzit şi dezinfectat, otrăvit preventiv cu chimicale, dar chiar şi aşa există patrule de soldaţi apatici care comunică cu cei aflaţi înăuntru prin difuzoare plasate la fiecare kilometru, de ambele părţi ale sârmei ghimpate. Atunci când în colonie se întâmpla un furt, un viol sau – o singură dată, în primii ani – o crimă, acest lucru avea loc la Graniţă. Când cei plini de ură veneau să ne facă rău, pentru că înainte de instalarea gardului electrificat şi a sârmei ghimpate eram ţinte uşoare şi nici o Poliţie nu i-ar fi urmărit înăuntru, soldaţii şi, uneori, chiar oamenii noştri îi opreau pe Graniţă. Morţii noştri sunt îngropaţi acolo. Iar Rachel şi Jennie, Dumnezeule, bântuind...

— Ne-am dus să-i întrebăm pe paznici prin difuzoare dacă ştiu cum să oprească termitele, răspunde Jennie logic. La urma urmelor, treaba lor e să oprească lucrurile, adică microbi şi altele. Ne-am gândit că ar putea să ne spună cum să scăpăm de

termite. Ne-am gândit că ar putea să aibă vreo pregătire specială în sensul ăsta.

Uşa dormitorului se deschide şi apare Rachel, cu chipul ei tânăr mohorât. McHabe îi zâmbeşte, apoi privirea lui revine la Jennie.

— Nu cred că soldaţii sunt antrenaţi să oprească termitele, dar cu siguranţă eu o să vă aduc ceva data viitoare când o să vin înăuntru.

Iarăşi vorbele astea. Însă Rachel nu spune decât:

— O, bine. Astăzi am tot cerut rigips, dar chiar dacă obţin, se va întâmpla acelaşi lucru dacă nu facem ceva să le oprim.

— Ştiaţi că termitele îşi aleg o regină? spune McHabe. Un sistem de vot strict monitorizat. E un fapt obiectiv.

Rachel zâmbeşte, deşi nu cred că înţelege pe deplin.

— Iar furnicile pot doborî un arbore de cauciuc.

Începe să cânte, un cântec vechi din copilăria mea. *High Hopes*. Frank Sinatra stereo – dinainte de apariţia CD-urilor, dinainte de apariţia multor lucruri – ceai cu gheaţă şi Coca Cola în pahare înalte într-o după-amiază de duminică, mătuşile şi unchii stând în bucătărie, fotbal la televizorul din sufragerie, aflat lângă o măsuţă cu o vază de cristal în care se găseşte ultima crizantemă purpurie din grădină. Aroma după-amiezii târzii de duminică, picantă, dar nu foarte puternică, ultimul weekend înainte ca marele autobuz galben al şcolii să treacă pe acolo luni dimineaţă.

Jennie şi Rachel, bineînţeles, nu simt nimic din toate astea. Ele nu aud decât nişte cuvinte plăcute cu un glas de bariton şi un ritm simplu, pe care ele îl pot urmări, speranţă şi curaj în versurile naive. Sunt încântate. Se alătură refrenului după ce McHabe îl repetase de câteva ori, apoi îi cântă trei melodii populare de la petrecerile din Cartier, îi mai prepară un suc şi încep să-i pună întrebări despre Afară. Întrebări simple: Ce mănâncă lumea? De unde fac rost de mâncare? Cu ce se îmbracă? Toţi trei continuă să discute când eu mă duc la culcare, artrita începând în cele din urmă să-mi provoace dureri. Arunc priviri spre uşa închisă a lui Mamie cu o tristeţe la care nu mă aşteptam şi pe care n-o pot numi.

*

— Ticălosul ăla ar face bine să nu se mai apropie vreodată de mine, zice Mamie a doua zi de dimineaţă.

E o zi însorită şi eu stau lângă singura noastră fereastră, împletind o pătură ca să-mi dezmorţesc degetele şi mă întreb dacă lâna donată provine de la o oaie coreeană sau chineză. Rachel s-a dus cu Jennie să lucreze la adâncirea unei fântâni din Cartierul E; oamenii tot plănuiau de săptămâni întregi şi se pare că în sfârşit cineva reuşise să organizeze ceva. Mamie stă şleampătă la masă, cu ochii roşii de plâns.

— L-am prins regulând-o pe Mary Delbarton, scânceşte ca un copil de doi ani. Mamă... o regula pe Mary Delbarton.

— Părăseşte-l.

— Aş rămâne iar singură, spune cu o oarecare demnitate, care nu durează prea mult.

— Nemernicul îşi face de cap cu târfa aia la o zi după ce ne-am logodit, şi eu rămân iar singură!

Nu rostesc o vorbă, nu e nimic de zis. Soţul ei a murit cu unsprezece ani în urmă, când Rachel avea numai cinci ani, ca urmare a unui tratament experimental testat de medicii guvernului. Coloniile furnizau cobai. Muriseră şaptesprezece oameni din patru colonii, iar guvernul întrerupsese finanţarea şi interzisese intrarea sau ieşirea din coloniile de bolnavi. Riscul de contaminare era prea mare, afirmaseră. Era pentru protecţia cetăţenilor ţării.

— N-o să mă mai atingă niciodată! spune ea, cu lacrimi pe gene. Una dintre ele alunecă doi centimetri până ajunge la pielea stricată a bolii, apoi porneşte lateral spre gură. Mă întind şi i-o şterg.

— Netrebnicul!

Până seara, ea şi Peter se împacă. Stau unul lângă altul, şi degetele lui se târăsc în sus pe coapsa ei sub presupusa acoperire a mesei. Mamie îşi strecoară mâna sub fesele lui. Rachel şi Jennie întorc ochii, Jennie roşind uşor. Am o scurtă străfulgerare a unei amintiri, cum nu mai avusesem de ani de zile: eu însămi la optsprezece ani, în primul an la Yale, într-un imens pat de alamă cu aşternuturi cu imprimeu geometric şi cu un bărbat roşcovan pe care îl cunoscusem cu trei ore înainte. Dar aici, înăuntru... aici sexul, ca toate celelalte, se mişcă mult mai încet, cu mult mai multă atenţie, mult mai intim. Oamenii se temuseră prea multă vreme că boala aceasta, asemenea celei anterioare, s-ar transmite sexual. Mai era şi ruşinea de trupurile

urâte, acoperite de pielea stricată. Nu sunt sigură că Rachel a văzut vreodată vreun bărbat dezbrăcat.

— Aşadar miercuri e dans în Cartier, spun ca să nu tac.

— În Cartierul B, zice Jennie, iar ochii ei albaştri sclipesc. Cu orchestra care a cântat vara trecută pentru Cartierul E.

— Chitări?

— A, nu! Aveau o trompetă şi o vioară, explică Rachel vizibil impresionată. Ar trebui să-i asculţi cum cântă împreună, Buni – e cu totul altfel decât chitările. Vino la petrecere!

— Nu prea cred, iubito. Vine şi doctorul McHabe? După expresiile ambelor chipuri îmi dau seama că presupunerea e corectă.

— Vrea să vorbească mai întâi cu tine, câteva minute înainte de petrecere. Dacă eşti de acord, rosteşte Jennie şovăitor.

— De ce?

— Nu ştiu... nu sunt sigură.

Nu se uită în ochii mei: nu vrea să-mi spună, nu vrea să mintă. Înăuntru, îmi dau seama pentru prima dată, majoritatea copiilor nu sunt mincinoşi. Şi, când mint, nu se pricep deloc. Sunt foarte discreţi, dar trebuie să fie o discreţie cinstită.

— O să te întâlneşti cu el? întreabă Rachel cu pasiune.

— O să mă întâlnesc.

Mamie îşi desprinde privirea de Peter suficient cât să adauge tăios:

— Dacă e vorba de tine sau de Jennie, ar trebui să se întâlnească cu mine, domnişoară, nu cu bunica ta. Eu sunt mama ta şi tutorele lui Jennie, nu uita.

— Nu, mamă.

— Nu-mi place tonul tău, duduie!

— Îmi pare rău, replică tânăra pe acelaşi ton.

Jennie coboară ochii jenată. Dar înainte ca femeia să se lanseze într-o reală demonstraţie de indignare maternă, bărbatul îi şopteşte ceva în ureche şi ea îşi pune mâna peste gură chicotind.

Mai târziu, când nu rămânem în bucătărie decât noi două, îi spun încet lui Rachel:

— Încearcă să n-o superi pe mama ta, iubito. Nu se poate abţine.

— Da, Buni, zice ea supusă.

Însă eu aud neîncrederea din voce, o neîncredere înăbuşită de dragostea ei pentru mine şi chiar pentru mama ei, dar care totuşi există. Nu crede că Mamie nu se poate abţine. Născută înăuntru, nu e vina ei că ignoranţa o împiedică să înţeleagă lucrurile pe care mama ei consideră că le-a pierdut.

*

Şase zile mai târziu, când îmi face cea de-a doua vizită, chiar înaintea petrecerii din Cartier, Tom McHabe pare diferit. Uitasem că există oameni care radiază o asemenea energie şi hotărâre, încât fac până şi aerul să scânteieze. Stă cu picioarele uşor depărtate, flancat de fete, amândouă îmbrăcate în fustele de dans. Jennie şi-a împletit o fundă roşie printre buclele blonde; străluceşte ca o floare. O atinge uşor pe umăr şi îmi dau seama după privirea cu care ea îi răspunde că se petrece ceva între ei. Mi se strânge gâtul.

— Vreau să fiu cinstit cu dumneavoastră, doamnă Pratt. Am vorbit cu Jack Stevenson şi Mary Kramer, şi cu alţi câţiva din Cartierele C şi E, şi am început să înţeleg cum trăiţi voi aici. Puţin, oricum. O să le spun şi domnului Stevenson şi doamnei Kramer ce o să vă spun, dar am vrut să fiţi prima.

— De ce? întreb, mai aspru decât intenţionam – sau cred ca intenţionam - însă tonul meu nu-l deranjează.

— Pentru că sunteţi unul dintre cei mai bătrâni supravieţuitori ai bolii. Pentru că aţi avut o educaţie serioasă Afară. Pentru că soţul fiicei dumneavoastră a murit din cauza axoperidinei.

În aceeaşi clipă îmi dau seama ce urmează şi îmi mai dau seama că Rachel şi Jennie au auzit deja. Îl ascultă cu atenţia unor copii care, cu gura întredeschisă, aud o poveste minunată, dar cunoscută. Dar oare o înţeleg? Rachel nu a fost de faţă când tatăl ei a murit în cele din urmă, gâfâind după un aer pe care plămânii lui nu-l mai puteau folosi.

McHabe rosteşte, uitându-se la mine:

— De când au murit acei oameni s-au făcut multe cercetări asupra bolii, doamnă Pratt.

— Ba nu. E prea riscant, aşa a declarat guvernul vostru. Văd că observă pronumele.

— Administrarea oricărui fel de medicament e ilegală, într-adevăr. Pentru reducerea contactului cu cei contagioşi.

— Şi cum au avut loc aceste „cercetări”?

— De către medici dispuşi să ajungă înăuntru şi să nu mai iasă niciodată. Datele se transmit numai prin laser. Codate.

— Care medic sănătos ar fi dispus să intre aici ştiind că nu o să mai iasă niciodată?

McHabe zâmbeşte; din nou sunt izbită de spontaneitatea energiei lui.

— O, aţi fi surprinsă. Am avut trei medici în interiorul coloniei din Pennsylvania. Unul trecut de vârsta pensionării. Altul, un catolic de modă veche, care şi-a închinat cercetările lui Dumnezeu. Despre al treilea nimeni nu ştie nimic, un tip încăpăţânat, care era un cercetător strălucit.

Era.

— Şi tu.

— Nu, zice încet McHabe. Eu intru şi ies.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

— Au murit.

Face o scurtă mişcare întreruptă cu mâna dreaptă şi-mi dau seama că este, sau a fost, fumător. Cât timp întinsesem astfel mâna după o ţigară inexistentă? Aproape douăzeci de ani. Ţigările nu se numără printre lucrurile pe care le donează oamenii; sunt prea valoroase. Însă tot mai recunosc mişcarea.

— Doi dintre cei trei doctori au contractat boala. Au lucrat atât pe ei înşişi, cât şi pe voluntari. Apoi, într-o zi, guvernul a interceptat transmisia de date, a intrat şi a distrus totul.

— De ce? întreabă Jennie.

— Cercetările asupra bolii sunt ilegale. Tuturor celor de Afară le e frică de o scurgere: un virus care să scape cumva printr-un ţânţar, o pasăre, chiar un spor.

— În toţi anii ăştia nu a scăpat nimic, zice Rachel.

— Nu. Dar guvernul se teme că, dacă cercetătorii încep să disece şi să combine genele, s-ar putea crea viruşi mai rezistenţi. Tu nu înţelegi lumea de Afară. Totul este ilegal. Este cea mai opresivă perioadă din istoria Americii. Toată lumea se teme.

— Tu nu, zice Jennie atât de încet, încât abia o aud. McHabe îi oferă un surâs care îmi face inima să se răsucească.

— Unii dintre noi nu au renunţat. Cercetările continuă. Dar totul e în secret, teoretic. Şi am aflat multe. Am aflat că virusul nu afectează doar pielea. Există...

— Taci, îi cer, fiindcă observ că e pe cale să spună ceva important. Taci o clipă. Lasă-mă să mă gândesc.

Aşteaptă. Fetele se uită la mine, amândouă strălucind de emoţie. În cele din urmă îmi găsesc vorbele.

— Vrei ceva, doctore McHabe. Toată cercetarea asta vrea ceva de la noi, nu e numai pură bucurie a ştiinţei. Dacă Afară lucrurile stau aşa de rău cum spui, trebuie să existe o mulţime de boli pe care le puteţi cerceta fără să vă sinucideţi, o mulţime de necesităţi ale propriilor voştri oameni – el aprobă din cap, cu ochii sclipind - dar tu eşti aici. Înăuntru. De ce? Noi nu mai avem simptome noi sau interesante, abia supravieţuim, celor de Afară a încetat să le mai pese ce se întâmplă cu noi cu mult timp în urmă. Noi nu reprezentăm nimic. Aşadar, de ce eşti aici?

— Greşiţi, doamnă Pratt. Aici se petrece ceva interesant. Aţi supravieţuit. Societatea voastră a regresat, dar nu a colapsat. Funcţionează în nişte condiţii în care, teoretic, e imposibil de trăit.

Aceleaşi vechi porcării. Ridic din sprâncene. El fixează focul cu privirea şi rosteşte încet:

— Să spui că în Washington sunt revolte nu înseamnă nimic Ar trebui să vezi un copil de doisprezece ani aruncând o bombă artizanală, un bărbat despicat de la gât până la scrot pentru că mai are o slujbă la care să se ducă şi vecinul lui nu, o fetiţă de trei ani lăsată să moară de foame pentru că cineva a abandonat-o ca pe un pisoi nedorit… Voi nu ştiţi. Aşa ceva nu se întâmplă înăuntru.

— Noi o ducem mai bine decât ei, zice Rachel.

Mă uit la nepoata mea. Vorbeşte simplu, fără emfază, cu un fel de mirare. În lumina focului pielea îngroşată şi cenuşie de pe obrazul ei luceşte într-un maroniu pal.

— Probabil că da. Începusem să vă spun mai devreme că s-a descoperit că virusul nu afectează doar pielea. Alterează şi zonele receptoare ale transmisiilor nervoase situate în creier. Este o transformare relativ lentă, din cauza asta valul de cercetări din anii de început a ratat-o. Însă este reală, la fel de reală ca transformările mai rapide produse de, să zicem, cocaină. Mă urmăriţi, doamnă Pratt?

Aprob. Fetele nu par nedumerite, cu toate că nu cunosc vocabularul, şi deduc că probabil le explicase toate astea mai devreme, în alţi termeni.

— Pe măsură ce boala progresează către creier, receptorii care primesc încet impulsurile excitante devin mai greu de activat, iar cei care primesc impulsuri inhibitoare devin mai uşor de activat.

— Vrei să spui că devenim mai proşti.

— A, nu! Inteligenţa nu este deloc afectată. Rezultatele sunt de ordin emoţional şi comportamental, nu intelectual. Deveniţi – voi toţi – mai calmi. Fără înclinaţii spre acţiune sau inovaţie. Mai lenţi, dar categoric deprimaţi.

Focul arde înăbuşit. Iau vătraiul, uşor îndoit de când cineva încercase să-l utilizeze drept rangă, şi zgândăr buşteanul, care este un obiect sintetic din pastă de lemn perfect modelată şi stanţat cu „Donat de Weyerhaeuser-Seyyed”.

— Nu mă simt deprimată, tinere.

— E o deprimare a sistemului nervos, una de tip nou – fără lipsa de speranţă asociată în general cu depresia clinică.

— Nu te cred.

— Zău? Cu tot respectul, când a fost ultima dată când – dumneavoastră sau orice conducător în vârstă al Cartierului – aţi impus vreo schimbare semnificativă în modul în care se fac lucrurile aici înăuntru?

— Uneori lucrurile nu se pot schimba în sens constructiv. Pot fi doar acceptate. Asta nu e chimie, e realitate.

— Nu şi Afară, zise McHabe trist. Afară nu există schimbări constructive acceptate. Domneşte violenţa. Înăuntru nu există violenţă aproape deloc după primii ani, chiar dacă resursele voastre se restrâng din ce în ce mai mult. Când aţi gustat ultima oară untul, doamnă Pratt, sau aţi fumat o ţigară, sau v-aţi luat o pereche nouă de pantaloni? Ştiţi ce se petrece Afară când bunurile de consum devin indisponibile şi nu există poliţie în zona respectivă? Dar înăuntru voi distribuiţi ceea ce aveţi cât de cinstit puteţi sau vă descurcaţi fără. Nu vă revoltaţi, nu jefuiţi, nu vă roade invidia. Nimeni de Afară nu a ştiut de ce. Acum, ştim.

— Invidie există.

— Dar nu erupe în furie.

De fiecare dată când unul dintre noi vorbeşte, fetele întorc capetele să ne privească, precum spectatorii captivaţi de un meci de tenis. Ceva ce nici una dintre ele nu a văzut. Pielea lui Jennie străluceşte ca sideful.

— Nici tinerii noştri nu sunt violenţi, iar la unii dintre ei boala nu a avansat prea mult.

— Învaţă de la cei bătrâni cum să se poarte, la fel cum fac copiii pretutindeni.

— Eu nu mă simt deprimată.

— Vă simţiţi plină de energie?

— Sufăr de artrită.

— Nu la asta mă refeream.

— La ce te refereai, doctore?

Din nou mişcarea furişă, neliniştită, după o ţigară inexistentă. Dar vocea lui e liniştită.

— Cât timp v-a luat să utilizaţi insecticidul pe care i l-am adus lui Rachel contra termitelor? Mi-a spus că i-aţi interzis şi consider că aţi avut dreptate; e un produs periculos. Câte zile au trecut înainte ca dumneavoastră sau fiica dumneavoastră să-l împrăştiaţi?

Substanţa chimică stă încă în bidon.

— Cât de furioasă vă simţiţi acum, doamnă Pratt? continuă el. Pentru că eu cred că noi doi ne înţelegem, şi că bănuiţi acum de ce mă aflu aici. Dar nu ţipaţi şi nu mă daţi afară, nici măcar nu-mi spuneţi ce părere aveţi despre mine. Mă ascultaţi cu calm şi acceptaţi ceea ce vă spun, cu toate că ştiţi ce vreau să...

Uşa se deschide şi el se întrerupe. Mamie intră smucit, urmată de Peter. Se încruntă şi bate din picior.

— Unde-ai fost, Rachel? Am stat afară să te aşteptăm zece minute! Dansul a început deja!

— Încă puţin, mamă. Vorbim.

— Vorbiţi? Despre ce? Ce se petrece?

— Nimic, zice McHabe. Îi puneam mamei dumneavoastră câteva întrebări despre viaţa înăuntru. Îmi pare rău că a durat atât.

— Mie nu-mi pui niciodată întrebări. Şi, în plus, vreau să dansez!

— Luaţi-o voi doi înainte, le aduc eu pe fete, spune el. Mamie îşi muşcă buza de sus. Înţeleg dintr-odată că ar vrea să meargă pe stradă între Peter şi McHabe, ţinându-i de braţ pe amândoi, cu fetele în urmă. McHabe îi înfruntă privirea calm.

— Bine, dacă asta vreţi, zice ea chinuit. Hai, Pete! Trânteşte uşa în urmă.

Mă uit la el, nevrând să pun întrebarea de faţă cu Rachel, încrezându-mă că-mi va înţelege motivul. Pricepe.

— În cazul deprimării clinice, există întotdeauna un mic procent pentru care boala se manifestă nu prin pasivitate, ci prin iritabilitate. Ar putea fi acelaşi lucru. Nu ştim.

— Buni, zice Rachel, ca şi cum nu s-ar mai fi putut abţine, are un tratament.

— Numai pentru manifestările cutanate, spune McHabe repede, şi îmi dau seama că n-ar fi vrut s-o dezvăluie atât de direct. Nu şi pentru efectele asupra creierului.

— Cum puteţi vindeca una separat de cealaltă? nu mă pot abţine să nu întreb.

Îşi trece mâna prin păr. Un păr des, castaniu. Mă uit la Jennie cum îi urmăreşte mâna.

— Ţesuturile pielii şi cele ale creierului nu sunt la fel, doamnă Pratt. Virusul atacă pielea şi creierul în acelaşi timp, dar schimbările în ţesuturile creierului, care sunt mult mai complexe, durează mai mult până să poată fi detectate. Şi nu sunt reversibile – ţesutul nervos nu se regenerează. Dacă te tai la deget, în cele din urmă celulele avariate vor fi înlocuite şi degetul se va vindeca. La naiba, dacă eşti destul de tânăr, e posibil să crească un vârf de deget cu totul nou. Aşa ceva încearcă să facă tratamentul. Dacă însă e afectat cortexul, acele celule sunt pierdute pentru totdeauna. Şi dacă o altă parte a creierului nu învaţă să compenseze, comportamentele guvernate de acele celule sunt schimbate pentru totdeauna.

— Schimbate în deprimare, adică.

— În calm. În limitarea de la acţiune... Ţara are nevoie cu disperare de astfel de limitări, doamnă Pratt.

— Aşadar, vrei să iei câţiva dintre noi Afară, să ne vindeci pielea stricată şi să laşi „deprimarea” să se răspândească: „limitarea”, „încetineala în acţiune”...

— Avem acolo destulă acţiune. Şi nimeni nu o poate controla – este ceva negativ. Acum avem nevoie să liniştim totul puţin... cât mai există ceva de liniştit.

— Aţi infecta întreaga populaţie...

— Lent. Cu blândeţe. Pentru binele lor...

— Şi asta o decideţi voi?

— Având în vedere alternativa, da. Pentru că funcţionează. Coloniile rezistă, în ciuda tuturor privaţiunilor. Şi rezistă datorită bolii!

— Fiecare caz nou va avea piele stricată…

— Pe care o vom vindeca.

— Tratamentul vostru este bun, doctore? Tatăl lui Rachel a murit în urma unui tratament ca al vostru!

— Nu ca al nostru, spune, şi aud în glasul lui convingerea fermă a tinereţii, a energiei, a lumii de Afară. E ceva nou, complet diferit din punct de vedere medical. Acesta este tipul bun.

— Şi vrei ca eu să încerc acest tip bun pe post de cobai. Urmează un moment de tăcere electrizată. Ochii se mişcă: cenuşii, albaştri, căprui. Chiar înainte ca Rachel să se ridice de pe scaun sau ca McHabe să rostească…

— Noi credem că cele mai bune şanse de a evita cicatricele sunt la oameni tineri, fără manifestări puternice la nivelul pielii.

…Ştiu. Rachel mă strânge în braţe. Iar Jennie – cu panglica roşie împletită în păr, stând pe scaunul ei rupt ca pe un tron, care niciodată nu auzise de neurotransmiţători, viruşi lenţi sau calculaţii de risc – rosteşte simplu:

— Trebuie să fiu eu – şi se uită la McHabe cu ochii sclipind de dragoste.

*

Refuz. Îl dau afară şi refuz. Stau de vorbă cu ambele fete şi refuz. Ele se uită una la alta nefericite, iar eu mă întreb cât timp va dura până să-şi dea seama că pot acţiona şi fără permisiune, fără a se supune. Dar ele nu au făcut niciodată astfel.

Ne certăm aproape o oră şi pe urmă insist ca ele să meargă la dans şi să le însoţesc. Noaptea e rece. Jennie îşi pune un pulover împletit de mână care îi acoperă formele de la gât la genunchi. Rachel îşi îmbracă haina ei donată, din material sintetic zdrenţuit la manşete şi la poale. Când ieşim pe uşă, mă opreşte cu o mână pe braţ.

— Buni… de ce ai refuzat?

— De ce? Iubito, îţi tot spun de o oră. Riscul, pericolul…

— Din cauza asta? Sau… face şi simt în întunericul holului cum devine din ce în ce mai hotărâtă. Sau pentru că… – nu te supăra, Buni, te rog, nu te supăra pe mine - pentru că

tratamentul este ceva nou, o schimbare? Un... lucru diferit, pe care nu-l vrei pentru că este interesant? Aşa cum a spus Tom?

— Nu, nu de asta, zic, şi o simt încordându-se lângă mine, dar pentru prima dată în viaţa ei nu ştiu ce înseamnă această încordare.

Mergem pe stradă spre Cartierul B. E lună şi stele, mici puncte îndepărtate de lumină rece. Cartierul B se află ceva mai departe, luminat de lămpi cu kerosen şi torţe înfipte în pământ în faţa zidurilor jupuite ale barăcilor care formează piaţa mohorâtă. Sau mi se pare mohorâtă numai din cauza a ceea ce a spus

McHabe? Puteam oare face mai mult decât acest utilitarism gol, această insensibilitate supusă... această pace?

Înainte de seara aceasta nu mi-aş fi pus întrebarea.

Stau în întuneric în capul străzii, chiar în spatele pieţei, cu fetele. Orchestra cântă în faţa mea, o vioară, o chitară şi o trompetă cu o singură valvă, care se tot lipeşte. Oameni înfofoliţi în toate hainele pe care le au încercuiesc piaţa, adunându-se în cercurile de lumină din jurul torţelor, discutând cu glasuri scăzute. Şase sau şapte cupluri dansează încet pe pământul gol, ţinându-se departe unul de altul şi învârtindu-se încet pe o versiune plângăreaţă a *Starships and Roses*. Cântecul fusese un succes în anul în care contractasem boala şi apoi avusese o revenire zece ani mai târziu, când fusese lansată prima expediţiei umană spre Marte. Expediţia trebuia să fondeze o colonie.

Oare mai sunt acolo?

Nu mai compusesem cântece noi.

Peter şi Mamie se învârt printre celelalte cupluri. *Starships and Roses* se termină şi orchestra începe *Yesterday*. O rotire aduce faţa fetei mele pentru scurt timp în lumina torţelor: e încordată, încleştată, brăzdată de lacrimi.

— Ar trebui să stai jos, Buni, zice Rachel.

E pentru prima dată când îmi vorbeşte, după ce am plecat din baracă. Are vocea îngreunată, dar nu supărată, şi nici braţul lui Jennie nu trădează furie când pune jos scăunelul cu trei picioare pe care mi-l adusese. Nici una dintre ele nu e cu adevărat supărată.

Sub greutatea mea, scăunelul se scufundă inegal în pământ. Un băiat de doisprezece sau treisprezece ani se

apropie de Jennie şi îi întinde mâna fără o vorbă. Amândoi se alătură cuplurilor de dansatori. Jack Stevenson, mult mai artritic decât mine, şchioapătă în direcţia noastră însoţit de nepotul lui, Hal.

— Bună, Sarah. A trecut ceva timp.

— Bună, Jack.

Creste groase de boală îi traversează ambii obraji şi coboară ca nişte şerpi pe lângă nas. Cândva, cu mult timp în urmă, am fost împreună la Yale.

— Hal, du-te să dansezi cu Rachel, zice Jack. Mai întâi, dă-mi scaunul ăla.

Băiatul, ascultător, lasă scaunul şi o ia pe Rachel, iar bătrânul se apleacă şi se aşază lângă mine.

— Fapte măreţe, Sarah.

— Aşa am auzit.

— Ţi-a spus McHabe? Totul? A zis că a fost la tine înainte de a veni la mine.

— Mi-a spus.

— Şi ce crezi?

— Nu ştiu.

— Vrea ca Hal să încerce tratamentul.

Hal? Nu mă gândisem. Faţa băiatului e netedă şi curată, singurele creste vizibile le are pe mâna dreaptă.

— Şi Jennie.

Jack dă din cap, aparent fără să fie surprins.

— Hal a refuzat.

— Hal?

— Vrei să spui că Jennie nu? întreabă şi se holbează la mine. S-ar gândi la ceva atât de periculos ca un tratament experimental – ca să nu mai vorbim de aşa-zisa trecere Afară?

Nu răspund. Peter şi Mamie dansează în spatele celorlalte cupluri şi dispar din nou din vedere. Melodia pe care se mişcă este lentă, tristă şi veche.

— Jack... ne-am fi putut descurca mai bine aici? În colonie?

El priveşte dansatorii.

— Noi nu ne omoram între noi, spune în cele din urmă. Nu dăm foc lucrurilor. Nu furăm, sau cel puţin nu mult şi nu până la a face cuiva rău. Nu acumulăm bogăţii. Mi se pare că ne-am descurcat mai bine decât ar fi sperat oricine. Inclusiv noi. Ochii lui îl caută pe Hal printre dansatori:

— Băiatul ăsta e cel mai bun lucru din viaţa mea.

O altă străfulgerare rară a unei amintiri: Jack dezbătând la un curs de mult uitat de ştiinţe politice la Yale, un tânăr înflăcărat. Stă sprijinit uşor pe călcâie, aplecându-se în faţă ca un luptător sau ca un dansator, cu luminile electrice reflectându-se în părul lui negru lucios. Fetele îl urmăresc cu mâinile aşezate liniştit pe cărţile deschise. El era de partea pro în problema dezbătută: instigarea la primul atac în războaiele lumii a treia este o metodă eficientă în descurajarea conflictelor nucleare între superputeri.

Brusc, orchestra încetează să cânte. În centrul pieţei, Peter şi Mamie ţipă unul la celălalt.

— ...Am văzut cum ai atins-o! Ticălosule, imbecil fără urmă de respect!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mamie, nu aici!

— De ce nu aici? Nu te-a deranjat să dansezi cu ea aici, s-o atingi pe spate aici, pe fund şi... şi...

Începe să plângă. Oamenii îşi feresc privirile, jenaţi, O femeie pe care nu o cunosc face câţiva paşi şi pune şovăitor mâna pe umărul lui Mamie. Ea se scutură, cu palmele acoperindu-i faţa, şi fuge din piaţă. Peter stă o clipă mut înainte de a spune, nimănui în particular:

— Îmi pare rău. Vă rog să dansaţi.

Se îndreaptă spre orchestră, care începe să cânte împiedicat *Didn’t We Almost Have It All*. Cântecul e vechi de douăzeci şi cinci de ani. Jack Stevenson continuă:

— Pot să te ajut, Sarah? Cu fiica ta?

— Cum?

— Nu ştiu, zice – bineînţeles că nu ştie.

Se oferă nu pentru că poate fi util, ci din simpatie, ştiind cât mă deprimă mica scenă urâtă din lumina torţelor.

Oare toţi înţelegem atât de uşor deprimarea?

Rachel dansează cu un om pe care nu-l cunosc, un bărbat în vârstă cu un chip liniştit. Aruncă o privire îngrijorată peste umăr: acum Jennie dansează cu Peter. Nu pot să văd faţa lui. Dar o văd pe a ei. Nu se uită direct la nimeni, dar nici nu trebuie. Mesajul pe care îl transmite e clar: i-am interzis să vină la dans cu McHabe, dar nu i-am interzis să danseze cu Peter şi iată că o face, deşi nu vrea, deşi e limpede după expresia ei că acest mic

act de sfidare o îngrozeşte. Bărbatul îşi strânge braţul şi ea se îndepărtează smucit, zâmbind chinuit.

Kara Desmond şi Rob Cottrell ajung în dreptul meu, blocându-mi vederea. Sunt aici de la fel de mult timp ca mine. Kara are un strănepot bebeluş, unul dintre puţinii copii născuţi deja desfiguraţi de boală. Rochia ei, pe care o poartă peste pantaloni ca să-i fie cald, e roasă la tiv; vorbeşte blând:

— Sarah. E grozav că ai ieşit.

Rob nu zice nimic. S-a îngrăşat în cei câţiva ani de când nu l-am mai văzut. În lumina tremurătoare a torţelor, chipul lui fălcos străluceşte cu seninătatea unui Buddha bolnav.

Mai trec două dansuri până să-mi dau seama că Jennie nu mai era acolo.

Mă uit în jur după Rachel. Toarnă ceai de sumac pentru orchestră. Peter dansează cu o femeie care nu poartă pantaloni pe sub rochie; femeia tremură şi zâmbeşte. Deci nu cu el a plecat fata...

— Rob, mă conduci acasă? În caz că mă împiedic? Frigul îmi zgândără artrita. Rob aprobă, fără curiozitate.

Kara spune:

— Vin şi eu.

Îl lăsăm pe Jack Stevenson pe scaunul lui, aşteptându-şi rândul la ceai fierbinte. Kara sporovăieşte veselă în timp ce mergem cât de repede pot, ceea ce nu înseamnă atât de repede cât aş vrea. Luna a apus. Terenul e inegal şi strada întunecată, cu excepţia stelelor şi a luminilor fixate în ferestrele barăcilor. Lumânări. Lămpi cu ulei. O dată, o unică strălucire puternică despre care bănuiesc că ar fi o lampă cu energie solară, singura pe care am văzut-o de mult timp încoace. Coreeană, a spus Tom.

— Tremuri, zice Kara. Uite, ia haina mea. Scutur din cap.

Îi părăsesc în faţa barăcii noastre şi pleacă fără să pună întrebări. Deschid încet uşa spre bucătăria cufundată în întuneric. Soba s-a stins. Uşa dormitorului din spate stă întredeschisă şi se aud voci în întuneric. Mă cutremur din nou, dar haina Karei nu m-ar fi ajutat.

Dar mă înşel. Nu sunt vocile lui Jennie şi Peter.

— ...Nu vreau să vorbesc despre asta chiar acum, zice Mamie.

— Dar eu vreau.

— Zău?

— Da.

Stau, ascultând ridicarea şi coborârea glasurilor, nervozitatea ei, pasiunea lui.

— Jennie e sub tutela ta, nu-i aşa?

— A, da. Încă un an.

— Atunci o să te asculte, chiar dacă mama ta... decizia îţi aparţine ţie. Şi fetei.

— Presupun că da. Dar vreau să mă mai gândesc. Am nevoie de mai multe informaţii.

— O să-ţi răspund la toate întrebările.

— Da? Eşti căsătorit, doctore Thomas McHabe? Tăcere. Apoi vocea lui, schimbată:

— Nu fă asta.

— Eşti sigur? Chiar eşti sigur?

— Sunt sigur.

— Foarte, foarte sigur? Chiar vrei să mă opresc? Traversez bucătăria, lovindu-mă la genunchi de un scaun nevăzut. Prin uşa deschisă un cer plin de stele îmi apare în faţa ochilor prin gaura făcută de termite în perete.

— Au!

— Am zis să vă opriţi, doamnă Wilson. Acum vă rog să vă gândiţi la ce v-am spus despre Jennie. O să mă întorc mâine dimineaţă şi puteţi...

— Poţi să te duci la dracu'! ţipă Mamie, apoi continuă cu o voce diferită, de un calm straniu. Din cauză că sunt bolnavă? Şi tu nu eşti? Şi Jennie nu e?

— Nu. Jur că nu. Dar nu am venit aici pentru aşa ceva.

— Nu, zice ea cu aceeaşi voce rece, pe care îmi dau seama că nu am mai auzit-o niciodată, tu ai venit să ne ajuţi. Să aduci un tratament. Să aduci lumea de Afară. Dar nu pentru toată lumea. Numai pentru cei care nu au ajuns prea departe, care nu sunt prea urâţi... de care te poţi folosi.

— Nu e aşa...

— Sunt doar puţini pe care îi poţi salva. Pe ceilalţi ne laşi aici să putrezim, la fel ca înainte.

— În timp, cercetările...

— Timp! Crezi că timpul are vreo importanţă înăuntru? Aici nu valorează nici cât un rahat! Are valoare numai când cineva ca tine vine de Afară, lăudându-se cu pielea lui sănătoasă şi

făcând chiar şi mai rău cu hainele sale noi, cu ceasul de la mână funcţional, cu părul strălucitor şi cu... cu...

Plânge. Intru în cameră.

— E-n regulă, Mamie. E-n regulă.

Nici unul nu reacţionează la vederea mea. McHabe rămâne acolo până îi fac semn spre uşă şi el pleacă, fără să spună un cuvânt. O iau în braţe pe Mamie şi ea se sprijină de pieptul meu şi plânge. Fiica mea. Chiar şi prin haină simt pielea îngroşată a obrazului ei apăsând, iar eu nu mă pot gândi decât la faptul că nu observasem niciodată că McHabe poartă ceas la mână.

Noaptea târziu, după ce Mamie căzuse într-un somn epuizat şi umed şi eu stau trează zvârcolindu-mă ore întregi, Rachel se strecoară în cameră să-mi spună că Jennie şi Hal Stevenson au fost injectaţi de Tom McHabe cu un tratament experimental pentru boală. Îi e frig şi tremură, sfidătoare în frica ei, temându-se de toată acea teribilă bravadă. O ţin în braţe până când adoarme şi ea, şi mi-l amintesc pe Jack Stevenson în tinereţe, cu luminile clasei reflectându-se în părul lui lucios şi des, argumentând spiritual în favoarea sacrificării unei civilizaţii pentru alta.

*

Mamie părăseşte baraca a doua zi dimineaţa devreme. Are pleoapele încă umflate şi roşii de la plânsul din timpul nopţii. Bănuiesc că se duce să-l vâneze pe Peter, şi nu spun nimic. Rachel şi cu mine stăm la masă, mâncându-ne terciul de ovăz, fără să ne uităm una la alta. Chiar şi ridicarea lingurii e un efort. Mama ei lipseşte mult timp.

Mai târziu, îmi imaginez. Şi după aceea, când Jennie, Hal şi McHabe au venit şi au plecat, nu mă pot opri să nu-mi imaginez: Mamie umblând cu ochii umflaţi pe străzile noroioase dintre barăci, prin pieţele nepavate înconjurate de grădinile cu legume, araci şubrezi de fasole şi capete de morcovi galben-verzui. Pe lângă depozitele cu donaţiile de lână, sobe de lemne, tablă de aluminiu şi medicamente nepăzite, chinezeşti, japoneze şi coreene. Pe lângă găinile alergând şi ţarcurile caprelor. Pe lângă Administraţia Centrală, acea clădire prăfuită de buşteni, unde oamenii au renunţat să-şi mai ţină documentele cu poate zece ani în urmă, pentru că de ce mai era nevoie să dovedeşti că te-ai născut sau că te-ai mutat în altă baracă? Pe lângă ultima dintre fântânile comunale, adâncă până la un strat bogat de apă

freatică. Mergând până la graniţă, unde este oprită şi spune ce are de spus.

Vin câteva ore mai târziu, îmbrăcaţi în sani-costume complete şi înarmaţi cu arme automate care nu par de fabricaţie americană. Le pot vedea feţele prin plasticul protector transparent al căştilor. Trei dintre ei se holbează cinstit la faţa mea, la a lui Rachel, la mâinile lui Hal Stevenson. Ceilalţi doi nu se uită direct la nici unul dintre noi, ca şi cum virusul s-ar putea transmite prin priviri.

Îl smulg pe Tom McHabe de pe scaunul de la masa din bucătărie, ridicându-l atât de brutal, încât se împiedică, şi îl aruncă lângă perete. Cu Rachel şi Hal sunt mai blânzi. Unul dintre ei o fixează curios pe Jennie, încremenită la capătul opus al mesei. Nu-i permit lui McHabe nici una dintre explicaţiile lui pasionate, pe care le probase cu mine. Când încearcă, şeful lor îl loveşte peste faţă.

Rachel se aruncă asupra bărbatului. Îşi încolăceşte braţele tinere şi puternice în jurul lui din spate, ţipând:

— Încetează! Încetează!

Bărbatul o scutură ca pe o muscă. Un al doilea soldat o împinge în scaun. Când se uită la faţa ei se cutremură. Fata continuă să strige, ţipete fără cuvinte.

Jennie nici măcar nu ţipă. Se aruncă peste masă şi se agaţă de umărul lui McHabe, şi indiferent ce e pe chipul ei se ascunde sub cascada părului galben.

— Terminaţi cu blestemaţii ăştia de „doctori” odată pentru totdeauna! strigă şeful, peste zgomotele lui Rachel.

Cuvintele vin din cască atât de clar de parcă n-ar fi purtat-o.

— Crezi că poţi continua să treci Înăuntru şi Afară şi să ne îmbolnăveşti pe toţi?

— Eu... zice McHabe.

— La dracu’! răcneşte şeful şi îl împuşcă.

McHabe alunecă pe perete. Jennie îl prinde, încercând disperată să-l ridice. Soldatul trage din nou. Glonţul atinge încheietura fetei, sfărâmând osul. La a treia împuşcătură, McHabe alunecă pe podea.

Soldaţii pleacă. E puţin sânge, numai două găuri mici unde gloanţele au intrat şi au rămas acolo. Nu am ştiut, înăuntru, că

au astfel de arme acum. Nu am ştiut că gloanţele pot face asta. Nu am ştiut.

— Tu ai făcut-o, zice Rachel.

— Am făcut-o pentru tine! spune Mamie. Da, eu!

Stau în colţuri opuse ale bucătăriei, fata mea, lipită de uşa pe care o închisese în urma ei când în cele din urmă se întorsese acasă, Rachel, în faţa peretelui unde murise Tom. Jennie zace sedată în dormitor. Hal Stevenson, cu chipul lui tânăr, neliniştit de faptul că fusese inutil în faţa a cinci soldaţi înarmaţi, alergase după doctorul care locuia în barăcile din J şi pe care îl găsise tratând piciorul unei capre.

*

— Tu ai făcut-o. Tu.

Vocea ei e plată, grea. Ţipă, aş vrea să-i spun. Rachel, ţipă.

— Am făcut-o ca să fiţi în siguranţă!

— Ai făcut-o ca să rămân prizonieră înăuntru. Ca tine.

— Niciodată n-ai considerat-o închisoare! se plânge Mamie. Tu erai cea fericită aici!

— Iar tu n-o să fii niciodată. Niciodată. Nici aici, nici altundeva, închid ochii, să nu văd teribila maturizare de pe chipul lui

Rachel a mea. Însă în clipa următoare e din nou copil, trecând pe lângă mine către dormitor cu un suspin furios şi trântind uşa în urma ei.

Mă întorc cu faţa la Mamie.

— De ce?

Dar nu răspunde. Şi înţeleg că nu mai contează; oricum n-aş fi crezut-o. Nu mai e stăpână pe mintea ei. E deprimată, bolnavă. Acum asta trebuie să cred. E fiica mea şi mintea i-a fost afectată de boala urâtă care o desfigurează. Este o victimă şi nimic din ceea ce ar spune nu mai poate schimba ceva.

*

E aproape dimineaţă. Rachel stă în spaţiul îngust dintre pat şi perete, împăturind haine. Aşternutul mai păstrează încă amprenta lui Jennie dormind; fusese cărată de Hal Stevenson la baraca ei, unde nu mai trebuia s-o vadă pe Mamie când se trezea. Pe raftul rudimentar de lângă Rachel arde lampa cu ulei, aruncând umbre pe peretele din nou întreg, care miroase a insecticid contra termitelor.

Are destul de puţine haine de împachetat. O pereche de pantaloni albaştri strâmţi, vechi şi prost cârpiţi; un pulovăr cu firele duse; două perechi de şosete; cealaltă fustă, pe care o purtase la petrecerea din Cartier. Cu restul e deja îmbrăcată.

— Rachel, rostesc.

Nu răspunde, dar văd cât o costă tăcerea. Chiar şi o sfidare atât de neînsemnată, chiar şi acum. Totuşi, pleacă. Folosind contactele lui McHabe ca să iasă, pleacă Afară să găsească centrul secret de cercetări medicale. Dacă au dezvoltat următorul stadiu al tratamentului, cel pentru oamenii deja desfiguraţi, o să-l încerce şi ea. Poate chiar şi dacă nu au făcut-o. Şi dacă pleacă, va contamina cât de mulţi oameni va putea cu boala ei, deprimantă şi neagresivă. Transmisibilă.

Consideră că trebuie să plece. Din cauza lui Jennie, din cauza lui Mamie, din cauza lui McHabe. Are şaisprezece ani şi crede – cu toate că a crescut înăuntru – că trebuie să facă ceva. Chiar dacă e ceva greşit. Să facă ceva greşit, a decis ea, e mai bine decât să nu facă nimic.

Nu are o imagine reală despre Afară. Nu s-a uitat niciodată la televizor, nu a stat niciodată la coadă la pâine, nu a văzut niciodată o bandă de traficanţi de cocaină sau un film cu crime. Nu poate defini napalmul, tortura politică, bomba cu neutroni sau violul în grup. Pentru ea, Mamie, cu teama ei confuză şi auto-justificatoare, reprezintă culmea cruzimii şi a trădării; Peter, cu mersul lui târşit, şovăitor şi lasciv – simbolul pericolului; furtul unei găini – ultimul cuvânt în criminalitate. Nu a auzit niciodată de Auschwitz, Cawnpore, Inchiziţie, luptele de gladiatori, Nat Turner, Pol Pot, Stalingrad, Ted Bundy, Hiroshima, My Lai, Wounded Knee, Babi Yar, Duminica însângerată, Dresda sau Dachau. Crescută cu un fel de inerţie mintală, nu ştie nimic despre inerţia sălbatică a distrugerii, care odată pusă în mişcare într-o civilizaţie este la fel de greu de oprit ca o epidemie.

Nu cred că-i va putea găsi pe cercetătorii ilegali, indiferent cât de multe i-ar fi spus McHabe. Nu cred că ieşirea ei va răspândi suficient infecţia ca să conteze. Nu cred că e posibil să ajungă prea departe înainte să fie prinsă şi adusă înapoi sau ucisă. Nu poate schimba lumea. E prea veche, prea fortificată, prea păcătoasă, prea reală. Va eşua. Nu există forţă mai puternică decât inerţia distructivă.

Îmi pregătesc bagajele să merg cu ea.

ŞI ADÂNCA MARE ALBASTRĂ

ELIZABETH BEAR

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Elizabeth Bear este autoarea mai multor romane SF, printre acestea numărându-se trilogia Jenny Casey – *Hammered, Scardown* şi *Worldwired* – care i-a adus Premiul Locus pentru cel mai bun debut, *Undertown* şi *Carnival,* selectat ca finalist pentru Premiul Philip K. Dick. Este de asemenea autoarea seriei fantasy *Promethean Age* şi a romanului *A Companion to Wolves,* scris împreună cu Sarah Monette. Este o scriitoare prolifică de povestiri, aproape cincizeci fiindu-i publicate începând din 2003. O mare parte a fost reunită în volumul *The Chains That You Refuse,* iar o privire aruncată pe site-ul ei, www.elizabethbear.com, dezvăluie o serie de alte povestiri – precum şi un număr de romane – care vor fi lansate în viitorul apropiat.

Apărută mai întâi în revista online *SCI FICTION, Şi adânca mare albastră* este abordarea unei poveşti postapocaliptice despre mesageri, care aminteşte de *Drumul Iadului*[29], romanul lui Roger Zelazny – fără a deriva din acesta. Fascinaţia sa faţă de locurile abandonate, precum şi faptul că a trăit ani de zile în Las Vegas – „Oraşul Nuclear al Americă" – au îndemnat-o să scrie această povestire. Autoarea afirmă că s-a documentând învăţând cum să se deplaseze în siguranţă printr-o zonă radioactivă, ceea ce i-ar putea prinde bine dacă s-ar petrece vreodată evenimentele care au pregătit terenul pentru întâmplările istorisite.

****

Sfârşitul lumii venise şi trecuse. Se dovedise că, pe termen lung, n-avea cine ştie ce importanţă.

Corespondenţa trebuia să ajungă la destinaţie.

Harrie semnă hârtiile din ziua precedentă, verifică datele cu ajutorul calendarului, îşi contemplă o clipă semnătura şi închise stiloul. Cântări în mână butoiaşul metalic şi întâlni ochii decoloraţi ai lui Dispatch.

— Ce-i atât de deosebit la călătoria asta?

El ridică din umeri şi răsuci mapa pe tejghea, verificând fiecare foaie ca să fie sigur că ea le completase aşa cum trebuia. Harrie nu se obosi să se uite. Nu greşea niciodată.

— Trebuie să fie ceva deosebit?

---

[29] Ed. Teora, 1994 (n. red.).

— Tu nu mă plăteşti niciodată dacă nu e ceva ieşit din comun, Patch.

Zâmbi când îl văzu săltând pe tejghea o casetă bine etanşată, de oţel.

— Asta trebuie să ajungă la Sacramento în opt ore, spuse el.

— Ce e înăuntru?

— Articole medicale. Culturi de celule stern fetale. Într-un recipient cu climat controlat. Temperatura nu trebuie să fie prea ridicată sau prea scăzută, există o formulă secretă care spune cât timp pot supravieţui în această cantitate de mediu de cultură, iar clientul plăteşte o sumă foarte frumoasă să le vadă în California la ora optsprezece.

— Acum e aproape zece. Ce-nseamnă temperatură prea ridicată sau prea scăzută? se interesă, cântărind în mână caseta.

Era mai uşoară decât părea; ar fi intrat fără efort în geanta de şa a motocicletei ei.

— Nu mai ridicată decât cea de acum, răspunse Dispatch, tamponându-şi fruntea. Poţi face livrarea?

— Opt ore? De la Phoenix la Sacramento? făcu ea şi se lăsă pe spate să verifice poziţia soarelui. O s-o iau prin Vegas. De la Marele Dezastru încoace drumurile din California nu mai fac nici două parale când vrei să călătoreşti în viteză.

— N-aş trimite pe nimeni altcineva. Drumul cel mai scurt e prin Reno.

— Din partea asta a barajului şi până la Tonopah nu se găseşte benzină pe nicăieri. Nici cardul meu de curier n-o să-mi fie de folos acolo...

— În Boulder City există un punct de control. Ăia de acolo or să-ţi dea combustibil.

— Un punct de control militar?

— Ţi-am spus, clientul plăteşte foarte bine.

Ridică din umerii deja lucind de sudoare. Îi aştepta o zi toridă. Harrie presupuse că în Phoenix temperatura avea să atingă vreo cincizeci de grade.

Măcar ea mergea către nord.

— O s-o fac, spuse, întinzând mâna după recipisa coletului. Ceva de luat din Reno?

— Ştii ce se spune despre Reno?

— Da, atât de aproape de Iad încât poţi vedea scântei. Vorbea de Sparks[30], cea mai mare suburbie a oraşului.

— Exact. Nimeni nu vrea nimic de acolo. Traversează-l în linie dreaptă. Nu te opri la Vegas, indiferent ce-ai face. Porţiunea suspendată a şoselei s-a surpat, dar asta n-o să te afecteze dacă nu sunt sfărâmături. Rămâi pe 95 până la Fallon; drumul o să fie fără obstacole.

— Am reţinut, zise şi îşi agăţă caseta de umăr, pretinzând că nu-l văzuse pe Patch crispându-se. Te anunţ prin radio când ajung la Sacramento...

— Prin telegraf. Altfel paraziţii dintre locul ăla şi ăsta îţi vor anihila semnalul.

— Am reţinut, confirmă ea, întorcându-se spre uşa proptită ca să stea deschisă.

Motocicleta ei Kawasaki Concours de dinainte de război era înclinată, sprijinindu-se de bordura surpată ca o pisică enormă, nervoasă. Nu era cea mai frumoasă motocicletă din vecini, dar te ducea la destinaţie. Presupunând că n-o abandonai pe nemernica aia cu botul prea greu în parcare.

— Harrie...

Ea se opri, dar nu se întoarse.

— Ce e?

— Dacă te-ntâlneşti pe drum cu Buddha, ucide-l. Aruncă o privire peste umăr, cu şuviţele de păr agăţându-i-se în cureaua casetei izolate şi în epoleţii hainei de piele.

— Şi dacă mă-ntâlnesc cu Dracu?

Lăsă motocicleta să alunece pe curbele pantei prelungi către barajul Hoover, un scurt respiro după drumul dificil, în linie dreaptă, de la Phoenix, trecându-şi în revistă opţiunile. Avea nevoie de o viteză medie de aproape o sută şaizeci de kilometri la oră ca să ajungă la timp. O călătorie fără probleme: ar fi fost surprinsă să vadă vreun alt vehicul între Boulder City şi Tonopah.

Înainte de a pleca îşi luase un dozimetru de radiaţii în plus, unul bine verificat, pentru orice eventualitate. Amândouă ţăcăneau încet în timp ce traversa barajul şi râul contaminat, liniştind-o cu susur alert, prietenos. Nu se putea opri să se bucure de întinderea albastră din dreapta sau de priveliştea din

---

30 „Scântei” (n. tr.).

josul povârnişului din stânga, dar, în general vorbind, barajul se afla într-o stare destul de bună.

Era mai mult decât se putea spune despre Vegas.

Odată ca niciodată – reduse viteza când ajunse la coasta abruptă din nordul Canionului Negru, cu părul deja îmbibat de sudoare – odată ca niciodată, o livrare ca aceea s-ar fi făcut cu avionul.

Existau locuri unde încă se mai putea face. Locuri unde existau bani pentru combustibil, bani pentru reparaţiile aerodromurilor.

Unde majoritatea aeronavelor nu erau parcate în şiruri ordonate, păsări contaminate aliniate de-a lungul drumurilor contaminate, destul de infestate ca să auzi dozimetrele ţăcănind când îţi conduci motocicleta pe lângă ele.

Contractul unui curier era cu al dracului de mult mai ieftin. Chiar şi atunci când îl plăteai aşa cum plătea Patch.

Jos, departe, soarele scânteia în apa fluviului Colorado, cu sclipiri albastre şi aurii, ca nişte oglinzi. Acum, în dreapta, un cazinou năruit şi canionul plin de ecourile torsului motocicletei negre, lucioase. Asfaltul fisurat în pânză de păianjen era încă pe jumătate neted – oricum, suficient de neted pentru o motocicletă mare. O motocicletă mare, deplasându-se cu o viteză constantă de nouăzeci de kilometri pe oră, mult prea repede dacă i-ar fi apărut vreun obstacol în cale. În timp ce se gândea la asta, ceva alunecă în grabă pe alături, o pată cenuşie pierzându-se printre petele roşii şi negre ale pereţilor îndepărtaţi de stâncă din ambele părţi. Oi cornute. Nimeni nu se obosea să le spună să plece înainte de a le îmbolnăvi vântul.

Partea ciudată era că păreau să prospere.

Harrie luă ultima curbă aplecându-se, frânând şi accelerând atât cât era nevoie ca să simtă efectul gravitaţiei, şi mări viteza pe porţiunea dreaptă a drumului către punctul de control din Boulder City. Pe un stâlp de oţel cu vopseaua cojită de pe marginea şoselei scânteie o lumină roşie. Kawasakiul îi scheună şi îi bâzâi între coapse, nemulţumit că i se impuneau limite, apoi se linişti când ea eliberă manşonul de acceleraţie, preocupată de praf.

Casele de pe culmea colinei care găzduia sediul ecranat al paznicilor fuseseră dărâmate, îngăduindu-le să privească nestânjeniţi oraşul care se întindea la poale. Buldozerul care

făcuse treaba se prăvălise în apropiere, ruginind sub vopseaua băşicată, prea radioactiv ca să fie îndepărtat. Prea radioactiv chiar şi pentru a fi topit în vederea refolosirii,

Boulder City fusese cândva o aşezare bogată. Harrie vedea clădirile găunoase ale unor firme elegante pe ambele margini ale străzii principale: construcţii de cărămidă şi stuc, roşii şi gri-maroniu, unele cu rame de lemn văruit jupuindu-se în bucle mărunte, docile în faţa căldurii deşertului.

Porţile de dincolo de punctul de verificare erau închise, la fel ca obloanele de plumb ale adăpostului paznicilor. Un afişaj digital de deasupra acoperişului indica radioactivitatea mediului ambiant cu o precizie de două zecimale şi temperatura cu precizie de trei, în grade Fahrenheit. Pe măsură ce cobora către Vegas, atmosfera radia tot mai multă căldură – şi era tot mai radiantă.

În timp ce motocicleta se oprea, Harrie lăsă în jos reazemul lateral şi apăsă pe claxon.

Tânărul care ieşi din baracă era surprinzător de ferchezuit pentru un paznic dintr-un post atât de izolat. Bonetă regulamentară, cizme strălucitoare sub stratul de praf. Coborî treptele de metal roşu încă potrivindu-şi filtrul de respirat şi se îndreptă spre motocicleta ei alergând cu paşi mărunţi. Se întrebă pe cine călcase pe bătături ca să capete o asemenea însărcinare sau dacă nu era vreun romancier care se oferise voluntar.

— Curier, spuse ea, cu vocea reverberându-i prin microfonul căştii.

Îşi atinse cu palma cardul de identitate vizibil prin geamul buzunarului de la pieptul hainei de piele, îşi scoase actele din punga plasată sub rezervor cu mişcări stângace ale mâinii înmănuşate şi le despături în interiorul casetei lor transparente.

— Trebuie să mă alimentaţi cu combustibil pentru drumul către Tonopah.

— Aveţi şi un filtru autonom sau numai pe cel din cască? Bărbatul studie cu atenţie actele, părând eficienţa în persoană.

— Autonom.

— Ridicaţi vizorul, vă rog.

Nu-i putea cere să-şi scoată casca. Era prea mult praf. Se supuse şi paznicul îi compară ochii şi nasul cu fotografia de pe legitimaţie.

— Angharad Crowther. Asta pare să fie în ordine. Sunteţi de la UPS?

— Contractant independent. E un transport medical.

Îi întoarse spatele, făcându-i semn să-l urmeze, şi o conduse la pompe. Aveau învelişuri de plastic, una fiind cu motorină şi alta cu benzină fără plumb.

— E o Connie?

— Puţin modificată, să nu huruie prea tare, zise Harrie şi bătu uşurel în rezervorul de combustibil cu palma mânii înmănuşate. Ar trebui să ştiu ceva anume despre drumul de aici până la Tonopah?

El ridică din umeri.

— Sper că regulile vă sunt cunoscute.

— Nu părăsi şoseaua, spuse ea, în timp ce bărbatul strecura furtunul în gura rezervorului. Nu intra în clădiri. Nu te apropia de nici un vehicul. Nu te opri, nu te uita în urmă şi, mai ales, nu te întoarce; nu e înţelept să treci prin praful stârnit de tine însuţi. Nu atinge nici un obiect strălucitor şi nimic din zonele negre.

— O să telegrafiez la Tonopah s-anunţ că sosiţi, rosti el când pompa de benzină păcăni. Aţi căzut vreodată cu chestia asta?

— Niciodată în ultimii zece ani, răspunse ea, fără a se osteni să-şi încrucişeze degetele.

Îi întinse o chitanţă; ea bâjbâi după stiloul Cross lăcuit, de oţel inoxidabil, scoţându-l din buzunarul cu fermoar şi semnând, aşa cum trebuia. Mânuşile îi transformară semnătura într-o mâzgăleală indescifrabilă, dar paznicul o compară ostentativ cu cardul ei de identitate, apoi o bătu pe umăr.

— Fiţi atentă. Dac-o să cădeţi cumva, veţi rămâne probabil pe cont propriu. Drum bun.

— Mulţumesc pentru încurajare, zise ea, zâmbindu-i larg înainte de a se izola coborându-şi vizorul.

*

Muzica digitală răsuna în căştile ei când îşi lăsă capul în jos în spatele botului aerodinamic al motocicletei, cu vântul fierbinte înfoindu-i mânecile şi gâdilând-o între mânuşi şi manşete. Kawasakiul se încorda sub ea, gata pentru o cursă frumoasă, dificilă, şi simţi dorinţa de a i-o oferi. Despre zona neagră din Vegas se putea spune un singur lucru: nu era prea

circulată. Casele – identice în privinţa acoperişurilor de ţiglă roşie şi a pereţilor de stuc crem – se succedau estompate de o parte şi de alta, flancate de copaci ucişi de deşert imediat ce nu mai fuseseră oameni care să le pompeze apă. Depăşi o sută şaizeci de kilometri pe oră în zonele ferite de vânt ale barierelor sonice, cu acul tahometrului răsucindu-se ca o limbă de ceas şi alunecând în viteza a şasea când Kawasakiul îşi intră în ritm. În parcare, motocicleta aceea mare era tot atât de greu de manevrat ca un porc, dar pe autostradă putea să alunece ca pe sticlă.

Avea o autonomie care depăşea cu mai bine de o sută cincizeci de kilometri distanţa până la Tonopah, dacă Dumnezeu voia să nu i se pună nimic de-a curmezişul, dar nu avea de gând să verifice asta abătându-se din drum prin ceea ce mai rămăsese din Las Vegas. Dozimetrele ticăiau cu o veselie inegală, încă nu exista nici un motiv de îngrijorare şi Harrie intră pe banda centrală a şoselei, unde încetini până la o sută patruzeci când ajunse în porţiunea şerpuită din preajma vechiului centru al oraşului. Clădirile pustiite ale cazinourilor de pe partea stângă şi maidanele şi ghetourile de pe dreapta îi reîntorceau strigătul ascuţit şi armonios al motocicletei; n-o putea conduce mai repede pe un pavaj atât de crăpat şi printre balustradele separatoare atât de apropiate.

Cerul de deasupra capului era de un albastru uniform, de peruzea. Un linţoliu de praf părea pământ de Sienna ars, un strat răsturnat, captiv în inelul de munţi care contura orizontul în toate direcţiile.

Autostrada se lărgi imediat ce părăsi centrul, porţiunea suspendată despre care o avertizase Patch arcuindu-se în sus şi deasupra, o încâlceală de curbe paralele la răscrucea din inima oraşului cufundat în tăcere. Îşi luă rămas bun de la hotelurile-fantomă când soarele ajungea la zenit, anunţând o culme a arşiţei de încă o oră sau două. Rezistă impulsului de a întinde mâna, pipăindu-şi geanta de şa ca să se asigure că preţioasa ei încărcătură era în siguranţă; n-avea cum să-şi dea seama dacă în timpul călătoriei nu se deteriorase cumva climatul controlat şi, mai ales, nu putea risca să-şi distragă astfel atenţia în timp ce aducea Kawasakiul la o sută şaptezeci la oră stând aplecată, cu casca în şuvoiul de aer de deasupra siluetei aerodinamice.

Dacă îţi făceai griji din cauza văcarilor de pe drumurile din preajma aşezărilor abandonate, trebuia să te îndrepţi direct către oraşul părăsit numit Beatty. În linie dreaptă, cu dozimetrele ticăind, cu muzica rock and roll veche năvălind în căşti şi cu motocicleta torcând şi înfigându-se la drum, nerăbdătoare să sară şi să alerge.

Viaţa avea şi zile mai rele.

Reduse viteza la treapta a patra şi lăsă motorul în ralanti când ajunse la pasajul suspendat, marele pasaj de la intersecţia autostrăzii Phoenix-Reno cu cea care unise LA cu Salt Lake, când se putea vorbi de existenţa unui LA. Patch îi spusese că era surpat, ceea ce ar fi însemnat că nu era sigur pentru trafic şi că autostrada de dedesubt ar fi putut fi presărată cu blocuri de beton de dimensiunile unui camion, iar Harrie nu avea nici un interes să afle care era adevărul într-un moment când n-ar mai fi avut unde să frâneze. Dădu muzica mai încet când scăzu viteza curentului de aer, profitând de ocazie să admire o clipă peisajul.

Şi înjură încet în filtrul de aer, încetinind şi mai tare înainte de a-şi da seama că lăsase manşonul de acceleraţie să-i scape dintre degete.

Ceva – ba nu, cineva – se sprijinea de indicatorul ciuruit, cu vopseaua cojită, care impusese probabil o limită de viteză odinioară, pe vremea când avea cine să se sinchisească de asemenea lucruri.

Dozimetrele ţăcăniră agresiv când lăsă motocicleta să ruleze mai aproape de marginea drumului. N-ar fi trebuit să oprească. Dar a fi acolo, singur, mergând pe jos, echivala cu o sentinţă la moarte. Chiar dacă soarele nu se înălţase pe cer, sudoarea tot se rostogolea sub cască, lipindu-se de pielea hainelor şi de a ei.

Aproape se oprise când îşi dădu seama că îl cunoştea. Îi recunoştea tenul de culoarea ocrului, costumul elegant, cu dungi mărunte şi două rânduri de nasturi, pălăria înaltă de fetru înclinată ca la carte şi lucirea de piele de Cordoba a pantofilor. Preţ de o unică secundă de nebunie îşi dori să fi avut o armă.

Ceea ce nu însemna şi că arma i-ar fi fost de folos. N-ar fi ajutat-o cu nimic, nici măcar dacă s-ar fi hotărât să primească ea însăşi glonţul.

— Nick[31].

Îşi scoase motocicleta din viteză, coborându-şi picioarele de pe scăriţe în timp ce o oprea.

— Întâlnirea asta din inima Iadului e plină de imaginaţie.

— Am adus nişte hârtii pe care trebuie să le semnezi, Harrie, zise el şi îşi împinse pălăria de fetru pe spate, deasupra obrajilor supţi. Ai ceva de scris?

— Ştii că am, îi răspunse şi desfăcu fermoarul buzunarului, de unde pescui stiloul Cross[32]. Nu împrumut oricui un stilou.

El dădu din cap, sprijinindu-se de balustrada de pe marginea şoselei astfel încât să poată ridica un genunchi pe care să-şi răsfire hârtiile. Acceptă stiloul.

— Ştii că micul nostru pact e gata să ajungă la scadenţă.

— Nick...

— Fără văicăreli. Nu mi-am respectat partea mea de înţelegere? Ai căzut de pe motocicletă de la ultima noastră întâlnire încoace?

— Nu, recunoscu stingherită.

— Ţi-a fost furată? Ai rămas în pană? Ai depăşit vreun termen?

— O să depăşesc unul acum dacă nu te grăbeşti cu stiloul ăla. Întinse mâna într-un gest autoritar, nu extraordinar de convingător, dar cel mai reuşit de care era în stare în asemenea circumstanţe.

— Mmm-hmmm, făcu el, savurând timpul.

Când ideea i se instala cu perversitate în minte, ea înţelese ce voia.

— Dacă datoria a ajuns la scadenţă, ai venit să-ţi iei plata?

— Am venit să-ţi ofer o şansă de renegociere, spuse el, apoi închise stiloul şi i-l întinse. Am o treabă pentru tine; poţi să-ţi mai cumperi câţiva ani, dacă îţi joci bine cărţile.

Îi râse în faţă şi înhaţă stiloul cu un gest scurt.

— Câţiva ani?

Dar, când el dădu din cap cu un aer sobru, subţiindu-şi buzele apăsate, clipi, regăsindu-şi şi ea sobrietatea.

— Vorbeşti serios?

---

[31] „Old Nick” (Bătrânul Nick), nume care îl desemnează în bătaie de joc pe diavol (n. tr.).

[32] „Crucifix” (n. tr.).

— Nu ofer niciodată ceea ce nu sunt pregătit să dau, zise el, scărpinându-şi vârful nasului cu unghia degetului mare. Să zicem... încă trei ani?

— Trei nu înseamnă prea mult.

Vântul îşi schimbă direcţia. Dozimetrele ticăiră.

— Nici zece nu e prea mult, acum, când privesc în urmă.

— Trec repede, nu-i aşa? comentă el, ridicând din umeri. Foarte bine. Şapte...

— Pentru ce?

— Ce vrei să spui?

Transparenta şi atât de bine dozata inocenţă din ochii lui i-ar fi putut stârni din nou râsul.

— Întrebam ce vrei să fac pentru încă şapte ani de protecţie. Motocicleta era grea, dar n-avea de gând să-mpingă în jos reazemul lateral.

— Sunt sigură că e o veste proastă pentru cineva.

— Aşa e întotdeauna, zise el şi îşi înclină borul pălăriei cu un centimetru mai în jos şi arătă cu un gest neglijent spre geanta ei de şa. Vreau să-mi dai pentru o clipă ceea ce duci în geanta aia.

— Pfui, pufni ea şi privi coletul încreţind din buze. E ciudat că vrei aşa ceva. Ce-ai de gând să faci c-o cutie plină cu celule experimentale?

El îşi îndreptă spatele, îndepărtându-se de indicatorul pe care îl ţinea în picioare şi făcu un pas către ea.

— Tu n-ai de ce să-ţi faci griji pentru asta, domnişoară. Dă-mi-l şi ia-ţi cei şapte ani. Altminteri... înţelegerea expiră săptămâna viitoare, nu-i aşa?

— Marţi.

Ar fi scuipat, dar n-avea de gând să-şi scoată casca.

— Nu mi-e frică de tine, Nick.

— Ţie nu ţie frică de multe lucruri, îi zâmbi, tot numai dulceaţă. Face parte din farmecul tău.

Ea întoarse capul, uitându-se lung către vest, traversând cu privirea deşertul scăldat în soare şi acoperişurile caselor abandonate, ale vieţilor abandonate. Nevada avusese dintotdeauna stilul ei de a transforma metropolele în oraşe-fantomă.

— Ce se-ntâmplă dacă spun nu?

— Speram că n-ai de gând să-ntrebi asta, iubito.

Îşi întinse mâna, punându-şi-o deasupra mâinii ei drepte, aşezate pe manşonul de acceleraţie. Motocicleta hârâi, un sunet ascuţit, isteric, şi Nick îşi retrase brusc braţul.

— Văd că voi două v-aţi împrietenit.

— Ne înţelegem bine, făcu Harrie, bătând drăgăstos cu palma în rezervorul de benzină. Ce se-ntâmplă dacă refuz?

El ridică din umeri şi-şi încrucişa braţele.

— N-o să-ţi închei cursa.

Nici o ameninţare în glas, nici o întunecare a umbrei aruncate pe faţa lui de borul pălăriei. Nici un pericol sub zâmbet. Numai vorbe detaşate şi ea era liberă să le înţeleagă aşa cum le înţelese.

Îşi dori să fi avut o bucată de gumă de mestecat pe care s-o trosnească între dinţi. S-ar fi potrivit cu starea ei de spirit. Îşi încrucişa braţele, legănând Kawasakiul între coapse. Îi plăcea să se târguiască.

— Nu aşa ne-a fost vorba. Înţelegerea spune fără răsturnări ale motocicletei, fără accidente, fără pene de cauciuc, şi fiecare cursă încheiată la timp. Am promis că duc celulele astea la Sacramento în opt ore. Îmi iroseşti timpul în care am parte de lumina zilei; de ele ar putea depinde viaţa cuiva.

— Depinde viaţa cuiva, răspunse Nick, lăsându-şi gura să se strâmbe într-o parte. Depind multe vieţi, dacă tot a venit vorba.

— Strică înţelegerea, Nick – zădărniceşte-mi călătoria – şi ai încălcat contractul.

— N-ai cu ce să negociezi.

Ea izbucni imediat în râs. Kawasakiul îi toarse încurajator între coapse.

— Există întotdeauna timp s-o pornesc pe calea cea bună...

— Nu şi dacă mori înainte de a ajunge la Sacramento. Ai o ultimă şansă să te răzgândeşti, Angharad, prinţesa mea. Încă mai putem să ne strângem mâinile şi să ne despărţim prieteni. Sau îţi poţi încheia ultima cursă în condiţiile mele, şi n-o să fie plăcut pentru tine – Kawasakiul mârâi uşurel, acoperind clipocitul păcurii - nici pentru motocicleta ta.

— Cară-te, făcu Harrie, săltându-şi picioarele pe scăriţe în timp ce răsucea manşonul de acceleraţie şi ţâşnind drept spre

el, doar pentru simpla plăcere stupidă de a-l vedea ferindu-se din calea ei ca într-un dans.

*

Nevada începuse de multă vreme să moară încetul cu încetul: ape subterane otrăvite cu perclorat, moştenire lăsată de uzinele producătoare de titan din al Doilea Război Mondial; frecvenţa cancerului mărită considerabil de expunerea la precipitaţiile radioactive cauzate de experienţele nucleare de suprafaţă; seceta zdrobitoare şi schimbările climatice; numărul ridicat al cazurilor de leucemie printre copiii din zonele rurale. Explozia din 1988 a uzinei PEPCON o fi fost percepută de minţile cu o imaginaţie bogată drept un foc de avertizare tras de Dumnezeu, dar adevăratul rău se petrecuse abia peste câteva decenii, când un tren care transporta deşeuri de înaltă radioactivitate către depozitul din muntele Yucca se ciocnise de o cisternă cu combustibil blocată de-a curmezişul căii ferate.

Incendiul declanşat şi contaminarea radioactivă a Văii Las Vegas se dovediseră a fi o mană cerească mascată. Când Războiul ajunsese la baza Nellis a Air Force şi la muntele nuclear, Las Vegas era deja un oraş-fantomă în aceeaşi măsură ca Rhyolite sau Goldfield – cu excepţia faptului că nu fusese abandonat din cauza unui colaps bancar sau a epuizării zăcămintelor aurifere, ci fiindcă praful suflat de vânt de-a lungul străzilor era suficient de radioactiv ca să ucidă o vrabie în zbor sau cel puţin aşa se spunea.

Harrie nu ştia dacă povestea despre vrăbii era adevărată.

— Aşa, bombăni în cască, aplecată asupra rezervorului motocicletei în timp ce aceasta vâjâia alergând către nord prin nord-vest şi lăsând în urmă un Las Vegas sinistru. Ce crezi c-o să abată asupra noastră, fetiţo?

Motocicleta cârâi, înaintând cu încăpăţânare. Centrul oraşului cedă locul unor suburbii dezolante şi autostrada coborî la nivelul solului, întinzându-se dreaptă, o fâşie îngustă, neagră, reflectând căldura verii în miraje argintii.

Deşertul se desfăşură în ambele părţi, suprafaţa cenuşie de tufe pitice *şi de rocă dură îngustându-se apoi pe măsură ce pătrundea într-o trecătoare largă dintre două şiruri de munţi prăfuiţi. Dozimetrele ţăcăneau uniform, contorizând pe marginea drumului mai multe radiaţii decât în momentul când trecuse vâjâind, cu o viteză de aproape două sute de kilometri

pe oră, pe lângă fostul poligon nuclear de la Mercury. Încetini când în raza vizuală îi apăru o mică aşezare dezolantă – câteva rulote desprinse de maşini, o altă bază militară şi o închisoare dată uitării. Nu existau pietoni pentru care să-şi facă griji, dar imensul pod de bare metalice nu era ceva peste care să treci în viteză.

În capătul opus, pe o distanţă de optzeci de kilometri, nu exista nimic care să-i încetinească înaintarea. Porni muzica, îşi lăsă capul în jos, în spatele botului aerodinamic, şi atinse viteza maximă pe drumul spre Beatty, către orizontul îndepărtat.

Călătorind într-acolo se simţi din nou dezolată. Civilizaţia din Nevada se îngrămădise în jurul oazelor şi al izvoarelor ascunse la poalele munţilor şi în zonele joase din văi. Ţinutul fusese minier, cu munţii sfredeliţi de dinamită şi de excavatoare cu dinţi ascuţiţi. În defileul lung din dreapta autostrăzii se vedeau copaci, ca nişte ghemotoace verzi; acolo curgea apă poluată de depozitul radioactiv năruit şi dozimetrele ţăcăniră când drumul se curbă, apropiindu-se de ea. Dacă ar fi coborât malul şi ar fi intrat în pârâu, împroşcând apa dintre rădăcinile sălciilor sau ale plopilor, ar fi ieşit afară strălucind şi ar fi fost moartă până la căderea nopţii.

Viră şi pătrunse în oraşul-fantomă Beatty.

*

Problema, medita Harrie, apărea fiindcă toate orăşelele din Nevada se dezvoltaseră în locuri similare: la câte o răscruce, iar ea se aştepta, într-o mare măsură, să dea peste Nick şi acolo. Motocicleta cârâi când străbătură străzile năpădite de ştir alb, dar trecură pe sub ochii orbi ai singurului semafor din oraş fără să mai vadă vreo altă creatură. În ciuda soarelui care părea să îi apese hainele de piele, simţi picioarele de păianjen ale unui fior alergându-i pe şira spinării. Bineînţeles că ar fi preferat să ştie unde naiba era el.

— Poate-a luat-o într-o direcţie greşită la Rhyolite. Motocicleta mârâi, nerăbdătoare să-şi facă din nou mendrele pe drumul deschis, dar ea o strecură printre maşini deformate, ocolind cu o deosebită grijă sfărâmăturile purtate de vânt.

— Nu ne mai caută nimeni, Connie, murmură, alintând rezervorul pârjolit de soare cu mâna stângă înmănuşată.

Trecură pe lângă o staţie de benzină abandonată, cu pompele aplecate inutil, lipsite de curent; dozimetrele ciripiră şi susurară.

— Nu vreau să stârnesc praful ăsta dacă se poate şi altfel. Clădirile dărăpănate, cu un etaj sau două, lăsară loc deşertului şi autostrăzii. Harrie se opri, îşi coborî picioarele pe asfaltul moale şi cleios, topit de soare, şi se asigură că paiul burdufului ei cu apă era bine fixat în suport. Orizontul pâlpâia în arşiţa zilei, cu lanţurile de munţi de o parte şi de alta a drumului şi cu straturile cenuşii de rocă prelungindu-se către infinit. Oftă şi sorbi prelung din apa stătută.

— Pornim din nou, spuse, punându-şi mâinile abile pe ambreiaj şi pe acceleraţie în timp ce îşi ridica picioarele pe scăriţe. Nu mai e prea mult până la Tonopah şi acolo ne putem hrăni amândouă.

Nick îi lăsase timp să se gândească, iar ea îşi alungă grijile ascultând Dead Kennedys, Boiled in Lead şi Acid Trip. Călătoria de la Beatty la Tonopah fu rapidă şi lipsită de evenimente, şoseaua plană derulându-i-se sub roţi ca o ruletă întinsă, cu munţii stratificaţi din ambele părţi părând să se târască la trecerea ei. Abandonatul Goldfield, cu străzile lui pustii şi aride bătute de vânt, reprezentase unica variaţiune de pe întregul drum. Fusese un oraş cu douăzeci de mii de locuitori, părăsit înainte ca Las Vegas să cadă pradă bolilor provocate de radiaţii şi cu încă şi mai multă vreme înainte de fisurarea depozitului cu focoase nucleare. Mersese aproape tot timpul cu două sute de kilometri pe oră, şoseaua aparţinându-i în întregime, fără ca dreptul de proprietate să-i fie contestat nici măcar de sclipirea unei raze de soare reflectate de un parbriz îndepărtat. Liniştea şi drumul pustiu îi dădeau mai multe motive de îngrijorare şi ea îşi făcu griji, ciugulindu-şi problemele cum ciuguleşte un vultur dintr-un cadavru.

Stiloul îi atârna greu în buzunarul de la piept când Tonopah licări în zare. Arşiţa îi inundase capul în sudoare şi casca îi lipăia deasupra părului îmbibat. Bău din nou apă, încercând s-o raţionalizeze; temperatura urca spre cincizeci de grade şi n-avea cum să reziste prea mult fără hidratare. Kawasakiul tuşi uşor pe când cobora o pantă prelungă şi lină, dar indicatorul de benzină îi arăta că mai are aproape un sfert de rezervor – şi, dacă îl golea, mai era şi rezerva. Instrumentele

nu aveau totuşi întotdeauna dreptate, iar norocul nu era tocmai de partea ei.

Opri muzica împingând cu limba butonul de control din interiorul căştii. Îşi lăsă mâna stângă să cadă de pe ghidon şi bătu în rezervor. Primi ca răspuns un sunet găunos, dar înăuntru era destul lichid ca să-l audă lovindu-se de suprafaţa în mişcare. Orăşelul din faţa ei era o privelişte bine venită; acolo trebuia să fie apă proaspătă şi benzină şi acolo avea să-şi cureţe cu furtunul cea mai mare parte a prafului şi să urineze. Fir-ar să fie, ai fi zis că, după toată sudoarea care îi mura hainele şi pielea, a doua acţiune n-ar mai fi trebuit să fie necesară, dar se dovedea că diavolul intrase în amănunte.

Harrie nu visase niciodată să fie băiat. Dar uneori îşi dorea să fi avut deprinderea de a urina de-a-n picioarelea.

Se afla numai la vreo jumătate de kilometru distanţă când simţi că la Tonopah ceva nu era în ordine. Nu era ca de obicei; când se apropie, dozimetrele emiteau numai zgomotul de fond, dar o duhoare aspră, ca de cărbune ars, îi răzuia fundul gâtului chiar şi prin filtrele de praf, iar orăşelul bizar nu era cel pe care şi-l amintea. Dealuri verzi, unduitoare, înconjurându-l din toate părţile, o mulţime de copaci neguroşi, fără frunze, şi nu praf, ci un fum ceţos care plutea în aerul neclintit. O pâlpâire a căldurii aluneca deasupra drumului plin de crăpături, iar clădirile înghesuite de pe margine nu erau construcţiile uzate de clima deşertică din Tonopah, ci nişte case cu vopseaua albă jupuită şi cu pereţii acoperiţi cu şindrilă, un oficiu poştal, o biserică albă cu clopotniţa dărâmată şi cu o jumătate de faţadă năruită într-o surpătură fumegândă din pământ.

Kawasakiul hârâi, cutremurându-se când Harrie încetini, scoţându-l din viteză. Se înălţă apoi în şa, lăsându-l să ruleze în continuare.

— În ce iad am nimerit?

Vocea îi reverberă. Tresări; uitase că nu-şi închisese microfonul.

— Întocmai, spuse, în stânga ei, o voce familiară. Bine ai venit în Centralia.

Nick purta o cască fără vizieră şi stătea în şaua unei Honda Goldwing care ar fi avut culoarea sângelui închegat, dacă ar fi fost împestriţat cu praf de aur. Honda şuieră la Kawasaki şi Connie îi răspunse mârâind, agitându-se cu o nerăbdare

provocatoare. Harrie îşi înfrâna motocicleta cu mâini blânde, dându-i ceva mai multă benzină ca s-o redreseze.

— Centralia?

Locul îi era necunoscut, deşi îi plăcea să creadă că auzise de majoritatea oraşelor.

— Pennsylvania, răspunse Nick şi-şi săltă mâna acoperită de o mănuşă neagră de pe ambreiaj şi arătă în jur cu un gest vag. Sau Jharia, în India. Sau poate provincia chineză Xinjiang. Cu focuri în subteran, antracit care arde în minele evacuate. Oraşe întregi părăsite, sulf şi pucioasă infiltrându-se prin supape, sol suficient de fierbinte ca să transforme instantaneu ploaia în aburi. Cauciucurile ţi se vor topi. O să-ţi laşi motocicleta într-o crevasă. Ca să nu mai vorbesc de gazele de seră. Lucruri drăguţe.

Zâmbi arătându-şi dinţii ascuţiţi, toate cele patru şiruri.

— Te întreb pentru a doua oară, Angharad, prinţesa mea.

— Îţi spun pentru a doua oară nu.

Harrie îşi aţinti ochii asupra drumului. Acum vedea asfaltul curbându-se, vedea şi strălucirea estompată din fundul surpăturii de sub biserică.

— Te-ai învăţat într-adevăr ca oamenii să ţi se supună, nu-i aşa, Nick?

— De obicei, nu se-mpotrivesc cine ştie ce.

Răsuci manşonul de acceleraţie în timp ce cupla ambreiajul, reuşind să obţină de la Honda o tuse schelălăită, provocatoare.

Îi surprinse cu coada ochiului ridicarea din umeri, dar continuă să privească înverşunată înainte. Oare se cutremura pământul sau nu era decât licărirea ceţoasă a aerului încins? Kawasakiul hârâi. Bătu uşor în manşonul de ambreiaj, încercând să se liniştească.

Geamătul uruitor care îi răspunse nu era al motocicletei sale. Îşi lipi mai tare genunchii de şa în timp ce pământul i se înclina şi i se fărâmiţa sub cauciucuri, cu mâinile pe ambreiaj şi pe acceleraţie ca s-o avânte pe Connie la drum. Cauciucul din spate spulberă asfaltul spart. Drumul crăpă şi se surpă, dispărând în urma ei. Păstra motocicleta în picioare doar prin forţa muşchilor şi îşi făcu curaj să se uite în oglinzi; dintr-o gaură larg căscată în caldarâm se ridicau fuioare leneşe de abur. Nick mergea alături de ea, imperturbabil.

— Eşti sigură, prinţeso?

— Ce spuneai despre Iad?

Se lăsă pe călcâie şi îi rânji peste umăr, ştiind că, prin cască, el nu putea vedea nimic mai mult decât ochii ei încreţindu-se. Era suficient ca să atragă o privire aspră, iritată.

El se sprijini pe pulpe, cu tălpile înclinându-i-se în sus pe scăriţe, şi îşi azvârli amândouă mâinile în aer, eliberând ambreiajul şi acceleraţia şi lăsându-şi Honda să se deplaseze fără efort alături de ea.

— Spuneam că eşti bine-venită înăuntru.

Kawasakiul mârâi şi scânci, rând pe rând, masiv şi agil între coapsele ei în timp ce îi dădea atât de multă benzină pe cât îndrăznea. Contase pe o oprire pentru realimentare aici, dar partea compactă dinspre sud-vest a Tonopahului fusese înlocuită cu o întindere plină de clădiri dărâmate, cele mai multe evident demolate de buldozere sau dispărute în gropi lucitoare, aidoma unor ochi de lupi reflectând lumina, iar o staţie de benzină nu se mai număra printre opţiunile rămase. Măcar străzile erau largi, dar pustii, fără să şerpuiască, dar curbându-se uşor prin văi puţin adânci şi peste coline mărunte. Largi, dar nu intacte; asfaltul se ondula de parcă ar fi fost săltat de trecerea unor cârtiţe uriaşe, iar o serie dintre ridicături şi dintre adâncituri ascundeau fisuri şi surpături. Cauciucurile i se pârleau; ea tuşi în filtre şi microfonul amplifică sunetul, transformându-l într-un lătrat de hienă. Stiloul Cross din buzunar îi apăsa sânul de deasupra inimii. Îşi găsea alinare în asta, stând aplecată în spatele botului motocicletei ca să se ferească de vântul urât mirositor şi de ghearele scheletelor de copaci dezgoliţi. La urma urmelor, semnase. Iar Nick fie avea grijă ca ea şi motocicleta să scape nevătămate, fie îi dădea înapoi ce plătise.

De parcă Nick ar fi respectat contractele.

De parcă n-ar fi putut s-o ucidă pur şi simplu, căpătând astfel ceea ce îşi dorea. Numai că, făcând asta, n-ar mai fi putut s-o păstreze pe ea.

— Fir-ar să fie, murmură, pentru a auzi ecourile, şi se aplecă deasupra rezervorului.

Vântul o trăgea de haine. Motocicleta grea făcu un salt, trecând peste ultima ridicătură. Nevoia de a urina era incredibil

de puternică şi vibraţiile motorului înrăutăţeau lucrurile, dar râse zgomotos când lăsă oraşul în urmă.

Ieşise mai uşor decât sperase, cu toate că, la poalele dealului, indicatorul de benzină arătă că i se golise deja rezervorul. Trecu pe cel suplimentar şi înjură. Copaci morţi şi cioturi fumegânde jur-împrejur şi întinderea nisipoasă, plată şi pustie, prelungindu-se către munţii colţuroşi din est şi din vest. Înapoi în Nevada, dacă o părăsise vreodată, acum mergând spre vest, drept către strălucirea orbitoare a soarelui după-amiezii. Ecranul de protecţie polarizat îi era cumva de folos, poate nu îndeajuns, dar drumul era din nou neted, înainte şi înapoi, şi zărea Tonopahul în oglinda retrovizoare, prăfuit şi abandonat, inaccesibil ca un miraj, un oraş dintr-un fund de fântână.

Poate Nick nu era în stare să-i iasă în cale decât în oraşe. Poate avea nevoie de o oarecare amprentă a mâinii omeneşti asupra sălbăticiei pentru a o distorsiona spre a-şi atinge propriile scopuri, sau poate asta îl amuza. Poate, la urma urmelor, se întâmpla numai la răscruci. Cu toate acestea, nu credea că ar fi reuşit să se întoarcă la Tonopah dacă ar fi făcut o încercare, aşa că pretinse că nu vedea oraşul şi îşi continuă drumul spre vest, către Hawthorne, rugându-se să-i ajungă benzina, dar neaşteptându-se ca rugăciunile ei să primească vreun răspuns din partea cuiva căruia ar fi dorit în mod deosebit să-i vorbească.

Autostrada 95 cotea din nou spre nord-vest la punctul de joncţiune din Coaldale; acolo nu mai exista nici un oraş de multă vreme, fusese abandonat cu mult înainte de Război şi chiar cu mult înainte de dezastrul din Vegas. Nu mai exista nici Mina, a cărei periferie era marcată de un panou publicitar jupuit, reclama unei crescătorii abandonate de raci de râu, Homarul de Deşert.

Burduful se golise. Supse disperată din pai pentru ultima oară şi scuipă, lăsând saliva să i se prelingă pe maxilar, umedă şi lipicioasă. Se aplecă şi lăsă în urmă o panglică lungă de şosea plină de fum, virând întotdeauna uşor, cu grija cauciucurilor ei pârjolite şi lovite. Cel puţin ziua se răcorea pe măsură ce o invada înserarea şi pe măsură ce înainta spre nord, câştigând altitudine. Era posibil ca temperatura să fi scăzut chiar până la vreo treizeci şi cinci de grade, deşi, în costumul ei de piele, era

greu să-şi dea seama. În stânga, munţii Sarcofag se înălţau între ea şi California.

Numele n-o mai amuza în aceeaşi măsură ca de obicei.

Apoi începură să urce. Harrie suspină adânc, a uşurare, şi bătu uşor cu palma în rezervorul însetatului şi bodogănitorului Kawasaki, când în faţa ochilor îi apăru albastrul bolborositor al lacului Walker, cu micul orăşel Hawthorne ghemuit ca un crab pe ţărm, în apropiere. Nici acolo nu se vedea vreo mişcare şi îşi muşcă buza în spatele filtrului. Praful îi pătrunsese cumva în cască, zgâriind-o ori de câte ori clipea; în spatele vizorului, obrajii îi erau brăzdaţi de dârele lacrimilor. Spera că praful nu era din soiul care ar fi putut s-o contamineze, iar dozimetrele se stabilizaseră la un piuit slab, de pui de găină, aşa că ar fi putut fi OK.

Motocicleta scânci, cerându-şi iertare, şi muri la intrarea în oraş.

— Hristoase, spuse Harrie şi se înfiora la auzul ecoului propriei sale voci amplificate.

Întinse degetul mare, vrând să deconecteze microfonul, apoi, gândindu-se mai bine, îl lăsă. Fără comentariile Kawasakiului era prea al naibii de linişte. Porni muzica folosindu-se de vârful limbii şi trecu de la o melodie la alta până când alese una cu Gray Line Out.

Se sprijini pe talpa dreaptă şi lăsă în jos reazemul din stânga cu un şut, apoi se săltă pe scăriţe şi îşi trecu piciorul peste şa. Era îndurerată din cauza vibraţiilor, iar mâinile îi înţepeniseră, încovoiate ca nişte gheare, aşa cum strânseseră ghidonul. Muşchii încordaţi ai feselor şi ai coapselor păreau să amintească de o bătaie primită cu două zile în urmă, dar se sprijini de motocicletă, cu cizma alunecându-i pe pietriş când o săltă, punând-o în mişcare. Ţopăi într-un picior ca să salte reazemul cu celălalt, crispându-se de durere.

La urma urmelor, problema nu era statul în şa, ci statul în picioare.

Merse pe lângă Kawasaki pe autostrada pustie, printre clădirile abandonate, pe pavajul suficient de fierbinte ca să-i ardă tălpile prin cizmele de piele dacă rămânea prea mult timp locului.

— Bravo, fetiţo, îi spuse, alintând mânerul frânei de mână. Motocicleta se sprijinea de ea, lăsându-se greu, o povară când mergeai pe jos, ca un prieten beat condus către casă.

— Trebuie să fie pe undeva o staţie de benzină. Bineînţeles că nu avea să existe curent electric pentru pompe şi, probabil, nici o sursă sigură de apă, dar urma să rezolve asta după ce ajungea acolo. Soarele licărea, reflectat în undele lacului; era într-o stare foarte bună, îşi spuse sieşi, pentru că nu ajunsese atât de deshidratată încât să i se umezească gura când se gândea la toată acea apă proaspătă şi rece.

Cu excepţia faptului că nu ştia ce fel de otravă se găsea în lac. Pe mal se afla o veche bază navală, iar lacul însuşi fusese folosit drept un soi de bazin de jucărie pentru submarine. În apele lui ar fi putut pluti orice. Dar nu se putea spune, admise ea, că nu era o adevărată ironie să îl priveşti de departe într-un asemenea moment.

Observă o staţie de benzină Texaco, cu sigla roşie cu alb decolorată până la roz cu ivoriu, denaturată de soarele neobosit al pustiului. Nu-şi amintea în care deşert se găsea acum, dacă era în Mojave sau în Black Rock sau altundeva. Se înşirau unul după altul. Tresări la auzul propriului ei chicotit firav, isteric. Pompele erau deconectate, aşa cum bănuise, dar sprijini oricum motocicleta pe reazemul lateral, înhaţă caseta cu climat controlat, scoţând-o din geanta de şa, şi plecă în căutarea unui loc unde să urineze.

Simţi pielea fierbinte la contactul cu degetele când îşi scoase mănuşile şi îşi lăsă în jos pantalonii.

— Fir-ar să fie, o tâmpenie... Cum mă întorc în sânul civilizaţie, îmi şi cumpăr un costum de piele alb şi o cască de aceeaşi culoare, fir-ar să fie.

Aruncă o privire spre Kawasaki în timp ce-şi aranja hainele, aşteptând un şuier de aprobare, dar motocicleta neagră tăcea. Clipi din ochii care o usturau şi se răsuci pe călcâie.

În spatele uneia dintre construcţiile cu faţadă de tablă îngrămădite în staţia Texaco era un furtun de grădină, încolăcit pe suportul lui, cu partea de deasupra vopsită în galben şi verde, ca pântecul unui şarpe mort. Îl smulse de pe suport cu o singură mână. Cauciucul era sfărâmicios, atacat de putregaiul de lemn; îl rupse de două ori încercând să descolăcească o porţiune, dar reuşi să obţină o bucată intactă, de vreo doi metri.

Săltă cu greu capacul cisternei subterane, folosindu-se de un levier, şi îşi scoase casca şi filtrul ca să poată trage aerul pe nas, verificând mai întâi indicaţiile ambelor dozimetre.

La urma urmelor, fusese una dintre zilele acelea.

Combustibilul mirosea totuşi mai mult sau mai puţin a benzină, având chiar şi gustul ei când îi umplu gura după ce îl supsese, trăgându-l în susul sifonului ei improvizat. Poate nu cea mai bună benzină, dar cerşetorii n-au de ales. Sifonul nu funcţiona acceptabil, pentru că nu-i putea coborî capătul de deasupra mai jos decât cel de pe fund, dar putea suge lichidul înăuntru, transferându-l, furtun cu furtun, în rezervorul gol al motocicletei, cu preţioasa casetă sprijinindu-i-se de cizmă în tot acest timp.

În cele din urmă, când se uită înăuntru, bătând uşor cu degetul în partea laterală, zări licărirea întunecată a fluidului sclipind prin gaura de umplere.

Închise rezervorul, apoi scuipă şi iar scuipă, dorind să fi avut apă ca să scape de urmele benzinei. Lacul scânteie, bătându-şi joc de ea, aşa că îi întoarse hotărâtă spatele şi luă caseta.

O simţi uşoară în palmă. Rămase nemişcată, cu o mână pe clapa genţii de şa, cântărind acel obiect de un argintiu strălucitor şi coborându-şi privirea pe lângă el, către cizme. Îşi supse buza de jos, simţi gustul de benzină, îşi întoarse capul în altă parte şi scuipă din nou.

— Încă vreo câţiva ani de libertate, Connie, spuse ea, mângâind metalul cu mâna ascunsă în mănuşa neagră. Tu şi cu mine. Aş putea să beau apă. N-ar avea importanţă că te-am alimentat cu benzină proastă. Nimic n-ar putea să meargă rău...

Kawasakiul tăcea. Cheile sale zăngăneau în buzunarul de pe şoldul ei. Atinse uşor acceleraţia, îşi retrase mâna, aşeză caseta închisă pe şa.

— Ce spui, fetiţo?

Nimic, fireşte. Era calmă, somnoroasă, un demon visător. Nu o pornise.

Mişcându-şi simultan degetele mari ale mâinilor, îndepărtă dintr-o singură lovitură zăvoarele şi deschise caseta.

Înăuntru era răcoare, destul de multă pentru ca faţa ei să simtă diferenţa când se aplecă deasupra. Ţinu capacul deschis pe jumătate, încercând să-şi aşeze trupul în calea aerului rece,

să nu se prelingă în afară. Îşi înclină capul, uitându-se înăuntru: spumă albastră spiralându-se printre elementele de răcire.

Modelată astfel încât să împiedice conţinutul să zornăie. Hârtii într-un dosar de plastic şi ceva sigilat pe lamele de cultură, o gelatină limpede presărată cu buline zdrenţuite.

De dosarul de plastic era prins un bilet lipicios. Întinse mâna în caseta răcoroasă şi îl desprinse cu o atingere uşoară, aducându-l la lumină. Scrisul lui Patch. Strânse din ochi.

„Sacramento e următorul pe listă, dacă astea nu ajung acolo, scria, cu trăsături negre, îngroşate. Ca şi lui Faust, ni se iveşte tuturora o ocazie favorabilă pentru a ne răzgândi.”

Dacă te-ntâlneşti pe drum cu Buddha...

— M-am gândit întotdeauna că nemernicul ăsta e ceva mai rău decât se vede cu ochiul liber, spuse ea, închizând caseta, şi îşi îndesă biletul în buzunar, alături de stilou.

Îşi puse din nou casca, cu un gest apăsat, îşi verifică de două ori filtrul care, după Tonopah, ar fi putut să-şi piardă etanşeitatea la margini, îşi aruncă piciorul pe deasupra şeii motocicletei şi închise clapeta carburatorului.

Kawasakiul icni în sec când decupla ambreiajul şi apăsă butonul de pornire, cutremurându-i-se între pulpe ca un ponei astmatic. Acceleră uşor, apoi o lăsă mai moale, aşa cum faci cu o iubită virgină. Insistând şi implorând în şoaptă. Vaporii de benzină din gură îi umpleau ochii de lacrimi sub cască; lacrimile, sau altceva, spălară firele de praf. Un cilindru sughiţă. Un al doilea tuşi.

Eliberă ambreiajul când motocicleta tuşi şi toarse, vibrând, gata de drum.

*

Ambele dozimetre protestau vehement în timp ce străbătea câmpia plană, deschisă, îndreptându-se spre Fallon, o adevărată oază letală. Se părea că Nick nu se mulţumise cu o creştere a cazurilor de leucemie şi cu impurificarea pânzei freatice cu per-clorat şi arsenic; copacii pe care îi văzuse în drumul ei pe lângă surprinzătorul verde al aşezării rurale nu erau plopi americani de deşert, ci copaci uriaşi din pădurile europene, iar în spatele lor licărea ceva cenuşiu, masiv, sclipind în frumoasa şi înfiorătoarea culoare albastră a radiaţiei

Cherenkov[33]. Indicatoarele pe lângă care trecea erau scrise într-un alfabet necunoscut, dar ştia numele acelui loc.

Când străbătu Cernobîlul burniţa uşor.

Ploaia se înteţi când viră spre vest, intrând pe 50 şi îndreptându-se către Reno şi Sparks şi către fisura de sub marginea norilor, care străluceau într-o nuanţă toxică, bolnăvicioasă, în seara care se apropia. Cauciucurile alunecau pe asfaltul neted şi unsuros.

Acolo unde ar fi trebuit să se afle oraşele, se profilau pe fundalul cerului din ce în ce mai gălbui al serii mormane cocârjate de gunoi, iar oameni aproape dezbrăcaţi, sfrijiţi de foame, îşi croiau drum prin mizeria prăvălită, strigând numele celor dragi, îngropaţi sub avalanşă. Apa i se revărsa în josul căştii, îi îmbiba şaua, îi lipea de corp hainele de piele. Îşi dorea să fi-ndrăznit s-o bea. Ploaia nu o răcorea. Nu făcea altceva decât s-o ude.

Nu-şi întoarse capul să privească victimele alunecării de gunoaie. Se afla la o oră distanţă de Sacramento, iar între ea şi Manila se aşternuseră deja cincizeci de ani.

Trecătoarea Donner era verde şi plăcută, apusul păta cerul cu roşul cărnii crude. Avea timp din belşug. Nu mai trebuia decât să coboare dealul.

Nick nu intenţiona s-o lase să scape fără luptă.

Marele Dezastru modificase şi cursul fluviului Sacramento, iar Harrie făcu cale întoarsă de pe mal fiindcă podul se năruise şi apa era în flăcări. Se îndepărtă cu o sută de metri, cu două, până când dogoarea fluviului cuprins de foc se domoli în spatele ei.

— Ce-i asta? îl întrebă pe bărbatul zvelt, în costum cu dungi subţiri, care o aştepta pe marginea drumului.

— Incendiul de pe râul Cuyahoga[34]. Din 1969. Nu exagera cu binecuvântările. Putea fi Bhopal[35].

— Binecuvântări?

---

[33] Radiaţia electromagnetică Cerenkov este specifică reactoarelor nucleare (n. tr.).

[34] Râu din statul Ohio, SUA, atât de poluat cu deşeuri chimice, încât în anul 1969 a luat foc şi a ars timp de câteva ore (n. tr.).

[35] Oraş din India, unde, în 1984, o scurgere de gaz otrăvitor de la o fabrică de pesticide a afectat peste jumătate de milion de persoane (n. tr.).

Îl scuti de un zâmbet sardonic, invizibil în spatele căştii. El îşi înclină borul pălăriei cu un deget acoperit de mănuşa gri.

— Cred că tu ai putea spune asta. De fapt, ce e?

— Phlegethon[36].

Îşi săltă vizorul şi se uită peste umăr, către apa care ardea. Chiar şi de la distanţa aceea, dogorea destul de tare pentru ca din spatele hainei ei de piele îmbibate de ploaie să iasă aburi. Îşi apăsă cu dosul palmei buzunarul de la piept. Hârtia pe care îşi scrisese Patch mesajul se încreţi; stiloul Cross o împunse în sfârc.

Se uită la Nick şi el la ea.

— Deci asta e.

— Asta-i tot ce-a scris ea. E prea departe de sărit.

— Văd.

— Dă-mi caseta şi te las să pleci acasă. O să-ţi dau Kawasakiul şi o să-ţi redau libertatea. O să fim chit.

Îl privi simţindu-şi încordarea piciorului drept, al cărui vârf se sprijinea pe pământ. Motocicleta ei mare toarse, legănându-i-se uşor între coapse, mlădioasă ca o pisică, gata să se întoarcă şi să scuipe pietrişul de sub cauciucurile huruitoare.

— Prea departe de sărit.

— Asta am spus.

Prea departe de sărit. Poate. Iar dacă îi dădea caseta, Sacramentoul ar fi condamnat, aşa cum fuseseră Bhopalul, Cernobîlul, Las Vegasul. Poate s-ar fi osândit pe sine însăşi, chiar dacă Nick ar fi dezlegat-o de legământ. Şi, chiar de n-ar fi fost aşa, nu era sigură că ea şi Kawasakiul ar fi trăit împăcându-se cu o asemenea soluţie.

Dacă voia s-o păstreze, o lăsa să încerce să salveze Sacramentoul sărind. Dacă voia s-o piardă, atunci era posibil să moară în urma saltului şi oraşul să piară odată cu ea, dar ar fi murit în libertate.

Oricum ar fi fost, Nick pierdea. Pentru ea era suficient.

— Scapă cine poate şi dracu' ia ce rămâne, murmură, punând încă o dată mâna pe acceleraţie.

---

[36] În mitologia greacă, râu de foc care curge prin Infern (n. tr.).

SUNETELE VORBIRII

OCTAVIA BUTLER

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Octavia E. Butler a scris o duzină de romane şi câteva povestiri – un gigant al domeniului, care a murit din păcate mult prea devreme. A fost primul autor de science-fiction care a primit prestigioasa bursă „de geniu” a Fundaţiei MacArthur şi a fost de asemenea distinsă de către PEN American Center cu premiul pentru întreaga activitate literară. În domeniul ficţiunii speculative, a fost mult apreciată, câştigând două premii Hugo, două Nebula şi un Locus; nuveleta *Bloodchild* le-a obţinut pe toate trei. A murit în februarie 2006.

Opera ei a explorat în mod frecvent subiectul existenţei postapocaliptice. Deşi nici unul dintre romanele pe care le-a scris nu poate fi clasificat *primordial* ca postapocaliptic, cele trei cicluri alcătuite din mai multe cărţi – trilogia *Xenogenesis*, seria *Patternist* şi cele două volume din *Parable* – se petrec în decoruri postapocaliptice, ceea ce face din ea un autor important al subgenului, cu toate că volumele nu fac realmente parte din el.

Povestirea care urmează, distinsă cu Premiul Hugo în 1984, a fost scrisă de Butler după ce asistase la o bătaie sângeroasă şi lipsită de sens într-un autobuz. În culegerea ei de povestiri, *Bloodchild and Other Stories*, a declarat că vederea încăierării o făcuse să se întrebe dacă specia umană „va evolua vreodată îndeajuns pentru a învăţa să comunice fără a utiliza pumni de un fel sau altul”. După care prima propoziţie a povestirii i-a apărut în minte.

****

Scandalul din autobuz a izbucnit pe bulevardul Washington. Rye se aşteptase la aşa ceva, mai devreme sau mai târziu, în decursul călătoriei. Amânase plecarea până nu mai rezistase înaintea singurătăţii şi deznădejdii. Credea că era posibil să mai aibă nişte rude în viaţă – un frate şi cei doi fii ai lui – în Pasadena, la treizeci de kilometri depărtare. Asta însemna o zi de drum, dacă avea noroc. Sosirea neaşteptată a autobuzului, chiar când ieşise din casa de pe Virginia Road păruse a prevesti norocul... până începuse scandalul.

Doi tineri erau implicaţi într-un fel de conflict sau, mai degrabă, o neînţelegere. Stăteau pe culoarul dintre scaune, mârâind şi gesticulând unul la celălalt, parcă fără prea multă

convingere, în vreme ce autobuzul se hurduca prin gropi. Şoferul părea că se străduieşte să-i dezechilibreze. Gesturile lor se opreau totuşi înainte de a-şi atinge ţinta – ameninţări, tentative de intimidare cu pumnii care să înlocuiască înjurăturile pierdute.

Pasagerii îi priviră pe cei doi, apoi se priviră între ei şi scoaseră sunete slabe, neliniştite. Doi copii scânciră.

Rye se afla la vreun metru înapoia scandalagiilor, vizavi de uşa din spate a autobuzului. Îi privea cu atenţie, ştiind că bătaia va începe atunci când nervii unuia vor ceda, sau un braţ va aluneca prea departe, sau cineva va ajunge la capătul limitatei sale capacităţi de comunicare. Asta se putea întâmpla oricând.

Se şi întâmplă, când autobuzul nimeri într-o groapă mai mare şi unul dintre bărbaţi, înalt, zvelt şi rânjitor, fu azvârlit în oponentul său mai scund.

Instantaneu, scundacul lovi cu pumnul stâng în rânjetul care se destramă. Îşi izbi adversarul mai solid de parcă nu avea şi nici nu-i trebuia altă armă decât pumnul acela. Îl lovi îndeajuns de iute, îndeajuns de puternic pentru a-l doborî înainte să-şi recapete echilibrul sau să-i răspundă atacului.

Oamenii ţipară şi zbierară speriaţi. Cei mai apropiaţi încercară să se îndepărteze. Alţi trei tineri urlară aţâţaţi şi gesticulară frenetic. Apoi, nu se ştie cum, doi dintre ei porniră o altă bătaie; probabil că, involuntar, unul îl atinsese sau îl lovise pe celălalt.

Când a doua încăierare împrăştie pasagerii înspăimântaţi, o femeie scutură umărul şoferului şi mormăi, arătând spre zurbagii.

Şoferul îi răspunse mârâind printre dinţii dezgoliţi. Speriată, femeia se retrase.

Cunoscând metodele şoferilor de autobuze, Rye se pregăti, ţinându-se strâns de spătarul scaunului din faţă. Când frâna sosi, ea era pregătită, dar nu şi bătăuşii. Căzură peste scaune şi peste pasagerii care ţipau, sporind şi mai mult confuzia. Se declanşa cel puţin încă o luptă.

Autobuzul se opri definitiv, iar Rye ţâşni şi împinse uşa din spate. La al doilea brânci, uşa se deschise şi ea sări afară, ţinându-şi rucsacul într-o mână. O urmară alţi pasageri, însă unii rămaseră înăuntru. Autobuzele erau acum atât de rare şi fără orar precis, încât oamenii călătoreau când puteau, indiferent cu

ce anume. Era posibil ca azi să nu mai treacă altă maşină... poate nici mâine. Mulţi porneau pe jos şi dacă zăreau un autobuz îl opreau. Cei care mergeau de la un oraş la altul, aşa cum făcea Rye, din Los Angeles spre Pasadena, îşi planificau nopţi sub cerul liber sau riscau găzduirea la localnicii care-i puteau jefui ori ucide.

Autobuzul nu se clinti, totuşi, Rye se îndepărtă de el. Intenţionase să aştepte încheierea conflictelor şi să-şi reia locul, dar, dacă se ajungea la arme, prefera să fie la adăpostul unui copac. Ajunsese aproape de trotuar, când, de cealaltă parte a străzii, un Ford albastru cu capota lovită în mai multe locuri făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi opri în faţa autobuzului. Puţine automobile mai circulau în prezent – câte puteau să se adapteze crizei severe de combustibil şi rarităţii mecanicilor relativ neafectaţi. Cele funcţionale erau folosite în aceeaşi măsură ca arme şi mijloace de transport. De aceea când şoferul Fordului îi făcu semn lui Rye, ea se îndepărtă prudentă. Şoferul coborî – un bărbat voinic, tânăr, cu barbă bogată şi păr negru, des. Avea un trenci lung şi aceeaşi privire precaută ca ea. Femeia se opri la câţiva metri, aşteptând să vadă ce intenţiona să facă. Privi autobuzul care se legăna acum din cauza luptelor dinăuntru, apoi puţinii pasageri care coborâseră. În cele din urmă, se uită iarăşi la Rye.

Ea îi întoarse privirea, extrem de conştientă de revolverul vechi, calibrul patruzeci şi cinci, ascuns sub jachetă. Îi urmări mâinile.

Bărbatul întinse braţul stâng către autobuz. Geamurile polarizate nu-i permiteau să distingă ce se întâmpla înăuntru.

Faptul că utiliza mâna stângă o interesă pe Rye mai mult decât întrebarea lui evidentă. În general, stângacii fuseseră mai puţin afectaţi, erau mai rezonabili şi înţelegători, mai puţin mânaţi de frustrare, confuzie şi furie.

Îi imită gestul, arătând autobuzul cu propria ei mână stângă, apoi boxă cu ambii pumni prin aer.

El îşi dezbrăcă trenciul, dezvăluind o uniformă a Departamentului de Poliţie Los Angeles, baston de cauciuc şi revolver de serviciu.

Rye făcu un pas îndărăt. Nu mai exista DPLA, nu mai existau *nici un fel* de organizaţii, guvernamentale sau particulare. Existau patrule de cartiere şi indivizi înarmaţi. Atât!

Bărbosul scoase ceva din buzunarul trenciului, apoi aruncă haina în maşină. După aceea îi indică să se îndrepte spre spatele autobuzului. Ţinea în mână un obiect de plastic. Rye nu înţelese ce voia, până ce bărbatul merse la uşa din spate a autobuzului şi-i făcu semn să rămână pe loc. Îl ascultă mai degrabă din curiozitate. Poliţist sau nu, poate reuşea cumva să pună capăt bătăilor acelea stupide.

El ocoli autobuzul prin faţă, către partea stângă, unde era deschisă fereastra şoferului. Rye avu impresia că azvârli ceva înăuntru. Se străduia să privească prin geamurile întunecate, când, tuşind şi lăcrimând, oamenii începură să iasă, îmbrâncindu-se, prin uşa din spate. Gaze.

Rye prinse o bătrână care altfel ar fi căzut şi ridică în braţe doi copilaşi, pentru a nu fi călcaţi în picioare. Îl zări pe bărbos ajutându-i pe oameni la uşa din faţă. Mai prinse un bătrân uscăţiv, împins de unul dintre bătăuşi. Dezechilibrată de greutatea lui, abia reuşi să se ferească atunci când ultimul mardeiaş năvăli afară. Cu gura şi nasul însângerate, acesta se împiedică de un altul şi se încleştară orbeşte, încă icnind din cauza gazelor.

Bărbosul îl ajută pe şofer să iasă, deşi se părea că acesta nu-i apreciază gestul. Pentru o clipă Rye crezu că va izbucni altă încăierare. Poliţistul păşi îndărăt şi-l privi pe şofer gesticulând ameninţător, strigând cu furie lipsită de cuvinte.

Poliţistul stătu nemişcat, nu scoase nici un sunet, refuză să răspundă unor gesturi vădit obscene. Persoanele mai puţin vătămate manifestau tendinţa aceasta; dacă nu erau ameninţate fizic, stăteau locului şi le lăsau pe cele cu mai puţină stăpânire de sine să urle şi să gesticuleze. Parcă simţeau că era mai prejos de demnitatea lor să fie la fel de nervoase precum cele dotate cu mai puţin autocontrol. Atitudinea aceea era una de superioritate, fiind percepută ca atare de indivizi ca şoferul de autobuz. Adeseori o astfel de „superioritate” era pedepsită prin bătaie, chiar cu moartea. Rye trecuse de câteva ori pe lângă aşa ceva. Drept urmare, nu umbla niciodată neînarmată. Iar în lumea aceasta, unde singurul limbaj comun era cel corporal, a fi înarmat era adesea suficient. Rareori fusese nevoită să tragă cu arma sau măcar s-o scoată.

Revolverul bărbosului era permanent la vedere. Se părea că pentru şoferul autobuzului era îndeajuns. Scuipă dezgustat, îl

mai fulgeră o dată cu privirea pe poliţist, apoi reveni la autobuz. Îl examina câteva clipe, dorind în mod evident să intre, însă gazele erau încă prea puternice. Dintre geamuri, doar cel din dreptul scaunului său se putea deschide. Uşa din faţă era deschisă, însă cea din spate trebuia proptită cu ceva. Bineînţeles instalaţia de aer condiţionat se defectase de mult. Avea să mai treacă destul până să se aerisească autobuzul. Era proprietatea şoferului, mijlocul lui de existenţă. Pe flancurile exterioare lipise poze vechi, decupate din reviste, ale obiectelor pe care le accepta drept taxă. Cu ele îşi hrănea familia ori le folosea la troc. Dacă autobuzul nu mergea, el nu mânca. Pe de altă parte, n-avea să mănânce prea grozav nici dacă interiorul era vandalizat în urma unor încăierări stupide. Aparent nu putea pricepe asta. Înţelegea doar că nu-şi putea folosi imediat autobuzul. Îşi agită pumnul spre bărbos şi răcni. Lui Rye i se păru că sunt nişte cuvinte, dar nu le putu înţelege. Nu ştia dacă era vina ei sau a şoferului. În ultimii trei ani auzise atât de puţin limbaj uman coerent, încât nu mai putea fi sigură cât de bine îl putea recunoaşte, nu mai putea fi sigură de gradul propriei ei deteriorări.

Bărbosul suspină. Privi spre automobilul lui, apoi îi făcu semn lui Rye. Era gata de plecare, dar mai întâi voia ceva de la ea. Ba nu, dorea să-l însoţească. Dacă ar fi intrat în maşina lui, ar fi riscat; în ciuda uniformei, legea şi ordinea nu însemnau nimic – nu mai erau nici măcar cuvinte.

Clătină din cap într-o negaţie înţeleasă universal, totuşi bărbatul continua s-o cheme.

Îi făcu semn să plece. Poliţistul proceda într-un fel folosit rareori de cei mai puţin afectaţi – atrăgea o atenţie potenţial negativă asupra unei persoane asemănătoare lui. Pasagerii autobuzului începuseră s-o privească.

Unul dintre bătăuşi îl bătu pe braţ pe altul, arătă de la bărbos la Rye şi apoi ridică primele două degete de la mâna dreaptă, parcă într-un salut militar neterminat. Gestul fusese foarte rapid, iar înţelesul lui evident, chiar din depărtare. Fusese asociată bărbosului. Ce avea să urmeze?

Cel care făcuse semnele porni către ea.

Habar n-avea ce dorea, dar rămase pe loc. Individul era cu o jumătate de cap mai înalt decât ea şi cu vreo zece ani mai tânăr. Nu-şi închipuia că ar fi putut scăpa prin fugă. Nici nu se

aştepta s-o ajute cineva, dacă ar fi avut nevoie. Toţi din jur erau necunoscuţi.

Făcu un gest – o indicaţie clară de oprire. Nu intenţiona să repete avertismentul. Din fericire, tânărul se supuse. Gesticula obscen şi câţiva bărbaţi râseră. Pierderea limbajului verbal născuse un set nou de gesturi obscene. Simplu şi direct, tânărul o acuzase de relaţii sexuale cu bărbosul şi sugerase să-i satisfacă şi pe ceilalţi bărbaţi prezenţi – începând cu el.

Rye îl privi prudentă. Era foarte posibil ca, în cazul unei încercări de viol, pasagerii să rămână locului, mulţumindu-se să privească. Ar fi rămas de asemenea locului, privind, şi dacă ea îl împuşca. Oare tânărul avea să împingă lucrurile până acolo?

N-o făcu. După alte gesturi obscene, care însă nu-l apropiară de ea, se întoarse dispreţuitor şi se îndepărtă.

Bărbosul continua să aştepte. Îşi scoase revolverul, cu toc cu tot. O chemă iarăşi, cu ambele palme goale. Fără îndoială, arma se găsea la îndemână, în maşină, dar Rye fu impresionată că o scosese. Poate că era în regulă. Poate că, pur şi simplu, era singur. Ea însăşi era singură, de trei ani. Molima îi răpusese unul câte unul copiii, sora, soţul, părinţii...

Boala, dacă era într-adevăr o boală, izolase între ele până şi fiinţele vii. Pe când se răspândea prin ţară, oamenii abia avuseseră timp să dea vina pe sovietici (deşi aceştia amuţeau împreună cu restul lumii), pe un virus nou, pe un agent poluant nou, pe radiaţie, pe pedeapsa divină... În privinţa vitezei cu care îi decima pe oameni, precum şi a unor postefecte, boala semăna cu un atac cerebral. Era însă foarte specifică. În toate cazurile limbajul era pierdut sau puternic afectat. Nu mai revenea niciodată. Adesea era însoţit de paralizie, deteriorare intelectuală, moarte.

Rye porni spre bărbos, ignorând fluierăturile şi aplauzele a doi tineri, precum şi semnele lor, cu degetul mare ridicat, adresate poliţistului. Dacă acesta le-ar fi zâmbit sau le-ar fi răspuns prin orice gest, ea s-ar fi răzgândit mai mult ca sigur. S-ar fi răzgândit şi dacă şi-ar fi permis să se gândească la posibilele consecinţe nefaste ale intrării în maşina unui străin. În loc de aşa ceva, se gândi la bărbatul care locuia vizavi de casa ei. După molimă se mai spăla rareori. Şi căpătase obiceiul de-a urina indiferent de locul unde s-ar fi găsit. Avea deja două femei – fiecare îi îngrijea câte una dintre cele două grădini mari. Îl

acceptaseră în schimbul protecţiei. Bărbatul se exprimase destul de clar că o dorea şi pe Rye.

Urcă în maşină şi bărbosul închise portiera. Îl privi cum ocoli spre portiera din stânga – îl privi pentru binele său, deoarece arma lui era pe scaunul de lângă ea. Iar şoferul autobuzului şi doi tineri se mai apropiaseră câţiva paşi. Nu făcură însă nimic până când poliţistul nu intră în automobil. Atunci unul dintre ei azvârli o piatră. Alţii îl imitară şi, când maşina porni, câţiva bolovani ricoşară inofensiv din capotă.

După ce autobuzul rămase în urmă, Rye îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi tânji după puţină relaxare. Cu autobuzul ar fi străbătut mai mult de jumătate din drumul spre Pasadena. I-ar mai fi rămas doar cincisprezece kilometri de mers pe jos. Se întrebă cât avea să meargă acum... şi se întrebă dacă mersul pe jos ar fi reprezentat singura ei problemă.

La intersecţia dintre Washington şi Figuroa, unde autobuzul ar fi cotit în mod normal la stânga, bărbosul se opri, o privi şi-i făcu semn să-i indice direcţia. Când, după ce-i arătase la stânga, el chiar o ascultă, Rye începu să se destindă. Dacă era de acord să meargă acolo unde-i cerea, poate că era inofensiv.

În vreme ce trecea pe lângă cvartale întregi de clădiri arse, abandonate, parcări pustii şi automobile distruse sau jefuite, el scoase din jurul gâtului un lănţişor de aur şi i-l întinse. Pandantivul purta o piatră neagră, şlefuită, sticloasă. Obsidian. Numele bărbosului putea fi aşadar Rock, sau Peter, sau Black, totuşi, ea hotărî să-i spună Obsidian. Până şi memoria ei, de multe ori inutilă, avea să reţină un asemenea nume.

Îi întinse simbolul numelui ei: un ac în forma unui spic mare de grâu auriu. Îl cumpărase cu mult înainte de începerea molimei şi a tăcerii. Acum îl purta gândindu-se că era probabil numele cel mai apropiat de Rye. Cei ca Obsidian, care n-o cunoscuseră înainte, credeau probabil că o chema Wheat[37]. Era însă lipsit de importanţă. Niciodată n-avea să-şi mai audă numele pronunţat.

Obsidian îi înapoie acul. Îi prinse mâna şi-şi frecă buricul degetului mare de bătăturile ei.

Se opri la First Street şi întrebă iarăşi direcţia. Apoi, după ce coti la dreapta, aşa cum îi indicase ea, opri în apropiere de

---

[37] „Secară”, respectiv „grâu” (n. tr.).

Music Center. Acolo scoase din torpedo o hârtie şi o despături. Rye recunoscu o hartă a oraşului, deşi scrisul nu mai însemna nimic pentru ea. Bărbatul netezi harta, îi apucă din nou mâna şi-i aşeză degetul arătător într-un punct. O atinse pe Rye, se atinse pe el, arătă spre podea. Altfel spus, „Suntem aici”. Femeia înţelese că dorea să ştie încotro mergea ea. Ar fi vrut să-i spună, dar clătină din cap cu tristeţe. Ea pierduse cititul şi scrierea. Aceea fusese vătămarea cea mai serioasă şi mai dureroasă. Predase istoria la UCLA. Fusese scriitoare liber-profesionistă. Acum nu-şi mai putea citi nici propriile manuscrise. Avea casa plină de cărţi pe care nu le putea citi, însă nu avea nici puterea de a le folosi pentru foc. Iar memoria nu-i readucea prea multe din cele citite.

Privi harta, încercând să calculeze. Se născuse în Pasadena şi trăise ultimii cincisprezece ani în Los Angeles. Acum erau lângă L.A. Civic Center. Cunoştea poziţia relativă a celor două oraşe, cunoştea străzile, direcţiile, ba chiar ştia că trebuiau evitate autostrăzile, care puteau fi blocate de maşini accidentate şi pasarele distruse. Ar fi trebuit să ştie să indice Pasadena, chiar dacă nu putea recunoaşte cuvântul scris.

Ezitând, aşeză palma pe o pată portocaliu-deschis în colţul din dreapta sus al hărţii. Acolo trebuia să fie Pasadena.

Obsidian îi ridică palma şi privi sub ea, apoi împături harta şi o puse înapoi în torpedo. Putea citi, înţelese Rye cu întârziere. Probabil că putea şi scrie. Brusc îl urî – o ură profundă, amară. Ce însemna ştiinţa de carte pentru el – un adult care se juca de-a hoţii şi vardiştii? Totuşi el ştia carte, iar ea nu. Şi niciodată n-avea să mai ştie. I se făcu greaţă de atâta ură, frustrare şi invidie. Iar la numai câţiva centimetri de mâna ei se găsea un revolver încărcat.

Rămase nemişcată, privindu-l, aproape văzându-i sângele ţâşnind. Dar furia îşi depăşise punctul culminant; se destramă şi ea nu făcu nimic.

Obsidian se întinse către mâna ei cu familiaritate şovăitoare. Îl privi. Faţa ei dezvăluise deja prea multe. Nici o persoană care trăia în ceea ce mai rămăsese din societatea omenească nu putea să nu recunoască expresia aceea, invidia aceea...

Închise ochii obosită şi inspiră adânc Simţise, pe rând, nostalgia după trecut, ura faţă de prezent, creşterea lipsei de

speranţe, a lipsei de idealuri, însă niciodată o asemenea pornire puternică de-a ucide alt om. Îşi părăsise casa, până la urmă, deoarece fusese aproape în pragul sinuciderii. Nu găsise nici un motiv să rămână în viaţă. Poate că de aceea suise în maşina lui Obsidian. Niciodată nu mai făcuse aşa ceva.

El îi atinse gura, apropiind şi depărtând degetul mare de celelalte degete alipite laolaltă, simulând gesturi de vorbire. Ea putea vorbi?

Rye încuviinţă şi-i privi uşoara invidie apărând şi dispărând. Amândoi recunoscuseră acum ceea ce nu era prudent de recunoscut şi nu existase nici o scânteie de violenţă. Bărbatul îşi ciocăni buzele şi fruntea şi clătină din cap. El nu vorbea şi nici nu înţelegea limbajul vorbit. Boala îşi bătuse joc de ei, furându-le, bănuia ea, exact ceea ce fiecare aprecia mai mult îşi piguli mâneca bluzei, întrebându-se de ce oare hotărâse bărbatul să menţină de unul singur DPLA? Altfel părea îndeajuns de sănătos mental. De ce nu stătea acasă, pentru a creşte grâu, iepuri şi copii? Nu ştia însă cum să-l întrebe. Apoi el îşi aşeză mâna pe coapsa ei şi Rye avu altă problemă de rezolvat.

Clătină din cap. Boală, sarcină, neajutorare, agonie solitară... nu!

Bărbatul îi mângâie uşor coapsa şi zâmbi, evident neîncrezător.

Nimeni n-o mai atinsese de trei ani. Ea nu dorise să fie atinsă de nimeni. Ce fel de lume era aceasta, pentru a risca naşterea unui prunc, chiar dacă tatăl dorea să rămână şi să ajute la creşterea lui? Îi venea însă greu. Obsidian nu putea şti cât de atrăgător era în ochii ei – tânăr, probabil mai tânăr decât ea, curat, cerând voie pentru ceea ce dorea şi neîncercând să ia cu forţa. Totuşi nimic din toate astea nu conta. Ce însemnau câteva momente de plăcere faţă de consecinţele unei vieţi întregi?

El o trase mai aproape şi, pentru o clipă, Rye îşi îngădui să aprecieze contactul fizic. Mirosea plăcut – a bărbat. Se retrase, fără chef.

El oftă şi se întinse către torpedo. Rye se încorda, neştiind la ce să se aştepte, însă bărbatul scoase o cutiuţă. Cuvintele de pe ea nu însemnau nimic pentru Rye. Nu pricepu, până ce el rupse sigiliul, deschise capacul şi scoase un prezervativ. O privi

şi, la început, Rye îşi feri ochii, surprinsă. Apoi chicoti. Nu-şi putea aminti când chicotise ultima dată.

Obsidian surâse şi arătă spre bancheta din spate, iar ea râse. Nici în adolescenţă nu-i plăcuse să facă dragoste în automobil. Totuşi privi în jur, la străzile pustii şi clădirile ruinate, apoi coborî şi intră pe portiera din spate. El o lăsă să-i pună prezervativul, apoi păru surprins de înflăcărarea ei.

Mai târziu stătură ghemuiţi laolaltă sub trenciul lui, nedorind încă să devină iarăşi îmbrăcaţii aproape-străini. Obsidian făcu gestul legănării unui prunc şi o privi întrebător.

Rye înghiţi un nod şi clătină din cap. Nu ştia cum să-i spună că-i muriseră copiii.

El îi luă palma şi trasă o cruce cu degetul lui arătător, apoi repetă legănatul.

Femeia încuviinţă, ridică trei degete şi după aceea se întoarse cu spatele, străduindu-se să stăvilească un val neaşteptat de amintiri. Îşi repetase că soarta copiilor care creşteau acum era de compătimit. Aveau să se fugărească printre canioanele bulevardelor din oraşe fără vreo amintire reală a ceea ce fuseseră clădirile sau măcar cum apăruseră ele. Copiii de astăzi adunau cărţile laolaltă cu lemnele, pentru a face foc Alergau pe străzi, urmărindu-se şi urlând precum cimpanzeii. Nu aveau nici un viitor. Aveau să fie de-a pururi ca acum.

Obsidian îşi lăsă mâna pe umărul femeii şi ea se întoarse brusc, bâjbâind după cutiuţă, apoi zorindu-l s-o iubească din nou. Bărbatul îi putea oferi uitare şi plăcere. Până acum nimic nu izbutise ceva asemănător. Până acum fiecare zi o adusese tot mai aproape de momentul când urma să facă lucrul pentru care fugise de acasă: să-şi pună ţeava pistolului în gură şi să apese pe trăgaci.

Îl întrebă pe Obsidian dacă voia sa vină acasă cu ea, să trăiască împreună.

Bărbatul păru surprins şi încântat când înţelese. Dar nu răspunse imediat. În cele din urmă clătină din cap, aşa cum se temuse Rye. Probabil că se distra mai mult jucându-se de-a hoţii şi vardiştii, şi agăţând femei.

Se îmbrăcă în tăcere, dezamăgită, incapabilă să se mânie pe el. Poate că avea deja o nevastă şi un cămin. Asta era cel mai probabil. Molima fusese mai aspră cu bărbaţii decât cu femeile -omorâse mai mulţi, afectase mult mai grav

supravieţuitorii masculi. Bărbaţii ca Obsidian erau rari. Femeile fie se mulţumeau cu puţin, fie alegeau singurătatea. Dacă găseau un Obsidian, făceau tot ce puteau ca să-l păstreze. Rye suspecta că avea pe alta, mai tânără, mai drăguţă.

O atinse pe când ea îşi punea arma la brâu şi, printr-o serie complicată de gesturi, o întrebă dacă era încărcată.

Rye încuviinţă încruntată. El o bătu uşor pe braţ.

Femeia întrebă încă o dată dacă venea cu ea, folosind de data aceasta alte semne. Păru că ezită. Poate că putea fi curtat.

Trecu pe scaunul şoferului fără să-i răspundă. Ea veni pe scaunul alăturat şi-l privi. Acum el îşi piguli uniforma şi o examina pe femeie. Rye avu impresia că o întreba ceva, dar nu ştia ce anume.

Îşi scoase insigna, o ciocăni cu un deget şi apoi se ciocăni în piept. Bineînţeles.

Rye îi luă insigna din mână şi prinse de ea acul cu spicul de grâu. Dacă singura lui nebunie era jocul de-a poliţistul, ea n-avea nimic împotrivă. Avea să-l ia, cu uniformă cu tot. Îşi dădea seama că putea, în cele din urmă, să-l piardă în folosul alteia pe care o putea întâlni la fel cum o întâlnise şi pe ea. Totuşi l-ar fi păstrat o vreme. Obsidian luă din nou harta străzilor, o bătu cu degetul, arătă vag spre nord-est, către Pasadena, şi se uită la Rye.

Ea înălţă din umeri, atinse braţul lui, apoi al ei şi-şi ridică degetele arătător şi mijlociu, lipite laolaltă, pentru a fi sigură.

El strânse cele două degete şi încuviinţă. Erau împreună.

Rye îi luă harta şi-o zvârli pe bord. Indică înapoi spre sud-vest – acolo unde îi era casa. Acum nu mai trebuia să meargă în Pasadena. Acum putea continua să aibă acolo un frate şi doi nepoţi – trei bărbaţi dreptaci. Acum nu mai trebuia să se întrebe dacă era atât de singură pe cât se temuse. Acum nu era singură.

Obsidian merse pe Hill Street, apoi coti pe Washington, iar ea se lăsă pe spate şi se întrebă cum va fi să trăiască iarăşi alături de cineva. Cu ceea ce găsise şi adunase, cu ceea ce păstrase şi cultivase, hrana era suficientă pentru ei. Într-o casă cu patru camere exista cu siguranţă destul spaţiu. Bărbatul îşi putea muta lucrurile acolo. Şi, mai bine, animalul de peste drum avea să se retragă şi să n-o silească să-l ucidă.

Obsidian o trăsese mai aproape, iar femeia îşi lăsase capul pe umărul lui, când, brusc, el frână puternic, cât pe-aici s-o azvârle din scaun. Cu coada ochiului, Rye zări pe cineva traversând strada în fugă prin faţa automobilului. O singură maşină pe stradă şi cineva trebuia să fugă tocmai prin faţa ei!

Se îndreptă şi văzu că era o femeie, care alerga dinspre o clădire veche, cu structura de lemn, spre un magazin cu vitrinele bătute în scânduri. Fugea în tăcere, dar bărbatul care o urmă după câteva clipe răcnea ceva asemănător unor cuvinte bolborosite. Ţinea în mână un obiect. Nu un pistol. Poate un cuţit.

Femeia încercă o uşă, o găsi încuiată, privi disperată în jur şi, în cele din urmă, înşfacă un ciob de sticlă, spart dintr-un geam. Apoi se întoarse să-şi înfrunte urmăritorul. Rye bănui că avea să-şi taie propria palmă mai degrabă decât să-l rănească cu ciobul.

Obsidian sări din maşină, strigând. Era prima dată că Rye îi auzise glasul – gros şi răguşit de nefolosire. Repeta întruna acelaşi sunet, aşa cum făceau unii dintre cei lipsiţi de vorbire: „Ha, ha, ha!”

Rye coborî din automobil pe când Obsidian alergă spre cei doi. Îşi scosese deja revolverul. Temătoare, îl scoase şi ea şi eliberă piedica. Privi în jur pentru a vedea dacă scena mai atrăgea pe cineva. Îl văzu pe bărbat uitându-se la poliţist, apoi plonjând brusc spre femeie. Aceasta încercă să-l cresteze pe faţă, dar el îi prinse braţul şi izbuti s-o înjunghie de două ori înainte ca Obsidian să-l împuşte.

Agresorul se îndoi din mijloc, apoi căzu, ţinându-se de abdomen. Obsidian răcni şi-i făcu semn lui Rye s-o ajute pe femeie. Rye se apropie, amintindu-şi că în raniţă nu avea decât bandaje şi antiseptice. Era însă inutil. Femeia fusese înjunghiată cu un cuţit cu lama lungă, triunghiulară.

Îl atinse pe bărbos, ca să-l anunţe că femeia murise. El se aplecase pentru a-l inspecta pe bărbatul rănit, care zăcea nemişcat şi părea de asemenea mort. Dar când se întoarse să vadă ce dorea Rye, bărbatul deschise ochii. Cu chipul contorsionat, înhaţă revolverul din tocul poliţistului şi trase. Glonţul îl lovi în tâmplă pe Obsidian, care căzu.

Totul se petrecuse foarte simplu, foarte rapid. Peste o clipă, Rye îl împuşcă pe asasin, pe când întorcea ţeava către ea.

Şi rămase singură... cu trei cadavre.

Îngenunche lângă Obsidian, cu ochii uscaţi, încruntându-se, încercând să înţeleagă de ce totul se schimbase în mod brusc Obsidian nu mai era. Murise şi o părăsise – ca toţi ceilalţi.

Din casa de unde ieşiseră bărbatul şi femeia apărură doi copii mici, un băiat şi o fată de vreo trei ani. Ţinându-se de mână, traversară strada spre Rye. O priviră, apoi trecură pe lângă ea şi se apropiară de moartă. Fetiţa îi scutură braţul, încercând parcă s-o trezească.

Era prea mult. Rye se sculă, simţind că i se făcuse greaţă de durere şi furie. Dacă şi copiii ar fi început să plângă, ar fi vomitat.

Cei doi puşti rămăseseră singuri. Erau îndeajuns de mari ca să scormonească după resturi. Ei nu-i mai trebuiau alte griji.

Nu-i trebuiau copiii unor străini, care aveau să crească, devenind nişte cimpanzei fără blană.

Porni spre maşină. Cel puţin putea merge acasă. Mai ştia să şofeze.

Gândul că Obsidian ar fi trebuit îngropat îi veni înainte să ajungă la automobil şi de data aceasta vomită.

Prea repede îl găsise şi-l pierduse pe bărbat. Parcă fusese smulsă din confort şi siguranţă şi primise o bătaie inexplicabilă, neaşteptată. Capul nu i se mai limpezea. Nu putea gândi.

Cumva se sili să se întoarcă la el, să-l privească. Se trezi în genunchi lângă poliţist. Îi mângâie chipul, barba. Un copil scoase un sunet şi ea privi femeia care probabil fusese mama lor. Copiii se uitară la Rye, vădit speriaţi. Poate că teama lor fu cea care o atinse în cele din urmă.

Fusese gata să plece şi să-i abandoneze. Aproape o făcuse, aproape lăsase să moară doi ţânci. Muriseră însă destui oameni. Avea să-i ducă pe copii la ea. I-ar fi fost imposibil să mai trăiască, dacă ar fi procedat în alt fel. Se uită în jur, căutând un loc unde să îngroape cele trei trupuri. Sau două. Se întrebă dacă ucigaşul era tatăl copiilor. Înaintea molimei, poliţia afirmase întotdeauna că unele dintre cele mai periculoase solicitări pe care trebuia să le rezolve erau scandalurile familiale. Obsidian trebuia să fi ştiut... deşi chiar şi aşa n-ar fi rămas în maşină. Nici ea n-ar fi rămas. N-ar fi putut asista cu braţele încrucişate la uciderea femeii.

Îl târî pe Obsidian spre automobil. Nu avea unelte pentru săpat şi nici cine s-o păzească în timpul săpatului. Mai bine să ia trupurile şi să le îngroape lângă soţul şi copiii ei. În felul acela Obsidian ar fi venit până la urmă cu ea.

După ce-l lăsă în spate, pe podea, reveni după femeie. Fetiţa slăbuţă, murdară şi gravă, se ridică şi, fără să ştie, îi oferi un dar. Când începu s-o târască pe femeie, ţinând-o de subsuori, fetiţa strigă:

— Nu!

Femeia dădu drumul leşului şi o privi.

— Nu! repetă fetiţa. Veni lângă femeie.

— Pleacă! îi spuse lui Rye.

— Nu vorbi, îi zise băieţelul.

Vorbele nu erau mârâite sau neclare. Amândoi copiii vorbiseră şi Rye înţelesese. Băiatul îl privi pe ucigaşul mort şi se îndepărtă de el. Apucă mâna fetiţei.

— Taci, îi şopti.

Vorbire fluentă! Oare femeia murise pentru că putea vorbi şi-i învăţase şi pe copii? Fusese ucisă de ura permanent crescătoare a unui soţ sau de furia invidioasă a unui străin?

Iar copiii... probabil că se născuseră după tăcere. Oare molima luase sfârşit? Sau ţâncii aceştia erau pur şi simplu imuni? Cu siguranţă avuseseră destul timp să se îmbolnăvească şi să amuţească. Mintea lui Rye făcu un salt înainte. Ce-ar fi fost dacă puştii mai mici de trei ani ar fi scăpat de efectele molimei şi ar fi fost capabili să înveţe limbajul? Ce-ar fi fost dacă aveau nevoie doar de profesori? Profesori şi protectori.

Îl privi pe ucigaşul mort. Spre ruşinea ei crezu că putea înţelege unele dintre sentimentele care probabil îl împinseseră să acţioneze, indiferent cine fusese el. Furia, frustrarea, lipsa de speranţă, invidia dementă... câţi asemenea lui mai existau – oameni gata să distrugă ceea ce nu puteau avea?.

Obsidian fusese protectorul; cine putea şti motivul pentru care alesese rolul acela? Poate că îmbrăcarea unei uniforme vechi şi patrularea străzilor pustii îl oprise să nu-şi bage ţeava armei în gură. Iar acum, când exista ceva care merita să fie protejat, el nu mai exista.

Rye fusese profesoară. O profesoară bună. Şi fusese de asemenea protectoare, deşi numai a propriei ei fiinţe. Se menţinuse în viaţă, cu toate că nu mai avea nici un motiv să

trăiască. Dacă molima îi lăsase orfani pe copii, ea îi putea ţine în viaţă.

Chinuindu-se, izbuti s-o ridice pe moartă şi o aşeză pe bancheta din spate. Copiii începură să plângă, dar ea îngenunche pe asfaltul crăpat şi le şopti, temându-se să nu-i sperie cu răguşeala vocii de mult nefolosită.

— E-n regulă, le spuse. Şi voi veniţi cu noi. Haideţi.

Îi ridică pe amândoi, câte unul cu un braţ. Erau atât de uşori... Oare avuseseră ce mânca?

Băieţelul îi acoperi gura cu palma, dar ea se feri.

— Eu pot vorbi. Atâta vreme cât nu-i nimeni prin preajmă, e-n regulă.

Aşeză băiatul pe locul din faţă şi el se strânse puţin, fără să i se spună, făcându-i loc fetiţei. După ce urcaseră amândoi, Rye se rezemă de portieră, îi privi şi văzu că acum erau mai puţin speriaţi, o priveau cel puţin cu tot atâta curiozitate, cât teamă.

— Mă numesc Valerie Rye, le zise savurând cuvintele. Cu mine puteţi vorbi.

UCIGAŞII

CAROL EMSHWILLER

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

Carol Emshwiller este autoarea a şase romane şi a peste o sută de povestiri. Proza ei scurtă a apărut în numeroase antologii şi reviste şi a fost adunată în mai multe volume, cel mai recent fiind *I Live with You*. În cariera ei întinsă pe cinci decenii, a câştigat premiile Nebula, World Fantasy şi Philip K. Dick. În 2005, a fost răsplătită cu World Fantasy pentru întreaga creaţie. Cel mai recent roman al ei, *The Secret City* – a fost publicat în 2007.

Carol Emshwiller se întreabă neîncetat dacă civilizaţia noastră nu se va destrăma într-una din zilele acestea. Dar, fiind genul de om care preferă un trai simplu – lămpi de ulei, plimbări, duş cu apă luată de la pompă, spălatul scutecelor pe malul lacului, pe o scândură veche – şovăie când e vorba să spună că „se teme" că lumea se va destrăma. Nu aşteaptă evenimentul cu sufletul la gură, dar consideră că a scrie despre decădere şi devastare e la fel de distractiv ca a scrie despre un viitor al gadgeturilor şi invenţiilor.

Povestirea *Ucigaşii* s-a născut în urma obiecţiilor autoarei la adresa războiului din Irak. Americanilor li s-a spus că se luptă acolo cu teroriştii, ca să nu fie nevoiţi să se lupte cu ei acasă. Textul ne îndeamnă să ne gândim cum ar fi dacă un asemenea război s-ar da pe ţărmurile noastre.

***

Cei mai mulţi au plecat pentru că nu mai aveau apă. Nu ştiu unde au dat peste un loc în care să le meargă mai bine. Unii se simţeau mai în siguranţă aici decât în orice altă parte. Gazul era greu de găsit cu mult înainte de terminarea războiului. Civilii nu primesc gaz. Foarte curând, nu va mai primi nimeni.

După bombardarea conductei noastre (ar fi reuşit şi un om cu o grenadă), ne-am adunat şi am mutat oraşul mai sus, de-a lungul unui râu, şi am săpat şanţuri pentru ca apa să treacă pe lângă mai multe case. Trebuie să cărăm apa cu găleata şi să golim chiuveta manual, în curtea din spate. Cel puţin, aşa apa se scurge în grădinile de legume şi pe lângă pomii fructiferi. Pe vreme caldă, ne scăldăm în şanţul de irigare. Când este rece, ne frecăm cu buretele în casă, în căzi, dar vremea rece e din ce în ce mai rară.

N-am mai prea avut ce muta, din moment ce plecaseră atâţia dintre noi. Toţi bărbaţii bine clădiţi, bineînţeles, aşa că a trebuit să ne ocupăm noi, femeile, fără cai şi măgari. Duşmanul i-a furat, i-a omorât sau i-a schilodit, să ne fie şi mai greu.

Nu avem curent, deşi unele femei cred că pot cupla barajul. Nimeni n-a catadicsit încă să încerce. Într-un fel, nici nu mă deranjează cât aş fi crezut. Întotdeauna mi-a plăcut să merg pe jos şi ne-am adus lămpi cu grăsime şi lumânări care dau o lumină blândă, intimă.

Casa noastră era deja mult deasupra locului în care fusese oraşul. Foarte bine, pentru că nu voiam să mă mut. Vreau ca fratele meu să se întoarcă în casa pe care o ştie. Pe lângă asta, n-am putut s-o mut pe Mama.

În spatele curţii din spate se afla Uzina de Apă şi Energie Electrică, apoi Ocolul Silvic, apoi sălbăticia John Muir. Acum oraşul s-a mutat deasupra noastră. Sigur că nu mai există nici UAEE, nici OS.

Dinăuntru se vede o privelişte frumoasă. Obişnuiam să stăm pe trepte şi să privim munţii. Acum, că toată lumea s-a mutat pe versantul muntelui, toţi au parte de o privelişte frumoasă.

Oraşul de sub noi e pustiu. Von şi Kmart sunt nişte hambare jefuite. Aici, sus, este un magazin mic, în care ne vindem produsele, lucrul de mână şi hainele împletite. Mai ales şosetele. Tare greu mai găseşti şosete în ziua de azi. Înainte de război, eram atât de risipitori, că nu le cârpea nimeni. Acum nu doar cârpim, dar întărim degetele şi călcâiele şosetelor noi înainte de a le purta.

Am mutat şi mica bibliotecă. Are chiar mai multe cărţi decât înainte. Am adus toate cărţile pe care le-am găsit, pe ale noastre şi ale celor care au plecat. Nu avem nevoie de bibliotecar. Toată lumea le ia şi le aduce înapoi pe cuvânt de onoare.

Avem un spital mic, dar nu şi doctori, doar două asistente bătrâne, prea bătrâne ca să fie recrutate. Au trecut de şaptezeci de ani şi-i numără în continuare. Au câteva ucenice noi. Dar nu există medicamente. Ne descurcăm cu plantele. Ne-am dus la indienii paiute să aflăm mai multe. Două asistente de la ei vin să ne ajute câteodată, deşi au destui bolnavi de îngrijit în

rezervaţie. (Au mutat-o şi pe ea mai sus şi nu-i mai spun rezervaţie.)

Oraşul a devenit unul de femei. Plin de artă şi meşteşuguri femeieşti... Plăpumărese, tricoteze... Iar femeile fac munca grea. Avem un grup care se pricepe la reparat acoperişuri şi altul la tâmplărit...

Foarte multe s-au dus la război cu bărbaţii, dar eu a trebuit s-o îngrijesc pe Mama. Am avut grijă de ea şi înainte de a pleca fratele meu. Nu era bolnavă, ci obeză şi beţivă. Avea nişte picioare oribile, varicoase. O dureau când mergea, aşa că nu se mişca deloc Când a izbucnit războiul, şi-a mai revenit din cauza penuriei, deşi avea bere făcută în casă din belşug, dar tot nu se putea deplasa. Ori nu voia. Cred că n-o mai ajutau muşchii. Mi se pare normal să am grijă de cineva care nu poate merge. Asta fac de când mă ştiu.

Acum, că Mama a murit, am ocazia să mă ocup de ceva folositor. Dacă aş şti că nu s-a terminat războiul în anumite părţi, m-aş duce să lupt, dar *separe* că s-a sfârşit. Poate că da. Nu s-a încheiat propriu-zis. Nu ştiu cum s-a terminat sau dacă s-a terminat. Nu avem cum să aflăm, dar n-a mai fost agitaţie de multă vreme. Nu mai zboară avioane. Nici măcar vechi. (Deşi n-am prea avut parte de luptă. Ne-au bombardat conducta şi ne-au furat vitele, dar în rest nu le-a păsat de noi.)

Dar aşa e cu războiul, nu ştii când începe şi când se termină. Nu mai sunt războaiele de altădată, când se bat doi duşmani bine ştiuţi. Inamicii se aflau printre noi dinainte de a începe lupta. N-au putut câştiga un război de modă veche împotriva noastră, erau slăbiţi şi aveau tehnologie depăşită, dar le-a folosit, pentru că erau numeroşi. Nu ştiai în cine să te încrezi. Nici acum nu ştim. I-am închis în lagăre pe câţi am putut, pe cei cu ochi şi păr de culoare neagră şi pielea măslinie, dar n-am avut cum să-i adunăm pe toţi. Pe urmă războiul nu s-a mai terminat şi noi ne-am epuizat resursele, dar ei nu – sabotajul nu cunoaşte limite. Au evadat din lagăre. De fapt, au plecat din ele, pur şi simplu. Gărzile plecaseră şi ele, dinainte.

Mulţi dintre bărbaţii aceia s-au retras în munţii noştri, răniţi şi cu minţile razna. Cele două părţi beligerante au urcat amândouă în munţi, să scape de tot. Au devenit pustnici. Nu au încredere în nimeni. Încă se mai luptă unii cu alţii. E ca şi cum ai străbate un câmp de mine. Sunt bolnavi, cu trupul sau cu

mintea. Bineînţeles, cu toţii suntem nebuni şi probabil că nici nu ştim.

Fratele meu poate că e printre ei. Dacă e viu, trebuie să fie. Îi place locul ăsta. Aici a vânat, a pus capcane şi a pescuit. Şi-ar reveni, ar face orice să se întoarcă.

Bărbaţii nu coboară la noi nici dacă sunt lihniţi de foame, îngheţaţi de frig sau bolnavi. Numai cei care fură vin. Ne iau roşiile, porumbul şi ridichile. Dispar şi alte lucruri. Cuţite de bucătărie, linguri, cârlige de pescuit... Şi, desigur, pulovere şi şosete de lână... Nebunii ăia locuiesc mai sus decât noi. E foarte frig pe la ei.

Şi-au pierdut minţile. Iar acum unul dintre ei ucide şi-şi aruncă victimele în capătul satului. Toate cu spatele străpuns de săgeţi de lemn trase cu arbaleta. Foarte frumos sculptate şi finisate. Sper că nu e unul dintre noi. Deşi nu cred că mai contează de care parte eşti.

De câte ori apare câte-o victimă, înainte de a fi dusă în cavou, mă duc să văd dacă nu e fratele meu. N-aş vrea să-l ştiu în cavou. Niciodată. Dar victimele arată oribil – murdare şi bărboase. Oare l-aş recunoaşte? Cum să nu, îmi spun neîncetat. Dar nu eram decât de cincisprezece ani când a plecat. El, de optsprezece. Acum ar trebui să aibă treizeci şi doi. Dacă mai trăieşte.

Toţi suntem cam agitaţi, chiar dacă nu noi suntem ucişi. Aseară am văzut pe cineva uitându-se prin fereastra mea. Adormisem, dar am auzit un zgomot şi m-am trezit. Am desluşit conturul unei pălării îndesate şi o claie de păr ieşind de sub ea, luminată de lună din spate. Am strigat: „Clement!” N-am vrut. Eram pe jumătate adormită şi în starea aceea am zis că e fratele meu. Indiferent cine a fost, s-a ghemuit imediat şi a luat-o la fugă. Am auzit pământul scrâşnind sub picioarele lui. După aceea mi s-a făcut frică. Aş fi putut fi omorâtă în somn.

Dimineaţă am văzut urmele. Cineva petrecuse multă vreme în spatele şopronului meu.

Am sperat să fie fratele meu, deşi n-aş fi vrut să fie el ucigaşul, dar ai zice că nu se teme să vină la el acasă. Bineînţeles, nu ştie că Mama a murit. Înţeleg că se teme de ea. Nu s-au înţeles niciodată. Când se îmbăta, arunca în el cu ce-i venea la mână. Dacă se apropia de ea, îl prindea de braţ şi i-l

răsucea. Pe urmă a ajuns prea puternic pentru ea. Dar de mine nu-i putea fi frică. Sau îi era? Eu sunt bona lui.

Cu mine, Mama se purta mai frumos. Se îngrijora că nu mă găseşte şi că n-o mai ajut. Aş fi putut să-i întorc spatele şi să plec, dar până când n-a murit nici nu mi-a trecut prin cap. N-am plecat. Am îngrijit-o atâta vreme, încât mi s-a părut că ăsta e rostul meu. Oricum n-aş fi plecat. *Era* mama mea şi nu avea pe nimeni altcineva care s-o îngrijească.

Dacă cel care s-a uitat pe fereastră e fratele meu, atunci trebuie să ştie că Mama nu mai e aici. Nu s-a ridicat din pat niciodată. Casa nu e mare, nu are decât un singur etaj, aşa că ar fi putut privi prin toate ferestrele. Avem trei dormitoare mici şi o bucătărie care e şi cameră de zi. Mama şi patul ei ocupau tot spaţiul din dormitorul cel mai mare, de la un perete la altul.

*

Am afişat fotografia lui Clement la magazin şi la bibliotecă, dar, bineînţeles, era una de demult. Era chel, cum se cerea la armată. Am desenat o copie a lui cu plete, apoi încă una, ras în mijlocul capului, cu păr pe marginea capului. (Bărbaţii din neamul nostru chelesc.) În fiecare desen avea alt fel de barbă. Am afişat ambele desene.

Leo, vânzătorul, mi-a spus:

— Poate că nu vrea să vorbească cu tine... cu nimeni. Dar eu înţelesesem deja.

— Cred că a venit la geamul meu.

— Poftim! Ar fi intrat, dacă ar fi vrut.

— Ai luptat în război. Cum se face că tu eşti teafăr, dar ceilalţi au înnebunit?

— Am avut noroc. N-am avut parte de orori.

De fapt, nu e chiar teafăr. Cele mai multe dintre noi nu ne-am măritat. N-am avut ocazia, cu toţi bărbaţii plecaţi. Leo s-ar fi putut căsători cu una, dar nu s-a întâmplat. Locuieşte într-un şopron dezordonat din spatele magazinului şi pute, deşi şanţul trece chiar pe lângă magazinul lui. Şi e toată vremea morocănos. Trebuie să te obişnuieşti cu el.

— Dacă fratele meu trece pe-aici, spune-i că m-am dus să-l caut în locurile lui preferate.

— Chiar dac-o să-l găseşti, nu se va întoarce.

— Atunci o să-l urmăresc pe nebunul cel ucigaş.

*

Adevărul e că nu ştiu ce să fac cu mine. Nu ştiu cum să trăiesc şi să am grijă numai de mine. Pot să merg unde vreau şi să fac ce mă taie capul. Ar trebui să-l găsesc pe ucigaş. N-am altceva de făcut. Cine să fie mai potrivit ca mine pentru treaba asta?

Dar l-aş putea găsi pe ucigaş chiar aici, ascuns la capătul satului – probabil la geamul meu. Poate reuşesc să-l ademenesc în casă. A avut, cu siguranţă, un motiv să se uite înăuntru.

Împachetez şi mă prefac că plec. Mă ascund, să nu mă vadă nimeni din sat. Tărâmul nostru e stâncos şi sălbatic – o sumedenie de ascunzişuri. Nimeni nu va şti unde sunt. Rucsacul meu e aproape gol. Am piper. Nu se mai găseşte, aşa că pe al meu l-am păstrat să-l întrebuinţez ca armă. Am un cuţit mic în bocanc şi unul mai mare la curea. Nu prea mai vezi peşti prin râuri, dar tot mai ai ce pescui. Aduc undiţă şi cârlige. O să le folosesc astăzi. N-o să merg prea departe.

Prind un păstrăv. Trebuie să aprind focul după metoda veche. Nu mai există chibrituri. Întotdeauna port cu mine o mână de salvie uscată în loc de iască. Prăjesc peştele şi-l mănânc. Se întunecă şi apare semiluna. Mă furişez în casa noastră ca şi cum aş fi unul dintre nebunii de pe munte.

Uşa e larg deschisă. E plin de nisip pe jos. N-a învăţat să închidă uşa? Avem parte de furtuni de praf şi vârtejuri mult mai des ca înainte. Oare cel care-o fi intrat, nu ştie atâta lucru? încă un motiv să mă mut mai sus, printre copaci, unde nu e ca în deşert.

Îl simt înainte de a-l vedea. Îmi vâr cuţitul în mânecă, pregătit să-mi alunece în palmă.

Îi aud respiraţia. Pare speriat. Un bărbat aşa de speriat poate fi periculos.

Se ghemuise în dormitorul Mamei, între pat şi noptieră. Nu-i văd decât pălăria, trasă peste ochi, să nu i se vadă faţa. Genunchii ies prin pantalonii rupţi. Se văd mai bine decât faţa.

Imediat îmi dau seama că fratele meu n-ar fi intrat în camera Mamei, ci în dormitorul lui. Pe lângă asta, camera încă mai miroase a moarte, a muribund. Strig „Clement?”, chiar dacă ştiu că nu poate fi el. „Ieşi de-acolo.”

Scoate un geamăt.

— Eşti bolnav?

Pare bolnav. Probabil că de asta a intrat aici.

Mai bine aş fi aprins lampa înainte. Mă bazam pe lumina lunii, dar nu prea ajunge înăuntru. Ar putea să fie fratele meu, ascuns sub claia şi barba aia jegoasă şi sălbatică, cu minţile pierdute, ca restul lumii.

— Ieşi. Hai în camera mare. O să aprind lampa. Îţi dau să mănânci.

— Fără lumină.

— De ce? Nu sunt decât eu aici. Şi nu mai e război. Probabil că s-a terminat.

— Am jurat să lupt până la moarte. (Probabil şi fratele meu a jurat la fel.) Mi-am pipăit cuţitul.

— Mă duc să aprind lampa.

Îi întorc spatele intenţionat. Mă duc în camera mare, aprind lampa de la o scânteie, cu spatele la uşa dormitorului. Îl aud intrând. Mă întorc şi-l măsor cu privirea.

Pălărie din bucăţi, cu plete lungi, nepieptănate sub ea. Nu-mi dau seama dacă are tenul închis sau doar ofilit de vreme, ars de soare şi murdar. Are fire cărunte în barbă. Ochi negri, ca toţi duşmanii. Sprâncene dese, ca ale lor. Un dinte din faţă spart. Nimic neobişnuit. N-are cine să i-l pună la loc. Are cearcăne verzi. Dacă zice că nu e bolnav, nu ştie prea multe.

— *Eşti* duşmanul. Şi eşti pe jumătate mort.

E un scaun chiar lângă el, dar cade pe podea, trântit pe linoleum. Dacă îşi închipuie că e tot în război, ar trebui să-l omor acum, cât mai am ocazia. Arată atât de jalnic şi miroase atât de urât, că-mi vine să-l omor numai pentru asta. După moartea Mamei, am crezut că am scăpat de mizerie.

— Ascunde-mă. Numai noaptea asta. O să plec dimineaţă.

— Eşti nebun? zic şi îngenunchez lângă el. Tu eşti ucigaşul. Ar trebui să te omor chiar acum.

Încearcă să se ridice, proptindu-se de perete. Nu vreau să-l ating, dar îl prind de piepţii cămăşii. Materialul putred se rupe de tot.

— Duhneşti de-mi tai nasul. De ce mi-aş închipui că n-o să mă omori? I-ai omorât pe toţi ceilalţi.

— Nu am nici o armă.

— Dezbracă-te.

— Poftim?

— Scoate hainele alea jegoase de pe tine. O să le ard. Îţi aduc un lighean să te speli.

(Aşa o să aflu dacă nu ascunde vreo armă.)

Nu are destulă putere să se dezbrace sau să se spele. Nu suport să-l ating. Dar o fac. Sunt obişnuită. Mama era plină de mizerie înainte de a muri. (La sfârşit, am presărat ace de pin peste tot, dar zadarnic.) Am crezut că n-o să mai am de-a face cu aşa ceva. Am crezut că sunt liberă. Dar nu-i nimic, încă o dată. Îl spăl şi îl îmbrac în hainele vechi al fratelui meu şi pe urmă... ce? Dacă îl voi omorî, oraşul îmi va fi recunoscător.

Cel puţin trupul lui e cu totul diferit de al Mamei, suplu, solid şi păros. O schimbare în bine. Dacă n-ar puţi, chiar mi-ar plăcea să-l studiez. Ei, îmi place oricum.

Între timp, el e pe jumătate adormit.

Îi ard hainele în sobiţa noastră. După ce îl spăl, îi dau o ciorbă cu un ou în ea, deşi mă întreb întruna: de ce-mi irosesc oul cu el? Adoarme imediat ce termină de mâncat. Alunecă pe perete şi cade lat, mai mult leşinat decât adormit.

Mă hotărăsc să-l bărbieresc şi să-l tund. N-o să-şi dea seama. Dacă ar fi fost conştient mai multă vreme, l-aş fi întrebat dacă vrea mustaţă sau barbişon, dar mă bucur că doarme. Mă distrez făcându-i diverse freze, perciuni, mustaţă tot mai mică, până i-o tai de tot. Părul, la fel. Tai mai mult decât vreau, dar ce contează, e-un om mort.

Nu e frumos, oricât tai din barbă şi din păr, deşi are câteva înfăţişări intermediare drăguţe – mai drăguţe decât ultima, închei răzându-i barba. Nici acum nu fac o treabă prea bună. Pielea rasă rămâne palidă. Şi fruntea, acolo unde s-a acoperit cu pălăria, tot palidă e. Nu are decât o dungă bronzată imediat sub ochi. Îmi place bărbăţia lui, chiar dacă e urât. Nu mă deranjează dintele spart. Nici ai mei nu sunt mai buni.

Adorm pe masa din bucătărie, chiar în timp ce mă gândesc cum să-l omor. Şi la cât de mult ne-am schimbat cu toţii – mai demult, nici prin cap nu mi-ar fi trecut asemenea lucruri.

*

Dimineaţa se simte mai bine, destul de bine ca să se deplaseze, clătinându-se, mai întâi la closet, pe urmă în camera fratelui meu. Se pipăie întruna pe faţă şi pe cap. Mă opresc la oglinda din coridor şi-l las să se privească. E şocat. Arată ba ca o mâţă plouată, ba ca o găină jumulită.

— Îmi pare rău, îi spun.

Îmi pare rău... de oricine ajunge să fie tuns de mine. Însă ar trebui să fie bucuros că nu i-am tăiat gâtul. Se holbează la el, apoi zice:

— Mulţumesc.

E atât de sincer, încât îmi dau seama că i-am oferit cea mai bună mască de pe lume. Mi-a spus să-l ascund şi l-am ascuns. Acum nimeni n-o să mai creadă că e unul dintre sălbatici.

Îl proptesc de pernele din patul fratelui meu şi-i aduc ceai cu lapte. Arată atât de refăcut încât... Dacă n-o să moară singur, va trebui să mă gândesc ce-o să fac cu el.

— Cum te cheamă?

Tace. Mi-ar putea spune orice nume. L-aş crede şi aş şti cum să-l strig.

— Spune-mi un nume. Oricare. Se gândeşte puţin, apoi rosteşte:

— Jal.

— Mai bine Joe.

N-am încredere în el. Dacă are cât de cât minte, îşi va da seama că sunt singura care-i poate oferi siguranţă. Deşi nimeni nu prea mai are atâta minte.

— Lumea s-a săturat de război de multă vreme, rostesc şi trântesc cana atât de tare că vărs ceaiul. N-ai observat?

— Am jurat să lupt până la moarte.

— Fac pariu că nici nu mai ştii de partea cui eşti. Dacă ai ştiut vreodată cu adevărat.

— Voi sunteţi ăia care-aţi încălzit planeta. Nu noi. Voi şi lăcomia voastră.

N-am mai fost atât de furioasă de când era şi fratele meu prin preajmă.

— S-a aprins singură. A mai făcut-o şi altădată, ştii. În plus, s-a terminat. Cel puţin implicarea noastră. Nu ajută la nimic să-i omori pe nebuni. Eşti nebun!

Nu-i cel mai indicat lucru să spui asta unui nebun, dar continuu oricum:

— Voi, pustnicii, sunteţi toţi nebuni. Numai necazuri aduceţi.

Începe să înţeleagă... Poate. Poate că, pur şi simplu, nu mai are putere să mă contrazică.

— Mă duc să vânez un iepure. Dacă vrei să provoci necazuri mai departe, să nu te mai găsesc aici când mă întorc.

Plec. Îl las singur, cu cuţitul de bucătărie şi cu piperul. Probabil că nici arbaleta lui nu e prea departe. De ce să nu-i dau prilejul să arate ce e?

*

Dau o raită pe la capcanele mele. Le-am întins mai jos. În jurul oraşului. E un oraş-fantomă. Sunt singura care îl vizitează din când în când... de obicei, în zile reci. Care nu prea sunt. Astăzi trebuie să fie peste 40 de grade. E iarnă şi valea noastră arată ca Valea Morţii pe timp de vară.

În capcanele mele prind şobolani. Îi prăjim şi le zicem iepuri, deşi pe nimeni nu mai interesează cum le zicem.

Găsesc doi negri, mari cât o pisică. Ne plac mai mult decât cei mici şi maronii, au multă carne pe ei. (Şobolanii se fac tot mai mari.) Capcanele mele le-au rupt gâtul. Nu mai trebuie să-i omor eu. Îi leg cu coada de cureaua mea, apoi rătăcesc prin oraş, sperând să dau peste ceva nescormonit încă. Găsesc o monedă. Nu-mi foloseşte la nimic, dar o iau. Poate-o dau unui indian să facă o podoabă din ea. Intenţionat nu urc la casa mea decât la sfârşitul după-amiezii şi după ce am băut toată apa.

Înainte de a intra, dau o tură în jurul şopronului şi în casă după arbaletă şi săgeţi, apoi prin tufe, dar nu le găsesc.

*

E tot acolo. Doarme. Nu văd nici o armă, dar verific cuţitele de bucătărie. Cel mai mare, cât o macetă, a dispărut. Poate se preface mai bolnav decât e.

Duşman sau nu, îmi place să am un bărbat în casă. Mă uit la el cum doarme. Ce gene lungi are. Îmi place părul de pe încheieturile degetelor lui. Numai uitându-mă la mâinile lui şi mă gândesc ce puţini bărbaţi mai sunt în jur. Numai patru. Braţele lui... Ale noastre nu arată aşa, oricât dăm cu ciocanul şi tragem cu ferăstrăul. Nici ale fratelui meu n-au arătat aşa. Îmi place că i-a crescut deja barba. Îmi plac şi sprâncenele stufoase. Dar trebuie să curăţ şobolanii.

Când încep să fac zgomot prin zona bucătăriei din camera principală, se ridică şi vine clătinat până la masă. Se opreşte la oglinda din hol şi se studiază îndelung. Ca şi cum ar fi uitat cum arătase cu tot părul ăla. Se aşază şi mă urmăreşte cum fac

tocană de şobolan, cu ceapă şi napi. O îngroş cu făină de alune de la indieni.

Trece o vreme până se fierbe tocana. Fac ceai indian şi mă aşez în faţa lui. Mă tulbură să fiu atât de aproape de el şi să mă uit în ochii lui. Trebuie să mă ridic şi să mă întorc cu spatele. Mă prefac că trebuie să amestec în tocană. Ca să-mi ascund sentimentele, îl întreb:

— Unde ţi-e arbaleta? Şi unde mi-e cuţitul? Nu-ţi dau tocană până nu-mi spui.

Am vorbit pe un ton mai supărat decât intenţionasem.

— Sub pat, în camera mare. Amândouă.

Mă duc să verific. Iată-le, plus câteva săgeţi. Aduc arbaleta şi-o pun pe masă. E un obiect foarte frumos lucrat. Bucăţi de metal vechi şi un şurub, tot vechi, luat de la alt obiect, acum lucios şi uns. Lemnul arcului e sculptat ca o operă de artă. Toate sunt întreţinute cu mare grijă. O să duc arbaleta la întrunirea oraşului, să le arăt că am găsit ucigaşul şi i-am venit de hac. Dar aşa este? Dacă cer să-i vadă cadavrul?

— N-o să omor pe nimeni. Nu acum.

— Da. Dar tot sub jurământ eşti.

— Pot să lupt în altă parte.

— Da, da...

După ce mănâncă, pun resturile într-un recipient vechi, cu capac foarte greu de deschis, îl duc în şanţul de irigare şi îl înfig în nămol, să stea rece.

Nu ştiu dacă ar trebui să mă culc fără să-mi baricadez uşa. Aş vrea să mai avem câine, dar l-am mâncat de mult, împreună cu mama. Oricum, ar fi murit deja. Dar mi-ar fi plăcut să am un câine. Aş fi mult mai liniştită. A fost un câine bun, dar îmbătrânea. Ne-am zis că-i mai bine să-l mâncăm noi decât să pună alţii mâna pe el. Asta a fost înainte de a mânca şobolani.

În ciuda oboselii, adorm greu. Îmi tot spun că, dacă are de gând să se furişeze în camera mea, măcar să fiu trează. Totuşi, proptesc scaunul de uşă, să cadă dacă e împinsă. Aşa cel puţin îl aud când intră.

*

Nu pot să dorm în primul rând pentru că, deşi ştiu că nu e bine, mă gândesc să-l păstrez. Să încerc. Îmi place să-l ştiu în jurul meu, deşi e înfricoşător. Îmi fac planuri.

E logic ca oricine vine în satul nostru de pe munte să ajungă mai întâi la mine. Poate un străin cu veşti din Nord. Şi nu e logic să-l duc la întrunirea oraşului şi să transmit veştile.

Dar ce veşti? Dimineaţa (scaunul nu căzuse) pornim la drum. Carson City e la fel de pustiu şi infestat de şobolani ca oraşul nostru. (Poţi face pariu la sigur că e aşa.) îmi aduc aminte de un avion (cred că se numea condorul de funigel) a cărui elice era învârtită de o bicicletă şi nu avea nevoie de gaz. Nu zboară prea mult, altfel l-am fi văzut pe-aici, pe la poalele muntelui. Joe poate spune că l-a văzut.

— Ai auzit de boala transmisă de purici? Epidemia încă n-a ajuns aici. Dar ce zici că mai sus, în Reno, s-a găsit un depozit secret de muniţie, aşa că pot să-şi cureţe armele vechi şi să le folosească?

Îi povestesc despre Clement, ca să vorbească şi altora despre el. Cred că acesta e un alt motiv pentru care Joe a venit la mine mai întâi – să-mi aducă veşti despre fratele meu. (Cred că am născocit veştile, pentru că ştiu că fratele meu e mort. Altfel nu aş fi pomenit nimic despre el. M-aş fi gândit mai departe că se ascunde undeva în munţii noştri, un sălbatic ca toţi ceilalţi, dar nu am crezut asta niciodată cu adevărat. Pur şi simplu, speram.)

Odată, mă ia de mână şi mă strânge – îmi spune cât îmi e de recunoscător. Trebuie să mă ridic din nou, să mă întorc cu spatele. Spăl vasele încet. Sunt atât de tulburată, că nici nu mai ţin minte senzaţia mâinii lui. Puternică şi caldă. Ştiu.

*

Multe lucruri bune se petrec la întrunirile oraşului. Facem schimb de veşti. Avem tot soiul de comitete de întrajutorare. Ne îngrijim unii de alţii mai mult decât înainte de a izbucni războiul. Mai demult, oamenii aduceau carne de căprioară şi de oaie şi o împărţeau cu ceilalţi, dar s-a rărit vânatul şi s-au înmulţit leii de munte. Îl mănâncă pe tot. Noi nu ne pricepem să ucidem la fel de bine ca ei. Fac pariu că Joe s-ar pricepe, cu arbaleta lui.

Aşadar, îl aduc la întrunire. Îl prezint. Lumea se înghesuie în jurul lui şi îl întreabă despre zonele lor preferate sau despre locurile unde avuseseră cândva rude. Se pricepe să mintă. Oare a fost cumva ofiţer? Sau a luptat?

Îl admir tot mai mult şi văd cum îl admiră şi celelalte femei. Ne-ar putea avea pe oricare. Mă îngrijorează că se va

îndepărta de mine, eu sunt singura care ştiu cine e. Oricare se alege cu el până la urmă, trebuie să fie foarte atentă.

Arată foarte bine, în ciuda tunsorii oribile. Cămaşa albastră a fratelui meu cade bine pe pielea lui bronzată. E cam largă, dar aşa se poartă acum.

Femeile fuseseră la plasele de prins păsări şi făcuseră un cazan de supă. M-am bucurat că au gătit asta, şi nu celălalt fel de mâncare.

O indiancă paiute vine la întrunirile noastre, apoi se duce cu veşti în rezervaţie. E frumoasă – mai mult decât frumoasă, stranie, impresionantă. Ar fi trebuit să ştiu. Îţi dai seama de cum se uită la ea... amândoi se uită lung unul la altul, apoi, repede, întorc privirea.

Mai târziu, se aşază şi bea ceai cu mai multe femei, indianca printre ele. Femeile se înghesuiau pe lângă el, dar eu am văzut cum le dă la o parte ca să stea mai aproape de ea. Mesele sunt mici. Noua scaune îl încercuiesc pe al lui. Nu văd ce se întâmplă, dar văd cum umărul ei îl atinge pe al lui. Iar feţele lor sunt atât de apropiate, încât nu ştiu cum se văd unul pe altul.

Mă strecor din mulţime şi fug acasă. Aş vrea să-i fi păstrat hainele puturoase, zdrenţuite. Aş vrea să-i fi păstrat părul murdar şi încâlcit, dar îl arsesem şi pe acela. Găsesc însă pălăria veche. Asta le ajută să mă creadă. Aduc arbaleta. Le ajută şi faptul că încearcă să fugă.

*

Îl spânzură pe Joe în cavou. Le-am rugat să nu-mi dea amănunte. Aş prefera să nu ştiu când vom ajunge să ne folosim de el.

GINNY ŞOLDURI-SUAVE ŞI CIRCUL EI ZBURĂTOR

NEAL BARRETT, JR.

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Neal Barrett, Jr. este autorul a peste cincizeci de romane, dintre care patru cu subiect postapocaliptic: *Kelwin, Through Darkest America, Dawn's Uncertain Light* şi *Prince of Christler-Coke*. A publicat zeci de povestiri în reviste ca *F&SF, Galaxy, Amazing Stories, Omni, Asimov's* şi într-o serie de antologii. Le-a adunat în volumele *Slightly Off Center* şi *Perpetuity Blues*.

Povestirea de faţă, nominalizată la premiile Hugo şi Nebula, le face cunoştinţă cititorilor cu Ginny Şolduri-Suave şi cu spectacolul ei ambulant, care supravieţuieşte vânzând sex, taco şi droguri periculoase. E însoţită de Del, şofer şi prezentator al spectacolului, şi de Oposumul Întunecat, care trăieşte pentru clipele când poate împrăştia alice jur-împrejur.

Aşa că, fără să-şi mai ia vreodată rămas-bun, iat-o, e aici, băieţi: Ginny Şolduri-Suave. Nu-i aşa că-i tot ce v-aţi dorit vreodată?

***

Del era la volan şi Ginny îi stătea alături.

— Fac exact ce-şi doresc şi când îşi doresc, spuse Ginny, să fiu a naibii dacă nu-i aşa.

— Sunt morţi de poftă, zise Del. Tuturor le lasă gura apă. Toată lumea caută să rămână în viaţă.

— Pfui! nu-şi ascunse Ginny dezgustul. Eu ştiu sigur că nu-mi pasă dacă stau aici, în soare. Preţul meu creşte cu fiecare minut. Aşteaptă şi-o să vezi dacă nu-i aşa.

— Nu te lacomi, făcu Del.

Ginny îşi curbă degete picioarelor sprijinite de bord. Îşi simţea gambele calde în bătaia soarelui. Palisada era la o sută de metri distanţă. Deasupra ei erau spirale de sârmă ghimpată. Pe firma de deasupra porţii scria:

Prima Biserică a Dumnezeului fără Plumb
& Rafinăria de Înaltă Calitate Ace
BINE AŢI VENIT
NU INTRAŢI

Rafinăria trebuia vopsită. Probabil fusese argintie, dar acum era mată precum cositorul şi neagră de rugină. Ginny se

aplecă în afară pe geamul deschis şi strigă la Oposumul Întunecat.

— Ce se-ntâmplă, amice? Dobitocii ăia au murit înăuntru, sau ce?

— Gândesc. Hotărăsc să facă o mişcare. Iau în consideraţie ce e de făcut.

Oposumul stătea deasupra furgonului, într-un scaun rotitor fixat de plafon. Scaunul era înconjurat de un inel pivotant, care susţinea, cu ostentaţie, două puşti-mitralieră de calibrul cincizeci, negre ca păcura. Vedea în jur ca-n palmă. De soare îl apăra o umbrelă de un roşu-cinzano, acum decolorată, ajunsă roz. Studie fortificaţia şi privi suprafeţele plane, distorsionate de căldura aerului. Puţin îi păsa de efect. Orice îi trezea suspiciuni, dacă nu era bine stabilit dinainte. Se temea de orice soi de iluzii. Îşi scarpină nasul şi îşi înfăşură coada în jurul piciorului. Poarta se deschise şi bărbaţii prinseră să traverseze tufărişul. El îi sâcâi cu privirea. Se rugă să-i vadă făcând ceva prostesc şi grandios.

Numără treizeci şi şapte de bărbaţi. Câţiva purtau pistoale, la vedere sau ascunse. Îi remarcă imediat pe toţi. Nu-şi făcu prea multe griji. Păreau o ceată relaxată, cu mai mult chef de distracţie decât de sfadă. Cu toate astea, exista întotdeauna speranţa că s-ar fi putut înşela.

*

Bărbaţii se învălmăşiră în jur. Purtau pantaloni de dril, peticiţi, şi cămăşi decolorate. Oposumul îi făcea să nu se simtă în largul lor. Del conta pe asta; înfăţişarea lui îi potolea. Bărbaţii se uitară la Del, se înghiontiră şi rânjiră. Era costeliv şi chel, cu excepţia smocurilor din jurul urechilor. Haina neagră, prăfuită, era prea mare. Gâtul îi ieşea din cămaşă ca un uliu nou născut în căutare de carne. Bărbaţii îl dădură uitării pe Oposum şi se strânseră în jurul lui, aşteptând să vadă ce era în stare să facă. Aşteptându-l să se foiască de colo-colo, ca să le-arate ceea ce veniseră să vadă. Furgonul era vopsit în verde-brotac. Numele proprietarului şi ale viciilor alese pentru vânzare erau scrise cu litere aurii, în stilul Barnum.

Circul Zburător Ginny Şolduri-Suave
*** SEX * TACO * DROGURI PERICULOASE ***

Del pierdea vremea, făcându-şi de lucru cu una şi cu alta. Desprinse remorca de furgonetă şi deplie o mică scenă uşor de manipulat. Pentru instalare nu era nevoie nici măcar de trei minute, dar el le lungi, făcându-le zece, ba chiar zece bătute pe muchie. Bărbaţii începură să fluiere şi să bată din palme. El păru să se alarmeze. Asta le plăcu. Se împletici şi ei râseră.

— Hei, omule, ai o fată acolo, înăuntru, sau nu? strigă cineva.

— Ar fi mai bine să fie ceva aici, lângă tine, zise altcineva.

— Domnilor, făcu, ridicându-şi mâinile să impună liniştea, Ginny Şolduri-Suave în persoană va apărea în curând pe această scenă, şi-o să fiţi mai mult decât încântaţi fiindcă aţi aşteptat. Toate visele dumneavoastră vor fi îndeplinite, vă promit. Eu aduc frumuseţea în pustietăţi, domnilor. Senzualitate, aşa cum v-o doriţi, pasiune fără restricţii. Delicte sexuale la care nici măcar n-aţi visat!

— Scurtează vorbăria, omule, îi strigă bărbatul cu ochi ca sâmburele de piersică. Arată-ne ce ai.

Ceilalţi i se alăturară, bătând din picioare şi fluierând. Del ştia că îi avea în palmă. Îşi dorea furia lor. Frustrarea şi refuzul. Ura în aşteptarea unei eliberări încântătoare. Îşi flutură braţul să-i amuţească, dar ei nu se opriră. Îşi aşeză mâna pe mânerul uşii furgonetei – şi îi reduse imediat la tăcere.

Uşile duble se deschiseră. Ochii căzură pe o cortină uzată, roşie, împodobită, pe care erau întipărite inimioare şi heruvimi. Del întinse mâna. Păru să caute dincolo de faldurile cortinei, cu un ochi închis de concentrare. Păru alarmat, bâjbâind după ceva pe care nu-l putea găsi. Îşi aminti, nesigur, cum să facă toată şmecheria. Apoi, într-o neaşteptată explozie de mişcare, Ginny se avântă făcând de două ori roata şi apăru pe scenă în plină strălucire.

Bărbaţii izbucniră în strigăte de abandonare sălbatică. Ginny le făcu să se transforme în urale. Era îmbrăcată aşa cum trebuia pentru o asemenea ocazie. Fustă albă, scurtă, lucioasă, strălucind, cizme albe cu pompoane. Jerseu alb, cu un G mare, roşu, cusut în faţă.

— Ginny Şolduri-Suave, domnilor, anunţă Del, cu talentul lui înnăscut, oferindu-vă propria sa interpretare a Barbarei Jean, Majoreta din Vecini. Inocentă ca zăpada, însă uşor perversă şi

dornică să înveţe, dacă Biff Fundaşul va dori să-i dea lecţii. Ei, ce ziceţi?

Fluierară, zbierară şi bătură din picioare. Ginny se plimbă ţanţoşă, într-o parte şi într-alta, dând lovituri imaginare cu picioarele ei lungi, ceea ce îi făcu să-şi piardă răsuflarea de plăcere. Treizeci şi şapte de perechi de ochi îşi etalau dorinţele. Bărbaţii ghiceau părţile ascunse. Ştergeau praful de pe scenariile de violenţă şi de dragoste. Apoi, la fel de iute cum apăruse, Ginny dispăru. Bărbaţii ameninţară să dea buzna pe scenă. Del rânji, fără nici un strop de îngrijorare. Cortina se despărţi în două şi Ginny se întoarse, cu părul blond preschimbat într-un roşu aprins, cu hainele schimbate cât ai clipi. Del o prezentă pe infirmiera Nora, un înger al milei, moale ca o cârpă în mâinile pacientului Pete. Câteva clipe mai târziu, cu părul negru ca pana corbului, era învăţătoarea Sally, rece ca apa de izvor, până când Steve, elevul cel rău, a eliberat violenţa înlănţuită în adâncul ei.

Ginny dispăru din nou. Aplauzele tunară deasupra câmpiei. Del îi încuraja, apoi îşi desfăcu braţele, impunându-le tăcerea.

— V-am minţit, domnilor? Nu e ea tot ce v-aţi visat vreodată? Nu e dragostea pe care v-aţi dorit-o toată viaţa? Aţi putea cere braţe mai suave, piele mai catifelată? Dinţi mai albi, ochi mai strălucitori?

— Mda, dar e autentică? Strigă unul dintre bărbaţi, cu faţa sfâşiată cârpită ca o şosetă. Noi, aici, suntem oameni evlavioşi. Nu regulăm maşinării.

Ceilalţi reluară întrebarea strigând cuvinte neruşinate şi arătându-şi pumnii.

— Ei, eu nu vă iau asta în nume de rău, domnule, nicidecum. Am avut, chiar eu, vreo câteva droide. Îmbrăţişări de plastic de cea mai bună calitate, vă garantez. Dar nu pentru cineva ca dumneavoastră, fiindcă-mi pot da seama că sunteţi un om care-şi cunoaşte femeile. Nu, domnule, Ginny e tot atât de autentică precum ploaia şi vă poate aparţine în rolul pe care vi-l doriţi. Şapte minute de extaz. Vi se vor părea cât o viaţă întreagă, domnilor, vă promit. Dacă mint, vă primiţi bunurile înapoi, le returnez bucuros. Şi totul numai pentru un galon american de benzină!

Vorbele lui stârniră urlete şi gemete, aşa cum se aştepta.

— E o-nşelătorie, asta e! Nici o muiere nu valorează atât!

— Benzina e mai valoroasă ca aurul şi muncim al naibii de greu s-o căpătăm!

Del rămase pe poziţie. Părea trist şi dezamăgit.

— Sunt ultimul dintre oamenii în viaţă care ar încerca să vă despartă de bunurile dumneavoastră. Nu e treaba mea să călăuzesc un tip în braţele unei dulci mulţumiri, să-l fac să-şi odihnească forma bărbătească pe coapse de aur. Nu şi dacă el e de părere că fata asta minunată nu-şi merită onorariul, nu, domnule. Nu fac astfel de afaceri şi nici n-am făcut vreodată.

Bărbaţii se apropiară. Del le adulmeca nemulţumirea. Le vedea gândurile tainice scrise deasupra creştetelor. Exista întotdeauna acest moment, când le trecea prin minte că deliciile oferite de Ginny se puteau obţine gratis.

— Gândiţi-vă bine, prieteni, îi îndemnă Del. Un bărbat trebuie să facă tot ceea ce e menit să facă. Şi, în vreme ce luaţi o hotărâre, întoarceţi-vă ochii către partea de sus a furgonetei, pentru o demonstraţie uluitoare şi absolut gratuită a celei mai mari dibăcii de ţintaş pe care-aţi putea s-o vedeţi vreodată!

Înainte ca ultimele cuvinte să i se desprindă de pe buze şi înainte ca audienţa să le priceapă pe deplin, Ginny îşi făcu din nou apariţia şi aruncă în aer o duzină de farfurii de porţelan.

Mişcările Oposumului Întunecat erau de nedesluşit. Se răsuci cu o sută patruzeci de grade în scaunul lui pivotant şi îşi îndreptă armele spre ţintă, făcând ţăndări farfuriile. Bubuiturile se rostogoliră peste câmp. Oposumul se ridică şi le oferi un rânjet rozaliu, de ucigaş, şi o plecăciune. Bărbaţii văzură doi metri şi zece de violenţă marsupială plină de încântare şi de rapiditate copleşitoare, ochi negri ca două agate şi un bot plin de dinţi tăioşi, de prădător, cu o strălucire de gheaţă. Îndoielile rămaseră deoparte. Nebunia de calibrul cincizeci nu era un răspuns.

— Domnilor, porniţi-vă motoarele, zâmbi Del. Voi fi chiar aici, ca să primesc taxa. Bucuraţi-vă de un taco fierbinte în vreme ce vă aşteptaţi rândul la glorie. Aruncaţi o privire la vitrina noastră cu minuni farmaceutice de mare fineţe şi de droguri care amplifică puterea minţii.

Peste câteva clipe, bărbaţii făceau cale-ntoarsă către palisadă. Reveniră curând, cărând canistre vechi de tablă, pline cu benzină. Del adulmecă fiecare galon, pentru cazul că vreun

caraghios se gândise că s-ar fi putut strecura aducând apă. Fiecare bărbat căpătă un jeton şi îşi ocupă locul. Del le vându taco şi droguri periculoase, primind în schimb orice se putea. Lumânări şi borcane Mason, un cuţit ruginit. O jumătate din manualul pentru întreţinerea completă, pe teren, a Tancului Urban Chrysler Mark XX. Drogurile erau de culori diferite, dar altminteri identice: douăsprezece părţi Oregano, trei părţi excremente de iepure şi o parte tulpini de marijuana. Toate acestea sub ochiul vigilent al lui Oposum.

— Pe Dumnezeul meu, spuse primul bărbat care ieşi din camionetă. Credeţi-mă, îşi merită plata. Puneţi-o s-o facă pe infirmiera, n-o să vă pară rău!

— Învăţătoarea e cea mai bună, comentă al doilea bărbat care terminase. N-am mai văzut nimic asemănător. Puţin îmi pasă dacă fata e autentică sau nu.

— Ce-i în aceste taco? îl întrebă un client pe Del.

— Nimeni pe care să-l cunoşti, domnule, răspunse el.

*

— A fost o zi lungă. Sunt frântă, ăsta-i adevărul, zise Ginny şi strâmbă din nas. Imediat ce ajungem într-un oraş, speli mai întâi totul bine cu furtunul, Del. Locul miroase ca un canal de scurgere, dacă nu chiar mai rău.

Del privi cerul cu coada ochiului şi opri la umbra săracă a unor tufe de mesquito. Coborî şi lovi cu piciorul în cauciucuri. Ginny se dădu jos, se plimbă încoace şi încolo şi se întinse.

— Se face târziu, spuse Del. Vrei să mergem mai departe sau să ne oprim aici?

— Crezi că băieţii ăia s-ar putea hotărî să ceară o bonificaţie pentru benzina lor?

— Sper că da, făcu Oposumul, de deasupra camionetei.

— Eşti un nesuferit, râse Ginny, aşa aş spune. La naiba, să mergem mai departe. Mi-ar prinde bine o baie fierbinte şi nişte mâncare din oraş. Ce crezi că e în susul drumului?

— Veşti Rele din Est, spuse Del, dacă harta asta e bună de ceva. Ginny, mersul la vreme de noapte nu e bun. Nu ştii niciodată ce stă la pândă pe drum.

— Ştiu ce stă pe furgon. Să pornim. Mă mănâncă peste tot, sunt plină de insecte şi murdară, iar cada aia strălucitoare de baie nu-mi iese din cap. Dacă vrei să conduc şi eu o vreme, contează pe mine.

— Urcă, bombăni el. Mi-e mai frică de tine la volan decât de orice altceva aş putea întâlni.

*

Sosi dimineaţa, în umbre de purpură şi tonuri metalice, aramă, argint şi aur. De la distanţă, Veşti Rele din Est îi dădu lui Ginny impresia unor gunoaie presărate neglijent pe câmp. De aproape, gunoaiele păreau să fie mai mari. Cocioabe de tinichea, corturi şi construcţii primejdioase, refăcute din indiferent ce-or fi fost mai înainte. Focuri la care se gătea şi localnici care se foiau în toate părţile, căscând şi întinzându-se. Trei locuri unde se oferea mâncare. Altele cu paturi şi cu o baie. Măcar exista ceva pe care să-l aştepţi cu nerăbdare. Ginny remarcă o firmă din capătul opus al oraşului.

ATELIERUL DE REPARAŢII MORO
Arme * Mecanisme * Tot Felul de Chestii Electronice

— Opreşte! zise ea. Parchează acolo. Del păru alarmat.

— De ce?

— Nu te ambala. În spate avem echipament care trebuie verificat. Nu vreau decât s-arunce o privire.

— Nu mi-ai spus nimic.

Ginny îi văzu ochii trişti, afundaţi în cap de oboseală, şi smocurile de păr pleoştite, lipite de urechi.

— N-aveam ce să-ţi spun, răspunse ea pe un ton mai blând. Adică nimic căruia să-i poţi da tu de capăt, OK?

— Cum crezi tu, făcu el, evident întors pe dos.

Ginny oftă şi coborî. Curtea din spatele atelierului era încercuită de un gard de sârmă ghimpată. În interior se zărea o harababură de frânghii, sârmă de cupru şi piese de schimb ruginite, neindentificabile, totul într-un strat înalt până la glezne. O camionetă uzată stătea lipită de perete. Căldura dimineţii unduia în jurul acoperişului de tablă al clădirii. Alte piese de schimb împrăştiate în faţa uşii. Oposumul scoase un sunet straniu şi Ginny văzu Câinele păşind în lumină. Un Ciobănesc, probabil de un metru nouăzeci. Îi arătă Oposumului întunecat dinţii îngălbeniţi. În spatele Câinelui apăru un bărbat, ştergându-şi de pantaloni unsoarea groasă de pe mâini. Gol până la brâu, cu părul ca umplutura ieşită în afară dintr-un

scaun. Trăsături dure ca stânca, ochi de cremene, pe măsura lor. Nu era urât, se gândi ea, dacă îl spălai ca lumea.

— Ei, ia să vedem, spuse el, după care se uită la furgon, citi inscripţia din lateral, o studie pe Ginny din cap până-n călcâie. Ce pot face pentru tine, micuţă doamnă?

— De fapt, nu-s micuţă şi cred că nu-s o doamnă. Indiferent ce păreri ai, abţine-te. Ai atelierul deschis sau ai doar chef de vorbă?

Bărbatul zâmbi larg.

— Mă numesc Moro Gain. Nu-mi închid niciodată atelierul dacă pot fi de folos.

— Am nevoie de nişte chestii electrice.

— Am înţeles. Care-i problema?

— Hm, clătină Ginny din cap. Mai întâi trebuie să pun o întrebare. Faci lucrări confidenţiale sau povesteşti tot ce ştii?

— Porecla mea e Secretosul, răspunse Moro. S-ar putea să te coste ceva mai mult, dar capeţi ce doreşti.

— Cât de mult?

Moro închise un ochi.

— Ei, cum aş putea să ştiu? Ce-ai acolo, un dispozitiv nuclear sau un ceas stricat? Adu furgoneta înăuntru şi aruncăm o privire.

Îndreptă un deget unsuros către Oposumul Întunecat.

— Pe el lasă-l afară.

— Nici gând.

— Fără arme în atelier. Aşa-i regula.

— N-are nimic. Doar puştile pe care le vezi, zâmbi Ginny. N-ai decât să-l dai jos, dacă vrei. Eu nu cred c-aş face-o.

— Aşa e, arată impunător.

— Aş zice că şi e.

— Ce naiba, făcu Moro, adu furgoneta înăuntru. Câinele descuie poarta. Oposumul coborî şi îi urmă îndeaproape cu ochi mieroşi.

— Du-te să cauţi un loc unde să stăm, îi spuse lui Del. Curat, dacă poţi găsi aşa ceva. Cu toată apa caldă din oraş. Pentru numele lui Dumnezeu, Del, tot mai eşti supărat, sau ce?

— Nu-ţi face griji pentru mine. Nu-ţi face nici un fel de griji.

— Bine.

Ea sări la volan. Moro începu să dea cu piciorul în uşa atelierului. Uşa zvâcni în cele din urmă în lături, deschizându-se

destul de larg ca să poată intra furgoneta. Remorca suplimentară se legăna pe urmele ei. Moro ridică prelata şi privi cu mare interes cele treizeci şi şapte de canistre cu benzină fără plumb.

— Aveţi de mers o grămadă de kilometri, sau ce se-ntâmplă? o întrebă pe Ginny.

Ea nu-i răspunse. Coborî din furgoneta. Lumina pătrundea prin ochiuri sparte de geam. Ferestrele înguste o duseră cu gândul la o biserică. Ochii i se obişnuiră cu întunericul şi văzu că asta şi era. Băncile se aflau pe margini, susţinând mormane înalte de piese auto. Un Olds din 1997 era săltat pe cric, în faţa altarului.

— Frumos locşor ai aici, zise ea.

— Pentru mine e numai bun, răspunse Moro. Ei, ce necazuri ai? Ceva la circuite? Ai spus chestii electrice.

— Nu vorbeam despre motor. Aici, în spate.

Îl conduse în spatele camionetei şi deschise uşile.

— Dumnezeule atotputernic! făcu Moro.

— Acum miroase oarecum a destrăbălare. N-avem ce face până nu spălăm cu furtunul.

Ginny intră, se uită în urmă şi îl văzu pe Moro tot jos.

— Urci sau nu?

— Mă gândeam.

— La ce?

Îl văzuse urmărindu-i mişcările şi adevărul era că n-ar fi fost nevoie să întrebe.

— Păi, ştii... începu Moro târşâindu-şi picioarele. Pe ce te bazezi ca să plăteşti? Pentru indiferent ce am de făcut.

— Benzină. Tu arunci o privire. Îmi spui câte canistre. Eu spun da sau nu.

— Am putea găsi o altă soluţie.

— Am putea, ei?

— Sigur, zâmbi el prosteşte. De ce nu?

Ginny nici măcar nu clipi.

— Domnule, ce fel de fată crezi că sunt?

Bărbatul părea nedumerit şi încordat.

— Fie că matale crezi sau nu, ştiu să citesc bine, cucoană. Mi-am închipuit că nu eşti nici taco, nici droguri periculoase.

— Ţi-ai închipuit ce nu trebuia, ripostă ea. Pentru mine, sexul nu-nseamnă decât software, ţine minte. N-am la dispoziţie

toată ziua ca să te privesc fantazând cu ochii la mine. Trebuie să mă mişc sau să stau într-un loc. Când stau, te holbezi. Când mă mişc, te holbezi şi mai şi. Nu-ţi pot face nici o vină, probabil sunt cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată. Dar nu lăsa asta să stea în calea muncii tale.

Lui Moro nu-i venea în minte ce-ar mai fi putut să spună. Respiră adânc şi se urcă în furgonetă. Văzu un pat fixat cu buloane de podea. Aşternuturi roşii, de bumbac, o pernă uzată de satin pe care scria Durango, Colorado, alături de imaginea unor veveriţe cu fălci şi a unei cascade. O noptieră, o lampă cu abajur roz cu flamingi în părţile laterale. Draperii roşii pe pereţi. Fotografii cu scene de balet şi o Minnie Mouse goală.

— E ceva, făcu el, admirativ.

— Problema e aici, în spate.

Ginny trase draperia dinspre partea din faţă a furgonetei. Acolo era un dulap furniruit, fixat cu şuruburi de alamă. Scoase o cheie din buzunarul blugilor şi o deschise.

Moro se holbă preţ de un minut, apoi râse zgomotos.

— Înregistrări senzoriale! Ei, să fiu al naibii! exclamă şi o privi cu totul altfel, fără ca ei să-i scape. N-am mai văzut un simulator de genul ăsta de ani de zile. Nu ştiam că mai există.

— Am trei înregistrări, îi explică. O brunetă, o roşcată şi o blondă. Am găsit un întreg depozit secret în Ardmore, Oklahoma. A trebuit să mă uit la vreo trei sau patru sute până am găsit nişte fete care să semene cât de cât cu mine. Era cât pe ce să-mi pierd minţile înainte de a termina. Oricum, am făcut-o. Le-am tăiat la montaj şi le-am redus la câte şapte minute.

Moro se uită din nou la pat.

— Cum îi cuplezi?

— Din saltea iese un ac minuscul. Li se-nfige în fund cu viteza fulgerului. Se rup imediat de realitate. O doză de şapte minute. Casca e în noptiera de-acolo. Le-o pun şi le-o scot cu mare repeziciune. Firele trec pe sub duşumea şi-ajung la simulator.

— Iisuse. Dacă te prinde cineva vreodată cu chestia asta, te-ai ars, cucoană.

— Pentru asta e Oposumul. E foarte bun la ceea ce face. Ia spune-mi, ce-a fost cu privirea de adineauri?

— În clipa aia, n-am fost sigur dacă eşti sau nu autentică.

— Şi-acum ce crezi? râse ea.
— Cred că s-ar putea să fii.
— Exact. Droidul e Del, nu eu. Wimp, seria IX. N-au fabricat tot lotul. Nu prea mai era cerere. Clienţii mă bănuiesc pe mine, nu se gândesc niciodată la el. E un prezentator dat naibii şi e destul de bun când e vorba să vândă taco şi droguri. Puţin cam prea emotiv, după părerea mea. Ei, dar nimeni nu-i perfect, după cum se spune.
— Problema ta e în stimulator?
— Cred că da, răspunse Ginny, îmi stoarce toată vlaga.
Îşi muşcă buza şi îşi încreţi fruntea. Lui Moro i se păru cel mai ispititor gest din lume.
— Cred că derapează puţin. Poate face un scurt, ei?
— Poate, repetă Moro şi se jucă distrat cu stimulatorul, încercând o bobină cu degetul mare. Trebuie s-arunc o privire în interior.
— Îţi aparţine. Eu o să fiu oriunde mă instalează Del.
— La Ruby John. E singurul loc cu un acoperiş ca lumea. Mi-ar plăcea să te scot în oraş la cină.
— Cred şi eu.
— Draga mea prietenă, ai o atitudine de tot rahatul.
— Am mult antrenament.
— Iar eu am o anumită doză de mândrie. N-am de gând să te rog mai mult de trei-patru ori, şi asta-i tot.
Ginny dădu din cap. Aproape aprobator.
— Ai o promisiune. Poate nu în toate privinţele, dar în câteva.
— Asta înseamnă cina sau nu?
— Nu înseamnă. Vreau să spun că, dacă mi-aş dori să ies cu un tip, tu te-ai potrivi.
Ochii lui se aprinseră.
— Du-te naibii, cucoană. Nu-s chiar atât de dornic de companie.
— Perfect, zise Ginny, apoi adulmecă aerul şi ieşi. Îţi doresc o zi frumoasă.
Moro o privi îndepărtându-se. Îi privi blugii mulându-se pe coapse, îi studie mişcarea fluidă a şoldurilor. Luă în consideraţie mai multe acţiuni improbabile. Se gândi să se spele, să-şi caute haine corespunzătoare. Să găsească o sticlă şi să privească

înregistrările. O îmbrăţişare de plastic în cele mai bune condiţii, sau cel puţin aşa auzise, şi, în final, mult mai puţină ciorovăială.

*

Oposumul Întunecat privi furgoneta dispărând în atelier. Se simţi imediat cuprins de nelinişte. Locul lui era deasupra. Păzind-o pe Ginny de rele. Rugându-se sălbatic unor zei absenţi ai geneticii, cerându-le o ocazie de a ucide. De când îşi făcuse apariţia Câinele, nu-l mai scăpase din priviri. Simţurile îi erau asaltate de mirosuri primordiale, de temeri şi necesităţi ancestrale. Câinele încuie poarta şi se întoarse. Nu se apropie, se mulţumi să se-ntoarcă.

— Sunt Câinele Iute. Nu prea mă sinchisesc de Oposumi.

— Eu nu prea mă sinchisesc de Câini. Câinele păru să înţeleagă.

— Ce făceai înainte de Război?

— Lucram într-un parc tematic. Moştenirea Vieţii Sălbatice de Odinioară. Genul ăsta de rahaturi. Dar tu?

— Pază, ce altceva? se strâmbă. Am învăţat puţină electricitate. Am prins ceva mai multă de la Moro Gain. Mi-a mers şi mai rău. Îţi place să-mpuşti oameni cu chestia aia? întrebă dând din cap către atelier.

— Ori de câte ori am ocazia.

— Joci vreodată cărţi?

— Uneori, zise Oposumul Întunecat şi îşi arătă dinţii. Cred că-i pot face faţă unui Câine.

— Pe lucruri autentice? îi întoarse Câinele rânjetul.

— Pachet nou de cărţi, sigiliu intact, miza pe masă.

*

Moro îşi făcu apariţia la Stabilimentul cu Paturi de Campanie al lui Ruby John pe la amiază. Ginny avea o cuşetă semi-izolată, acoperită cu o pătură. Făcuse o baie, îşi împletise părul şi blugii spălaţi îi conturau clar picioarele. Frânse inima lui Moro.

— O să fie gata mâine-dimineaţă, o anunţă el. Te costă patruzeci de litri de benzină.

— Patruzeci. Ăsta-i jaf curat.

— Accepţi sau refuzi. Ai un cap de citire defect în simulatorul ăla. Dacă nu-l repari, o să iasă repede din funcţiune. N-o să-ţi placă. Şi n-o să fie nicidecum pe placul clienţilor tăi.

Ea păru să se-mblânzească, dar nu cine ştie ce.

— Cincisprezece. De cea mai bună calitate.

— Treizeci. Trebuie să fabric eu componentele.

— Douăzeci.

— Mai adaugă cinci, spuse Moro. Şi te scot la cină.

— Trei, şi vreau să plec din carcera asta în zori. Să fiu pe drum când frumuseţea voastră de oraş începe să se coacă la soare.

— Să fie-al naibii, eşti o companie amuzantă.

Ginny zâmbi. Dulce şi dezarmant, pe neaşteptate.

— Sunt OK. Trebuie să mă cunoşti mai bine.

— Şi cum reuşesc?

— Nu reuşeşti.

Zâmbetul lăsă în urmă o figură sobră.

— N-am luat asta în calcul.

*

În nord părea să plouă. Răsăritul era mohorât. Nuanţe noroioase de galben şi roşu, fără nimic spectaculos. Culori pătrunse printr-o fereastră pe care nu se ostenise nimeni s-o spele. Moro scosese camioneta. Spuse că adăugase, ca bonificaţie, un lubrifiant şi că spălase partea din spate cu furtunul. Din remorcă dispăruseră douăzeci şi trei de litri. Ginny îl puse pe Del să le numere sub ochii lui Moro.

— Sunt cinstit, zise el, nu e nevoie.

— Ştiu, spuse Ginny, uitându-se curioasă la Câine, care arăta mai degrabă ciudat.

Părea întors pe dos. Ursuz şi nesigur pe picioare. Îi urmări privirea şi îl văzu pe Oposum deasupra furgonetei. Acesta îşi etala rânjetul nătâng.

— Încotro pleci acum? întrebă Moro, vrând s-o reţină cât mai mult.

— Spre sud, răspunse ea, fiindcă tot stătea cu faţa într-acolo.

— Eu aş renunţa. Tipii de pe-acolo nu-s prea prietenoşi.

— Nu sunt mofturoasă. Afacerile sunt afaceri.

— Nu, dom’le, clătină Moro din cap. Aici e vorba de afaceri proaste. La sud-est e Vomă Uscată. După care urmează Oraşul Condamnaţilor. Mergi drept înainte şi ajungi la Hackeri. S-ar putea să ajungi şi în Fort Pru, o şleahtă de agenţi de asigurări nemulţumiţi din mijlocul câmpului. Ţine-te departe de ei. Nu merită, indiferent ce-ai face.

— Mi-ai fost de mare ajutor, îi zise.

Moro îşi încleşta mâna de portiera ei.

— Asculţi vreodată pe cineva, cucoană? Îţi dau sfaturi bune.

— Perfect. Sunt atât de recunoscătoare cât pot fi.

O privi plecând. Înfăţişarea ei îl dăduse gata. În ochii ei părea să se fi concentrat întreaga zi. Nimic din ce spusese nu-i fusese pe plac câtuşi de puţin. Însă dispreţul ei fusese destul de prietenos. Nu desluşise nici o urmă de răutate.

*

Oraşul Condamnaţilor era un nume în a cărui rezonanţă Ginny găsea ceva neplăcut. Îi spuse lui Del să se îndrepte spre sud şi, poate, spre vest. Pe la amiază, la marginea zdrenţuită a lumii apăru o ceaţă gălbuie, ca şi cum cineva ar fi rostogolit pe câmpie un covor ieftin, praf os.

— Furtună de nisip, strigă Oposumul, de deasupra furgonetei. Vine exact dinspre vest. Cred c-ar fi mai bine să schimbăm direcţia. Se pare că beleaua se mişcă repede.

Nu anunţase nimic pe care să nu-l poată vedea şi ea. Avea obiceiul să spună fie prea puţin, fie mai mult decât era necesar. Îi ceru să-şi acopere armele şi să vină înăuntru, fiindcă nisipul avea să-i ia blana în stăpânire, iar afară nu se afla nimic care trebuia ucis şi care să nu poată aştepta până în momentul potrivit. El se îmbufna, dar coborî. Ghemuit în spatele furgonetei, se agăţa de aer de parcă ar fi avut forma unor paturi sau piedici de armă. Aprecia, în minte, furia elementelor şi devierea gloanţelor produsă de vânt.

— Fac pariu că pot merge mai repede decât furtuna, spuse Del. Am senzaţia că sunt în stare.

— Unde să mergi? întrebă Ginny. Nu ştim nici unde ne aflăm, nici ce se află în faţa noastră.

— E adevărat. Avem cu atât mai multe motive să ajungem acolo cât mai curând cu putinţă.

Ginny ieşi şi privi cu nepăsare lumea.

— Am nisip între dinţi şi între degetele de la picioare, se plânse. Fac pariu că Moro Gain ştie foarte bine unde e posibil să fie furtună. Fac pariu că asta s-a-ntâmplat.

— Mie mi s-a părut un tip cumsecade.

— Exact asta vreau să spun. Nu poţi avea nicidecum încredere într-un astfel de om.

Furtuna păruse să dureze două zile. Ginny socoti că trecuse, probabil, o oră. Cerul arăta la fel de rău ca supa de varză.

Pământul nu se deosebea de cum era mai înainte. Nu vedea diferenţa dintre nisipul recent dispărut şi cel apărut de curând. Del repuse furgoneta în mişcare. Se gândi la baia din ziua precedentă. Veşti Rele din Est avea părţile sale bune.

Înainte de a ajunge în vârful primei coline, Oposumul întunecat începu să bată cu picioarele în plafon.

— Vehicule la orizont, strigă el. Berline şi camionete. Camioane platformă şi semitrailere. Tot felul de autobuze.

— Ce fac? întrebă Del.

— Vin direct spre noi, cară lemn de construcţie.

— Ce fac? se strâmbă Ginny. Fir-ar să fie, Del, vrei s-opreşti maşina? Conduci ca un nebun, jur.

Del opri. Ginny se urcă alături de Oposum, să se uite. Caravana mergea în linie dreaptă. Maşinile şi camioanele nu cărau chiar lemn de construcţie... şi totuşi asta era. Fiecare transporta o porţiune dintr-un perete. Buşteni despicaţi montaţi laolaltă, ascuţiţi în partea de sus. Maşina din frunte viră şi celelalte o urmară. Viră din nou. Cât ai clipi, pe câmpie se asambla o palisadă, pătrată de parcă ar fi fost trasată cu rigla. O palisadă şi o poartă. Deasupra porţii era o pancartă de lemn:

FORT PRU
Jocurile Sorţii & Amuzamente
Limitate * Toată Viaţa * Jumătate de Viaţă * Moarte

— Nu-mi place, spuse Oposumul Întunecat.

— Ţie nu-ţi place nimic din ce e încă în viaţă, ripostă Ginny.

— Au armament individual şi sunt o şleahtă care pare nervoasă.

— Nu sunt decât excitaţi. E totuna cu a fi nervos sau e destul de pe-aproape.

Oposumul pretinse că înţelesese.

— Se pare că poposesc pe durata nopţii, îi strigă ea lui Del. Hai să facem nişte afaceri, amice. Cheltuielile nu se întrerup niciodată.

*

Cinci o porniră către furgonetă. Arătau cu toţii la fel. Musculoşi, arşi de soare. Goi până la brâu, cu excepţia gulerelor şi a cravatelor dungate. Fiecare ducea câte o geantă diplomat, subţire ca două felii de pâine fără unt. Doi aveau pistoale îndesate la cingătoare. Şeful căra o puşcă Remington 12, cu ţeava retezată, care arăta excelent. Atârna de o curea pentru chitară, prinsă de mijloc. Tipul nu era nicidecum pe placul lui Del. Avea dinţi albi, perfecţi, şi ţeasta cheală. Ochii de culoarea meduzelor descompuse de pe plajă. Studie firma de pe furgonetă şi se uită la Del.

— Ai o curvă înăuntru sau nu?

Del îl privi drept în faţă.

— Ce-aud mă cam nemulţumeşte. Nu e un mod de a vorbi.

— Hei, îi făcu lui Del cu ochiul. Nu-i nevoie să ne dai tonul. Şi noi lucrăm în industria spectacolului.

— Adevărat?

— Roţi ale norocului şi cărţi nemăsluite. Şanse care ştiu că ţi-ar plăcea. Eu sunt actuarul-şef al acestui grup. Mă numesc Fred. Animalul ăla de sus are o atitudine de două parale, prietene. N-are nici un motiv să-ndrepte arma aia spre beregata mea. Noi, cei de pe-aici, suntem prietenoşi.

— Eu nu văd de ce ar împroşca Oposumul locul ăsta cu plumbi şi diaree. Doar dacă voi vă gândiţi la ceva care nu-mi trece mie prin cap.

Fred zâmbi la auzul vorbelor lui. Soarele îi preschimba capul într-o minge mare, aurie.

— Cred c-o să-ţi încercăm fata. Bineînţeles că trebuie s-o vedem mai întâi. Ce primeşti ca plată?

— Lucruri tot atât de bune precum tot ce căpătaţi în schimb.

— Am exact ceea ce trebuie.

Actuarul-şef făcu din nou cu ochiul. Gestul începea să-l enerveze pe Del. Fred dădu din cap şi unul dintre prietenii lui scoase din servietă hârtie albă, curată.

— Asta e hârtie pentru obligaţiuni, spuse, plimbându-şi degetul mare pe muchii. Cincizeci la sută urzeală de in, şi am luat-o cu topul. N-o să mai găseşti nimic asemănător. Poţi s-o foloseşti sau s-o dai la schimb. Acum o săptămână a pătruns până aici Brigada a Şaptea de Scriitori Mercenari. În întregime, călare. Aproape că ne-au luat tot, dar mai avem câteva topuri

de rezervă. Avem şi creioane. Mirado doi şi trei, neascuţite, cu gumă în capăt. Când ai văzut aşa ceva ultima oară? Chestiile astea sunt la fel de valoroase ca aurul. Avem capse şi blocuri de formulare. Formulare de cerere, formulare de constatare a mutilărilor, formulare pentru orice. Afacerile noastre sunt pe roate. Şi tu ai benzină sub prelată, în remorca din spatele furgonetei. De la distanţa asta, îi simt foarte bine mirosul. Prietene, putem vorbi cu siguranţă despre afaceri. Am şaptesprezece beţivi care stau pe uscat.

O conexiune minusculă scapără în capul lui Del. O putea desluşi în ochii agentului de asigurări. Lăcomia de benzină era ceea ce era şi ştia că oamenii ăia voiau ceva mai mult decât plăcerile cărnii. Ştia, cu o spaimă de android, că, dacă puteau, îşi făceau jocul.

— Păi, benzina nu e pentru trocuri, rosti, cu tot calmul de care era în stare. Nu vindem decât sex, taco şi droguri periculoase.

— Nici o problemă. Ei, absolut nici o problemă. Era doar o idee, atâta tot. Tu o aduci aici pe mititica aia, iar eu îmi aduc echipa. Ce zici de-o jumătate de top de persoană?

— Mai corect de-atât nici nu se poate, răspunse Del, gândindu-se că jumătatea aceea ar fi fost excelentă, dar ştiind acum, cu toată certitudinea, că Fred avea de gând să-şi ia înapoi indiferent ce i-ar fi dat.

*

— Moro a avut dreptate, spuse Del. Băieţii ăştia de la asigurări sunt o nenorocire. Cel mai bun lucru pe care l-am putea face e să plecăm şi gata.

— Aiurea, făcu Ginny, aşa sunt bărbaţii. Vin la tine înfuriaţi ca nişte câini băloşi şi, când pleacă, sunt ca nişte mâţe lingând frişca. Asta-i natura afacerilor cu sexul. Aşteaptă şi-o să vezi. În plus, trucurile lor n-or să-l păcălească pe Oposumul Întunecat.

— Tu nu te-ai ruga pentru ploaie nici dacă ai fi în flăcări, bombăni el. Bine, n-o să scot afară benzina. O să-ţi aranjez o scenă deasupra prelatei. Poţi să-ţi prezinţi numărul acolo.

— Fă cum crezi, zise, sărutându-i obrazul de plastic şî împingându-l către uşă. Acum ieşi şi lasă-mă să mă fac frumoasă.

Totul păru să meargă bine. Majoreta Barbara Jean trezi vise umede uitate, lăsând gurile uscate ca şerpii. Îi pregăti

pentru învăţătoarea Sally şi infirmiera Nora, violatoare de taine ale sufletelor. Poate avusese dreptate, decise Del. Pus faţă-n faţă cu deliciile femeieşti, un bărbat îşi pierde atitudinea împuţită. După ce e satisfăcut, preţ de o oră, sau chiar două, nu-şi doreşte să distrugă ceva. La omoruri nu-i stă gândul o jumătate de zi. Nu putea decât să-şi imagineze o asemenea magie şi cum anume funcţiona. Informaţiile erau una, iar întâlnirile pline de încântare altceva.

Prinse privirea Oposumului şi se simţi în siguranţă. Patruzeci şi opt de bărbaţi îşi aşteptau rândul. Oposumul le ştia calibrele armelor, ştia lungimea fiecărei lame de cuţit. Mitralierele lui de calibrul cincizeci le blagosloveau de bun-rămas pe toate.

Fred actuarul se aproprie pe nesimţite şi îi zâmbi larg.

— Cu siguranţă c-ar trebui să vorbim despre benzina aia. Asta ar trebui.

— Uite care-i treaba, benzina nu-i pentru trocuri. Duceţi-vă să staţi de vorbă cu băieţii de la rafinărie, aşa cum am făcut şi noi.

— Am încercat. N-au ce face cu rechizitele de birou.

— Asta nu-i problema mea.

— Poate că e.

Lui Del nu-i scăpă tonul tăios.

— Dacă ai ceva de spus, spune.

— Jumătate din benzina voastră. Noi plătim pentru fată şi nu vă facem nici un necaz.

— Pe el l-ai uitat?

Fred îl studie pe Oposumul Întunecat.

— Îmi pot permite mai multe pierderi decât tine. Ascultă, prietene, ştiu ce eşti. Nu eşti om. Înainte de Război am avut drept contabil autorizat un droid exact ca tine.

— Poate e cazul să stăm de vorbă, spuse Del, încercând să-şi dea seama ce era de făcut.

— Dă-i drumul, asta-i ceea ce vreau s-aud.

Al patrulea client al lui Ginny ieşi clătinându-se pe picioare, agitat şi cu maxilarele albite.

— Fir-ar să fie, încercaţi Infirmiera, le strigă celorlalţi. N-am mai avut parte de aşa ceva de când mă ştiu!

— Următorul, spuse Del, stivuind hârtia de obligaţiuni. Jocul ăsta se cheamă senzualitate, domnilor, ce v-am spus eu?

— Şi fata e de plastic?

— E tot atât de veritabilă ca tine. Dacă facem un soi de înţelegere, de unde ştiu că te ţii de cuvânt?

— Iisuse, exclamă Fred, drept cine mă iei? Ai Jurământul meu de Agent de Asigurări de Viaţă!

Următorul client dădu buzna de dincolo de cortină, se împiedică şi căzu pe burtă. Se adună de jos şi scutură din cap. Părea vătămat, sângera în jurul ochilor.

— E o tigroaică, anunţă Del, întrebându-se ce naiba se întâmpla. Scuză-mă o clipă, îi spuse lui Fred şi se strecură în furgoneta. Ce faci aici? o întrebă pe Ginny. Băieţii ăia arată parc-ar fi scăpat dintr-o batoză.

— E mai tare decât mine, zise Ginny, la jumătatea drumului dintre Nora şi Barbara Jean. Ultimul tip s-a zbătut ca un şarpe în convulsii. A-nceput să-şi smulgă părul. Ceva nu e în ordine. Trebuie să fie din cauza înregistrărilor. Cred că Moro ăla e un escroc.

— Avem necazuri şi-năuntru, şi afară, îi povesti Del. Şeful şlehtei vrea benzina noastră.

— Ei, e sigur că n-o poate căpăta, pentru Dumnezeu.

— Ginny, tipul are ochi faţetaţi. Spune că-şi asumă riscurile cu Oposumul. Ar fi mai bine s-o ştergem cât se mai poate.

— Mhm-hm, clătină din cap. Asta o să-i înfurie cu siguranţă. Dă-mi un minut sau două. Am făcut câteva Nora şi o Sally. Le schimb pe amândouă cu Barbara Jean şi mai vedem.

Del se strecură înapoi. Răspunsul părea cel puţin dubios.

— Asta da femeie, spuse Fred.

— Azi are ceva deosebit. Băieţii voştri de la asigurări au pus-o pe foc

Celălalt zâmbi larg la auzul vorbelor.

— Cred c-ar fi mai bine s-o-ncerc.

— Eu m-aş abţine.

— De ce?

— Las-o să se calmeze. S-ar putea să fie mai mult decât poţi struni.

Ştiu imediat că n-ar fi trebuit să spună asta. Fred căpătă culoarea unei plăcinte cu ketchup.

— Cum adică, rahat de plastic? Pot struni orice femeie care s-a născut vreodată... sau a fost asamblată dintr-un set.

— Treaba ta, rosti Del, simţind că ziua se ducea pe apa sâmbetei. N-am zis că ai vreun defect.

— E-al dracului de adevărat că n-am, făcu Fred şi îl scoase pe următorul bărbat din rând cu o smucitură. Micuţă doamnă, fii gata, acolo, înăuntru. O să-ţi ofer câte-o asigurare pentru toate nevoile tale!

Bărbaţii ovaţionară. Oposumul Întunecat, care înţelegea cel puţin trei cincimi din necazurile de dedesubt, îi aruncă lui Del o privire întrebătoare.

— Primim vreun taco din ăla? întrebă cineva.

— Puţin probabil, răspunse Del.

Se gândi să se scoată din funcţiune. O sinucidere de android părea să fie soluţia. Dar, în mai puţin de trei minute, din furgoneta începură să se audă urlete nefireşti. Urletele se transformară în ţipete ascuţite. Agenţii de asigurări de viaţă se crispară. Pe urmă ieşi Fred, zdrobit. Arăta de parcă ar fi dat un şut în furunculele unui urs. Părea să aibă încheieturile îndoite într-o direcţie greşită. Se uită pieziş la Del, năuc şi desincronizat. Pe urmă totul se petrecu în secunde infime, ca un fir de păr. Văzu că Fred îl descoperise, îi văzu ochii uleioşi îndreptându-se direct spre el. Văzu ţevile retezate preluând direcţia ochilor cu atâta repeziciune încât nici măcar picioarele electrice nu apucară să-l smulgă din loc la timp. Braţul îi explodă. Îl lăsă baltă şi alergă spre furgoneta. Oposumul nu reuşi să-l ajute. Actuarul era sub el şi prea aproape. Mitralierele de calibrul cincizeci deschiseră focul. Agenţii de asigurări o rupseră la fugă. Oposumul tigheli nisipul şi îi trimise în aer, zdrenţuiţi şi morţi.

Del ajunse pe locul şoferului când gloanţele împroşcară furgoneta. Se simţi oarecum idiot. Stătea acolo, cu un singur braţ, cu mâna pe volan.

— Dă-te la o parte, spuse Ginny, aşa n-o să meargă.

— Cred că nu.

Porni ea, clătinând furgoneta printre tufişuri.

— N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea, zise ea cu voce tare. L-am conectat pe bietul om şi a început să se zvârcolească înnebunit de excitare, cu oasele pocnindu-i ca nişte beţe. Cel mai dat naibii orgasm pe care l-am văzut vreodată.

— Ceva nu funcţionează cum ar trebui.

— Păi, îmi dau seama. Iisuse, asta ce mai e?

Răsuci de volan în timp ce o mare parte din deşert se ridică în văzduh, drept în sus.

— Rachete, făcu el, sumbru. De-asta s-au gândit că Oposumul, cu degetele lui demente, poate fi înghiţit dintr-o îmbucătură. Uită-te pe unde mergi, fato!

În faţa lor explodară doi stâlpi de foc. Del se aplecă în afară şi se uită în urmă. Jumătate din zidul Fortului Pru plecase în urmărire. Oposumul spulbera tot ce vedea înaintea ochilor, dar nu reuşea să-şi dea seama de unde veneau rachetele. Maşinile atacatoare ale agenţilor de asigurări se împrăştiară, venind către ei din toate părţile.

— Încearcă să ne înconjoare, spuse Del. O rachetă explodă în faţa lor.

— Ginny, nu ştiu sigur ce e de făcut.

— Ce-i cu ciotul tău?

— Scoate ţiuituri electrice slabe. Ca o sonerie de care te desparte o jumătate de kilometru. Ginny, strâng cercul în jurul nostru, suntem în mare rahat.

— Îi interesează benzina, nu trebuie să ne facem griji. Oh, Doamne, despre asta ce să mai cred?

Oposumul nimeri un semitrailer în plin. Maşina se opri, motorul îi amuţi şi se răsturnă ca un gândac. Del îşi dădu seama că, fiind în acelaşi timp camion şi zid, existau probleme, echilibrul fiind una dintre ele.

— Mergi drept spre ei, apoi virezi brusc. Nu pot întoarce brusc în viteză.

— Del!

Gloanţele loviră furgonetă răpăind. Ceva greu scoase un zgomot. Furgonetă se înclină şi se opri.

Îşi luă mâinile de pe volan şi păru deprimată.

— Se pare că ne-au nimerit cauciucurile. De aici nu mai pornim, asta e. Să ieşim din chestia asta.

Şi ce să facem? se întrebă Del. În cap păreau să i se rostogolească rulmenţi. Simţea că o defecţiune era pe drum.

Vehiculele Fortului Pru se opriră scrâşnind. Agenţii de asigurări de viaţă demenţi coborâră îngrămădindu-se şi o porniră către ei peste câmp, trăgând cu armele de mână şi aruncând cu pietre. O rachetă explodă în apropiere.

Mitralierele Oposumului se opriră brusc. Ginny se strâmbă.

— Să nu-mi spui că nu mai ai muniţie, Oposumule Întunecat. E destul de greu să faci rost de aşa ceva.

Oposumul dădu să vorbească. Del îşi flutură braţul teafăr către nord.

— Hei, uite, uită-te la asta!

În rândurile agenţilor de asigurări se stârni brusc confuzia. O camionetă vag familiară se ivi pe culmea dealului. Şoferul îşi croia drum aruncând grenade. Explodau în ciorchine, buchete roz, strălucitoare. Îl descoperi pe tipul cu rachetele, culcat deasupra unui autobuz. Grenadele îl opriră, lăsându-l fără suflare. Agenţii de asigurări abandonară câmpul de luptă şi o rupseră la fugă. Ginny zări ceva extrem de ciudat. Camionetei i se alăturaseră şase Harley negre. Câini Ciau-Ciau cu mitraliere Uzi intrau şi ieşeau din rând, cu motoarele mârâind şi scuipând în aer trâmbe înalte de nisip. Nu arătară nici o milă, împuşcând inamicii răzleţiţi care fugeau. Foarte puţini agenţi de asigurări ajunseră la adăpost. Totul se termină într-o clipă. Fort Pru fugea cu secţiunile în dezordine.

— Ei, s-a nimerit exact la ţanc, spuse Del.

— Urăsc Câinii Ciau-Ciau, spuse Oposumul. Au limbi negre, e un fapt real.

— Sper că sunteţi teferi, rosti Moro. Ei, amice, arăţi de parcă ţi-ai fi lepădat un braţ.

— Nimic cu adevărat serios, răspunse Del.

— Îţi sunt recunoscătoare, zise Ginny. Cred că trebuie să ţi-o spun.

Moro era fascinat de farmecul ei pătrunzător, de purtarea ei ingrată. De încântătoarea pată de unsoare de pe genunchiul ei. Se gândi că era drăgălaşă ca un căţeluş.

— Am simţit că eram dator. Circumstanţele fiind cele care sunt.

— Şi anume? întrebă Ginny.

— Într-un fel, pacostea aia de Câine Ciobănesc e responsabil pentru orice necaz aţi avut. S-a cam enervat fiindcă Oposumul l-a lăsat lefter. Cred c-au jucat poker. Bineînţeles că e posibil să fi avut cărţi însemnate sau încreţite, aş zice.

Ginny suflă ca să-şi îndepărteze părul din ochi.

— Domnule, din câte-mi dau eu seama, nu vorbeşti cu prea mult sens.

— Mă simt cu adevărat jenat din cauza asta. Câinele ăla a înnebunit şi, într-un fel sau altul, ţi-a dat peste cap echipamentul.

— Ai lăsat un câine să-mi repare simulatorul?

— E un tehnician excelent. L-am învăţat eu însumi cele mai multe lucruri. E OK dacă ai grijă să nu-i sară muştarul. Ciobăneştii ăştia sunt rezultatul unor încrucişări selective, aşa am auzit. Ţi-a montat înregistrările pe o buclă şi le-a accelerat, asta a făcut. Clienţii primesc, să zicem, de douăzeci şi şase de ori mai mult decât au plătit. Se regulează cu o viteză echivalentă cu şapte mach. Pot apărea vătămări corporale.

— Doamne, ar trebui să te-mpuşc în picior.

— Uite ce e, eu îmi respect munca şi am venit aici cât de repede am putut. Am adus în ajutor nişte prieteni şi suport toate cheltuielile.

— Al naibii de adevărat.

Câinii Ciau-Ciau îşi opriseră Harley-urile ceva mai încolo şi aruncau priviri feroce spre Oposum. Acesta li le întorcea. Le admira în taină echipamentul de piele şi crestele Purina cusute pe spate.

— Eu o să-ţi măresc cheltuielile. Mă aştept la reparaţii complete.

— O să le ai. Bineînţeles că va trebui să petreci o vreme în Veşti Rele. S-ar putea să ia ceva timp.

Îi prinse privirea şi nu-şi putu stăpâni râsul.

— Eşti un nemernic încăpăţânat, trebuie să-ţi recunosc meritul ăsta. Ce-ai de gând cu Câinele ăla?

— Dacă vrei carne pentru taco, facem o afacere.

— Brr, cred c-o să sar peste asta.

Del începu să se foiască, trasând forme trapezoidale. Din ciotul mâinii lui prinseră să se înalţe şuviţe ondulate de fum.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Oposumule, vezi ce are, fă ceva, spuse Ginny.

— Pot pune asta la punct, îi spuse el.

— Ai pus deja destule la punct, aşa mi se pare.

— O să ne-nţelegem bine. Aşteaptă şi-o să vezi.

— Crezi? Ginny părea alarmată. Aş face mai bine să nu mă obişnuiesc cu tine prin preajmă.

— S-ar putea întâmpla să capeţi obişnuinţa asta.

— S-ar putea la fel de uşor să n-o fac.

— O să mă ocup de schimbarea cauciucului, spuse Moro. Trebuie să-l luăm pe Del din soare. Tu gândeşte la ceva frumos cu care să te-mbraci la cină. Veşti Rele din Est e-un loc oarecum pretenţios. Pe-aici suntem plini de mândrie...

SFÂRŞITUL LUMII PE CARE O CUNOAŞTEM

DALE BAILEY

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

Dale Bailey este autorul a trei romane, *The Fallen, House of Bones* şi *Sleeping Policemen* (în colaborare cu Jack Slay, Jr.). A publicat peste douăzeci de povestiri – cele mai multe în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* – dintre care o parte au fost adunate în *The Resurrection Man's Legacy and Other Stories*.

Povestirea următoare, finalistă la Premiul Nebula, s-a născut din încercarea lui de a înţelege pasiunea noastră morbidă pentru acest gen de proze şi perspectiva dispariţiei noastre ca specie. În *Sfârşitul lumii pe care o cunoaştem*, este vorba despre singurul supravieţuitor al unei apocalipse care încearcă să se lupte cu dimensiunea spirituală a pierderii. Mai mult decât atât, este o povestire-despre-sfârşitul-lumii care ne arată cum se desfăşoară, de fapt, povestirile-despre-sfârşitul-lumii.

Unul dintre lucrurile de care Bailey şi-a dat seama scriind acest text este că lumea se sfârşeşte cu fiecare minut al fiecărei zile. El afirmă: „Nu trebuie să distrugem oraşe întregi ca să ştim cum e să supravieţuieşti unei catastrofe. Ori de câte ori pierdem pe cineva, ştim ce înseamnă sfârşitul lumii pe care o cunoaştem. Ideea centrală a povestirii nu este că vine apocalipsa, ci că vine pentru tine. Şi nu poţi face nimic ca s-o eviţi.”

***

Între 1347 şi 1450, ciuma bubonică a devastat Europa, ucigând în jur de 75 de milioane de oameni. Boala, numită şi Moartea Neagră din cauza pustulelor negre care erupeau pe pielea celor contaminaţi, a fost provocată de o bacterie cunoscută sub denumirea de *Yersinia pestis*. Locuitorii de atunci ai Europei, neavând la dispoziţie microscoape sau cunoştinţe despre factorii bolii, şi-au pus nenorocirea pe seama unui Dumnezeu înfuriat. Oamenii rătăceau pe pământ autoflagelându-se, în speranţa că-I vor domoli mânia. „Au murit cu sutele, şi ziua, şi noaptea, ne povesteşte Agnolo di Tura. Mi-am îngropat cinci copii cu mâinile mele... atât de mulţi au murit, încât toţi credeau că a venit sfârşitul lumii.” Astăzi, Europa numără aproape 729 de milioane de locuitori.

*

Când se lasă seara, lui Wyndham îi place să se aşeze pe verandă şi să bea. Preferă ginul, dar bea orice. Nu ţine neapărat la el. În ultima vreme, a urmărit cum se lasă întunericul – *a urmărit atent*, vreau să spun, nu a stat pur şi simplu şi a privit – şi a ajuns la concluzia că clişeul e greşit. Noaptea nu se lasă. Fenomenul e mult mai complex.

Deşi nu era perfect convins de precizia observaţiilor lui.

Vara e în toi şi deseori se apucă de băut pe la două sau trei, aşa că până la apusul soarelui, în jurul lui nouă, de obicei e beat criţă. Totuşi, i se pare, dacă i se mai pare ceva, că noaptea *se ridică*, mai întâi se adună în bazine de cerneală pe sub copaci, ieşite parcă din nişte rezervoare subterane, apoi se extinde în exterior, către marginea curţii, şi în sus, către cerul încă luminat. Numai spre sfârşit se lasă ceva – bezna spaţiului infinit, bănuieşte el, care alunecă de sus, de deasupra pământului. Cele două suprafeţe întunecate se întâlnesc undeva la mijloc, şi asta înseamnă, de fapt, noaptea.

Cel puţin asta-i teoria lui.

Nu veranda e de vină, în paranteză fie spus, dar nici ginul - cu excepţia faptului că, din câte poate spune Wyndham, *totul* îi aparţine lui acum.

Povestirile-despre-sfârşitul-lumii se împart în două categorii.

În prima, lumea se sfârşeşte din cauza unui dezastru natural, fie necunoscut, fie cunoscut, dar de proporţii fără precedent. Potopul e pe primul loc – Dumnezeu însuşi, ni se spune, îl apreciază foarte mult - cu toate că şi molimele au susţinătorii lor. O nouă eră glaciară e şi ea foarte populară. La fel şi seceta.

În a doua, fiinţe umane iresponsabile provoacă singure sfârşitul lumii. Savanţi nebuni sau birocraţi corupţi, de obicei. Metoda clasică e schimbul de rachete balistice intercontinentale, deşi scenariul e inspirat de mediul geopolitic actual.

Vă invit să combinaţi şi să potriviţi:

Virus gripal modificat genetic – se oferă cineva? Calote polare în curs de topire?

*

În ziua când s-a sfârşit lumea, Wyndham nici măcar nu şi-a dat seama că *era* sfârşitul lumii. Nu imediat, oricum. Pentru el,

în acel moment al vieţii sale, sfârşitul lumii parcă venea în *fiecare* zi. Nu era o consecinţă a unui dezechilibru chimic, ci rezultatul faptului că era angajat la UPS, firmă pentru care, în ziua când a venit sfârşitul lumii, lucra de şaisprezece ani. Fusese mai întâi încărcător, după aceea trecuse la sortare şi, în cele din urmă, ajunsese în râvnita funcţie de şofer cu uniformă maro şi toate celelalte avantaje. Firma începuse să vândă acţiuni publicului şi deţinea şi el câteva. Câştiga bine, chiar foarte bine. În plus, îi plăcea meseria.

Cu toate acestea, fiecare afurisită de zi începea cu senzaţia că urmează un cataclism. Încearcă *tu* să se scoli la 4:00 în fiecare dimineaţă, să vezi atunci cum te simţi.

Iată programul lui zilnic:

La 4:00 oprea alarma – un deşteptător vechi, îl trăgea în fiecare seară. (Nu suporta radioul înainte să-şi bea cafeaua.) Întotdeauna o oprea imediat, să n-o trezească pe nevastă-sa. Făcea duş în baia mică (tot ca să n-o trezească pe nevastă-sa; o chema Ann), îşi turna cafea în termos şi mânca ceva ce, probabil, n-ar fi trebuit – o chiflă, un pateu dulce – cât stătea la chiuvetă. Ceasul arăta atunci 4:20, 4:25, dacă era în întârziere.

Pe urmă făcea un lucru paradoxal: se ducea înapoi în dormitor şi-şi trezea nevasta pe care, în ultimele douăzeci de minute, se străduise să n-o trezească.

— Îţi doresc o zi bună, îi spunea el întotdeauna.

Soţia lui repeta şi ea mereu acelaşi ritual. Îşi vâra nasul în pernă şi zâmbea.

— Mmm, făcea ea şi sunetul era atât de drăgăstos, de afectuos şi de matinal, că merita să te scoli la patru dimineaţa numai ca să-l auzi.

*

Wyndham auzi despre dezastrul de la World Trade Center - nu despre sfârşitul lumii, deşi pentru el asta însemna – de la o clientă.

Aceasta, Monica pe nume, era una dintre clienţii lui obişnuiţi. Mare susţinătoare a Reţelei Cumpărăturilor la Domiciliu mai era femeia asta. Şi masivă. Genul de femeie despre care oamenii spun că „are o fire plăcută” sau „are un chip aşa de simpatic”. Chiar avea o fire plăcută, cel puţin aşa credea el. Aşa că se îngrijoră când femeia îi deschise uşa cu ochi înlăcrimaţi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Monica scutură din cap, incapabilă să-şi găsească cuvintele. Îi făcu semn să intre. Wyndham, încălcând cel puţin cincizeci de reguli ale UPS, păşi după ea. În casă mirosea a cârnaţi şi spray de cameră. Peste tot vedeai nimicuri de la Reţeaua Cumpărăturilor la Domiciliu. Absolut peste *tot*.

Wyndham nici nu se uită la ele.

Privirea îi căzu şi se fixă pe televizor. Un avion se izbea de World Trade Center. Stătu să-l privească din trei sau patru unghiuri diferite, până sesiză sigla Home Shopping Newtork în colţul din dreapta, jos, al ecranului.

Atunci trase concluzia că venise sfârşitul lumii. Nu-şi imagina că Reţeaua Cumpărăturilor la Domiciliu renunţă la emisiunile ei regulat programate pentru un eveniment mai puţin important.

*

Extremiştii musulmani care au intrat cu avioanele în World Trade Center, în clădirea Pentagonului şi într-un teren altfel neimportant din Pennsylvania erau convinşi, ni se spunea, că se îndreaptă inevitabil spre paradis.

Erau nouăsprezece la număr.

Fiecare avea un nume.

*

Soţiei lui Wyndham îi plăcea să citească. Citea în pat, de preferinţă, înainte de culcare, punea un semn de carte la pagina la care a ajuns. Cadou de la Wyndham de ziua ei, mai demult: un semn de carte de carton, cu o panglică împletită din fire în partea de sus şi imaginea unui curcubeu arcuit deasupra unor munţi cu creste înzăpezite. *Zâmbeşte*, scria pe el, *Dumnezeu te iubeşte*.

Wyndham nu se dădea în vânt după lecturi, dar, dacă ar fi luat la citit cartea soţiei sale cu o zi înainte, primele pagini i s-ar fi părut de-a dreptul interesante. În primul capitol, Dumnezeu îi înalţă la cer pe toţi creştinii adevăraţi. Printre ei se află creştini adevăraţi care conduc maşini şi trenuri şi avioane şi fac victime nenumărate, pe lângă că distrug proprietăţi personale. Dacă ar fi citit cartea, şi-ar fi adus aminte de un abţibild de pe bara de protecţie a automobilelor pe care îl vedea uneori de la înălţimea locului său de şofer din camionul său UPS. *În caz de înălţare*, *în această maşină nu se va afla nimeni*, scria pe abţibild. De câte

ori îl vedea, îşi închipuia maşini ciocnindu-se, avioane căzând din cer, pacienţi abandonaţi pe masa de operaţie – exact scenariul din cartea nevestei sale.

Wyndham mergea la biserică în fiecare duminică, dar nu se putea abţine să nu se întrebe ce s-ar întâmpla cu milioanele de creştini care nu erau adevăraţi creştini – fie că aşa voiau, fie din cauza unui capriciu geografic, de exemplu, erau născuţi în ţări ca Indonezia. Dacă traversau strada în faţa maşinilor ălora, se întreba el, sau udau gazonul pe care aveau să se prăbuşească avioanele alea?

*

Dar ce vă spuneam eu?

În ziua când s-a sfârşit lumea, Wyndham nu a înţeles imediat ce se întâmplase. Ceasul deşteptător a sunat ca de obicei şi el a trecut prin rutina zilnică. Duşul în baia mică, cafeaua în termos, dejunul deasupra chiuvetei (gogoaşă cu ciocolată, cam veche, de data asta). Pe urmă s-a dus înapoi în dormitor să-şi ia rămas-bun de la nevastă.

— Să ai o zi bună, îi spuse el, ca întotdeauna şi, aplecându-se, o scutură puţin.

Nu atât de tare încât s-o trezească, dar destul cât s-o facă să se mişte. În şaisprezece ani de când desfăşura acest ritual, în afară de zilele libere oficiale şi două săptămâni de concediu plătit vara, Wyndham ajunsese să-l stăpânească foarte bine. Reuşea de fiecare dată s-o facă să se mişte fără s-o trezească de tot.

Aşadar, a afirma că s-a mirat atunci când soţia lui nu şi-a vârât nasul în pernă şi n-a zâmbit ca de obicei ar însemna să spunem adevărul numai pe jumătate. A fost de-a dreptul şocat. Şi mai era ceva: nu scoase nici „mmm”-ul acela prelung, călduţ ca patul dimineaţa, şi nici nu rostise fraza rară, dar bine-cunoscută, „am răcit şi mă cam doare capul”.

Nici un fel de „mmm”.

Aparatul de aer condiţionat îşi încheie ciclul de funcţionare. Wyndham simţi pentru prima oară un miros neobişnuit – o duhoare vagă, organică, de lapte stricat sau de picioare nespălate.

Stand pe întuneric, avu o presimţire tare neplăcută. Alta decât cea din camera de zi a Monicăi, când urmărise imagini repetate cu avioane lovindu-se de World Trade Center. Fusese o

presimţire puternică, dar foarte impersonală – spun foarte impersonală pentru că Wyndham avea un verişor de-al treilea care lucra la Cantor Fitzgerald. (Pe verişor îl chema Chris; Wyndham trebuia să-i caute adresa în agendă în fiecare an când trimitea felicitări cu naşterea mântuitorului său personal.) Însă presimţirea pe care o avusese când soţia lui nu făcuse „mmm” fusese puternică şi *personală*.

Îngrijorat, atinse faţa nevestei sale. Parcă ar fi pus mâna pe o femeie de ceară, fără viaţă, rece, şi aceea a fost clipa – exact aceea – în care şi-a dat seama că a venit sfârşitul lumii.

După aceea n-au urmat decât detalii minore.

*

Pe lângă savanţi nebuni şi birocraţi corupţi, persoanele din povestirile-despre-sfârşitul-lumii se împart în trei categorii:

Prima e categoria durilor. Cunoaşteţi genul: singuratici plini de sine, iconoclaşti, care ştiu să folosească armele de foc şi să aducă pe lume copii. Spre final, sunt pe cale să Refacă Civilizaţia Occidentală, deşi sunt destul de deştepţi să nu revină la Vechile Obiceiuri Proaste.

A doua categorie: banditul postapocaliptic Aceste personaje se asociază deseori în bande şi se luptă cu tipul de supravieţuitori din categoria durilor. Dacă preferaţi cumva încarnări cinematice ale sfârşitului povestirii-despre-sfârşitul-lumii, le veţi recunoaşte, de obicei, după predilecţia pentru lanţuri, tunsori punk şi maşini ultimul răcnet, cu îmbunătăţiri aduse la comandă. Spre deosebire de supravieţuitorii duri, bandiţii postapocaliptici adoptă Vechile Obiceiuri Proaste, deşi nu se dau în lături deloc de la numeroasele ocazii de jaf şi viol.

Al treilea tip de personaj, şi el foarte des întâlnit, dar nu atât de des ca primii doi, este sofisticatul dezgustat. Ca Wyndham, asemenea personaje beau prea mult; spre deosebire de el, suferă groaznic de *ennui*. Şi Wyndham are o suferinţă, bineînţeles, dar, indiferent care o fi ea, fac pariu că nu e *ennui*.

*

Dar rămăsesem la detalii:

Wyndham făcu ceea ce fac oamenii care descoperă că le-a murit cineva drag. Puse mâna pe telefon şi sună la 911. Aparent, ceva nu era în regulă cu linia; nu răspundea nimeni.

Inspiră adânc, se duse în bucătărie şi sună de la telefonul de acolo. Nici acum nu avu succes.

Bineînţeles, motivul era că, venind sfârşitul lumii, oamenii care ar fi trebuit să răspundă la telefon erau morţi. Închipuiţi-vă că au fost măturaţi de un val, dacă vă ajută – exact asta s-a întâmplat cu peste trei mii de oameni într-o furtună din Pakistan în i960. (Deşi nu asta s-ar fi petrecut *literalmente* cu operatorii care ar fi preluat apelul lui Wyndham la 911, înţelegeţi: ce li s-a întâmplat cu adevărat vom spune mai târziu – lucrul important e că într-o clipă trăiau, iar în următoarea erau morţi. Ca nevasta lui.)

Renunţă să mai dea telefon.

Se întoarse în dormitor. Încercă plin de stângăcie să-i facă nevestei respiraţie gură la gură vreun sfert de ceas, pe urmă renunţă şi la asta. Intră în dormitorul fiicei sale (avea doisprezece ani şi o chema Ellen). O găsi zăcând pe spate, cu gura întredeschisă. O scutură – voia să-i spună că s-a întâmplat ceva înfiorător, murise mama ei - dar descoperi că şi ei i se întâmplase ceva înfiorător. Acelaşi lucru, de fapt.

Îl cuprinse panica.

Ieşi în grabă afară, unde cerul începea să sângereze vag deasupra orizontului. Sistemul automat de irigaţie al vecinului era pornit, capetele aspersoarelor se răsuceau în linişte şi, în timp ce alerga pe gazon, Wyndham simţi stropii de apă pocnindu-l peste faţă ca o mână rece. Îngheţat, se pomeni pe veranda vecinului, bătând în uşă cu amândoi pumnii. Strigând.

După un timp – cât trecuse, habar n-avea - se lăsă peste el un calm înfricoşător. Nu auzea nimic altceva decât stropitoarele aruncând arcade scânteietoare de stropi în haloul stâlpului de iluminat din colţul străzii.

Atunci avu o viziune. Niciodată nu fusese mai aproape de clipa unei prevestiri veritabile. În viziunea lui, casele de la suburbie se deschideau în faţa lui în linişte perfectă. Văzu dormitoarele tăcute. În ele, ghemuite în aşternut, legiuni de adormiţi, la fel de tăcuţi, care nu se vor mai trezi niciodată.

Înghiţi în sec.

Pe urmă făcu un lucru pe care nici nu şi-ar fi imaginat că-l va face cu douăzeci de minute înainte. Se aplecă, scotoci după cheie în ascunzătoarea dintre cărămizi şi intră în casa vecinului.

Pisica se furişă pe lângă el, miorlăind sfâşietor. Wyndham se aplecase după ea când simţi mirosul – duhoarea aceea oribilă, uşor organică. Dar nu de lapte stricat. Nici de picioare nespălate. Mai rău: scutece murdare sau toaletă înfundată.

Se ridică, uitând de pisică.

— Herm? strigă el. Robin?

Nimic.

În casă, puse mâna pe telefon şi formă 911. Îl ascultă cum sună la capătul celălalt al firului timp îndelungat; apoi, fără a mai întrerupe legătura, lăsă receptorul să cadă. Se plimbă prin casă, aprinzând luminile. În uşa dormitorului principal, şovăi. Duhoarea – acum inconfundabilă, de urină amestecată cu fecale, ca şi cum toţi muşchii corpului s-ar fi relaxat deodată – era mai puternică aici. Deschise gura, mai mult şoptind...

— Herm? Robin?

...Nu mai spera la vreun răspuns.

Aprinse lumina. Robin şi Herm erau nişte forme trântite pe pat, nemişcate. Apropiindu-se de ei, îi cercetă îndelung. Îi trecură prin minte imagini în cascadă: ei la grătar, la petrecerea cartierului, sau lucrând în grădina de legume. Se pricepeau la cultivat roşii. Soţia lui Wyndham se dădea în vânt după roşiile lor.

I se puse un nod în gât.

Pe urmă nu mai ştiu nimic de el.

Lumea dispăru.

Când îşi reveni, se trezi în camera de zi, în faţa televizorului lui Herm şi Robin. Îl porni şi parcurse toate canalele, dar nu se emitea nimic. Absolut nimic Zăpadă, atât. Şaptezeci şi cinci de canale de zăpadă. În mintea lui Wyndham, sfârşitul lumii trebuia să se dea întotdeauna la televizor. Faptul că nu se dădea sugera că venise *într-adevăr* sfârşitul lumii.

Nu spun asta pentru a sugera că televiziunea validează experienţa umană – a sfârşitului lumii sau a altui fenomen, oricare ar fi el.

I-aţi fi putut întreba despre asta pe locuitorii Pompeiului, dacă n-ar fi murit cu toţii într-o erupţie vulcanică în anul 79 AD, cu aproximativ două milenii înainte de apariţia televiziunii. Când a erupt Vezuviul şi şi-a scuipat lava printre bubuituri pe versantul muntelui cu o viteză de şase kilometri pe minut, au murit în jur de 16.000 de oameni. Graţie unei năstruşnicii

geologice, unii din ei – scheletul lor, adică – s-au conservat împietriţi în mulaje de cenuşă vulcanică, cu braţele întinse cerşind îndurare, cu chipurile înmărmurite de groază.

Astăzi, dacă plătiţi taxa de intrare, îi puteţi vizita.

*

Apropo, iată unul dintre scenariile mele preferate despre sfârşitul lumii: plante carnivore.

*

Wyndham se urcă în maşină şi plecă după ajutor – un telefon sau un televizor care să funcţioneze, un trecător amabil. Găsi, în locul lor, alte telefoane şi televizoare amorţite. Şi, bineînţeles, alţi oameni amorţiţi: o grămadă, deşi fusese nevoit să-i caute mai mult decât v-aţi fi aşteptat. Nu zăceau împrăştiaţi pe stradă, nici la volanul maşinii, prinşi într-un dop de trafic, deşi trebuie să se fi întâmplat aşa ceva undeva în Europa, unde catastrofa – sau ce-o fi fost – îi surprinsese tocmai ia orele de vârf ale dimineţii.

Aici, însă, se pare că oamenii fuseseră surprinşi acasă, în pat; în consecinţă, drumurile erau mai mult decât libere.

Neputincios, năucit, de fapt, se duse cu maşina la serviciu. Poate că fusese şocat până atunci. Se obişnuise cu duhoarea, oricum, şi cadavrele celor din schimbul de noapte – bărbaţi şi femei pe care-i cunoştea de cincisprezece ani, pe unii dintre ei – nu-l zguduiră prea tare. Ceea ce-l zgudui *zdravăn* însă fu mormanul de colete din zona de sortare: îi trecu dintr-odată prin cap că nu vor fi livrate niciodată. Aşa că îşi încarcă porţia de pachete în camion şi porni pe ruta lui obişnuită. Nu ştia sigur de ce-o făcea, poate pentru că mai demult închinase un film în care un terchea-berchea postapocaliptic dă peste o uniformă de poştaş american şi reuşeşte să Refacă Civilizaţia Occidentală (nu şi Vechile Obiceiuri Proaste), livrând corespondenţa pe ruta poştaşului respectiv. Însă inutilitatea eforturilor depuse de Wyndham ieşi repede la iveală.

Renunţă când descoperi că până şi Monica – sau, cum se gândea la ea adesea, Doamna Cumpărăturilor la Domiciliu – nu mai primea pachete. O găsi cu faţa la podeaua din bucătărie, strângând în mână o cană de cafea spartă. Moartă, nu avea nici fire plăcută, nici chip simpatic. Emana însă aceeaşi duhoare insuportabilă. Cu toate astea, stătu s-o privească vreme lungă. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

Când, în cele din urmă, reuşi să-şi mute privirea, se duse în camera de zi, unde văzuse cândva murind trei mii de oameni, şi desfăcu el însuşi coletul. După regulamentul UPS, camera de zi a Doamnei Cumpărăturilor la Domiciliu devenea o zonă postapocaliptică de sine stătătoare. Wyndham rupse banda cu adresa şi o aruncă pe jos. Deschise cutia. În ea, învelită bine în trei straturi de pungi cu bule de aer, găsi o statuie de porţelan a lui Elvis Presley.

*

Elvis Presley, Regele Rock'n'Roll-ului, a murit în 16 august 1977, aşezat pe toaletă. Autopsia a scos la iveală faptul că înghiţise un cocktail impresionant de medicamente – codeină, etinamat, metaqualonă şi diverse barbiturice. Medicii au mai găsit urme de valium, demerol şi alte substanţe farmaceutice în sângele lui.

*

O vreme, Wyndham se amăgi cu iluzia că sfârşitul lumii era un fenomen local. Stătea în camionul lui, în faţa casei Doamnei Cumpărăturilor la Domiciliu, şi aştepta echipajele de salvare -urlet de sirene sau zgomot de elicoptere, orice. Adormi jucându-se cu statuia de porţelan a lui Elvis. Se trezi în zori, înţepenit, pentru că dormise în camion, şi văzu un câine de pripas adulmecând prin preajmă.

Evident, nu venea nici o echipă de salvare.

Alungă câinele şi aşeză grijuliu statuia pe trotuar. Pe urmă porni camionul, îndreptându-se spre ieşirea din oraş. Din când în când se oprea şi de fiecare dată i se confirma ceea ce ştiuse din clipa în care atinsese obrazul soţiei sale moarte: sfârşitul lumii venea după el. Nu găsi decât telefoane amorţite, televizoare amorţite şi oameni amorţiţi. Tot drumul ascultă numai posturi de radio amorţite.

*

Şi voi, ca Wyndham, sunteţi, poate, curioşi să ştiţi ce e cu această catastrofă care i-a lovit pe toţi în jurul lui. Probabil vă întrebaţi chiar de ce a supravieţuit el.

Povestirile-despre-sfârşitul-lumii fac mare tapaj de asemenea lucruri, dar curiozitatea lui Wyndham nu va fi niciodată satisfăcută. Din păcate, nici a voastră.

Se întâmplă şi lucruri nasoale. La urma urmei, e sfârşitul lumii.

*

Nici dinozaurii n-au aflat niciodată de ce au dispărut.

În momentul când scriu aceste rânduri, însă, majoritatea oamenilor de ştiinţă au căzut de acord că dinozaurii şi-au găsit sfârşitul când un asteroid de cincisprezece kilometri a brăzdat Pământul în sudul Peninsulei Yucatan, provocând tsunami gigantice, uragane, incendii în păduri pe tot globul şi activitate vulcanică nestăvilită. Craterul e tot acolo – are o lăţime de aproape două sute de kilometri şi o adâncime de vreo doi - dar dinozaurii, pe lângă 75% din alte specii, au dispărut. Majoritatea speciilor au pierit la impact, spulberate de explozie. Cele care au supravieţuit cataclismului iniţial au murit probabil la scurtă vreme după el, când ploaia acidă a otrăvit apa de pe glob şi praful a astupat soarele, trimiţând pe planetă o iarnă lungă de ani de zile.

Indiferent de semnificaţia lui, impactul prăbuşirii asteroidului a fost cel mai dramatic dintr-o serie lungă de fenomene de extincţie în masă; asemenea evenimente au loc la intervale de aproximativ 30 de milioane de ani. Unii savanţi le-au pus în legătură cu călătoria periodică a sistemului solar prin întinderea galaxiei, când milioane de comete din norul Oort, dincolo de Pluto, se urnesc şi începe să plouă cu ele pe Pământ. Această teorie, încă subiect de controverse, este numită Ipoteza Shiva, în onoarea zeului hindus al distrugerii.

*

Locuitorii Lisabonei ar fi apreciat aluzia la ziua de 1 noiembrie 1755, când oraşul lor a fost lovit de un cutremur de 8,5 grade pe scara Richter. Zguduitura a dărâmat peste 12.000 de case şi a provocat un incendiu care n-a fost stins decât după şase zile.

Au pierit peste 60.000 de oameni.

Nenorocirea l-a inspirat pe Voltaire când a scris *Candide*, operă în care Dr. Pangloss ne spune că nu există lume mai bună ca a noastră.

*

Wyndham ar fi putut umple rezervorul camionului. Erau staţii de benzină la fiecare ieşire de pe şosea şi se pare că *ele* funcţionau fără probleme. Dar nu se deranja.

Când rămase fără combustibil, trase la marginea drumului, sări jos şi-o porni aiurea pe câmp. Când începu să se întunece -

asta s-a petrecut înainte să se apuce să studieze fenomenul lăsării nopţii - se adăposti în casa cea mai apropiată.

Era un loc frumos, o clădire de cărămizi cu două etaje, la distanţă mare de drumul de ţară pe care mergea. În curtea din faţă se înălţau copaci înalţi. În spate, o pajişte umbrită cobora spre o pădure cum vezi în filme, dar nu prea des în realitate: arbori bătrâni uriaşi, cărări cu covoare de frunze. Locul i-ar fi plăcut la nebunie soţiei sale şi Wyndham regretă că trebui să spargă un geam ca să intre în casă. Avea de ales? Era sfârşitul lumii şi trebuia să găsească un loc în care să doarmă. Ce să fi făcut altceva?

*

Wyndham nu avusese de gând să rămână acolo, dar când se trezi a doua zi de dimineaţă nu ştiu încotro s-o ia. Găsi doi bătrâni amorţiţi într-un dormitor de la etaj şi încercă să facă pentru ei ceea ce nu fusese în stare să facă pentru soţia şi fiica lui: luă o lopată din garaj şi se apucă să sape un mormânt în curtea din faţă. După un ceas, începu să facă bătături şi să-i crape palmele. Muşchii lui – fleşcăiţi de atâta stat la volanul camionului UPS - protestau nemulţumiţi.

Se odihni o vreme, apoi îi urcă pe bătrâni în maşina pe care o găsi în garaj – o camionetă Volvo cu peste 60.000 de kilometri parcurşi. Străbătu câţiva kilometri, trase pe dreapta, îi scoase şi îi aşeză unul lângă altul într-un mestecăniş. Încercă să rostească vreo două-trei vorbe înainte de a pleca – aşa ar fi vrut soţia lui - dar nu găsi cuvintele potrivite, aşa că, în cele din urmă, renunţă şi se întoarse în casă.

Oricum, n-ar fi avut nici un rost cuvântarea. N-avea de unde să ştie, dar bătrânii fuseseră evrei căzuţi în păcat. Conform religiei pe care o împărtăşea Wyndham cu nevasta lui, erau condamnaţi să ardă în iad cel puţin o veşnicie. Amândoi erau imigranţi de primă generaţie; majoritatea familiilor lor arseseră deja în cuptoarele de la Dachau sau Buchenwald.

N-ar fi fost nici o noutate pentru ei să ardă în foc.

*

Apropo de foc, fabrica de confecţii pentru femei Triangle Shirt Waist din New York a ars la 25 martie 1911. Au murit 146 de oameni. Cei mai mulţi poate că ar fi scăpat cu viaţă, dar proprietarii fabricii au încuiat ieşirile ca măsură de protecţie împotriva furtului.

Şi Roma a ars. Se povesteşte că, în timpul dezastrului, Nero cânta la harpă.

*

Întors în casa celor doi bătrâni, Wyndham se spălă şi-şi pregăti o băutură din barul descoperit în bucătărie. Nu fusese mare băutor înainte de sfârşitul lumii, dar nu vedea nici un motiv să nu devină unul acum. Experimentul se dovedi un succes atât de mare, încât îşi făcu obicei să se aşeze seara pe verandă, să bea gin şi să studieze cerul. Într-o seară, i se păru că zăreşte un avion cu luminile sclipind în timp ce făcea o buclă. Mai târziu, când se trezi din beţie, trase concluzia că trebuie să fi fost un satelit care mai ţopăia în jurul planetei, trimiţând date de telemetrie către staţiile de ascultare pustii şi posturile de comandă abandonate.

După o zi sau două, se luă curentul. Şi, peste alte câteva zile, rămase fără băutură. Se urcă în Volvo şi porni în căutarea unui oraş. Personajele din povestirile-despre-sfârşitul-lumii conduc, de obicei, două feluri de vehicule: sofisticaţii epuizaţi le preferă pe cele sport, cu îmbunătăţiri, cu care zboară ca fulgerul pe coasta australiană, dacă tot nu mai au de ce să trăiască; restul conduc SUV-uri rezistente. De la Războiul din Golf din 1991 - în care au murit aproximativ 23.000 de oameni, majoritatea soldaţi irakieni ucişi de bombele americane - lumea râvneşte mai ales la Humvee-uri în stil militar. Cu toate acestea, Volvoul se potrivea perfect nevoilor lui Wyndham. Nu trase nimeni în el.

Nu-l atacară haite de câini vagabonzi turbaţi.

Ajunse într-un oraş după un sfert de oră de condus. Nici urmă de jafuri. Toţi locuitorii erau morţi, cine să mai prade? Aşa se întâmplă când vine sfârşitul lumii.

Pe drum, trecu pe lângă un magazin cu articole sportive, dar nu-şi făcu rezerve de armament ori de echipament de supravieţuire. Trecu şi pe lângă nenumărate vehicule abandonate, dar nu se opri să şutească benzină din ele. În schimb, se opri la magazinul de băuturi, sparse un geam cu piatra şi se servi cu câteva lăzi de gin, whisky şi votcă. Făcu o escală şi la alimentară, unde găsi cadavrele împuţite ale celor din schimbul de noapte sub cărucioarele cu marfă care nu va mai ajunge niciodată pe rafturi. Cu batista la nas, Wyndham încarcă Volvoul cu apă tonică şi alte licori pentru amestecuri

alcoolice. Luă şi nişte hrană conservată, dar nu consideră necesar să-şi facă provizii prea multe, în afară de nevoile imediate.

În schimb, îşi luă ghidul barmanului de la raionul de cărţi.

*

Unele povestiri-despre-sfârşitul-lumii ne prezintă doi supravieţuitori ai apocalipsei, un bărbat şi o femeie. Cei doi îşi asumă responsabilitatea de a Repopula Pământul, ca parte a efortului de a Reface Civilizaţia Occidentală fără Vechile Obiceiuri Proaste. Cu măiestrie scriitoricească, numele lor sunt date în vileag doar la final, când, invariabil, aflăm că sunt Adam şi Eva.

Adevărul e că aproape toate povestirile-despre-sfârşitul-lumii sunt, dintr-un anumit punct de vedere, povestiri-despre-Adam-şi-Eva. Poate de aceea au devenit atât de populare. Ca să fiu cât se poate de sincer, voi recunoaşte că, în perioadele de searbădă activitate sexuală din viaţa mea – şi, vai! asemenea perioade se repetă mai des decât aş vrea să recunosc - am descoperit că povestirile-postholocaust-cu-Adam-şi-Eva sunt, ciudat, o adevărată mângâiere. După părerea mea, calitatea de a fi singurul bărbat în viaţă reduce considerabil şansele de a fi refuzat. Pe lângă asta, anulează total teama că nu vei face faţă.

*

În povestirea aceasta apare şi o femeie.

Nu vă faceţi iluzii.

*

Wyndham locuieşte în casa de cărămidă de aproape două săptămâni. Doarme în dormitorul soţilor bătrâni, şi doarme foarte bine, dar poate că îl ajută şi ginul. În unele dimineţi se trezeşte buimac, întrebându-se unde e nevastă-sa şi ce caută în loc străin. Alteori se trezeşte cu sentimentul că a visat totul şi acesta a fost dormitorul lui dintotdeauna.

Într-o zi, însă, se trezeşte devreme, în lumina cenuşie dinainte de lăsarea zorilor. Aude zgomote la parter. Wyndham e curios, dar nu laş. Nu regretă că nu s-a oprit la magazinul sportiv să-şi ia o armă. N-a tras niciodată. Dacă ar împuşca pe cineva – vreun ratat postapocaliptic cu gânduri de canibal - probabil că l-ar lovi depresia.

Nu încearcă să-şi ascundă prezenţa când coboară la parter. În camera de zi se află o femeie. Nu arată rău deloc – blondă, cam spălăcită, tânără, douăzeci şi cinci, treizeci de ani cel mult. Nu-i tocmai curată şi nici nu miroase prea bine, dar nici lui nu prea i-a stat gândul la spălat în ultima vreme. Cine-i el, să judece pe alţii?

— Căutam un loc de dormit, îi spune femeia.

— E un dormitor liber la etaj, o anunţă el.

A doua zi dimineaţa – de fapt, e aproape miezul zilei, dar Wyndham s-a obişnuit să doarmă până târziu – mănâncă dejunul împreună: un pateu dulce, femeia, o porţie de cereale Cheerios, el.

Schimbă impresii, dar nu are rost să intrăm în amănunte. E sfârşitul lumii şi femeia nu ştie mai multe despre ce s-a întâmplat decât Wyndham, voi sau oricine altcineva. Însă ea vorbeşte cel mai mult. El n-a fost niciodată vorbăreţ, nici în vremurile lui cele mai bune.

N-o roagă să rămână. Nu-i spune să plece.

Nu-i cere nimic

Aşa trece toată ziua.

*

Uneori, sexul în sine *provoacă* sfârşitul lumii.

De fapt, dacă-mi permiteţi să mai aduc o singură dată vorba de Adam şi Eva, sexul şi moartea sunt puse în legătură cu sfârşitul lumii de la... păi, chiar de la începuturile omenirii. Deşi e avertizată să n-o facă, Eva gustă din fructul Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului şi-şi dă seama că e dezbrăcată – cu alte cuvinte, că e o fiinţă sexuală. Pe urmă îi prezintă ideea lui Adam, dându-i să muşte din măr.

Dumnezeu îi pedepseşte pe amândoi pentru păcatul lor, alungându-i din Rai şi aducând moartea pe lume. Şi uite-aşa ne-am procopsit: prima apocalipsă, *eros* şi *thanatos* prinşi la un loc, şi numai din vina Evei.

Nu-i de mirare că feministelor nu le place povestea asta. E o perspectivă foarte caustică asupra sexualităţii feminine, dacă stai să te gândeşti puţin.

Întâmplător, probabil, într-una dintre povestirile-despre-sfârşitul-lumii care mie îmi place foarte mult, nişte astronauţi cad într-o falie temporală; când scapă din ea, află că toţi

bărbaţii au murit. Între timp, femeile s-au descurcat foarte bine şi singure.

Nu mai au nevoie de bărbaţi pentru a se reproduce şi au creat o societate care funcţionează foarte bine fără ei – chiar mai bine decât societăţile noastre mixte haotice. Dar se ţin bărbaţii departe de ea?

Nici vorbă. La urma urmei, sunt bărbaţi, mânaţi de nevoia de a domina sexual, moştenită genetic, ca să zic aşa, şi în scurtă vreme încearcă să transforme Paradisul femeilor într-o altă lume decăzută. Cu alte cuvinte, un fel de sex mai dominat de violenţă decât sexul obişnuit.

Şi, bineînţeles, nu are nimic de-a face cu dragostea.

Adică o perspectivă foarte caustică asupra sexualităţii masculine, dacă stai să te gândeşti puţin.

Cu cât se schimbă mai mult lucrurile, cu atât nu se schimbă deloc, cred eu.

*

Wyndham, aşadar.

Wyndham iese pe verandă în jurul orei trei. Bea nişte tonic. Şi nişte gin. Asta face el acum. Nu ştie unde e femeia şi nici nu se dă de ceasul morţii să afle.

Stă pe verandă de câteva ore bune când ea vine lângă el. El nu ştie cât e ceasul, dar după cât de neclar vede, ca şi cum s-ar afla sub apă, înseamnă că amurgeşte. Pe sub copaci încep să apară bazinele de întuneric, greierii îşi dreg glasurile şi e atâta pace în jur încât, preţ de-o clipă, uită că lumea s-a sfârşit.

Pe urmă, sita de la uşă se trânteşte în spatele femeii. Îşi dă seama imediat că femeia s-a ocupat puţin de ea, deşi nu ştie sigur ce anume şi-a făcut. Ce ţi-e şi cu vrăjile femeilor. (Şi nevastă-sa proceda la fel.) Pentru el, era întotdeauna frumoasă, dar uneori arăta uimitor, pur şi simplu. Puţină pudră, un pic de roşu în obraji. Ruj. Ştiţi voi.

Iar el apreciază efortul. Sincer. Se simte chiar măgulit. E o femeie frumoasă. Şi inteligentă.

Însă el, s-o spunem pe-a dreaptă, nu e deloc interesat.

Femeia se aşază lângă el şi începe să turuie. Şi, cu toate că n-o spune direct în atâtea cuvinte, vorbeşte despre Repopularea Lumii şi Refacerea Civilizaţiei Occidentale. Despre Datorie. Vorbeşte despre asta pentru că despre asta se presupune că trebuie să vorbeşti în asemenea momente. Dar în

spatele cuvintelor ei se ascunde sexul. Iar în spatele sexului, într-un cotlon foarte îndepărtat, stă pitită singurătatea. Pe Wyndham, singurătatea îl înduioşează. Da, da. După un timp, femeia îl atinge, dar el nu-i răspunde. Parcă ar fi mort.

— Ce-i cu tine? îl întreabă ea.

Wyndham nu ştie ce să-i răspundă. Nu ştie cum să-i spună că sfârşitul lumii nu asta presupune. Sfârşitul lumii înseamnă altceva, dar nu ştie ce cuvânt să folosească.

*

Să revenim la nevasta lui Wyndham.

Ţine pe noptieră altă carte. Nu citeşte în fiecare seară, numai duminica. Dar cu o săptămână înainte de sfârşitul lumii citea povestea lui Iov.

Ştiţi povestea lui, nu?

Sună cam aşa: Dumnezeu şi Satana – adică duşmanul, în orice caz, asta cred că e cea mai bună traducere – fac un pariu. Vor să vadă câte poate să înghită sluga credincioasă a lui Dumnezeu înainte de a renunţa la credinţă, aşa că Dumnezeu începe să-l asuprească: îi ia avuţiile, vitele, sănătatea. Îl lasă fără prieteni. Şi tot aşa. La sfârşit – şi partea asta îl impresiona mai mult pe Wyndham – Dumnezeu îi ia lui Iov copiii.

Daţi-mi voie să clarific lucrurile: în acest context, „îi ia” trebuie citit „îi omoară”.

Mă înţelegeţi? Ca şi Krakatoa, o fostă insulă vulcanică dintre Java şi Sumatra. La 27 august 1883, Krakatoa a explodat, aruncând lava în sus, la zeci de kilometri spre cer, şi scuipând tone de piatră. Impactul s-a auzit de la 5.000 de kilometri. A provocat tsunami înalte de peste treizeci de metri. Imaginaţi-vă apa izbind sătucurile de pe malul insulelor Java şi Sumatra.

Au murit 30.000 de oameni.

Fiecare dintre ei avea un nume.

Copiii lui Iov. Morţi. Ca cei 30.000 de javanezi anonimi.

Iov? înghite năpastele în continuare. Nu renunţă la Dumnezeu, îşi păstrează credinţa. Şi e răsplătit: Dumnezeu îi dă înapoi avuţiile şi vitele. Dumnezeu îl face iar sănătos şi îi trimite prieteni. Dumnezeu îi dă alţi copii. Fiţi atenţi: e important ce cuvinte alegeţi în povestirile-despre-sfârşitul-lumii.

Ce s-a întâmplat cu primii lui copii? Rămân morţi, duşi, amorţiţi, şterşi pentru totdeauna de pe suprafaţa pământului, la fel ca dinozaurii, cele 12 milioane de creaturi indezirabile

incinerate de nazişti, cei 500.000 de oameni măcelăriţi în Rwanda, cele 1,7 milioane de victime omorâte în Cambodgia şi cele 60 de milioane de sclavi africani sacrificaţi în călătoria forţată pe apă spre Lumea Nouă.

Dumnezeu cel vesel şi poznaş.

Dumnezeu cel ghiduş.

*

Asta înseamnă sfârşitul lumii, vrea Wyndham să spună. Restul? Numai detalii.

*

Femeia (vreţi să aibă un nume? Merită, nu credeţi?) începe de-acum să suspine. Wyndham se ridică şi merge în bucătărie să aducă încă un pahar. Se întoarce cu el pe verandă şi îi pregăteşte gin tonic. Se aşază lângă ea şi o îndeamnă să bea din paharul rece. Nu ştie ce să facă altceva.

— Poftim, îi spune el. Bea asta. O să te-ajute.

UN CÂNTEC ÎNAINTE DE APUS

DAVID GRIGG

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

David Grigg nu a scris decât câteva povestiri, publicate între 1976 şi 1985. Textul care urmează, primul acceptat spre publicare, a apărut mai întâi în antologia *Beyond Tomorrow*, alături de nu mai puţin de şase mari maeştri ai SFWA. În 2004, Alex Wilson a transformat-o în audiobook la Telltale Weekly (www.telltaleweekly.org) şi a fost inclusă în volumul de povestiri al autorului, *Islands*, care poate fi descărcat gratuit de pe site-ul său, www.rightword.com.au. Grigg a fost nominalizat la premiul australian Ditmar de mai multe ori, o dată la categoria proză scurtă, de două ori ca „autor fan” şi o dată pentru editarea fanzinului *The Fanarchist*.

El spune că sămânţa povestirii următoare este o replică din drama *Trei surori*, de Cehov; personajul Tuzenbach exclamă (către una dintre surori): „Închipuieşte-ţi cum e să fii în stare joci magistral, dar nimeni, nimeni să nu te aprecieze!” Tocmai această tristă ironie a talentului irosit l-a făcut să se întrebe cum s-ar descurca – dacă s-ar descurca – cei foarte talentaţi dacă ar dispărea civilizaţia noastră. Cultura fiind, aşa cum spune el, epifenomen al civilizaţiei. Dacă n-ar mai exista civilizaţia, cultura şi-ar pierde relevanţa?

***

A umblat trei săptămâni până a găsit barosul. Vâna şobolanii din crăpăturile din beton şi dintre fiarele ruginite într-un supermarket uitat de timp. Soarele apunea deasupra liniei crestate a orizontului, aruncând umbre ca nişte pietre de mormânt uriaşe pe clădirile învecinate. O nuanţă întunecată începea să se târască pe marginea dărâmăturilor, singurele rămăşiţe ale fostului magazin.

Păşea prudent de la un bloc de beton la altul, ocolind bucăţile de metal contorsionat, căutând o gaură sau un ascunziş care să-i fi atras pe şobolani să-şi facă cuibul în el, ici-colo răsturnând cu bastonul un pietroi detaşabil, sperând zadarnic să găsească o conservă de mâncare rămasă nedescoperită după atâţia ani de pradă. De mijloc îi atârnau trei şobolani graşi, cu capul zdrobit şi însângerat de bastonul lui. Rozătoarele erau încă mari şi greoaie şi le lua prin surprindere cu o lovitură în cap, mare noroc, de altfel, pentru că nu mai vedea bine şi nici nu mai mânuia praştia cu priceperea de altădată. Se odihni puţin, adulmecând în vântul aspru. Îmbătrânea.

Avea cincizeci şi şase de ani şi suferea de foame tot mai mult, pe măsură ce trecea vremea. Carnea de pe el, cândva fragedă, se lăsase şi se înmuiase, rămânând doar scheletul firav şi ochii holbaţi, clătinându-se pe craniul osos.

Avea cincizeci şi şase de ani, iar părul lui, cărunt de multă vreme, radia într-un halo albicios în jurul obrazului său pământiu. Faptul că supravieţuise atât de mult era o minune, pentru că în tinereţe nu se pregătise pentru asemenea vremuri. Dar învăţase cumva să lupte şi să ucidă şi alte lucruri necesare în anii nesfârşiţi scurşi de la moartea oraşului.

Acum, zilele nu mai erau atât de dezgustătoare şi disperate ca altădată. Rareori se mai temea că va muri de foame. Dar în zilele grele, ca mulţi alţii, mâncase şi carne de om.

Îl chema Parnell şi era un supravieţuitor. Soarele apunea repede, aşa că se întoarse şi plecă înainte să-l prindă noaptea. Exact în clipa în care se răsuci, surprinse sclipirea mată a metalului cu colţul ochiului. Se uită mai atent, întinse mâna şi ridică barosul dintre ruine. Îl balansa de probă, îl cântări în palme şi îl testă cum loveşte. După câteva minute fu nevoit să-l lase jos, pentru că braţele începură să-i tremure, neobişnuite cu efortul. Dar n-avea importanţă: în timp, era convins că, folosind unealta asta, îşi va îndeplini visul de care se agăţa de trei săptămâni încoace. Legă stângaci barosul la curea şi se grăbi spre casă, ţopăind printre umbrele oraşului.

Se întuneca bine când ajunse acasă, o clădire de piatră roasă de vreme, înconjurată de jungla unei grădini neîngrijite, înăuntru aprinse cu grijă toate lumânările din camera de zi; lumina cavernoasă se furişă grabnic în unghere. Încuie şi bară uşa şi, în cele din urmă, se aşeză liniştit în faţa pianului mâncat de viermi din camera mare. Oftă uşor când atinse clapele îngălbenite şi crăpate şi simţi o durere familiară când auzi sunetele sparte. Pianul fusese probabil un instrument al unui elev silitor, dar timpul nu se arătase prea îndurător cu el. Chiar dacă nu s-ar fi temut că atrage atenţia locuitorilor din bezna de afară, cântatul era mai degrabă agonie, decât bucurie.

Cândva, muzica fusese viaţa lui. Acum, singurul lui scop era să-şi astâmpere ghiorţăitul maţelor. Îşi aduse aminte de baros - îi căzuseră ochii pe unealta găsită printre ruine – şi speranţa încolţi din nou, ca în urmă cu câteva săptămâni.

Dar nu era timp de visat cu ochii deschişi, nici de sperat. Până să se culce, trebuia mai întâi să cureţe şi să jupoaie şobolanii pe care-i prinsese. Mâine avea să se târguiască cu Femeia Berbeleac.

Femeia Berbeleac şi omul ei locuiau într-un depou vechi, printre o sută de tramvaie rablagite. De ce voiau să trăiască acolo era o enigmă pe care nici unul dintre cei care făceau negoţ cu ea nu reuşise s-o dezlege. Acolo trăia şi acolo-şi ţinea afacerea. Magazinul ei era un tramvai izolat, abandonat pe şine la câţiva metri distanţă de depou. Vopseaua se scorojea, dar tot mai păstra urmele reclamelor jalnice din vremuri apuse. Dacă exteriorul tramvaiului oferea excursii în regiuni îndepărtate şi deodorante de calitate superioară, înăuntru, Femeia Berbeleac făcea troc cu gunoaie pe post de marfă de lux rămasă din lumea dispărută. Aliniate de-a lungul scaunelor de lemn sau agăţate de plafon, vedeai conserve de tinichea cu mânere improvizate, lumânări de casă unsuroase, suporturi cu legume cu aspect îndoielnic cultivate cine ştie unde, rânduri de şobolani, pisici şi iepuri morţi, din când în când, şi un câine mort, linguri de plastic, sticle, piei de şobolan şi tot soiul de articole salvate dintre resturile rămase prin magazinele prădate cu regularitate.

Femeia Berbeleac era negresă, bătrână şi slută şi se puse pe chicotit când îl văzu pe Parnell apropiindu-se încet în răcoarea dimineţii. Rezistase mai bine decât orice bărbat în perioada de criză, pentru că era mai aspră şi mai nemiloasă decât reuşiseră ei să se poarte cu ea în anii de dinainte. Îşi frecă palmele, scoase un gâlgâit sec, de negustor hârşit, şi-l întâmpină cu o căutătură lacomă, puţin ştearsă.

— Doi şobolani, Femeie Berbeleac, ucişi chiar ieri, deschise el discuţia, fără ezitare.

— Îţi dau ceva bun pe ei, domnu’ Pianist.

— Aşa ceva nu s-a mai pomenit. Ce anume?

— Un inel de diamante adevărat, douăzeci şi patru de carate, vezi! Ridică bijuteria lucioasă în soare.

Nu catadicsi să zâmbească la sarcasmul femeii.

— Da-mi mâncare şi termină cu batjocura.

Femeia rânji şi-i oferi o varză şi doi morcovi. Cu un semn aprobator din cap, el îi dădu cadavrele jupuite, îndesă mâncarea în sac şi se întoarse să plece. Dar, văzându-i barosul legat de mijloc, femeia îl opri cu un strigăt:

— Hei, bărbatule pianist, barosu’ ăla! Îţi dau haină de blană bună pe el! Adevărat iepure!

Parnell se răsuci şi văzu că de data asta nu-şi bate joc de el.

— Când nu mai am nevoie de el, poate. Mai vedem atunci. Se pare că răspunsul lui o mulţumi, pentru că zâmbi şi strigă din nou după el:

— Hei, pianistule, ai auzit ce a păţit Bătrânu’ Edmonds? Vandalii ăia au venit peste el şi i-au luat piuitu’, i-au ars locu’ ăla cu cărţi în care trăia!

Parnell rămase cu gura căscată.

— Biblioteca? Au dat foc bibliotecii?

— Sigur!

— Dumnezeule!

Rămase pe loc clipe lungi, tăcut şi buimac, în vreme ce Femeia Berbeleac îi rânjea. Apoi, incapabil să mai rostească ceva din cauza furiei, îşi împreună mâinile în semn de frustrare amară şi plecă.

Barosul îl deranja la mers. Prins la curea cu capul de metal, mânerul de lemn îl lovea peste picioare. Dacă l-ar fi cărat în mână, muşchii i-ar fi protestat după câteva minute şi ar fi trebuit să se odihnească întruna. Îmbătrânea, ştia asta. Panta spre moarte era tot mai înclinată şi nu mai avea mult, îşi zise, până aluneca de tot pe ea.

După ce se opri de mai multe ori să facă pauze de oboseală, străbătu distanţa până în centrul oraşului – un cadavru în sine. Nu mai avea puls de foarte multă vreme. Trecu pe lângă matahale ruginite care fuseseră odată automobile şi de-a lungul şinelor de tramvai prăfuite, străbătu străzi cu clădiri în ruină, aliniate ca nişte recife zdrenţuite. Demult trăseseră plămânii oraşului ultima gură de aer; hornurile înalte căzuseră, aruncând bucăţi de cărămidă pe drumul întins în faţa lui.

În cele din urmă, ajunse în centru şi se opri din nou în faţa uşilor barate şi sigilate ale vechii Primării, pe jumătate îngropate în dărâmăturile de la intrare. Chiar dacă ar fi fost în stare să spargă drugii de pe uşi, ar fi trebuit să dea la o parte pietroaiele ca să le deschidă. Mult peste puterile lui.

Dar la marginea clădirii se afla carcasa unui camion proptită aiurea de perete, căţărată pe trotuar şi aflată lângă un

copac care transformase cabina şoferului într-un refugiu sălbatic pentru frunze.

Parnell se urcă pe camion şi de acolo se caţără mai sus cu grijă, până se cocoţă cât de cât confortabil pe o creangă din apropierea unei ferestre blocate cu bare. Cu trei săptămâni înainte, curăţase murdăria de pe sticlă ca să vadă coridoarele prăfuite. Pe zidul opus al coridorului atârna un semn care indica direcţia de mers, şters şi îngălbenit, dar tot se putea citi ce scria pe el: SALA DE CONCERTE.

Privind literele şterse, îl copleşiră încă odată amintirile concertelor pe care le dăduse. Degetele lui apăsau clapele conduse de propria lor memorie, muzica se arcuia în arabescuri, iar la sfârşit, aplauzele publicului aproape invizibil din sala întunecoasă nu mai conteneau...

Amintirile îi dispărură când ridică barosul de pe umăr, izbindu-l de barele de la fereastră. Împrăştie praf şi fărâmiţă ciment. Treaba părea mai uşoară decât crezuse, mare noroc, pentru că lovitura îl slăbi teribil. Izbi a doua oară şi barele se deplasară şi se îndoiră. Găsi, nu ştiu nici el de unde, puterea de a lovi a treia oară şi barele cedară, sparseră geamul şi cioburi căzură în coridorul din spatele lor.

Trăi bucuria victoriei însoţite de un fior de slăbiciune, cu respiraţia tăiată şi cu braţele moi, tremurând. Rămase mult pe creangă, adunându-şi puterile şi speranţele pentru a se aventura înăuntru.

Într-un sfârşit, îşi trecu picioarele peste marginea ferestrei şi sări pe podeaua coridorului. Auzi zgomot de sticlă spartă. Căută în geantă şi scoase o lumânare mică şi nişte chibrituri preţioase.

Cutia de chibrituri utilizabile îl costase trei piei de şobolan daţi Femeii Berbeleac din tramvai cu două săptămâni înainte. Aprinse lumânarea şi flacăra gălbuie lumină coridorul plin de praf.

Începu să meargă pe el, lăsând urme în praful neatins. Îi veniră în minte imagini cu exploratorii selenari, imprimând pas după pas în colbul lunar străvechi, şi zâmbi amar.

În cele din urmă, ajunse la două uşi duble, blocate cu drugi şi încuiate cu lacăt. Fu nevoit să se odihnească din nou înainte de a zdrobi lacătul cu barosul şi de a păşi în interiorul de spaţiu cosmic din spatele lor.

După ce se obişnui cu lumina lumânării, mai slabă în spaţiul deschis, văzu rânduri-rânduri de scaune de pluş. Un şobolan se strecură iute printre ele, iar de deasupra se auzeau foşnet şi chiţăituri slabe, care proveneau, probabil, din cuibul de lilieci de pe tavanul înalt.

Intervalul dintre scaune se derula în faţa lui, într-o pantă uşoară. Parnell avansa încet, stârnind praf. În imensitatea sălii întunecate, flacăra lumânării sale nu era decât o biată scânteiere, luminând un cerc îngust în jurul lui şi străpungând norişorii pe care-i împrăştia din mers.

Pe scenă, metalul din colţuri reflecta imaginile flăcării. În jurul lui se aflau suporturile şi partiturile unei întregi orchestre, ascunse de colbul anilor. Uite un toc întredeschis, iar în el un corn francez de alamă sclipitoare, abandonat de vreun muzician grăbit. Iar învelit în alb, cu un candelabru fără luciu pe el, trona pianul cel mare.

Inima începu să-i bată nebuneşte când şterse praful de pe husă. Cu mâna tremurând de emoţie, aprinse candelabrul de la flacăra firavă a lumânării şi îl ridică sus de tot, luminând scena. Acum vedea şi alte instrumente, demult pierdute de proprietarii lor: aici o vioară, dincolo un oboi, aruncate în uitare într-o vreme în care a le deţine nu mai avea nici o importanţă.

Lăsă candelabrul pe podea şi dezveli cu grijă pianul. Lumina dansa gălbuie pe suprafaţa neagră, de lemn lustruit, şi scapără în alamă.

Clipe lungi, mâinile lui nu fură în stare decât să mângâie instrumentul cu afecţiune crescândă. Într-un sfârşit, se aşeză pe taburet, dându-şi seama, pentru prima dată, cât de obosit era. Cheia, constată el uşurat, era în broască. Ar fi putut s-o forţeze, bineînţeles, dar i-ar fi sfâşiat inima să distrugă forma aceea perfectă.

Răsucind cheia în broască, dădu la o parte capacul şi-şi plimbă lin degetele pe clapele albe şi negre. Se lăsă pe spate şi, cu un gest voit artificial, îşi trase haina zdrenţuită de pe scaun şi se întoarse cu faţa către sală.

S-au vândut toate biletele, domnule Parnell. Toată Londra a stat la coadă ca să vă asculte. Posturile de radio plătesc averi ca să vă transmită concertul. Spectatorii sunt liniştiţi, aşteaptă. Le auziţi respiraţia, acolo, în sală? Nimeni nu tuşeşte, nimeni nu strănută, nimeni nu scoate un sunet în vreme ce stau, în linişte,

dornici să audă primele note care alunecă din vârful degetelor dumneavoastră. *Muzica freamătă în mâinile dumneavoastră*, *aşteptând s-o eliberaţi*... *acum*!

Note false distonară în sala pustie, iar liliecii, tulburaţi, începură să zboare nervoşi în stol deasupra scaunelor goale, putrezite. Parnell respiră cu un oftat de durere.

Instrumentul va trebui acordat clapă cu clapă – grea muncă, încă nu-şi atinsese scopul. Acum însă, în sfârşit, putea întinde mâna să-l atingă. Începu să-şi dea seama de dificultăţile care îl aşteptau, una câte una. Simţi foame şi văzu că lumânările ard repede. Probabil că se găseau acordoare în sală, dar i-ar fi trebuit o unealtă cu care să strângă coardele pianului. Şi va trebui să aibă ce mânca şi ce bea câtă vreme va sta aici, înăuntru, şi nu va avea cum să vâneze sau să fure. Va trebui să se întoarcă la Femeia Berbeleac şi să vadă ce i-ar oferi ea în schimbul barosului. Nu haina de blană i-o va cere, era convins.

Afară, deschise geanta şi scoase mâncarea pe care o aduse cu el. Se aşeză pe camion şi mancă bucăţi de şobolan fript şi varză crudă, cumpănind la vreo cale de a prinde în capcană câţiva lilieci din sală. Bineînţeles, ar avea gust ciudat, iar aripilor de piele le-ar găsi el o utilizare. Dar toate planurile se dovediră impracticabile, aşa că le lăsă baltă.

În depărtare, deasupra clădirilor distruse, se înălţa tihnit spre cer un fuior subţire de fum negru. Era o zi senină, fără nori, iar fumul păta urât albastrul cerului. Nedumerit, Parnell se întrebă ce arde. Dâra era prea potolită ca să provină de la un incendiu în pădure. Dacă nu cumva luase foc altă clădire, după atâţia ani, precis era mâna omului la mijloc. Neputând să tragă o concluzie mai mulţumitoare, se întoarse şi alungă întrebarea din minte.

După ce strânse la repezeală resturile de mâncare, puse la loc de formă barele de la fereastră, ca să nu sară în ochii trecătorilor locul pe unde intrase în clădire. Ridică barosul şi porni pe drumul care-l îndepărta de ceea ce-şi dorea mai mult.

Femeia Berbeleac se făcuse mai acră spre sfârşitul după-amiezii, ca o broască neagră şi grasă care se scaldă în ultimele raze de soare. Şedea pe scara tramvaiului; îl salută pe Parnell nu foarte entuziasmată. Bărbatul ei, cam trecut, stătea pe tramvai şi privea ameninţător către orizont, cu o puşcă veche sub braţ, ignorând-o şi pe nevastă-sa, şi pe Parnell.

Rămase şi se ciorovăi cu femeia aproape un ceas.

Ea tot voia să-i ofere haina de blană, dar el dorea o cheie reglabilă, lumânări, chibrituri şi mâncare în schimb, iar astea erau lucruri scumpe. În cele din urmă, Parnell cedă şi acceptă ultima ofertă a femeii, adică tot ce voia el, în afară de mâncare.

Femeia Berbeleac atârnă barosul cât mai vizibil în tramvai şi îi dădu obiectele cerute. Se întoarse şi-i aruncă o privire înverşunată.

— Tu nebun, pianistule, ştii?

Proptindu-se istovit de uşa tramvaiului şi jucându-se cu lumânările, fu înclinat să-i dea dreptate.

— Cred că da.

— Sigur da! insistă femeia, dând viguros din cap. Eşti găgăuţă dus cu pluta!

— Chiar că-s dus cu pluta dacă vin să mă târguiesc cu tine, replică Parnell, dar femeia nu făcu decât să-l privească; pe urmă, el îşi aminti de ceva. Am văzut mult fum în partea de sud de dimineaţă. Nu ştii ce ardea?

Femeia Berbeleac zâmbi şi-i trase cu ochiul.

— Sigur ştiu. Nu ţi-am zis azi-dimineaţă despre vandali? Vandalii ăia vin peste oraş acuma. Săptămâna trecută ars Bătrânu' Edmonds şi cărţile lui. Acum locu' cu tablouri. Curat nebuni, vandali. Îşi făcu de lucru prin tramvai, aranjând marfa. Lui Parnell i se făcu inima cât un purice.

— Galeria de Artă?

— Da, aşa auzit. Jack Şchiopu' fost în sud de dimineaţă, el povestit. La vandali nu plăcut nici cărţi, nici tablouri, nici un fel.

Furia îi încălzi lui Parnell măruntaiele, numai pentru a se transforma în frustrare amară, ca şi cum pierduse un obiect pe care nici nu-l avusese. Majoritatea lucrurilor pe care le iubise fuseseră nimicite în timpul crizei. Acum, puţinele rămase luau acelaşi drum, al distrugerii lipsite de sens.

— Dar de ce? protestă el, aşezându-se pe un scaun gol, să-i treacă tremuratul. Ce rost are să le distrugă?

— Cui pasă? Nu poţi mâncat cărţi, nu ţine de cald picturi. Vandalii că le arde, sigur nebuni, dar cui pasă?

— Bine, spuse Parnell, bine.

Răspunsurile care simţea că încolţesc în el n-ar însemna nimic pentru Femeia Berbeleac. Nu putea decât să-şi înăbuşe pierderea şi suferinţa, să le ascundă. Strânse din dinţi şi, obosit,

îşi luă lucrurile, le puse în geantă şi coborî din tramvai. Femeia Berbeleac îl urmări dezgustată cum se îndepărtează. Bărbatul ei stătea tot pe tramvai şi se uita fioros, foarte fioros, cu puşca sub braţ, la orizontul pe cale de a se întuneca.

*

Parnell îşi petrecu dimineaţa următoare vânând din nou şobolani printre rândurile de case măcinate de trecerea timpului, care încă se aliniau uniform în vestul oraşului. După câteva ore de căutare zadarnică, avu noroc şi dădu peste mai mulţi iepuri care afânau pământul moale într-o curte din spatele unei case, închisă şi sufocată de buruieni. Prinse doi dintre ei, mai neatenţi, înainte ca restul să fugă şi să se ascundă. Restul dimineţii îl petrecu jupuindu-i, prăjindu-i şi punându-le pielea în sare. După-amiază, se afla din nou în sala întunecoasă, începând lunga sarcină de a acorda fiecare coardă a pianului la înălţimea perfectă a sunetului. Fost acordor profesionist, ar fi fost capabil să termine mult mai repede, însă era obligat să lucreze într-un ritm frustrant de lent, luând decizii bazate pe încercare şi eroare şi ascultând fiecare coardă în parte, comparând-o cu celelalte deja acordate, apoi strângând-o încă o dată cu cheia ruginită.

Măsura trecerea timpului după viteza cu care ardeau lumânările fumegânde şi plecă înainte de căderea nopţii.

Aşa petrecu multe zile la rând, până când nu se mai putu încrede în propriul auz şi trebuia să facă pauze de ore întregi înainte de a relua lucrul.

De câte ori pleca din sală ca să mănânce sau să-şi odihnească ochii sau auzul, vedea fum la orizont. Veni şi ziua când termină; când testă pianul cu game şi exerciţii simple şi se asigură că era perfect acordat. Atunci ştiu că se teme să înceapă, se teme să se aşeze şi să cânte muzică adevărată. Degetele lui încă nu uitaseră piesele favorite, dar în adâncul inimii îi era frică să nu se încurce şi să-şi bată cumva joc de muzică. Îşi păstrase forţa mâinilor şi flexibilitatea degetelor luptându-se cu dinozaurul de pian din casa lui în toată vremea asta, dar nu putea spune cu siguranţă că-şi păstrase şi îndemânarea. Trecuse foarte mult timp.

Parnell ieşi din sală şi se aşeză, deznădăjduit şi tremurând, pe camionul ruginit, acoperit de frunze. După-amiaza era la început şi, pentru prima oară după atâtea zile, nu se vedea fum

pe cer. Mancă ultima bucată de iepure şi-şi dădu seama că va trebui să vâneze din nou a doua zi. Râse de el, prost bătrân ce era, trase câteva înghiţituri de apă din sticlă, aprinse lumânarea şi se întoarse repede în sală, ridicând nori de praf.

Mutase deja toate suporturile într-o parte, lăsând pianul singur, să nu fie înghesuit. Acum şterse de praf încă o dată suprafaţa lustruită, frecă literele de alamă, trase capacul, aprinse candelabrul şi se aşeză în faţa clapelor. Liliecii se apucaseră de forfotit - spectatori aplaudând tumultuos. Înclină din cap către scaunele din catifeaua roasă de molii şi începu să cânte.

Prima piesă: Beethoven, Sonată pentru pian, opus 109. Muzica se revărsa, prindea forţă, curgea din coardele pianului magnific odată cu degetele care se deplasau şi apăsau pe ele, amintindu-şi de ceea ce creierul nu mai ştia sigur. Iar el înţelese, chiar în timp ce-o asculta, că nu-şi pierduse măiestria, că se refugiase cumva în siguranţa sinelui său, latentă în toţi aceşti ani de chin. Ţesu o pânză din muzica lui, aruncă viaţă şi lumină şi armonie în beznă, se înveli pe sine cu sunetele ei şi cântă întruna. Şi, în timp ce cânta, plângea.

Bucata se termină; începu alta. Şi alta. Beethoven, Mozart şi Chopin reînviau. Muzica răsună ceas după ceas. Un şuvoi de bucurie, de suferinţă, de dor. Era orb, insensibil şi surd la toate, mai puţin la muzica lui, izolat de lumea din afară, în castelul de sunete pe care îl construia în jurul lui.

În cele din urmă, se opri, degetele pulsându-i dureroase, şi ridică ochii deasupra pianului.

În faţa lui stătea un vandal. Legăna în braţe barosul cu care Parnell se târguise cu Femeia Berbeleac. Unealta avea capul roşu de sânge. Stătea şi-l privea dispreţuitor, mângâind, mângâind întruna coada uneltei pe care-o căra după el. Era îmbrăcat în piele prost păstrată şi metal ruginit. La gât purta vreo zece coliere de metal, iar pe pieptul gol şi păros atârnau lanţuri – cruci şi svastici, simboluri ale păcii şi peşti – care se loveau unele de altele şi zornăiau. Era murdar, cu păr uns şi încâlcit, iar pe frunte avea o cicatrice în formă de V. Puţea.

Parnell nu fu în stare să vorbească. Împietrise de teamă şi inima i se zbătea în piept ca peştele pe uscat.

Vandalul scoase un chicot răguşit, încântat de groaza de pe chipul lui.

— Hei, bătrâne, cânţi grozav! Ia spune, Muzicuţă, cu vocea cum stai?

— N-am voce, abia îngăimă.

Celălalt scutură din cap batjocoritor, mimând părerea de rău.

— Mare păcat, Muzicuţă. Dar, ascultă la mine, să vezi ce voce frumoasă o să ai când am terminat cu tine. Una faină şi puternică.

Îşi trecu barosul în mâna cealaltă şi scoase un cuţit. Lama străluci fioros pe scenă când se reflectă în ea flacăra lumânării.

Parnell simţi că i se face rău, dar, într-un impuls de nebunie, vechea lui furie îl copleşi chiar atunci când se află faţă în faţă cu teama.

— De ce? întrebă el, cu glas tremurat. De ce vrei să mă omori? Ce rău ţi-am făcut?

Vandalul miji ochii, concentrându-se amuzat.

— De ce? De ce nu? zise şi cuţitul scânteie gălbui în ochii lui Parnell.

— Tot ceea ce faceţi voi... distrugeţi toate lucrurile frumoase, cărţile, tablourile... începu Parnell să se agite, în ciuda fricii. Numai ele ne-au rămas din moştenirea noastră, din cultura noastră; din civilizaţie, din măreţia Omului, nu-ţi dai seama? Nu sunteţi decât nişte barbari, ucideţi şi ardeţi...

Se opri când vandalul, după ce-i şterse veselia de pe chip, flutură lama spre el.

— Te pricepi la muzică şi la vorbe, dar spui numai tâmpenii. Ştii ce ne-a dat preţioasa ta cultură? Jeg şi războaie şi obiceiul de a ne mânca unii pe alţii. Eşti un bătrânel simpatic; erai deja bătrân când au început crimele şi foametea. Eu şi ai mei nu eram decât nişte ţânci. Ştii prin ce-am trecut? A trebuit să fugim şi să ne ascundem ca să nu ne mănânce adulţii; am fost nevoiţi să mâncăm ţărână şi noroi să nu murim, băi. Asta a însemnat preţioasa ta moştenire pentru noi, drăguţule, aşa că nu mă umple pe mine de rahat cu laude aduse Omului, că n-a fost deloc măreţ.

Vandalul se aplecă deasupra lui şi suflă spre el duhoarea care-i ieşea din gură. Parnell nu scoase o vorbă când barbarul se dădu înapoi şi-i aruncă priviri de oţel.

— Iar tu stai aici pe întuneric şi cânţi muzica aia frumoasă şi nu vrei altceva decât să fie toate cum au fost înainte! Ei bine,

o să avem grijă, eu şi ai mei, să nu mai fie niciodată cum a fost. Acuma, ia spune-mi tu mie, băi, ce bine a făcut muzica aia, cultura aia vreodată? Ia zi.

Parnell se pierdu în învălmăşeala propriilor gânduri. Într-un sfârşit, rosti simplu:

— Le-a adus oamenilor bucurie, atât. Vandalul deveni iarăşi dispreţuitor:

— Bine, măi Muzicuţă, să vezi ce mare bucurie o să fie pe capul meu când o să te omor. Dar mai întâi, vedeto, o să sar într-un picior de fericire când o să distrug mândreţea asta de instrument chiar sub nasul tău, ca să te bucuri şi tu odată cu mine. Ce zici?

Şi, răsucindu-se, vandalul ridică barosul până deasupra coardelor pianului.

Parnell simţi cum se rupe ceva în el.

Sări şi-l prinse pe vandal de braţ. Luat prin surprindere, acesta scăpă barosul. Parnell îl zgârie cu unghiile pe obraz. Vandalul ridică pumnul păros şi-l izbi în maxilar, mai-mai să-l trântească la pământ, dar i se agăţă cu mâinile de gât – numai ele nu-i tremurau – mâini devenite parcă de fier după zeci de ani de exersat la clape – iar cu degetele mari apăsa pe traheea vandalului. Tânărul începu să se sufoce şi încercă zadarnic să-i dea mâinile la o parte, căci degetele noduroase se încleştau într-o strânsoare ucigătoare, strângeau tot mai tare, cu forţa cuiva căzut pradă isteriei. O clipă interminabilă, cei doi atârnară unul de altul, într-o îmbrăţişare stranie. Apoi vandalul se prăbuşi pe scenă cu Parnell deasupra lui, înăbuşind în el şi ultima fărâmă de viaţă, până când îşi dădu sufletul.

Scoase un strigăt înăbuşit şi vomită peste marginea scenei. Se lăsă pe genunchi, transformat de propria reacţie şi groază într-un animal fără minte. În cele din urmă, se întoarse şi, cuprins de un sentiment străin, se holbă la cadavrul vandalului. De afară se auzeau foarte slab urletele celorlalţi din noile cete de barbari care dădeau foc şi prădau. Înăuntru – tăcerea morţii şi forfota liliecilor.

Se târî spre pian, unde căzuse barosul. Se ridică, proptindu-se de el pentru că-i tremurau picioarele, apoi îl cuprinse în mâini.

Dintr-o singură lovitură născută din durere, izbi cu el în coardele pianului.

Se zgudui din tot corpul din cauza şocului. Coardele zbârnâiră violent, lemnul crăpă, aerul răsună de sunete sparte. Candelabrul se rostogoli, ateriza pe podea şi se stinse, răspândind bezna în toată sala.

Liniştea nu se sfârşi niciodată.

EPISODUL ŞAPTE: ULTIMA REZISTENŢĂ ÎMPOTRIVA HAITEI ÎN REGATUL FLORILOR PURPURII

JOHN LANGAN

Traducere din limba engleză
Roxana Brînceanu

John Langan a publicat câteva povestiri în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, dintre care două – *On Skua Island* şi *Mr. Gaunt* – au fost nominalizate la premiul International Horror Guild. *Mr. Gaunt and Other Uneasy Encounters* este o culegere de texte scurte. Recenziile şi eseurile lui au apărut în *Dead Reckonings, Erebos, Extrapolation, Fantasy Commentator, The Internet Review of Science Fiction, The Lovecraft Annual, Lovecraft Studies* şi *Science Fiction Studies*. Instructor adjunct la SUNY New Paltz, el lucrează la terminarea disertaţiei despre H.P. Lovecraft.

Episodul şapte este o reinventare a unei poveşti pe care a scris-o când avea douăzeci de ani. Versiunea curentă a fost influenţată de un alt text din acest volum: *Sfârşitul lumii pe care o cunoaştem* de Dale Bailey. „Povestirea lui Dale este o reinterpretare grozavă a poveştii clasice postapocaliptice de la mijlocul secolului, spune Langan. Am admirat ceea ce a realizat el, dar am simţit şi puţină invidie, o dorinţă de a arăta că nu toată lumea ar întoarce spatele şi ar pleca liniştită în adâncurile nopţii.”

****

„A rămas atât de multă ură pe lume, Spiderman.”
SAMUEL R. DELANY, *The Einstein Intersection*

„Hai, vino, opune-te.”
The Alarm, *The Stand*
„Nu-l atacară haite de câini vagabonzi turbaţi.”
DALE BAILEY, *Sfârşitul lumii pe care o cunoaştem*

*****

După trei zile şi nopţi de hărţuială...

...în timpul cărora dormiseră în schimburi de câte treizeci, şaizeci şi nouăzeci de minute, pe banchetele din spate ale unor maşini mari sau SUV-uri, în holul unui hotel, într-un magazin de articole sportive de la capătul unui mall...

...au reuşit să o ia înaintea Haitei...

...care de la început fusese prea aproape iar acum nu lipsea mult să le sufle în ceafă, în ciuda capcanelor lui Wayne,

toate inteligente, unele chiar ingenioase, cu care împuţinase Haita cu doi sau trei indivizi; până când reuşise să-i ademenească pe coridorul larg dintre zona restaurantelor şi intrarea principală în mall, unde detonase ceva care nu numai că făcuse să se prăbuşească podeaua, ci dobo-râse şi acoperişul, făcând să plouă cu cioburi de sticlă ca nişte ghilotine de dimensiuni reduse – Jackie dorise să rămână şi să-i termine pe supravieţuitori, dar Wayne declarase că încă era prea periculos şi o târâse pe uşă afară...

...să traverseze Podul...

...prea aglomerat de maşini ca să poată lua Jeepul Cherokee cu care Wayne navigase pe întinderea surprinzător de pustie a Autostrăzii 9 între mall şi Podul Mid-Hudson, ceea ce îi făcu să dezbată aspectele pro şi contra ale continuării drumului spre nord pe acest mal al Hudsonului, până ajungeau la următorul pod, care putea sau nu să fie liber (de data asta Wayne nu se putuse decide), apoi Jackie insistă că ar fi putut traversa pe acolo la fel de bine ca oriunde: pe partea cealaltă avea să fie o mulţime de maşini, iar dacă nu făceau nimic urmau să-şi irosească avansul şi s-ar fi înfruntat cu Haita în condiţiile *ei* (ceea ce, cu excepţia acelei prime şi teribile ciocniri, reuşiseră să evite) – aşa că abandonară jeepul, îşi puseseră rucsacurile pe umeri, grele ca întotdeauna (gata cu odihna) şi (cu Podul clătinându-li-se sub picioare în bătaia vântului care şuiera printre cabluri ca un cor încălzindu-se) îşi croiră drum prin labirintul de automobile strivite, se pare, în toate felurile posibile, cu interioarele sufocate de florile purpurii supradimensionate şi cu tulpini groase pe care Jackie şi Wayne le găsiseră în majoritatea vehiculelor întâlnite până atunci, încolăcite în jurul volanelor, schimbătoarelor de viteze şi pedalelor (ferestrele fiind pudrate cu polen violet), ceea ce făcea ca manevrarea maşinilor să devină o problemă pentru rezolvarea căreia ei nu aveau nici uneltele, nici timpul necesar – exista o camionetă a cărei cabină era goală, dar era înghesuită în balustradă de alte trei maşini mai mici, ca şi cum ar fi împins-o până acolo...

...să ridice tabăra pe celălalt mal...

...pe un ieşind deasupra punctului unde Podul se insera printre dealurile abrupte de pe malul vestic al Hudsonu-lui – Wayne observase pragul de piatră în timp ce urmau drumul în

sus şi spre dreapta, pe lângă un alt roi de maşini pline de flori purpurii şi i-l arătă lui Jackie - când ajunseră într-un loc de unde bordura devenea accesibilă din drum, urcară pe o potecă abruptă blocată de o poartă pe care Wayne era sigur că o putea deschide şi o conduse spre ea (cu toate că picioarele ei tremurau la perspectiva unui urcuş şi mai dificil), grăbind-o, murmurând încurajări, lăudând-o, până când ajunseră la capătul potecii şi desfăcu zăvorul porţii, o lăsă să treacă şi închise uşa în urmă – trecură prin ea, croindu-şi drum peste pietrele care acopereau pragul; nu avea mai mult de cinci metri lăţime, estimă ea; Podul reapăru în zare, apoi Wayne ridică mâna de parcă ar fi fost un ghid băştinaş semnalizând celorlalţi participanţi la safari că au ajuns...

...şi au pregătit o ambuscadă...

...Wayne, întorcându-se de-a lungul pragului imediat ce scăpaseră de rucsacuri, luând cu el numai sacul voluminos de pânză neagră, la care Jackie se gândea uneori ca la tolba lui cu şmecherii şi alteori ca la centura lui cu scule, şi unul dintre pistoale, lăsându-i ei cealaltă armă: puşca al cărei nume nu şi-l amintea, dar pe care fusese foarte entuziasmat s-o găsească în magazinul de articole sportive, şi celelalte două pistoale, dintre care unul provenea din seiful tatălui lui, iar celălalt dintr-o maşină de poliţie părăsită – „nu trebuie să mă acoperi, spusese, dar fii atentă”, iar ea fusese, stând acolo cu geanta ei sprijinită de rucsacuri, puşca proptită de domul pântecului ei, în timp ce el refăcea drumul în josul dealului până la Pod şi apoi pe el, ca să instaleze o capcană la care se gândise, poate două, dacă avea timp, până când îl pierdu din vedere, ascuns de panta dealului din faţă.

Jackie...

...Jacqueline Marie DiSalvo; douăzeci de ani; 1,70 m, înaltă ca tatăl ei (cel mai probabil, mort); nu mai ştia câte kilograme, întrucât urcatul pe cântare nu mai era de ceva vreme în fruntea listei sale de priorităţi; păr castaniu închis, destul de lung ca să nu pară scurt; ochi căprui; trăsături bine proporţionate (cândva tatăl ei [mort] i le descrisese ca formale, lucru pe care ea nu fusese sigură cum să-l interpreteze); piele mai puţin bronzată decât s-ar fi aşteptat, având în vedere tot timpul petrecut afară în ultima lună: adevărat, în cea mai mare parte noaptea, şi fusese aproape o săptămână întreagă de ploi pe la mijlocul ei,

dar totuşi; purta un tricou imens bărbătesc de bumbac alb, pantaloni de trening gri, şosete albe sportive de bumbac şi o pereche de Birkenstock confortabili, dar care deveneau prea strâmţi: de asemenea, cumpărarea pantofilor nu era o prioritate când fugeai (sau te clătinai, în cazul ei) să scapi cu viaţă – cu cinci săptămâni în urmă fusese cu treizeci şi cinci de zile mai puţin însărcinată, şase luni jumătate în loc de opt „de călătorie” (eufemismul favorit al doctorului ei [cel mai probabil, mort] pentru sarcină, ca şi cum purtarea unui copil ar fi fost o vacanţă exotică): o diferenţă care însemna, practic, o burtă mai mică, sâni mai mici, orice mai mic; o ea mai mică, care nu obosea atât de repede; care nu simţea tot timpul că i se taie răsuflarea; care nu dormea bine, dar oricum mai bine decât în ultima vreme, când confortul dispăruse cu ultimul tren; care nu avea nevoie să se oprească tot timpul să facă pipi, în timp ce Wayne stătea de pază cu pistolul scos, cu ochii măturând peisajul în mijlocul căruia se găseau, în eventualitatea (re)apariţiei neaşteptate a Haitei…

…s-a aşezat să-l aştepte pe Wayne…

…Wayne Anthony Miller: douăzeci de ani, de fapt doar cu două zile mai tânăr decât Jackie: ea fiind născută pe trei iulie, el pe cinci; 1,90 m, vreo optzeci şi cinci de kilograme, neieşit încă din lălăiala adolescenţei (termenul mamei lui [cel mai probabil, moartă], pe care el o auzise folosindu-l la o petrecere de Anul Nou şi despre care îi mărturisise lui Jackie că îl făcea să se simtă trădat într-un mod fundamental); mâinile şi labele picioarelor mari, atârnând pe nişte braţe şi picioare lungi şi subţiri, ataşate unui tors înalt şi subţire; părul crescut lung, şaten deschis, blond până în adolescenţă, încadrând o faţă largă pătrată cu un nas mic, ochi înguşti şi gură generoasă; purta aceeaşi pereche de blugi care îl ţinuseră toată lună trecută şi care erau puţin uzaţi de atâta purtare (ce mai campanie publicitară: „Levi’s: Te purtăm prin sfârşitul civilizaţiei; Numărul Unu în scenariile postapocaliptice”), cu o cămaşă roşie ecosez deschisă peste un tricou gri cu emblema neagră a lui Batman şi cea a lui Doc Marten – cu cinci săptămâni în urmă lucrase la Barnes and Noble, chiar la sud de Pod, pe partea cealaltă a râului, şi cheltuise din salariu mai mult decât ar fi trebuit la librăriile de acolo; diploma în Arte Liberale de la Dutchess County Community College o primise semestrul trecut; viitorul lui, care

se învârtea în jurul viselor de a scrie un scenariu cu Batman, era încă, după cum îi plăcea să se exprime, în plin progres (asta pe vremea când viitorul se întindea mai departe de următoarele douăsprezece ore şi era cumva mai complex, însă şi cumva mai simplu decât încercarea de a localiza hrană şi un adăpost care putea fi apărat).

Soarele era fierbinte...

...cuptor era un cuvânt mai potrivit; cu toate că exista o briză serioasă suflând dinspre râu – Jackie presupunea că roca golaşă din jurul ei, o chestie cenuşie şi ascuţită despre care ar fi trebuit să ştie cum se numea, dar a cărei identitate părea să zacă în partea memoriei ei marcate cu „Nefolositor”, amplifica senzaţia de căldură, care nu era absolut insuportabilă (avea să fie în curând, va gâfâi ca un câine şi cel mai probabil va simţi nevoia să se dezbrace până la lenjeria intimă, însă pentru moment radia plăcut prin trupul ei).

Mai târziu...

...după aproape două ore; oare ce tot făcuse?

...Wayne a revenit...

...făcându-i cu mâna când ieşea de pe Pod; îi făcu şi ea cu mâna...

...doar cât să ia nişte frânghie...

...extrăgând-o din rucsac, un colac robust, aducând cu ceva utilizabil de un alpinist, şi pe care el fusese foarte bucuros să-l găsească într-un depozit acum două săptămâni, ceea ce Jackie nu înţelesese, întrucât frânghia părea destul de grea şi nu vedea rostul ca vreunul dintre ei să care mai multă greutate decât era absolut necesar – deja Wayne ducea mai mult decât partea lui ca să compenseze pentru ea; nu voia ca el să se extenueze din cauza incapacităţii de a renunţa la ceva ce s-ar fi putut dovedi folositor într-o zi – totuşi, nu spusese nimic, iar adăugarea frânghiei nu păruse să însemne vreo diferenţă semnificativă pentru el...

...şi s-a întors la Pod...

...unde întinse frânghia de-a curmezişul drumului, alergând înainte şi înapoi între o pereche de suporţi ai cablurilor, ţesând un fel de pânză de păianjen improvizată, despre care Jackie gândea că i-ar încetini pe cei mai slabi membri ai Haitei cam cu jumătate de secundă, şi că şeful (şefa?) şi însoţitorii ar trece prin ea imediat.

Când a terminat cu capcana finală...

...aceasta nu arăta deloc mai impresionantă decât atunci când Jackie înţelesese despre ce era vorba; cu toate că era mai mult decât se aşteptase, douăsprezece, poate cincisprezece fire pe care Wayne le instalase după un tipar pe care nu-l putea discerne, astfel că unele fire se întindeau la jumătate de metru sau mai mult în spatele celorlalte – nu prea dormise în timp ce el construia: ţinuse ochii deschişi pe parcursul procesului, dar, aşa cum făcuse foarte des în ultima zi şi jumătate, mintea îi rătăcise la copil, care trecuse de la ceea ce ea numea gimnastica zilnică, la o nemişcare completă, fără vreun semn pe care ea să-l simtă (şi în acest stadiu putea simţi multe), deja de aproape treizeci şi şase de ore, lucru care, după câte ştia, putea fi absolut normal: era o criză dramatică de obstétricien! prin locurile astea (ha, ha!), şi în timp ce Wayne cunoştea surprinzător de multe despre diverse lucruri, experienţa lui tindea spre partea violentă a vieţii şi nu prea mult spre capătul spectrului referitor la miracolul vieţii – cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-i asculte îngrijorările, să ridice din umeri şi să-i spună să nu-şi facă griji, sfat pe care ea deja şi-l dăduse sieşi şi care devenea imposibil de urmat - putea simţi panica acumulându-se în ea, închegându-se într-o furtună care ar fi măturat-o într-un torent de lacrimi şi ţipete, pentru că fătul din ea era mort, purta un copil mort – ei bine, să fim cinstiţi, mintea ei nu rătăcise atât de mult, cât să ajungă direct la nelinişte şi la urmărirea progresului acesteia - nu era sigură dacă Wayne nu întreţesuse în reţeaua sa vreunul dintre explozibilii (reali sau improvizaţi) care umpleau sacul lui cu şmecherii sau avea alte planuri pentru acel leagăn al pisicii supradimensionat...

...el a venit înapoi...

...şi era un lucru bun, pentru că soarele se ascunsese după dealurile din spatele ei şi, cu toate că cerul de deasupra era încă albastru, acel albastru închis care în următoarele ore avea să devină din ce în ce mai întunecat până la acea nuanţă de indigo pe care o lună de privit în sus la cerul nopţii o învăţase că era exact culoarea pe care apăreau stelele, deşi Haita îşi demonstrase nu o dată capacitatea de a-şi face apariţia în orice moment al zilei, nu încăpea îndoială că prefera să se deplaseze după apusul soarelui, şi, cu toate că Jackie se antrenase în folosirea pistoalelor, începuse trăgând asupra unui membru al

Haitei de la o distanţă înspăimântător de mică (acesta fugise, neatins), avusese parte de o singură lecţie cu puşca (a cărei denumire îi stătea pe limbă) descărcată, şi nu avea încredere în abilitatea ei de a trage mai mult de un singur foc, dacă putea să-l tragă şi pe acela, lucru care nu spunea nimic despre capacitatea ei de a ucide sau măcar de a-şi nimeri ţinta, aşa încât atunci când Wayne făcu ultimul nod în bariera sa de frânghii şi porni să urce poteca, fu copleşită de uşurare...

...şi a făcut focul...

...folosind lemnul adunat de el din copacii de pe marginea drumului până la prag, o încărcătură pe care o aranja într-un foc mai mare decât considera ea înţelept, o scăpare aproape inexplicabilă din partea lui – doar dacă nu voia să fie vizibil; dacă era aşa, strategia era nouă: capcanele lui precedente se bazau pe o direcţie greşită, pe tentativa de a face Haita să creadă că ei doi s-ar afla într-un loc, pe când ei se aflau în realitate la o distanţă sigură, lucru care devenise din ce în ce mai dificil, întrucât Haita se adapta tacticilor lui – cinstit vorbind, Jackie fusese şocată că în mall capcana reuşise atât de bine, fiind atât de evidentă, ca toate eforturile lui de început, într-atât încât Haita probabil presupusese (dacă se puteau folosi astfel de cuvinte în privinţa lor; deşi cu siguranţă exista şi la ei un anumit proces de cogniţie) că nu putea fi o cursă şi intraseră drept în ea – obiectiv vorbind, nu era nevoie de foc, nu încă, pe prag era cald şi avea să fie aşa şi în cursul nopţii, în timp ce luminile Podului, un şir de becuri în formă de flăcări, subliniind arcul fiecăruia dintre cablurile de suspensie, începuseră să clipească pe măsură ce ziua scădea (unul dintre acele evenimente intermitente care întăreau caracterul aleator a ceea ce ea numea deja în sinea ei maşinăriile Lumii Vechi), strălucirea lor puternică traversând spectrul de la albastru la roşu şi înapoi la albastru, aveau lumină suficientă pentru ca Jackie să-şi citească exemplarul uzat din *La ce să te aştepţi când eşti însărcinată*, dacă ar fi dorit (nu dorea; se simţea vag vinovată din cauza asta, dar era prea obosită [şi – să spunem adevărul, speriată de ceea ce ar fi putut citi în carte despre nemişcarea copilului]), însă focul era un far şi o ispită, modul neîndemânatic al lui Wayne de a mirosi care membri ai Haitei supravieţuiseră la mall şi de a-i ghida peste Pod – sprijinindu-se de rucsacul ei şi acceptând chifla cu unt de arahide pe care i-o întindea el, Jackie

se gândi: *Asta e cu adevărat ultima noastră rezistenţă*; *după patru săptămâni*, *opunem rezistenţă*.

Au mâncat în tăcere...

...aşa cum făceau aproape totul în ultima săptămână – înainte, Wayne fusese un vorbăreţ de proporţii epice, genul de persoană cu care nu începi o conversaţie decât dacă ai, să zicem, trei zile de pierdut, lucru pe care Jackie îl găsea în general fermecător, pentru că mult din ceea ce avea el de spus era amuzant şi interesant, iar dacă îşi mai dădea ochii peste cap asta se întâmpla numai atunci când el începea să povestească despre vreo carte de benzi desenate de care era entuziasmat pe moment, pe care o putea diseca, şi chiar o făcea, în detalii microscopice, aiuritoare – pe ea nu o interesaseră niciodată benzile desenate, faptele glorioase ale unor oameni jucându-şi rolul pe ceea ce în esenţă era o scenă lipsită de consecinţe pur şi simplu nu o atrăgeau; cu toate că lungimea şi profunzimea descrierilor şi analizelor revărsate cu generozitate de Wayne o făcuse din când în când să-şi pună întrebări; acum şi-ar fi dorit să fi citit câteva dintre titlurile pe care el le lăudase (*Cavalerul întunericului se întoarce* şi *Batman*: *Anul întâi* [dar nu şi *Cavalerul întunericului loveşte din nou*, care era o tâmpenie supra-apreciată] şi *Sandman* şi *Johnny Maniacul Crimei* [titlu care şi-ar fi dorit să i se pară mai nostim]) sau cel puţin să fi fost mai atentă la predicile lui despre ele, pentru că ar fi ajutat-o să înţeleagă ce se petrecuse cu Wayne în ultima lună, de când limitele lumii căzuseră, cea mai neînsemnată manifestare fiind secarea torentului de vorbe care curgeau din gura lui şi cel mai dramatic exemplu era... era o nebunie...

...apoi şi-au curăţat armele...

...una câte una, Wayne desfăcând fiecare pistol în parte în timp ce Jackie ţinea puşca aţintită asupra barierei de frânghii, apoi puşca, în timp ce ea ţintea cu automatul poliţiştilor – ar fi putut şi ea să desfacă fiecare armă, s-o cureţe şi s-o ungă; Wayne insistase s-o înveţe în caz că lui i se întâmpla ceva (ceea ce era o glumă: oare chiar îşi imagina că, în stadiul actual, la cât era de mare şi de greoaie, ar ajunge undeva fără el? era aproape amuzant: imensa femeie însărcinată, cu câte un pistol fumegând în fiecare mână, respingând Haita), dar mirosul greu de unsoare îi făcea greaţă, aşa că ea stătea (se sprijinea, de

fapt) de gardă şi îl lăsa pe Wayne să facă lucrurile aşa cum, în secret, nu prea dorea...

...şi s-au pregătit de dormit...

...să aştepte şi să doarmă, el fiind primul schimb de pază, ea, al doilea – după ce ea îşi despături sacul de dormit şi se folosi de picioare ca să-şi scoată sandalele, se uită la Wayne, care stătea de cealaltă parte a focului (la care adăugase şi mai multe lemne, păstrându-l fierbinte şi luminos), şi întrebă: „Când o să ajungă aici?”, iar el răspunse „Greu de spus. Dacă avem noroc, spre sfârşitul dimineţii sau după-amiază”, ceea ce pe ea o surprinse: cu sau fără ambuscadă, cu sau fără ultima lor rezistenţă, s-ar fi aşteptat ca, dacă Haita nu-şi făcea apariţia la prima geană a dimineţii, puţin mai târziu ei doi să-şi abandoneze poziţia care, cu toate avantajele altitudinii („Controlează punctele înalte”, cât de des repetase Wayne asta?), era o fundătură: dacă Haita trecea prin ceea ce le pregătise pe Pod, fără să mai pomenim de pânza de păianjen improvizată, şi apucau pe drum până ajungeau la poteca spre prag, ea şi Wayne ar fi fost prinşi în capcană (violând o alta dintre mantrele lui, „întotdeauna să ai o cale de scăpare”); mai bine, se gândi ea, să-şi păstreze opţiunile deschise şi să se retragă, să aibă încredere în ingeniozitatea lui de a rări din ce în ce mai mult Haita – îi spuse toate astea, dar nimic nu contă: „E cea mai bună şansă a noastră”, zise el şi, în timp ce ea argumenta apelând la mantra ei „Cel care luptă şi apoi fuge trăieşte să lupte încă o zi”, Wayne fu de neclintit şi, cum ochii i se închideau, abandonă cearta până la lumina zilei şi se strecură în sacul ei de dormit.

Jackie avea un somn iepuresc, uşor tulburat...

...pentru că era imposibil să doarmă adânc în acest stadiu al sarcinii; cel puţin nu pe o lespede de piatră într-un sac de dormit; şi pentru că visele ei erau vii şi tulburătoare; nu era nici o surpriză, aşa o asigura *La ce să te aştepţi*: femeile gravide sunt supuse la tot felul de vise neliniştitoare, în cazul ei o tendinţă clădită pe evenimentele ultimei luni, îndelunga strădanie de a rămâne în mişcare şi înaintea Haitei, care inconştient îi dăduse un întreg vocabular nou de anxietate şi groază...

[...se afla pe Autostrada 9, unde toate maşinile, douăzeci sau treizeci, se opriseră aproape simultan, cu excepţia unui SUV

negru care strivise partea din spate a automobilului roşu dinaintea sa – ea şi Wayne se uitau prin ferestrele maşinilor în interior, toate înţesate cu flori purpurii, între una şi patru de fiecare vehicul, cu tulpini groase şi răsucite ca nişte şerpi, cu inflorescenţe de mărimea florii-soarelui, un soi de plante cum ea nu mai văzuse niciodată, nu era expert, botanica reprezenta doar un hobby – fiecare floare fiind o acumulare de petale suprapuse, semănând vag cu un trandafir, doar că fiecare petală avea 8-12 cm lungime, cu marginile zimţate, aproape crestate, şi o culoare uniformă, ca de vânătă; mijlocul florilor, ascuns de norul de petale închise, sugera nişte buze ţuguiate pentru un sărut, un efect pe care ea îl considera suficient de neliniştitor încât ochii să-i coboare pe tulpini, de un verde în nuanţa pătrunjelului, lemnoase, acoperite cu peri aspri, cu frunzele în formă de evantaie mici, aproape nişte vestigii – Jackie studiase plantele, încolăcite în jurul volanelor, schimbătoarelor de viteze, tetierelor, mânerelor de la uşi, pedalelor, una în jurul alteia, prin ferestrele acoperite cu polen violet, fiecare maşină constituind un terariu şi gândindu-se că nimic din toate astea nu are sens: o plantă de asemenea dimensiuni nu are cum să supravieţuiască într-un asemenea mediu, lipsită, din câte putea vedea, de hrană şi apă – înainte ca Wayne s-o poată opri, apucase mânerul de pe uşa maşinii de lângă ea ca s-o deschidă şi să poată tăia o bucată din planta a cărei floare se presa de geam ca o faţă de copil uitându-se afară; dar tulpina ţinea uşa închisă cu o forţă uluitoare, astfel încât nu reuşi decât să întredeschidă portiera, nu suficient cât să ajungă la plantă, doar cât să pufăie în afară un mic nor de polen - apoi Wayne era acolo, trăgând-o de umăr înapoi de lângă maşină, însă nu înainte ca ea să fi inhalat nişte polen, umplându-şi nasul cu mirosul astringent de lavandă, care o urmărise tot restul zilei, în ciuda accesului violent de strănut pe care i-l provocase – fusese supărată pe Wayne, nu numai pentru că era atât de posesiv, ci pentru că îi reamintise că nu prea avea sens să taie o floare – ce avea să facă cu ea? o putea pune sub microscop dacă găseau unul, şi după aia? ea era la colegiu, specializându-se în biologie şi, secundar, în psihologie: cel mai bun lucru pe care ar fi fost în stare să-l facă era să analizeze o bucăţică din floarea purpurie şi s-o identifice ca plantă – nu era ceva care să arunce vreo lumină asupra situaţiei lor – ea se trăsese cât mai departe de el şi răspunsese

întrebărilor lui obişnuite despre cum se simţea cu un monosilabic „Bine”, ceea ce era destul de adevărat, cu excepţia mirosului de lavandă (dar în noaptea aceea avusese vise în care ea conducea maşina iar pielea ei, care o mânca incredibil de rău, încât i se părea dificil să se concentreze asupra drumului, începuse să se fărâmiţeze sub atingerea degetelor, devenind ca o pudră, un praf, şi dintr-odată totul era pe punctul de a se descompune – pentru o clipă, fusese conştientă de întreg trupul ei uscându-se, descompunându-se, şuvoaie de praf curgând de pe mâini, bărbie, degetele scurgându-se peste volan, tot corpul dizolvându-se pe scaun, cu picioarele reduse la o pudră în pantofi – avusese timp pentru gândul panicat că nu putea respira, apoi acest lucru nu mai conta şi ea se prăbuşi – şi se trezise cu inima bubuind, copilul lovind ca răspuns la tulburarea ei, dar asta era bine, bine, pentru că însemna că se afla încă aici, în interiorul trupului ei – timp de o întreagă jumătate de oră îşi plimbă mâinile înainte şi înapoi pe piele, reasigurându-se cu fiecare neg, fiecare vânătaie, fiecare şuviţă de păr nespălat că era întreagă, nu se descompusese -Wayne trebuie să fi observat, dar păstrase tăcerea, şi o altă săptămână se scurse înainte ca ea să se fi îndepărtat suficient de vis şi senzaţiile sale ca să-i povestească – dar, spre surprinderea ei, el nu avea pregătită o interpretare, doar mormăise şi nu mai vorbise despre acel subiect)]...

[...visul acela alunecând într-altul, în care se afla la cabana părinţilor ei împreună cu Glenn, care era iarăşi beat... totuşi, adusese sticla de gin şi cea de tonic lângă canapea, să nu mai fie nevoit să se deplaseze prea departe ca să-şi reumple paharul, împreună cu o găleată de gheaţă, din care extrăgea cuburi pe jumătate topite pe care şi le punea în băutură când se încălzea - era sfârşitul lumii, sau măcar pe aproape, iar el îl petrecea scufundat în alcool, pentru că cine mai era acolo să-i spună să n-o facă? părinţii ei nu se întorseseră din călătoria la Shop Rite care nu ar fi trebuit să le ia mai mult de două ore, trei, cel mult, iar ei plecaseră de douăzeci şi două, ba nu, douăzeci şi patru, sărutând-o pe ea şi ignorându-l pe Glenn (aşa cum făcuseră de când aflaseră veştile despre sarcina ei), promiţând să se întoarcă repede, o promisiune pe care ceva îi împiedicase să şi-o respecte, lucru care pe ea o făcea să fie neliniştită, dar nu supărată, aşa cum ar fi trebuit; încă nu încetase să se

gândească că ei ar mai putea apărea, în ciuda a ceea ce arătaseră la televizor înainte ca toate canalele să se stingă, ororile pe care le transmiteau fiind înlocuite de calmul unui ecran albastru – când Jackie urcase scările în sufragerie şi se uitase pe fereastră nu văzuse decât felia lor de cartier, la fel ca întotdeauna: fără incendii, fără revolte, fără oameni murind de ceea ce le făcea carnea să cadă fiartă de pe oase (şi care se răspândise mai repede decât reuşiseră savanţii să găsească o explicaţie ipotetică: o nouă tulpină de gripă aviară dăduse naştere unei arme biologice; un fel de variolă mutantă; lucru mult mai plauzibil, dată fiind incredibila sa virulenţă; dar dacă era aşa, cei care o lansaseră calculaseră greşit, pentru că acaparase întreaga planetă în numai trei zile – terorismul fiind suplimentat de alte teorii mai fanteziste: nanotehnologie agresivă eliberată din greşeală la uzina din Albany, în urmă cu o săptămână; un virus extraterestru, adus de unul dintre meteoriţii care străbătuseră cerul cu câteva nopţi în urmă; şi, desigur, Mânia lui Dumnezeu, fără să conteze că evenimentele globale se asemănau puţin sau deloc cu cele descrise în *Apocalipsă*: predicatorii care insistau asupra acestui răspuns erau atât de versaţi în adaptarea textelor *Bibliei* la propriile lor scopuri, încât nu era nici o surpriză că reuşeau să facă la fel şi în acest caz) (şi ce altceva se putea spune despre imaginile pe care le văzuseră ea şi Glenn, aproape pierdute în febra prăbuşirii? umbra aceea care cădea peste clădirea din Chicago nu era posibil să fie a ceva care păşea, nu-i aşa? gândul era absurd: ar fi trebuit să aibă o înălţime imposibilă – dar ceea ce intrase în coliziune cu Air Force One? alea parcă fuseseră aripi, nu-i aşa? la fel de ridicol: nu putea exista o pasăre de asemenea mărime) – privea afară pe fereastră şi văzu o mişcare, o maşină accelerând pe drum – pentru o secundă, fu sigură că erau părinţii ei, în sfârşit întorcându-se, apoi îşi dădu seama că nu era un Subaru, ci o maşină mai mică, un Geo Metro alb, maşina lui Wayne, din pricina căreia lumea nu înceta să-l tachineze, cu motorul gemând şi, în timp ce îl privea, era conştientă de prezenţa a ceva plutind deasupra, ceva rău, pregătindu-se să cadă asupra ei şi s-o înghită, şi găsi momentul să se gândească, *Îndepărtează-te, continuă să mergi*, înainte ca Wayne, cu cauciucurile scrâşnind, să îndrepte maşina pe aleea lor, parcând pe jumătate pe pajişte, împroşcând petice de pământ şi iarbă -

lăsând motorul în mers, sări şi alergă spre intrarea principală, bătând în uşă cu pumnii, strigându-i numele cu o voce deja răguşită de atâtea zbierat – ea rămase pe loc, sperând că el va alerga înapoi la maşina lui pitică şi va lua cu el orice catastrofă l-ar fi urmărit, până când auzi insistenţa încleiată a lui Glenn că se duce el, pentru numele lui Dumnezeu, pune-ţi cămaşa, aşa că traversă camera spre uşa în care Wayne nu încetase să bată, intenţionând să-i spună să plece, indiferent ce-ar fi, nu era problema lor (uluitor să se gândească la faptul că i-ar putea întoarce complet spatele, lui, pe care îl considera cel mai bun prieten; după Glenn, bineînţeles; şi asta de ani de zile), însă, în clipa în care răsuci clanţa, uşa se deschise brusc şi el se afla în casă, strigându-i că trebuie să plece, acum, nu mai era timp - Jackie îi remarcă la început mirosul, o combinaţie grea, alcalină, de cocleală: sânge şi frică, îşi dădu ea seama privindu-i hainele, pătate şi întărite cu sânge şi alte lucruri (oare era os? bucăţica aceea roz...) – Asta era deja ceva rău, în cele din urmă, cuvintele lui începură să capete sens şi ea îi puse mâna pe braţ, tresărind la atingerea sângelui încă proaspăt (ce i se întâmplase?), spunându-i să se relaxeze, să se calmeze, că era în regulă; dar nici una dintre asigurările ei nu ajunse până la el, tot insista că trebuiau să plece şi o apucă de braţ, ceea ce se întâmpla când Glenn găsise capătul scărilor şi cine ştie ce vedea? tipul din cauza căruia nu încetase niciodată să-şi facă griji, sursa neliniştilor lui în privinţa relaţiei lor, venise în sfârşit să i-o ia pe Jackie – ar fi trebuit să anticipeze ceea ce urmase, dar în ciuda posturii lui de macho, Glenn păruse întotdeauna fundamental blând, paşnic; însă nimic nu era mai bun decât un litru de gin tonic pentru a te pune în legătură cu adâncimile interioare, ceea ce el dovedi rostogolindu-se prin hol, apucându-l pe Wayne de talie şi izbindu-l de perete cu suficientă forţă ca amândoi să ajungă pe podea – Wayne se ţinu de Jackie cât putu de mult, răsturnând-o pe spate pe canapea – acum şi Glenn era acoperit de sânge şi ridica pumnul să-l lovească pe Wayne, care reuşise să strecoare un picior între ei şi să-l dea pe Glenn la o parte de pe el, împingându-l aproape până la capătul scării – Jackie, apăsându-şi burta cu mâinile, striga la amândoi să înceteze, era ridicol, dar lui Wayne nu-i plăcea de Glenn mai mult decât îi plăcea lui Glenn de el; era gelos, ea ştia, cu toate că făcuse tot posibilul să ignore motivele care alimentau acea

gelozie -amândoi se năpustiră unul asupra altuia şi căzură într-o debandadă de mâini şi picioare, mârâind şi înjurându-se reciproc, şi Jackie se gândi, *Grozav, acum să vină acasă mama şi tata* - apoi fereastra explodă spre interior şi o formă masivă, fornăind, stătea în sufragerie, scuturându-se de cioburile de sticlă aşa cum un câine se scutură de apă – ea ţipă, dând din picioare să se îndepărteze de ea, urcând pe canapea – îi luă o clipă să înregistreze mărimea creaturii, soliditatea ei: măsura probabil 1,20 în la nivelul umerilor, cu o cocoaşă care îi arcuia spatele încă vreo treizeci de centimetri deasupra, cu capul mare cât un curcan de Ziua Recunoştinţei, cu picioarele cât nişte farfurii; simultan, gândi, *Ce caută o hienă în nordul statului New York*? şi *Asta nu e o hienă* – înainte ca fiinţa să se arunce asupra lui Glenn, care se oprise, cu braţul ridicat, când se spărsese fereastra – creatura îi prinse braţul întins între fălcile teşite şi i-l smulse din umăr: trosnetul osului şi ruperea tendoanelor combinându-se cu jetul de sânge, răcnetul din gâtul lui Glenn şi mârâitul din cel al creaturii, un răget de bas unit cu scârţâitul unei viori – creatura ţinea braţul lui Glenn atârnând în gură ca un căţel o jucărie de mestecat, apoi aruncă braţul într-o parte cu o scuturare a capului şi sări pe el, în timp ce Wayne se trăgea într-o parte, cu chipul livid de groază, şi Jackie îşi uni ţipătul cu al lui Glenn când creatura îl împinse în perete şi îi prinse capul între dinţi, vocea lui urcând în registre pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile, cu siguranţă coardele lui vocale trebuiau să cedeze – nu ştia cât va mai putea suporta – creatura închise fălcile; se auzi un pocnet şi nişte plesnituri ca la un ou cedând sub presiunea mâinii; ţipătul lui Glenn încetă; însă al lui Jackie continuă, revărsându-şi din adâncul plămânilor oroarea provocată de ceea ce vedea – chiar şi când Wayne îşi recapătă echilibrul, împleticindu-se prin sufragerie către ea, pe lângă locul în care fiinţa era ocupată să se hrănească, aproape alunecă pe o bucată mare de sticlă, o luă de mână şi începu s-o tragă spre uşa de la intrare, care încă era deschisă, se opri numai când un nou zgomot inundă aerul, o cacofonie ascuţită, ca o orchestră dezacordată, şi forme întunecate (cine mai ştie câte? douăzeci? treizeci? mai multe?) galopară pe drum, aproape la capătul aleii ei – mâna lui Wayne tremura în a ei ca şi când ar fi fost electrocutat; mai târziu avea să înţeleagă că mintea lui fusese pe punctul de a ceda, un motor esenţial,

căruia avea să i se rupă cureaua de transmisie şi să se gripeze – îşi trase răsuflarea pentru un alt ţipăt, era greu să inspiri suficient pentru un ţipăt lung când eşti însărcinată în şase luni şi jumătate (mulţumită unei sticle de Jack Daniel's şi a iubirii vieţii ei, care tocmai îşi sfârşise viaţa între dinţii unei... unei...), când mâna lui Wayne înţepeni; se uită la faţa lui şi ceea ce văzu acolo, o schimbare de la ochii goi de teroare la altceva, îi opri glasul – „Haide”, zise el, trăgând-o din faţa uşii, prin sufragerie (creatura mârâind şi lătrând spre ei, *O*, *Dumnezeule*, *Glenn*), în bucătărie şi uşa pivniţei, pe scări şi prin pivniţă până la rezervorul de păcură, oprindu-se la bancul de lucru al tatălui ei ca să înhaţe o bucată de cârpă şi cutia de chibrituri lungi de lemn. pe care tata o păstra acolo de când ţinea ea minte – deasupra se auzeau bufnituri şi trosnete, mai multe creaturi intraseră în casă – Wayne consultă indicatorul de nivel al rezervorului, apoi începu să-l deşurubeze – capacul se roti o dată, de două ori, apoi se bloca – alergă înapoi la bancul de lucru după o cheie în timp ce deasupra creaturile schelălăiau şi mârâiau, cu ghearele scârţâind pe parchet – *Glenn*, se gândi ea, *se luptă pentru el*, *pentru ce a mai rămas din el* – Wayne scoase capacul; un miros greu de petrol îi umplu nările; scufundă cârpa în rezervor, întâi o jumătate, apoi cealaltă – lăsă cârpa să atârne din rezervor şi deschise cutia de chibrituri – „Du-te la uşile de afară şi deschidere, zise, alegând trei chibrituri, dar nu de tot, doar cât să putem urmări situaţia din curtea din spate”; ea făcu după cum îi indicase, descuind şi împingând cu umărul uşile de metal care duceau afară din pivniţă – porţiunea de curte pe care o vedea era verde şi liniştită – „Bine, zise Wayne, când spun «acum», deschizi uşile şi fugi până la casa vecină, cea galbenă”, şi înainte ca ea să apuce să întrebe cum se aştepta el ca o femeie însărcinată în şase luni jumate să reuşească ceva cât de cât asemănător cu alergatul, el frecă primul chibrit de laterala cutiei -flacăra izbucni, şi fără nici o pauză o atinse de capătul cârpei -o limbă de foc linse cârpa, iar ea se găsea la trei metri distanţă în curte înainte ca Wayne să strige „Acum!” în spatele ei, burta şi sânii i se legănau greu, dureros; picioarele protestau, deja ameninţau cu cârcei; plămânii ardeau; nu se uită înapoi, pentru că nu voia să vadă lucrul care avea s-o ucidă; se ruga doar să se întâmple repede; Wayne apăru alături de ea, încetinindu-şi paşii frenetici ca să se potrivească cu ai ei, şi

ajunseră la marginea curţii când rezervorul de păcură sări în aer, înghiţind casa într-un BUM galben-portocaliu care azvârli lemn şi sticlă rotindu-se peste curte şi declanşa butelia de gaz de sub fereastră şi, după sunet, maşina lui Wayne – putea simţi căldura din locul în care se afla, putea vedea cadavrele a nu ştia câte creaturi răspândite printre ruinele casei – „Glenn”, spuse, dar Wayne continua s-o grăbească...]...

...o dată s-a trezit, l-a văzut pe Wayne stând lângă foc, şi s-a culcat la loc...

...şi multe alte vise... [...se aflau înăuntrul dispensarului de urgenţă de pe Autostrada 9, unde Jackie insistase să se oprească pentru provizii de medicamente şi fiindcă aveau nevoie de îngrijiri pentru tăietura în zig-zag de pe antebraţul lui Wayne, pe care ea o bandajase cum se pricepuse mai bine, dar era îngrijorată să nu se infecteze: pielea din jurul crustei negre era galbenă cu tente verzui, iar rana emana un miros dulceag care pe ea o făcea să-i vină să vomite – voia cel puţin să găsească o folie cu Zithromax pentru el; în cel mai bun caz putea găsi ustensilele potrivite şi să-i cureţe rana (avantajul de a avea [de a fi avut] o mamă infirmieră cu veleităţi de medic frustrat) – Wayne protestă că se simţea bine, dar o luă înaintea ei prin clădire, cu câte un pistol în fiecare mână, cu braţele întinse – Jackie încă nu se hotărâse dacă să poarte şi ea o armă, aşa că ţinea ca pe o măciucă lanterna enormă pe care o luaseră din casa vecinilor; era suficientă lumină pe coridoare ca să nu irosească bateriile: cu toate că luminile fluorescente de deasupra erau stinse, tavanul avea la intervale regulate luminatoare care lăsau să se scurgă înăuntru destul din ziua cenuşie şi ploioasă de afară ca să le permită să caute – nu era sigură ce, şi dacă vor găsi ceva în interiorul obscur al dispensarului – avea siguranţa rezonabilă că reuşiseră să câştige suficient avans faţă de ceea ce de acum începuse să numească Haita (urmând exemplul lui Wayne; numele făcea evident referire ca o bandă desenată pe care ea nu o cunoştea) pentru ca ei să nu-şi facă griji că vor da nas în bot cu vreunul dintre membrii ei mârâitori – mai probabil părea să întâlnească una sau mai multe dintre florile purpurii: aproape toate vehiculele pe care le văzuseră în drumul lor pe Autostrada 9 erau pline de plante; de altfel, era singurul ioc în care le văzuseră: diversele magazine în care intraseră după mâncare,

haine şi alte provizii erau goale (i se păruse că surprinde o mişcare cu coada ochiului, dar când se uitase mai bine acolo nu era nimic – cel mai probabil, nervii îi jucau feste) – cu toate acestea, Wayne refuzase să abandoneze precauţiile, sărind prin fiecare uşă deschisă cu ambele pistoale îndreptate înainte, apoi măturând cu èle în ambele direcţii în timp ce cerceta încăperea, înainte de a-i striga „Liber” lui Jackie, care găsea spectacolul amuzant, cu toate că ştia că nu e cazul; precauţia era necesară, iar Wayne îşi dovedise abilităţile de câteva ori, de la transformarea casei ei într-o bombă care rărise rândurile Haitei cel puţin cu jumătate, poate chiar şaizeci la sută, până la ziua precedentă, când ademeniseră unul dintre membrii mai puţin importanţi ai Haitei într-un congelator de la McDonald’s şi îl încuiaseră acolo – era doar un element spectaculos al acţiunilor lui, ca şi cum s-ar fi văzut pe sine făcând ceea ce făcea în secvenţele unei benzi desenate unul dintre autorii lui favoriţi – evenimentele din ultima săptămână şi jumătate îl schimbaseră într-atât pe Wayne, încât nu trebuia să fii licenţiat în psihologie ca să observi (cu toate că aveai nevoie de studii post-doctorale ca să-i pătrunzi profunzimile) – poate că ea reacţiona exagerat la schimbările din comportamentul lui: o violenţă nemiloasă, inventivă, diabolică, îndreptată în principal asupra urmăritorilor; sau poate că interpreta greşit reacţia lui la evenimentele extreme din ultimele unsprezece zile, însă avea siguranţa neplăcută că Wayne dezvoltase o dedublare de personalitate, posibil o reorganizare brutală a psihicului, care îi permitea accesul în zone ale sinelui mai înainte blocate de normele în care fusese educat, de societate, de religie, probabil o identitate cu totul diferită – era ca şi cum ar fi trăit unul dintre scenariile pe care le citise ani de zile, lucru care putea fi cauza impresiei că, în pofida traumelor psihice inimaginabile combinate cu teroarea şi neliniştea continuă, la un anumit nivel, Wayne se bucura, lumea retopită într-un tipar cu care se descurca mai competent şi mai încrezător decât cu anterioara sa existenţă de angajat cu venit minim şi carieră stagnantă, cu priorităţile zilnice de hrană, somn şi mişcare – în cel de-al doilea cabinet în care intrară găsiră un dulap încuiat pe care Wayne îl sparse; era plin de cutii şi fiole de antibiotice, ca şi de alte medicamente pe care Jackie le aruncă cu braţul în punga de plastic pe care o luase de la Stop-N-Shop – în cea de-a treia încăpere descoperiră

o cutie de oţel ca un penar enorm plin de bisturie, sonde şi pensete, o duzină de sticle cu soluţie salină, diverse bandaje şi leucoplast – „Jackpot”, zisese ea (fusese porecla pe care i-o dăduse tatăl ei [mort] până la vârsta de doisprezece ani, când refuzase să mai răspundă la ea; ştergându-şi ochii, alungă nostalgia) – îl fixă pe Wayne cu braţul pe marginea chiuvetei, din cauza sângelui, şi îl puse să ţină lanterna cu mâna liberă – el nu fu prea fericit să lase jos pistoalele, dar în absenţa unei surse mai bune de lumină (aici nu pătrundea soarele) nu exista o altă opţiune; aşeză pistoalele pe marginea opusă a chiuvetei şi o instrui să se lase în jos dacă intră ceva pe uşă, ceea ce ea îl asigură că nu ar fi o problemă – spălă crusta de pe rană cu soluţie salină ca s-o înmoaie şi s-o rupă, apoi trecu la lucru cu bisturiul şi cateterul, curăţând sângele închegat, strecurând bisturiul sub crustele mai încăpăţânate şi ridicându-le, Wayne icnind când se rupeau; odată ce rana fu eliberată, folosi jumătate de sticlă cu soluţie salină ca s-o irige, îndepărtând bucăţelele de murdărie, şi îl puse să aducă lanterna mai aproape ca să poată analiza tăietura, testând cât putea de blând cu sonda, ceea ce făcu lumina să tremure, abandonă sonda pentru o pensetă, pe care o folosi să spargă o pungă de puroi şi să extragă ceva din ea (ceva ce credea că era un fragment din dintele unuia din Haită, şi pe care ar fi vrut să-l poată examina mai în detaliu, dar nu-i pomeni despre asta lui Wayne, întrucât el n-ar fi făcut decât să-i reamintească faptul că era studentă la biologie, nu un savant de renume mondial, care ar fi fost capabil să afle ceva util din acel fragment), apoi îndepărtă puroiul, mai analiză o dată braţul, fu satisfăcută, întinse un strat gros de cremă antibiotică peste rană şi începu s-o bandajeze – făcuse tot posibilul să nu se uite la faţa lui în timp ce lucra, nevrând ca atenţia să-i fie compromisă de durerea care ştia că îi contorsiona trăsăturile, dar când braţul fu curăţat şi îngrijit atât cât îi stătea în puteri, ca să nu mai pomenim de medicamente suficiente ca să împiedice orice posibilă infecţie, se relaxa şi se uită la el zâmbind – ca să sară înapoi cu un ţipăt din cauza a ceea ce vedea: faţa lui dispăruse de la gură în sus, învăluită într-un negru de păcură, ca şi cum cineva i-ar fi aruncat o cutie de vopsea neagră peste cap; numai că în loc să alunece în jos pe piele aceasta rămânea pe loc – Jackie se retrase, mergând cu spatele în hol, lovindu-se de un perete, urmată de Wayne care

spunea „Ce? Ce e?” îndreptând lanterna asupra ei, apoi în sus şi în jos prin hol, apoi înapoi la ea, lumina orbitoare reducându-l la o siluetă; în ciuda acestui fapt ea reuşi să vadă ceva în spate şi deasupra lui, un nor de întuneric ridicându-se ca o pelerină sau ca o pereche de aripi – îşi ţinu mâna peste pântec şi pe cealaltă în dreptul ochilor, până când Wayne coborî în cele din urmă raza lanternei în podea, continuând să întrebe ce se petrecea, ce nu era în regulă, iar când ea riscă o privire la faţa lui, aceasta era eliberată de orice ar fi văzut (dacă existase ceva), şi nici în spatele lui nu era nimic – lăsă mâinile în jos, respingând valul lui de întrebări cu un „îmi pare rău, m-am speriat doar”, un răspuns care ştia că nu îl satisface, dar pe care era dispus să-l treacă cu vederea în interesul păstrării avansului asupra Haitei – din câte îşi putea da ea seama, el nu bănuia că ea văzuse ceea ce văzuse – indiferent ce ar fi fost...]

Dimineaţa devreme...

...ora trei şi jumătate...

...Wayne a trezit-o pentru cel de-al doilea schimb...

...pe care Jackie îl petrecu stând aproape de focul care murise, rămânând doar o grămadă de tăciuni, învelită în sacul ei de dormit, pentru că noaptea se făcuse mai frig decât se aşteptase, mai frig decât oricând în ultima vreme (anticipare a unei ierni timpurii?), cu puşca despre al cărei nume voise să-l întrebe pe Wayne ca să-şi satisfacă curiozitatea zăcând pe pământ lângă ea; cu toate că la fiecare cincisprezece minute o ridica şi parcurgea capătul Podului prin lunetă, aducând în prim-plan capcana de frânghie a lui Wayne, tot ce vedea erau câteva maşini situate dincolo de capcană pe Pod, ale cărui lumini continuau să se deplaseze dintr-o parte în alta a spectrului, de la albastru la roşu şi înapoi la albastru – îl verifică şi pe Wayne: dormea, cel puţin aşa i se părea, în sacul lui – visele încă o mai bântuiau, constată ea, nu pentru prima dată, încercând să-şi imagineze ce se Întâmplase cu el, speculând asupra mişcărilor tectonice din geografia psihicului lui – el refuzase să-i povestească ce se petrecuse înainte să plece în viteză spre casa ei, de al cui sânge era stropit peste tot, dar ea ştia că mama lui rămăsese acasă şi existau şanse ca tatăl şi sora lui mai mică să se fi aflat acolo cu ea; întrucât el nu ar fi răspuns întrebărilor în legătură cu oricare dintre ei, probabil, erau morţi, e foarte posibil ca Haita să fi năvălit asupra lui şi a

familiei sale şi îi făcuse bucăţele în faţa lui – ceea ce atrăgea întrebarea *Cum scăpase elf* (ca să nu mai vorbim de în *primul rând*, *de unde apăruse Haita*?) – bănuia că răspunsul era un amestec de întâmplări, noroc chior: poate Haita intrase prin spatele casei lui Wayne, permiţându-i să fugă pe uşa din faţă; poate căzuse pe scările din pivniţă şi reuşise să se furişeze prin garaj; era posibil ca tatăl sau mama lui să fi creat o diversiune, sacrificându-se ca să-i ofere lui şansa de a ajunge la maşină – o astfel de traumă, combinată cu o altă întâlnire de aproape cu Haita, cum fusese aceea în care murise Glenn, să fi declanşat un proces compensator, să fi scurtcircuitat părţile recent fracturate ale minţii lui într-un tipar care să-l ajute să supravieţuiască; şi da, era conştientă că descria intriga primară a originilor oricărui supererou, dureroasele răni psihice care dădeau naştere unui alterego costumat, atât ca răspuns, cât şi ca o continuare a simptomelor traumei, dar poate că Wayne apelase la acest tipar ca să împiedice ceea ce mai rămăsese din mintea lui conştientă să zboare în toate direcţiile – cât îşi dorea să fi urmat cursul de Psihopatologie semestrul trecut, în loc să-l amâne pentru un viitor care nu mai venise; cu toate astea, era posibil să fi parcurs ceva într-o clasă inferioară care s-o pregătească pentru aşa ceva? mai precis, ce voia, de fapt? să-l înţeleagă pe Wayne sau să încerce să-l vindece, în ce consta asta mai exact? să redevină tipul calm, vorbăreţ, pe care îl cunoscuse cu un milion de ani în urmă? – îşi putea permite aşa ceva? acel Wayne ar fi fost capabil s-o ajute pe ea şi pe copil să rămână în siguranţă, aşa ca acest Wayne (la care se gândea uneori ca la Batman şi alteori ca la Shadow, cu toate că lui nu-i pomenea nici unul dintre aceste nume), care dovedise că putea să-şi amintească fiecare şmecherie şi capcană despre care citise în cărţile cu *Mercenarul* şi *Răzbunarea*? – întrebarea era retorică; deşi, cu cât era mai în siguranţă alături de cineva a cărui personalitate continua să alunece în direcţii întunecate (sau a cărui personalitate secundară părea s-o subjuge pe prima)? cineva care, cum să-i spună, oare? posedat? era posedat de? indiferent ce era masca de umbră care îi acoperise faţa şi se întindea în spatele lui ca o pelerină, oricât s-ar fi străduit ea să se autoconvingă că trecuse printr-un fel de halucinaţie, ştia că nu era cazul: văzuse ceea ce văzuse, ceea ce ea credea că fusese scos din ascunzătoarea sa de către durere, de încordarea de a fi nevoit să ţină lanterna

asupra rănii pe care Jackie d deschisese şi o curăţase – în cele două săptămâni şi jumătate scurse de atunci fusese atentă la el, dar cel mai aproape de a o vedea din nou fusese săptămâna trecută, când se trezise dintr-un alt vis despre Glenn ţipând şi murind, ca să-l vadă pe Wayne sprijinit de peretele din faţa ei, cu o umbră enormă întinzându-se în spatele lui – se ridicase, cu inima tresărind, doar ca să constate că era un efect al luminii (aşa credea) – până acum, Wayne nu dăduse nici cel mai mic semn că ar şti ceea ce ştia ea; deşi cum ar fi putut fi sigură? şi se întreba dacă el era măcar conştient de bezna care îl umbrea – era nostim: ai fi crezut că aici, acum, pe teritoriul lucrurilor fundamentale, s-ar fi crezut capabilă să se întoarcă spre Wayne şi să-l întrebe ce se petrece, iar el ar fi trebuit să fie capabil să-i răspundă direct, dar nu, nu putea risca să-l înstrăineze, făcându-l să se simtă ca şi cum ea ar fi descoperit un secret pe care el îl dorea ascuns, pentru că ce s-ar fi făcut dacă el o părăsea? – era ca atunci când aflase că este sigur însărcinată, un plus albastru palid confirmându-i ceea ce stomacul ei îi spunea de câteva săptămâni: ar fi fost de aşteptat ca gravitatea situaţiei să-i silească pe ea şi pe Glenn, pe ea şi pe părinţii ei, să discute despre ceea ce era important, dar se întâmplase exact pe dos: Glenn nu fusese în stare să spună nimic, de parcă s-ar fi temut că exprimând în cuvinte situaţia lor ar fi însemnat o acceptare de netăgăduit din partea lui, astfel că se retrăsese în spatele unor asigurări vagi şi a încercării de a face sex şi mai mult, întrucât acum nu mai avea sens să-şi facă griji din cauza protecţiei, lucru cu care ea fusese de acord, chiar dacă se aflau în maşină în parcarea din faţa colegiului, pentru că cel puţin însemna un contact – cât despre părinţii ei, aceştia refuzaseră să-şi continue cu altceva expresiile iniţiale de tristeţe şi sprijin (ezitant) – ironic, tatăl lui Glenn fusese cel care avusese un fel de atitudine, lăsându-i pe amândoi în lacrimi înainte de a le ordona să iasă dracului din casa lui, şi apoi îi sunase cel puţin o dată pe săptămână, dorind să ştie ce se petrecea, cel care păruse, privind retrospectiv, cel mai onest dintre toţi, cel mai capabil să-şi exprime sentimentele – nu, presiunea evenimentelor nu făcea conversaţia mai uşoară; în tot cazul, făcea discuţiile cu adevărat importante aproape exponenţial imposibile – tot ce putea Jackie să spună cu o oarecare siguranţă era că umbra lui Wayne era conectată la toate

celelalte, la epidemie, la florile purpurii, la Haită (pentru care, răspunzând la o altă întrebare care implora răspuns, nu avea nici o explicaţie: ce erau ei, sau măcar de unde veniseră; cum ajunseseră în nordul statului New York aproape peste noapte – în prea multe moduri ca să le mai ţină şirul, nu aveau logică; urmărise destule documentare pe *Nature* şi *Nova* ca să ştie că animalele de pradă de asemenea dimensiuni şi cu asemenea activitate necesită o cantitate enormă de hrană, care, din câte îşi dădea seama, nu era disponibilă: ea şi Wayne întâlniseră în drumul lor numai câteva cadavre [toţi ceilalţi, presupunea ea, fuseseră consumaţi de virusul pe care îl văzuse pe CNN topind feţele oamenilor, care probabil îşi continuase lucrarea până la os; cu toate că asta era o altă problemă], abia dacă erau suficiente să susţină chiar şi numărul redus al membrilor Haitei, şi, cu siguranţă, nu păreau să fie prea interesaţi de vegetaţie; deşi era posibil, se gândea – nu exista prea multă logică nici în faptul că îi urmăriseră pe ea şi pe Wayne atât de mult: nici unul dintre ei nu constituia o masă suficientă pentru Haită şi, în mod sigur, animalele [?] trebuiau să fi învăţat să asocieze urmărirea lor cu durerea şi moartea – era ca şi cum ar fi fost prinşi într-unui dintre acele filme science-fiction de serie z, în care spectaculosul şi suspansul depăşeau logica şi consecvenţa: *Ultima rezistenţă împotriva Haitei* sau ceva de genul ăsta), cu toţii fiind piese dintr-un puzzle la care se pierduse cutia – începând cu a doua şi terminând cu ultima zi de ploaie, când cerul se revărsase cu atâta putere, încât era imposibil să vadă ceva pe ferestrele casei în care se adăpostiseră (a cărei alee era ocupată de o dubită plină cu cele mai mari exemplare de flori purpurii pe care le întâlniseră până atunci), şi acoperişul trosnea pesimist la fiecare rafală de vânt, ea şi Wayne se distraseră inventând explicaţii despre ceea ce se petrecea în lume, cu cât mai fanteziste, cu atât mai bine: Dumnezeu hotărâse că apocalipsa propusă în *Biblie* nu era suficient de *modernă* şi jefuise thrillerele ieftine căutând ceva cu mai multă strălucire; monştrii năvăliseră de pe partea cealaltă a oglinzii, din Tărâmul sarcastic al lui Alice; lumea aceasta se intersectase cu o altă dimensiune, cu un alt Pământ sau chiar o serie de Pământuri, fiecare complet diferit, şi totul devenise o încâlceală (Wayne folosea termenul de „ruptură cuantică” pentru acest scenariu); subconştientul colectiv, *Spiritus Mundi* - se revărsase, vomitând

coşmaruri cu nemiluita – la un moment dat, emoţionată de ceea ce părea un reviriment al vechiului Wayne, cel cu care putea sta de vorbă despre aproape orice, Jackie încercase să exprime sentimentele care refuzaseră s-o părăsească încă de când începuseră catastrofele: că într-un fel totul era un accident, că nici una dintre schimbările care transformaseră lumea nu era permanentă, nu încă – cel mai bine reuşise să explice senzaţia comparând-o cu felul cum se simţise după ce prietena ei cea mai bună, Elaine Brown, fusese ucisă de un şofer beat în drumul spre casă de la slujba ei de la Dunkin' Donuts, cu un an în urmă: aproape o zi după ce părinţii ei o aşezaseră la masa din bucătărie şi o anunţaseră, Jackie fusese absolut convinsă că moartea lui Elaine nu era încă bătută în piatră, că se mai putea schimba ceva pentru ea, numai de şi-ar fi putut da seama ce anume – fusese în stare de şoc, da, dar fusese ca şi cum acea lovitură dată sistemului ei o adusese temporar mai aproape de mecanismele lumii, o făcuse să simtă separarea acelui curs al evenimentelor de alte posibilităţi – senzaţia pe care o avea acum diferea mai mult din punctul de vedere al dimensiunii şi duratei: când Elaine fusese ucisă, stătuse parcă lângă un motor mic, să zicem de motocicletă, pentru vreo douăzeci şi patru de ore; acum stătea lângă o cale ferată pe care alerga un tren de marfă cu trei motoare, zi şi noapte, săptămâni întregi – Wayne denumise sentimentul „divergenţă cuantică" (în ziua aceea plutiseră în jur extrem de multe cuante), ceea ce suna impresionant, dar nu prea însemna cu adevărat ceea ce intenţiona el – era, spunea Jackie, ca şi cum ar fi putut simţi Ursitorile modificând ţesătura lumii – orice nume i-ar fi dat conştientei ei, dacă era ceva mai mult decât un efect anume al unui şoc profund, o versiune mai blândă a transformărilor care îl afectau pe Wayne (din câte ştia ea, era o reacţie bine documentată la traumă), problema cu convingerea ei în privinţa trenului evenimentelor îndepărtându-se zgomotos de scenariile alternative era propria sa inutilitate: la urma urmelor, ce putea face în acest sens? nu avea capacitatea de a reversa evenimentele, de a provoca Ursitorile să dezlege ceea ce ţesuseră şi să înceapă din nou (deşi, în secret, se întreba dacă, cumva, nu exista pe undeva o uşă care să se deschidă înapoi înspre lumea pe care o cunoştea) – în afară de tentativa de a-i pune un nume, Wayne nu ştiuse ce să spună despre senzaţia ei,

şi conversaţia trecuse la alte subiecte, la copil, cât mai era până trebuia să nască, şi ce vor face când avea să fie gata să nască? – pe atunci ea sperase că vor folosi echipamentul de la Vassar Hospital, unde, în ritmul în care mergeau, previziona că vor ajunge cam când sarcina ar fi ajuns la termen, şi dacă Haita avea să fie înfrântă, ucisă până atunci, nu exista nici un motiv să nu-şi facă tabăra acolo; erau multe avantaje în a sta într-un spital – însă ei fugiseră pe Autostrada 9 mai repede decât anticipaseră; Haita se dovedise mai şireată şi mai dificil de ucis ca oricând, şi acum aveau să fie nevoiţi să încerce unul dintre spitalele din Kingston (dacă mai avea vreun sens; dacă mai trăia copilul; dacă nu intra în travaliu mai devreme, născând un copil mort) – *Destul*, îşi zise, mângâindu-şi cu o mână pântecul în cercuri largi, ca şi cum ar fi fost o lampă din care invoca duhul; *Fii sănătos*, îi spuse copilului,^’ *sănătos* – ciudat cât de mult poţi să doreşti ceva care te intimidează de moarte, pe care nu l-ai vrut la început, dar nu ai avut puterea de a-l refuza (mulţumită celor doisprezece ani de şcoală catolică), care smulsese volanul din mâinile tale şi îţi mutase viaţa pe un drum neaşteptat, nepavat; şi mai vorbeşti despre divergenţa cuantică – îşi aminti de prima dată când simţise copilul mişcând, prima dată când fusese sigură, o emoţie care în acelaşi timp o înspăimântase şi o încântase, devenind apoi lovituri cu picioarele şi cu pumnii şi utilizându-i vezica drept trambulină personală – sentimentul care crescuse în ea odată cu sarcina fusese diferit de ceea ce aşteptase: nimic din sentimentalismul greţos de dulce care era sigură că va izvorî din ea, în schimb, ceea ce încolţise era mai esenţial, primitiv chiar, o legătură profundă cu copilul care îi umfla pântecul, ca şi cum ar fi simţit cordonul ombilical unindu-i – sentimentul fusese completat de altele: nelinişte în cea mai mare parte, patetism lacrimogen, ocazional, o mulţumire profundă, solidă şi grea ca o piatră – *Fii sănătos*, îi spuse copilului, *fii sănătos*.

Chiar înaintea zorilor...

...cerul umplându-se de lumină, indigoul pălind spre albastru închis, stelele cele mai mici stingându-se...

...a venit Haita...

...sosirea lor fiind vestită de zgomotul alarmei unei maşini pe care, îşi dădu seama, Wayne trebuia s-o fi pregătit exact în acest scop – într-o clipă ridicase puşca la obraz şi unul din Haită

îi apăru în vedere; mişcă arma în stânga şi în dreapta şi văzu doi în spatele său, şi încă unul în urmă, toţi patru situaţi la aproximativ trei metri dincolo de bariera de frânghie, croindu-şi drum încet, plasându-şi cu grijă fiecare labă de mărimea unei farfurii, oprindu-se să adulmece drumul din faţă, făcând o pauză să studieze cablurile de susţinere ale Podului – Jackie avu suficient timp să verifice numărătoarea iniţială a doua oară, şi a treia, şi când fu sigură că cele patru creaturi pe care le vedea constituiau Haita, că asta era tot, nu mai existau şi alţii împreună cu ei, inima îi tresări cu o bucurie feroce şi gândi, *Patru*, *sunt patru*; *putem reuşi*; *Wayne avea dreptate*; *putem scăpa de ei*, *în sfârşit* – cei patru erau într-o formă proastă; păreau să fi scăpat dintre rămăşiţele capcanei de la mall: pielea lor era presărată cu tăieturi, zgârieturi, arsuri; petice de blană fuseseră smulse; bucăţi de piele atârnau ca nişte fanioane; cel pe care îl vizase prima dată părea să aibă ceva la ochiul stâng, care avea o crustă de sânge întunecat, în timp ce ultimul îşi târâia piciorul stâng din spate – faptul că supravieţuiseră îi făcea mai puternici, da, mulţumesc, domnule Darwin, dar urmărindu-le înaintarea precaută Jackie îşi aminti de câinele bunicii ei, un pudel deja bătrân când ea era copil şi devenise din ce în ce mai cărunt, mai infirm, mai tremurător şi mai şovăitor cu fiecare an, însă inima ei nu simţi milă; ultimele patru săptămâni asiguraseră imposibilitatea acestui lucru; asocierea doar îi tempera bucuria – *E timpul să-i punem capăt*, se gândi şi se întoarse să-l trezească pe Wayne, care era (bineînţeles) deja trezit şi îşi înghesuia pistoalele în cureaua pantalonilor, îşi trecea cureaua sacului-cu-şmecherii peste cap, cu faţa calmă – se lăsă pe vine lângă ea, întinzându-i un al treilea pistol: „În caz că vreunul dintre ei reuşeşte să treacă de mine”, zise când ea îl luă, îi verifică siguranţa şi îl aşeză pe piatra de lângă – luă rucsacul ei şi îl târî astfel încât ea să se poată sprijini pe acesta: „Ţinteşte-l pe cel din spate, spuse el, şi pe oricare altul care încearcă să scape” şi înainte să poată răspunde, alerga de-a lungul pragului – ţinând puşca de-a curmezişul cu mâna dreaptă, Jackie se foi într-o parte şi-n alta până ajunse să se sprijine de rucsac, apoi aduse puşca în poziţie de tragere, potrivindu-şi patul în umăr şi pregătindu-l să preia reculul, despre care Wayne o asigurase că nu era atât de rău -privi prin cătare şi acolo se afla Haita, oprită din drum, zbârlită; îi putea

auzi, o notă profundă de bas, ca o violă dezacordată, şi ea îşi încorda degetul pe trăgaci, aşteptând ca ei să intre în panică şi să fugă, amintindu-şi să strângă, nu să smucească, şi întrebându-se dacă va fi în stare măcar să nimerească, dar să mai şi oprească pe vreunul dintre ei – Wayne alerga pe drumul spre Pod cu mâinile goale şi când Haita îl zări, sunetul lor crescu până la un scheunat dezlânat, acoperind ceea ce le striga Wayne; batjocorindu-i, fără îndoială, făcându-i să se grăbească (şi o parte din ea se întrebă dacă avea să funcţioneze, de ce ar reacţiona animalele la insulte, şi se întrebă dacă erau animale, dar nu era sigură ce implica o asemenea întrebare, pentru că nu-şi imagina că nişte maşini ar fi deranjate de provocările lui, şi deci rămânea ce? oameni? ceea ce era ridicol).

S-a terminat repede...

...sau cel puţin aşa a considerat Jackie după aceea – în timp desfăşurării, totul părea să se petreacă cu o încetineală agonizantă, aproape ca într-o serie de tablouri care se schimbau la fiecare modificare a luminilor Podului:

violet, şi Wayne era în plină alergare, cu gura deschisă, cu mâinile întinse în lateral, fălcile conducătorului Haitei încleştându-se, arătându-şi colţii în ceva care semăna straniu de mult cu un rânjet, ceilalţi păşind înainte;

albastru, şi Wayne se opri, la mai puţin de şapte metri de bariera de frânghii care, privită cu Haita apropiindu-se de ea, părea o fantezie, o imitaţie copilărească a unui aranjament mai trainic;

verde, şi liderul se ghemui să sară, mâinile lui Wayne erau tot goale, ultimul din Haită încetase să mai înainteze şi părea să se gândească la retragere; Jackie prinse în cătare capul lui teşit;

galben, şi liderul se afla în aer, mâinile lui Wayne ocupate de pistoalele pe care le aţintea nu asupra fiinţei atârnând suspendată în faţa lui, ci a perechii din spatele ei; ariergarda se întoarse să fugă, scoţându-şi capul din bătaia puştii, expunându-i lui Jackie gâtul;

portocaliu, şi liderul lovi reţeaua şi rămase prins în ea, frânghiile încovoindu-se, dar rezistând; ţevile pistoalelor lui Wayne fulgerând alb când el le goli în cei doi membri din mijlocul Haitei, care continuară să înainteze clătinându-se chiar dacă le făcuse capetele bucăţele; cel rămas tocmai se răsucea să fugă, expunându-şi ceafa armei lui Jackie şi ea apăsă pe

trăgaci, puşca fulgerând, trosnind şi lovindu-se de umărul ei, aproape sărindu-i din mâini;

roşu, şi ea se luptă să-şi îndrepte din nou privirea în faţă, încercând să-l găsească pe ultimul membru al Haitei înainte să ajungă prea departe, sperând într-o altă şansă de a trage, poate avea să-l rănească, să-l ologească şi Wayne să-l termine, dar nu-l văzu, dispăruse, şi mătură cu privirea în toate direcţiile, dar iată-l, cu picioarele crăcănate, cu partea din faţă a capului lipsă, spartă, şi pentru o clipă fu atât de fericită, încât îi veni să chiuie, apoi se gândi la Wayne şi îl căută, cu degetul mângâind trăgaciul;

portocaliu din nou, şi văzu că Wayne abandonase pistoalele, aruncându-le în lateral, şi se îndrepta spre ultimul individ al Haitei care nu reuşise să se desprindă din capcana sa de frânghie şi care se zvârcolea şi se contorsiona, muşcând aerul frustrat; *Ce dracu*? se gândi ea şi ţinti spre pieptul creaturii; dar *galben*, şi ceva nu era bine, imaginea era întunecată; se trase înapoi, clipi, apoi se uită din nou;

verde, şi văzu că Wayne purta o pelerină, era urmat de o trenă de întuneric care vălurea în spatele şi de fiecare parte a lui, dincolo de care lumina verde licărea şi unduia;

albastru, şi Wayne stătea în faţa creaturii, cu capul acoperit de acelaşi întuneric, cu excepţia gurii, spunând ceva creaturii care se zbătea să ajungă la el, iar Jackie ar fi trebuit să fie capabilă să citească pe buze, întotdeauna fusese bună la asta; dar nu putea să creadă că vedea ceea ce vedea;

violet, şi Wayne întinse braţele îmbrăcate în negru, apucă fălcile ultimului rămas al Haitei şi îi smulse capul, creatura zvâcnind în convulsii în timp ce sângele negru ca tot ceea ce îl învăluia pe Wayne ţâşnea din gât – fără să se gândească, Jackie fixă cătarea pe pieptul lui Wayne, pe întunericul care putea jura că se mişcă în valuri peste el, care, Dumnezeu s-o ajute, se întindea spre sânge înceţoşând aerul, şi timpul deveni o încăpere prin care ea putea să se plimbe, sortând mulţimea de voci care ţipau în capul ei: una dintre ele striga „Ce dracu'!”, o alta, „Ce faci?”, o a treia „Cum o să supravieţuieşti fără el?”, a patra, „Îi eşti datoare”, şi a cincea, „*Ce este* el?” – degetul ei presa uşor pe trăgaci; dacă era să acţioneze, acum era momentul; în următoarea secundă, Wayne avea să observe ce făcea – apoi luminile se stinseră pe Pod, aruncând peisajul în

semiîntuneric, iar copilul alese acel moment ca să lovească tare, o lovitură care o făcu să exclame „Aah!” şi să dea drumul trăgaciului, şi atunci ceea ce instalase Wayne pe Pod detona într-o izbucnire de lumină şi sunet, un TROSC alb strălucitor, care o făcu să se ascundă după rucsac, cu mâinile deasupra capului, puşca scăpându-i, uitată – aerul din jurul ei se învolbură de la forţa exploziei; piatra din spate se cutremură când Podul coborî spre râul de dedesubt, cablurile de susţinere plesnind ca nişte corzi de chitară supratensionate, aşchii de metal, bucăţi de pavaj, un volan plouau peste ea în timp ce Podul gemea – Jackie riscă o privire şi îl văzu curbându-se spre interior, cu spatele rupt, cu forţele care îl ţinuseră în echilibru dezlănţuite – cablurile de suspensie tremurau, turnurile se aplecau unul către celălalt şi ea fu convinsă că întreaga structură avea să se răsucească în direcţii opuse – copilul lovi din nou, o combinaţie unu-doi, şi ea se adăposti cât putu mai bine în spatele rucsacului, în timp ce pragul de piatră continua să vibreze şi geamătul a mii de tone de metal protestând în faţa sfârşitului răsuna pe colinele de deasupra ei, făcând copilul să se agite, iar ea îşi acoperi pântecul cu mâinile, încovrigându-se cât putea mai mult asupra lui, spunându-i că era în regulă, totul era în regulă...

...şi după aceea Jackie s-a îndreptat spre nord...

...trecând pe lângă alte trei maşini care ofereau locuitorilor lor florali aceeaşi vedere zi de zi – era însoţită de Wayne, care reapăruse înainte ca Podul să-şi înceteze plângerea (cu toate acestea, nu se prăbuşise: turnurile se înclinaseră nebuneşte; cablurile erau prea tensionate la capete şi prea lăsate la mijloc; în nici un caz nu se putea trece peste el; dar încă mai unea un mal de celălalt), şi care se eliberase de negrul acela, cum să-i spună? costum? – rămase la accesoriu, un termen ciudat, dar exact – ca răspuns la întrebarea ei, el confirmase că ăsta era sfârşitul lor, dar ar fi bine să se pună în mişcare: Kingston era departe, şi cine ştie ce se mai afla pe partea asta a Hudsonului? – Dacă el ştia că Jackie îl prinsese în cătarea armei, că-i ţinuse viaţa în mâini, aşa cum ţinea în pântec copilul care în ultimele ore nu încetase să-i reamintească de prezenţa lui (ceea ce însemna că [poate] se va relaxa în privinţa asta), sau dacă suspecta vreuna dintre întrebările care pândeau chiar pe vârful limbii ei, ameninţând să izbucnească la cea mai mică provocare sau dacă bănuia că ea mergea cu o mână ascunsă în haina

groasă pe care o îmbrăcase pentru că ascunsese acolo cel de-al treilea pistol, spunându-i lui că probabil fusese aruncat de pe prag de suflul exploziei, Wayne nu dădu nici un semn.

Până la căderea nopţii, ajunseseră departe.

LECTURI RECOMANDATE

Urmează o bibliografie selectată de ficţiuni postapocaliptice. Lista nu este exhaustivă, ci are în primul rând intenţia de a fi o introducere pentru cititorii care doresc să se familiarizeze mai bine cu subgenul.

Aidoma povestirilor strânse în acest volum, m-am focalizat asupra cărţilor în care elementele postapocaliptice sunt vitale pentru naraţiune. Există însă multe cărţi, care, deşi nu sunt titluri postapocaliptice „esenţiale”, îi vor interesa pe fanii subgenului. Acele cărţi – care utilizează temele sau decorurile SF-ului postapocaliptic, dar care sunt remarcabile în primul rând pentru alte motive - au fost notate cu asteriscuri, atrăgând atenţia asupra asocierii cu subgenul.

Pentru mai multe detalii despre povestirile din *Tărâmuri pustiite*, vizitaţi site-ul antologiei la johnjosephadams.com/wastelands.

Aldiss, Brian

Greybeard (Ed. Nemira, 1995)

Hotbouse (*Sera*, Ed. Porto Franco, 1991)

Anderson, Poul,

Twilight World

The Winter of the World

Vault of the Ages

Anvil, Christopher, *The Day the Machines Stopped*

Atwood, Margaret,

*The Handmaid’s Tale** (*Povestirea cameristei*, diverse ediţii)

Oryx and Crake (*Oryx şi Crake*, Ed. Leda, 2009)

Ballard, J.G.

The Drowned World

The Burning World

Barrett, Jr., Neal

Kelwin

Through Darkest America (şi continuările)

Prince of Christler-Coke

Bova, Ben, *Test of Fire*

Brackett, Leigh, *The Long Tomorrow*
Brin, David, *The Postman* (*Poştaşul vine după apocalips*, Ed. Baricada, 1993)
Brinkley, William, *The Last Ship*
Brunner, John, *The Sheep Look Up* (*Oile privesc în sus*, Ed. RAO, 2000)
Budrys, Algis, *Some Will Not Die*
Butler, Octavia E.
*Parable of the Sower** (şi continuările)
*Patternmaster** (şi continuările)
*Dawn** (şi continuările)
Carlson, Jeff, *Plague Year*
Card, Orson Scott, *The Folk of the Fringe*
Christopher, John
No Blade of Grass
The World în Winter
Empty World
A Wrinkle in the Skin
Crace, Jim, *The Pesthouse*
Crowley, John, *Engine Summer*
Dick, Philip K., *Dr. Bloodmoney*
Dickson, Gordon R., *Wolf and Iron* (*Lup şi fier*, Ed. Nemira, 1997)
Disch, Thomas M., *The Génocides*
Ellison, Harlan şi Richard Corben (artist), *Vic and Blood*
Frank, Pat, *Alas, Babylon*
Florman, Samuel C, *The Aftermath*
Galouye, Daniel F., *Dark Universe*
Goonan, Kathleen Ann, *Queen City Jazz* (şi continuările)
Hand, Elizabeth
*Winterlong**
*The Glimmering**
Harrison, M. John, *The Committed Men*
Heinlein, Robert A., *Farnham's Freehold**
Herbert, Frank, *The White Plague* (*Ciuma alba*, Ed. Uranus, 1994)
Hoban, Russell, *Riddley Walker*
Huxley, Aldous, *Ape & Essence*
Jefferies, Richard, *After London* Johnson, Adam, *Parasites like Us*

King, Stephen

The Stand {*Apocalipsa*, Ed. Nemira, 1996)

*The Gunslinger** (şi continuările) (*Pistolarul*, Ed. Nemira, 2009)

*Cell** (*Mobilul*, Ed. Nemira, 2006)

Kirkman, Robert şi Tony Moore (artist), *The Walking Dead* (şi continuările)

Koontz, Dean, *The Taking**

Kornbluth, C.M., *The Syndic*

Laumer, Keith, *Catastrophe Planet*

Leiber, Fritz, *Gather, Darkness*!

Lethem, Jonathan, *Amnesia Moon**

London, Jack, *The Scarlet Plague* (*Ciuma stacojie*, diverse ediţii)

Matheson, Richard, *I Am Legend** (*Sunt o legendă*, Ed. RAO, 2008)

McCarthy, Cormac, *The Road* {*Drumul*, Ed. Humanitas)

McCammon, Robert R., *Swan Song*

McDevitt, Jack, *Eternity Road*

McIntyre, Vonda N., *Dreamsnake*

Merle, Roben, *Malevil* (Ed. Univers, 1977)

Merril, Judith, *Skadow on the Hearth*

Miéville, China, *The Tain** (*Cicatricea*, Ed. Tritonic, 2006)

Miller, Jr., Walter M.

A Canticle for Leibowitz {*Cantică pentru Leibowitz*, Ed. RAO, 1996)

Saint Leibowitz and the Wild Horse Woman

Miller, Jr., Walter M. şi Martin H. Greenberg (editori), *Beyond Armageddon*

Morrow, James, *This Is the Way the World Ends**

Niven, Larry şi Jerry Pournelle, *Lucifer's Hammer*

Norton, Andre, *StarMan's Son*

O'Brien, Robert C, Z *for Zachariah*

Pangborn, Edgar

Davy

The Judgment of Eve

The Company of Glory

Still I Persist in Wondering

Pournelle, Jerry (editor), *After Armageddon*

Reaves, Michael şi Steve Perry, *Dome*

Robinson, Kim Stanley, *The Wild Shore*
Sagan, Nick, *Edenborn* (şi continuările)
Sharpe, Matthew, *Jamestown* Sheckley, Roben (editor), *After the Fall*
Sheffield, Charles, *Aftermath*
Shelley, Mary, *The Last Man*
Sherriff, R.C., *The Hopkins Manuscript*
Shiel, M.P., *The Purple Cloud*
Shute, Nevil, *On the Beach* (*Ultimul ţărm*, Ed. Pygmalion, 1997)
Simak, Clifford D., *Cemetery World*
Smith, Mitchell, *Snowfall* (şi continuările)
Stewart, George, *Earth Abides*
Stirling, S.M., *Dies the Fire* (şi continuările)
Swanwick, Michael, *In the Drift*
Taylor, Justin (editor), *The Apocalypse Reader*
Tucker, Wilson
The Long Loud Silence
The Year of the Quiet Sun
Ice and Iron
Van Pelt, James, *Summer of the Apocalypse* Varley, John, *Millennium*
Vaughan, Brian K., *Y*: *The Last Man* (şi continuările)
Wells, Catherine
The Earth Is All That Lasts (şi continuările)
Mother Grimm
Wilhelm, Kate, *Where Late the Sweet Birds Sang** (*Unde cândva suave păsări cântătoare*, Ed. Pygmalion, 1994)
Williams, Walter Jon, *The Rift*
Wright, S. Fowler
Déluge
Dawn
Wylie, Philip
Tomorrow!
Triumph
Wylie, Philip şi Edwin Balmer
When Worlds Collide
After Worlds Collide Wyndham, John
Re-Birth

The Day of the Triffids (*Ziua trifidelor*, Ed. Leda, 2005)

Zelazny, Roger, *Damnation Alley* (*Drumul iadului*, Ed. Teora, 1994)

Traducere: Mihai-Dan Pavelescu

MULŢUMIRI

În primul şi în primul rând, mulţumirile cele mai profunde şi recunoştinţa mea se îndreaptă spre Gordon Van Gelder, editorul revistei *F&SF,* care m-a ajutat să-mi îndeplinesc visul de a avea o slujbă în care să fiu plătit pentru a citi toată ziua; mai mult decât atât însă, el mi-a oferit startul în domeniul pe care-l iubesc, m-a învăţat tot ce ştiu despre editare şi mi-a îngăduit şansa de a urmări alte oportunităţi editoriale ca aceasta, deşi ar fi fost perfect rezonabil să n-o facă. Dacă n-ar fi existat tutela şi bunătatea sa, cartea aceasta n-ar fi fost realmente posibilă. Mulţumesc, boss!

Alte mulţumiri se îndreaptă spre:

Jeremiah Tolbert, pentru anii noştri de prietenie şi pentru numeroasele sesiuni nocturne de chat on-line (care sunt probabil indirect responsabile pentru această antologie). Jeremiah are de asemenea amabilitatea să-mi găzduiască site-ul şi blogul pe serverul său şi este responsabil pentru designul excelentului site *Wastelands* (johnjosephadams.com/wastelands) – pe care l-a construit de la zero pentru mine. Mulţumesc pentru toate, frăţioare!

Superagentul Jenny Rappaport, care a crezut în acest proiect din clipa în care am pomenit de el şi l-a vândut nu numai pe o piaţă excepţională, ci şi într-un timp care mi se pare record.

Jason Williams şi Jeremy Lassen de la Night Shade Books, pentru că şi-au asumat riscul unui antologator debutant şi pentru tot sprijinul pe care l-au acordat cărţii.

Daniel Kvasznicza, pentru coperta incredibilă, Michael Fusco, pentru designul elegant, şi Marty Halpern, pentru redactarea de calitate.

Creatorii videojocurilor *Wasteland* şi *Fallout*, pentru nenumăratele ore de amuzament în care m-am luptat cu mutanţi şi jefuitori pe tărâmuri pustii, sterpe şi iradiate şi pentru că mi-au stârnit pasiunea pentru acest subgen. Mulţumiri tangenţiale lui Jared Braddock, prietenul şi frecventul tovarăş postapocaliptic, care a fost întotdeauna dispus să se avânte în luptă alături de mine, cu AK-47 pe foc automat.

Liz Holliday, pentru că mi-a cumpărat articolul despre SF-ul postapocaliptic, deşi revista s-a desfiinţat înainte de a-l putea tipări, şi *Internet Review of Science Fiction* (www.irosf.com), care l-a publicat (de fapt, l-a pixelat); a fost articolul care m-a transformat din simplu fan fervent al subgenului în expert.

Ellen Datlow, ale cărei sfaturi de-a lungul anilor despre editarea antologiilor – pentru acest proiect şi altele – au fost nepreţuite.

Toţi prietenii mei, colegii şi străinii amabili care m-au ajutat în procesul editorial – citirea ciornelor, propuneri de texte, permisiuni de copyright etc. -Kathleen Bellamy, Douglas Cohen, Marsha DeFilippo, Charles Coleman Finlay, Vaughne Lee Hansen, David Barr Kirtley, Chris Lotts, Carol Pinchefsky, Claire Reilly-Shapiro, Betty Russo, Bill Schafer, Amy Tibbetts, Alex Wilson şi oricare alţii pe care este posibil să-i fi uitat.

Şi în cele din urmă tuturor autorilor care mi-au îngăduit să le public povestirile în această antologie; în mod clar, ea n-ar fi fost posibilă fără voi.

Traducere Mihai-Dan Pavelescu